

# Món Đồ Chơi Trả Thù

## Contents

|                            |          |
|----------------------------|----------|
| <b>Món Đồ Chơi Trả Thù</b> | <b>1</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .      | 2        |
| 2. Chương 2 . . . . .      | 4        |
| 3. Chương 3 . . . . .      | 6        |
| 4. Chương 4 . . . . .      | 8        |
| 5. Chương 5 . . . . .      | 10       |
| 6. Chương 6 . . . . .      | 13       |
| 7. Chương 7 . . . . .      | 17       |
| 8. Chương 8 . . . . .      | 20       |
| 9. Chương 9 . . . . .      | 23       |
| 10. Chương 10 . . . . .    | 26       |
| 11. Chương 11 . . . . .    | 29       |
| 12. Chương 12 . . . . .    | 31       |
| 13. Chương 13 . . . . .    | 37       |
| 14. Chương 14 . . . . .    | 43       |
| 15. Chương 15 . . . . .    | 49       |
| 16. Chương 16 . . . . .    | 53       |
| 17. Chương 17 . . . . .    | 58       |
| 18. Chương 18 . . . . .    | 62       |
| 19. Chương 19 . . . . .    | 66       |
| 20. Chương 20 . . . . .    | 70       |
| 21. Chương 21 . . . . .    | 75       |
| 22. Chương 22 . . . . .    | 79       |
| 23. Chương 23 . . . . .    | 87       |
| 24. Chương 24 . . . . .    | 90       |
| 25. Chương 25 . . . . .    | 95       |
| 26. Chương 26 . . . . .    | 100      |
| 27. Chương 27 . . . . .    | 103      |
| 28. Chương 28 . . . . .    | 106      |
| 29. Chương 29 . . . . .    | 110      |
| 30. Chương 30 . . . . .    | 118      |
| 31. Chương 31 . . . . .    | 126      |

## Món Đồ Chơi Trả Thù

---

### Giới thiệu

Em nhà ta một công nhân viên chức bình thường, ngoại hình khôi ngô, một ngày đẹp trời được gọi lên phòng giám đốc, c

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mon-do-choi-tra-thu>*

# 1. Chương 1

## CHƯƠNG 1

Cùng hần lần đầu gặp mặt, rồi như thế nào bắt đầu, ta hần đã quên. Hần là tổng tài của công ty ta, lão Đại, Boss cuối, là người đàn ông tài ba quý báu, đỉnh của đỉnh, dù sao cũng chính là tinh anh của xã hội, rường cột của quốc gia, làm cho người ta trong lòng dả bại, thậm hận chính mình không có mệnh tốt được như cái người này. Huống chi, cái rường cột này còn độc thân, anh tuấn, được đăng lên tạp chí phụ nữ. Còn nữa, trong cái danh sách mười nam nhân giàu có, đứng thứ năm chính là cái người này đi, như vậy, càng nên liệt hần vào danh sách kẻ thù chung của nam nhân.

Đối với kẻ thù chung này, kì thực ta cũng không quá gai mắt. Thứ nhất, địa vị xã hội kém quá xa không thể so với tính. Thứ hai, diện mạo của ta so với hần cũng không hề thua kém, tuy rằng không được như hần có mị lực đầy nam tính nhưng cũng xem như dễ nhìn. Đến cái thứ ba, nói như thế nào, công ty chúng ta có thể phát triển không ngừng, thịnh vượng, phát đạt, bảo trì danh vị, hần có công lao rất lớn. Cho nên, hần cũng coi như là áo cơm phụ mẫu của ta, cuối cùng, ta cũng không thể đối với áo cơm phụ mẫu (ý nói bạn công như cha mẹ cho ăn cho mặc) của chính mình gây khó dễ được đúng không?

Bởi vậy, ta trước sau bảo trì thái độ, đối hần ôm lòng tôn kính mà không thể gần gũi, đương nhiên, khoảng cách giữa tiểu nhân viên với tổng tài nghĩ muốn gần gũi cũng không được. Ta tại công ty Lý Thành phụ trách thu thập tư liệu, công tác nhẹ nhàng, ước chừng suốt ngày lên mạng miễn phí, tiền lương không xem là cao nhưng cũng không tính là thấp, dù sao cũng đủ cho ta thoải mái thoải mái. Ví như ta – người không hề có chí lớn vĩ đại thì loại công tác này rất hợp với ta. Ta mỗi ngày lên mạng tìm tư liệu, nhân tiện ở trên mạng tán gẫu, nói chuyện phiếm, lén xem ảnh \*\*\*, việc nội bộ ta tuyệt đối làm tốt, nhưng việc bên ngoài ta tuyệt đối không làm. Để thủ trưởng có một chút ấn tượng nhưng không nên cho hần ấn tượng quá mạnh. Đây là kinh nghiệm đánh giá của ta.

Sở dĩ, mỗi lần công ty làm cái gì tụ hội các loại, ta vẫn cố thu hẹp sự tồn tại của bản thân, kết quả không biết như thế nào vẫn làm cho hần đem ta nhớ kĩ, có lẽ do khuôn mặt ta vẫn luôn kiêu ngạo này mang đến tai họa? Tóm lại, mặc kệ nguyên nhân là cái gì, tại một buổi chiều nào đó, trước khi tan ca, ta bị triệu tập đến văn phòng của hần. Tất cả biết ta được điều động thì dùng ánh mắt xem thường nhìn ta, đại khái không nghĩ ra vì sao, ta – một nhân viên không chút cầu tiến lại được tổng tài có con mắt tinh tường nhận thức. Trên thực tế chính ta cũng không rõ. Ta quy củ mà ngồi xuống cái ghế trước mặt hần. Hai bên phòng có giường lớn cùng sofa, không muốn cũng phải nghỉ tổng tài tôn kính cùng với nữ thư kí nào đó mây mưa, điên long đảo phượng tại đây. Ta không có dũng khí quan sát, chỉ đem con mắt dời qua mép bàn làm việc. Đây, bàn làm việc ngoại trừ đặc biệt lớn cùng với truyền thuyết ba vạn tám thì so với bàn làm việc bình thường cũng không có gì đặc biệt. Nhìn cái loại này khiến ta không kiềm chế được cái cảm giác tâm trạng bị phá vỡ, bất quá ngoài mặt ta vẫn còn giả bộ thành thật thiện lương, bày ra bộ dáng một tiểu dân muốn thăng tiến, chờ tổng tài lên tiếng.

“La Cửu Lập?”

Vô nghĩa, không phải chính ngài – đại nhân miệng vàng lời ngọc đích thân hạ ngự chỉ triệu kiến sao? Bất quá, đại nhân vật nói đúng là vô nghĩa, ta cũng không thể vô tâm mà nghe, ta tất cung kính trả lời “Vâng”, thiếu chút nữa nghĩ muốn phẩy nhẹ tay áo, hô lớn như tiểu nô tài.

Tổng tài đại nhân ly khai khỏi cái bàn làm việc trong truyền thuyết ba vạn tám, cái ngai vàng trong truyền thuyết một vạn hai, bước đến bên cạnh ta, thật khiến cho ta rụng rời. Lão đại, người như vậy đúng là làm cho người ta có cảm giác bị áp bách người biết hay không? Ta càng dùng sức mà đem ánh mắt đặt ở mép cái bàn làm việc trị giá ba vạn tám, ta sắp bị ánh mắt của hần xuyên thủng thành hai cái động trên người a.

“Người, đi theo ta.”

Tổng tài tôn quý của chúng ta đích thân xuất thủ, tóm lấy cánh tay ta, đến lúc này ta mới trộm ngẩng đầu mà liếc mắt một cái, phát hiện mục tiêu của hần là cái cửa nhỏ của văn phòng ở bên trái. Hay là có nhiệm vụ cơ mật gì giao cho ta? Hoặc chính là bảo ta làm vệ sinh? Bất quá, nghĩ như thế nào thì hai cái loại việc này cũng không đến phiên ta làm mới đúng.

Cửa nhỏ phía sau ta cứ nhiên không phát tiếng động mà đóng lại. Hiện tại ta mới phát hiện sức tưởng tượng của ta thực sự là thiếu hụt, cứ nhiên cho rằng tổng tài hạ lưu mà ăn chơi trác táng trên ghế sofa ở bên ngoài! Hóa ra, cái phòng nhỏ này mới chân chính là thánh địa vụng trộm yêu đương, tất cả mọi phương tiện đều đầy đủ a

Cứ như thế chuyên tâm suy nghĩ, ta không chú ý đã bị hấn đẩy lên trên giường, đáng tiếc cái việc này cũng không có khả năng khiến cho ta đề phòng. Đương nhiên, nếu như ta là một nữ nhân, đại khái sẽ không như vậy, nữ nhân đối với loại sự tình như thế này đặc biệt miễn cảm, dường như lúc nào cũng có một phụ liên chủ tịch (chủ tịch hội phụ nữ) bên cạnh nhắc nhở các nàng cái việc này tuyệt có liên quan đến ý đồ xấu xa của nam nhân thôi.

“Gương mặt thật xinh đẹp.” hấn ngồi bên cạnh ta, vuốt ve khuôn mặt ta: “Làn da thực không tồi”

Lúc này ta biết hấn có ý đồ gì, quả nhiên xinh đẹp cũng là một loại tội lỗi, chính là phải ứng phó với hấn như thế nào? Hiện tại là thời kì suy thoái kinh tế, đừng nghĩ ta như vậy mà không có bản lĩnh, dù có người bản lĩnh hơn ta, giới công sở vẫn là nhan nhản khắp nơi. Ta có một đồng hương thông thạo bốn ngôn ngữ, tay cầm ba cái bằng tốt nghiệp đại học mà hiện tại vẫn là thất nghiệp đấy. Lúc trước, khi ta tìm được công việc này không biết có bao nhiêu người ước ao mà nước miếng nhỏ giọt nhỏ giọt a.

Ta không muốn mất việc, tư vị ở nhà rảnh rỗi cũng không phải chuyện đùa, bầm lầy mẹ có bao gánh nặng trên lưng mà chìa tay, giường mất xin tiền vẫn là cảm thấy tội lỗi, người trên nữa lại càng không thể trông cậy vào. Cho nên, trước mắt, không thể đắc tội với vị thần tài này. Ta khẩn cấp nhớ lại đồng phim ảnh này nọ làm như thế nào thoát khỏi tình huống này, chỉ tiếc sách vở dùng đến thì vẫn là lý thuyết a.

“Về sau người chính là món đồ chơi của ta.” Hấn nắm lấy cằm ta, đáng vẻ bề vệ kiêu ngạo mà tuyên bố.

Ta lo lắng nên phản ứng như thế nào với lời này, nói thật ta rất muốn hạ một quyền trên cái gương mặt kiêu ngạo kia, ở trên mặt hấn mở một cái phướng nhuộm, bất đắc dĩ hấn chính là người lãnh đạo trực tiếp của ta. Đừng nói đánh hấn, chỉ cần hấn trong lòng cảm thấy không thoải mái, ta ngay tức khắc phải cuốn gói rời đi; tiền cho thôi việc, thư tiễn cử hết thầy ngoan ngoãn mà nhận lấy. Còn nói đến việc trở về, vì năm đầu gạo chịu đau thất lưng một chút hấn không sao, nhưng vì năm đầu gạo mà bán mình tựa hồ cũng quá mất mặt đi.

Hấn chưa cho ta cơ hội hồi phục đã hung hăng hôn tới, mặc kệ hiện tại ta còn đang vì bất an mà tự làm công tác tư tưởng thật sự gian nan a, ai ai, nhân loại từ xưa đến nay khó tránh khỏi hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Đợi đến lúc ta rõ ràng tình thế nguy cấp, muốn ngăn cơn sóng dữ nỗ lực bảo vệ trinh tiết thì đã không còn kịp rồi. Tên kia dựa vào việc to gấp đôi ta, kiên quyết đè ta trên giường, hơn nữa còn rất lão luyện mà đem tay ta cột lên thành giường, ta đoán bình thường hấn chắc chắn có cơ hội luyện qua, bằng không sẽ không thành thạo như vậy.

Tới bước này rồi mới hối hận thì vô dụng, lúc ta vẫn đang làm công tác tư tưởng chưa có kết quả thì bên cạnh có kẻ đã giầy vò ta mấy tiếng đồng hồ. Tên kia thực dai sức khiến ta bắt đầu chửi ầm lên, sau đến chửi ầm lên cũng không còn khí lực. Quang cảnh còn lại chỉ có khóc lóc hòa cùng tiếng thở dốc nặng nề của nam nhân.

Ta quyết định, dù sao cũng đã không còn cái gì trinh tiết, hơn nữa xem chừng có muốn cũng trốn không thoát khỏi lòng bàn tay tên kia, đơn giản nhất là quyết cắt đứt, ở trên người hấn vệt cho hòa vốn rồi tính sau. Cái gì tự tôn, cốt khí, thấy hấn đến quỹ cũng phải chạy đi thôi. Cho dù ta muốn tố cáo hấn cường gian cũng phải trả tiền cho luật sư, mà căn cứ vào nguyên tắc tiền nào của nấy, ta mời luật sư khỏi cần lên sân khấu cũng biết ngay là thua thôi.

Nửa đêm nằm trên giường của mình, nhớ tới sự việc ban ngày mà vẫn tức đến đầu cũng muốn đau. Đương nhiên, thành thật thì cái địa phương kia còn đau nhiều hơn, so sánh với phía dưới thì cơn đau đầu kia quả thực không cần tính đến. Cả đêm ta chỉ nghĩ làm thế nào trả thù hấn, rõ ràng đầu trực tiếp thì không lại; có thể giở trò sau lưng, nhưng giở trò sau lưng ta cũng không biết phải làm gì, có khả năng làm cũng phải là người có tiền có tài. Nghĩ tới nghĩ lui, ta cũng chỉ có khả năng khiến hấn không thoải mái, nhưng lại nói

không nên lời. Chiều này là sở trường của ta, ở đại học thì ta tận lực bày ra khuôn mặt tươi cười, thuần khiết, sáng sủa lừa người, sau đó thành linh một câu đem người ta đánh ngã.

Nhắc đến đây ta lại nghĩ tới một vấn đề. Vạn nhất hấn hại ta từ nay về sau đi sai đường, biến thành đồng tính luyến ái thì làm sao bây giờ? Ta chịu đựng cơn đau mà đứng lên, đứng trước tấm gương to trong phòng, lại mất một hồi nhìn thân mà thương phận, tuy nói ta là mỹ thiếu niên có điểm buồn nôn nhưng thế nào cũng xứng với cái danh mỹ thanh niên a, cho dù tương lai tiến vào Kỳ đồ hấn cũng không ai uy hiếp. Vừa nghĩ như vậy ta lại có điểm yên tâm.

(Kỳ sơn: tên một huyện ở tỉnh Thiểm Tây, Trung Quốc; đồ: đường; Kỳ đồ hấn là đường lên Kỳ sơn?)

## 2. Chương 2

### CHƯƠNG 2

Sáng hôm sau, ở trên giường đấu tranh tư tưởng hết năm phút đồng hồ, ta cuối cùng vẫn quyết định không xin nghỉ phép, miễn cho tên thủ trưởng kia lại nghĩ ta trèo cao, được sủng mà kiêu. Bình thường khi dễ ta ta đều mặc kệ, không khác gì cái bình hoa. Bất quá lo cho tình trạng thân thể thực đáng thương của mình, ta quyết định ngồi taxi. Ai, thành thật mà nói, tổng tài đại nhân hấn là thanh toán cho ta phí kết giao đi, dù sao đây cũng là hậu quả do hấn trực tiếp tạo ra mà.

Toàn bộ ánh mắt của đồng sự nhìn ta sao lại khác hấn với hôm qua, chắc hôm nay ta là kẻ ngu dốt được tổng tài đại nhân xem trọng, sủng ái mà triệu tập. Hoàn hảo bọn họ không biết cái sủng ái, triệu tập này kì thực là sủng hạnh, bằng không cái ánh mắt đầy ý tứ hàm xúc này còn phải sâu xa thêm một ít.

Giả bộ đi đứng bình thường đã thống khổ muốn chết, cái tư vị ngồi trên ghế càng không thể chịu nổi, ta chỉ dám ngồi ở mép ghế, miễn cho đề lên vết thương tên kia hôm qua tạo ra. Vừa mới nghe rằng há miệng ngồi xuống, vị trưởng phòng cứng nhắc đã đi tới, cười so với con sói không có gì khác biệt: “La Cửu Lập.”

“Trưởng phòng a, buổi sáng tốt lành.” Ta cười đại khái như một tiểu hồng nương.

“Chúc mừng chúc mừng, Phương tổng tài chỉ đích danh cậu làm trợ lý riêng của hấn a, cậu chính là một bước lên mây nha.”

Thấy thái độ kinh ngạc của ta, trưởng phòng cười càng giả tạo, đứng lên: “Tiểu La a, tuy nói thủ khẩu như bình (giữ kín như bưng) là phẩm chất tốt, nhưng chuyện này mọi người đều đã biết, cậu khỏi cần giả bộ”

Việc này mọi người đều biết người còn không biết ư, cái gì thủ khẩu như bình, ta thấy chính mình so với Đậu Nga còn oan uổng hơn[1], đáng tiếc ngoài cửa sổ không có tuyết trắng sáu bay bay, ta cũng không thể hướng trưởng phòng chứng minh sự trong sạch của mình. Rơi vào đường cùng ta chỉ có thể hướng trưởng phòng nọ nự cười ngây ngô – đây là tuyệt chiêu ta dựa vào nhiều năm kinh nghiệm cùng tập luyện mà thành đấy. Tùy theo tình hình, tâm lý của đối phương mà hạ mình đón ý hòa theo, khiến hấn nghĩ đã có được đáp án mong muốn. Tăng bậc hấn thành cao nhân cái gì cũng biết a.

Trưởng phòng hiển nhiên nghĩ đã đạt được tâm nguyện, đáp: “Dọn dẹp một chút này nọ rồi đi báo danh đi, về sau cậu chính là cấp trên của chúng ta rồi. Có tin tức gì, đừng quên chúng ta... đồng nghiệp a.”

“Đó đó, tôi cam đoan sẽ trở thành người đưa tin đáng tin cậy cho phòng chúng ta, bất quá tôi rất vụng về, kém xa trưởng phòng, nếu không có cách nào gánh vác được vị trí này mà bị đuổi trở về, trưởng phòng ngài nên thu lưu hải tử đáng thương tôi a.”

Xây dựng quan hệ tốt với quần chúng mới đảm bảo được thắng lợi, có hậu thuẫn vững mạnh mới có thể tấn công tốt, phòng thủ tốt nha.

Trưởng phòng cơ hồ lộ ra biểu tình từ ái “Còn chưa làm sao lại nói cái loại chuyện xui xẻo này! Cậu là từ phòng chúng ta mà ra, cũng đừng làm phòng chúng ta mất mặt.”

Ta cúi đầu khom lưng một cái, tư thế so với trước kia còn muốn thấp hơn ba phần, hướng trưởng phòng chứng minh đầy đủ ta không phải là loại tiểu nhân vong ân bội nghĩa, một khi có quyền có thể liền như con cẩu quay lưng với mọi người. Hơn nữa, thuận theo dân ý mà đáp ứng buổi tối mời đồng sự đi ăn hải sản để

xoa dịu tức giận. Vừa nghĩ đến việc ta phải bỏ tiền túi ra để mời mọi người ăn mừng chính mình trở thành món đồ chơi của nam nhân, trong lòng lại rỉ máu, đồng thời càng hạ quyết tâm trả thù tên kia.

Sau khi dọn dẹp, ta phát hiện ra ta không có đồ vật này nọ có thể mang theo. Ngăn kéo cá nhân của ta toàn là đồ ăn, đĩa CD trò chơi, âm nhạc, tiểu thuyết, truyện tranh châm biếm,... Giờ mà mang theo quả thật là lớn mật, đành phải ưỡn ngực nghiêm mặt thỉnh trưởng phòng giữ lại cái ngăn kéo cá nhân của ta. Các thứ khác đều ở trong máy tính, chắc không có ai rảnh rỗi mà tìm kiếm cái gì trong đấy đâu. Trong tay rộng tuếch thì trông ta có vẻ không coi trọng lần chuyển công tác này, vì thế ta cầm theo hai quyển sổ ghi chép mới, một tập giấy viết thư, hai cái bút. Ta ngây người, rưng rưng cáo biệt phòng chơi, phòng nghỉ, phòng giải trí, phòng ăn – văn phòng thân ái ta đã gắn bó 3 năm qua.

Văn phòng mới của ta nằm ở tầng cao nhất, văn phòng tên kia cũng ngay cạnh. Đại khái người ở tầng càng cao thì càng thích đem mọi người dẫm nát dưới chân, mà tên kia trường kì ở tầng cao nhất mới có thể ngang nhiên đem người khác ra làm món đồ chơi. Nếu đem văn phòng của hắn chuyển xuống tầng hầm, biết đâu có thể đem chỗ thiếu hụt này của hắn chữa khỏi cũng nên.

Làm trợ lý riêng thứ tư cho vị tổng tài trẻ tuổi đầy hứa hẹn này, văn phòng của ta bị sắp đặt ngay cạnh văn phòng của hắn, so với văn phòng của trợ lý riêng thứ 3 còn gần hơn. Ta trong lòng suy đoán vị trợ lý riêng tiền nhiệm là người như thế nào mà có thể ngồi ở văn phòng ngay cạnh phòng của Phương đại tổng tài. Có người nói nàng là tiểu nhân tình bí mật a. Không nghĩ hiện tại chính mình lại trở thành chủ của văn phòng này. Thật là chuyện cũ nghĩ lại mà kinh.

Ta gõ cửa văn phòng của Phương tổng tài. Ngày hôm qua, ta bước vào đây vẫn là một nam nhân bình thường. Hiện tại, bước vào đã muốn là một món đồ chơi không có nhãn mác.

“Vào đi.”

Ta đẩy cửa, bước vào, đóng cửa, sau đó gian nan tiến đến cái ghế dựa trước mặt hắn, cố nhắc nhở hắn về cái hành vi thô bạo hôm qua.

Hắn đối với sự thống khổ của ta làm như không thấy, nói: “Từ giờ trở đi, ngươi là trợ lý riêng của ta, phụ trách chuẩn bị mọi việc cá nhân của ta, bất kì thời điểm nào ta gọi ngươi phải lập tức chạy tới.”

“Tôi có thể hay không hỏi một câu, vị trợ lý tiền nhiệm của tôi vì lý do gì mà rời khỏi vị trí công tác?”

“Nàng một năm trước kết hôn liền từ chức, sau lại không tìm được người thích hợp, trước giờ ta vẫn làm theo nguyên tắc thà thiếu chứ không chọn bừa.” Hắn vô cùng để ý đến sắc mặt của ta.

Ta có nên cho rằng mình quá may mắn mà vui mừng hôn giày hắn không? Ta nắm chặt tay thành quyền, nói với chính mình phải nhẫn nại, nhớ kĩ kẻ trước mặt này chỉ là một tên tính tình xấu xa mồm miệng hư hỏng.

“Xin hỏi công việc chủ yếu của tôi là gì?”

Hắn gắt gao nhíu mày, biểu tình nhìn ta như thể chỉ số thông minh của ta có vấn đề: “Ta không phải đã nói rồi sao? Ngươi phụ trách công việc cá nhân của ta. Ngươi phải chuẩn bị quần áo khi ta ra ngoài, nhắc nhở lịch làm việc cho ta, sinh nhật bạn bè ta ngươi phải thay ta chuẩn bị lễ vật, còn có, phải đuổi cổ những người ta không muốn gặp.”

“Ta cảm thấy người ngươi cần chính là một quản gia.”

Hắn trừng mắt liếc ta một cái: “Đồ chơi thì không được phép có ý kiến!”

Ta lập tức ngoan ngoãn im miệng.

Cùng lái xe của ta trở về thu thập đồ đạc, trong thời gian đảm nhiệm chức vụ trợ lý riêng ngươi phải ở cùng với ta.”

Cái gì trợ lý riêng, nói là độc chiếm cũng chả khác là mấy, thật không hiểu ta như thế nào lại sống sót được trong cái hoàn cảnh này.

“Ngươi có thể đi rồi, hôm nay cho ngươi nghỉ. Ta về đến nhà, ngươi phải có mặt ở nhà đợi ta.” Hắn phát tay, rộng lượng ý muốn nói ta có thể rời đi.

Ở ban công cửa sau tại nhà hân, ta xác nhận một chút xung quanh không có người, sau đó dùng hết sức để lại một dấu chân đầy bụi bẩn ở cái cửa vừa nhìn đã biết là gỗ thượng hạng.

### 3. Chương 3

#### CHƯƠNG 3

Nơi ở của Phương đại tổng tài xa hoa vượt quá sự tưởng tượng của ta, khách sạn, biệt thự trên TV cũng chỉ được đến cỡ này là cùng, tuy nhiên, một chút cảm giác gia đình cũng không có. Ta vừa mới đem hành lý bỏ vào phòng, còn chưa kịp thu thập, Phương đại tổng tài đã gọi ta tới trước mặt hân.

“Tối nay ta không ăn cơm, người ở phòng ngủ chờ ta.”

Ta không đáp lấy một câu.

“Với mệnh lệnh của ta người phải đáp ‘ạ’!”. Hân rất mất bình tĩnh, hiển nhiên khả năng nhẫn nại của người này có hạn, dễ dàng tức giận, không biết có phải do thiếu canxi không. =))))))

“ạ”. Ta bên ngoài nhún nhường, bên trong hướng hân dựng thẳng ngón giữa. Xem ra phòng ngủ của ta tần suất sử dụng sẽ không cao. Buổi tối đã xảy ra chuyện gì ta sẽ không kể, đều là chút chuyện nhi đồng không nên biết, dù sao gặp xui xẻo vẫn là ta. Rất tàn nhẫn chính là sáng hôm sau, mới 8h hân đã dựng ta dậy, muốn ta chuẩn bị quần áo cho hân.” Quần áo kiểu gì?” Hân dùng ánh mắt xem thường mà liếc ta: “Đương nhiên là quần áo đi làm, đừng nói với ta việc này người cũng không biết.” “Ta không thể đảm bảo chúng ta có cùng gu thẩm mỹ.”

“Người có làm không! Đồ chơi thì phải học cách nghe theo lệnh chủ nhân! Không nói lời dư thừa!”

Hừ, hiện tại thể lực không bằng người, đành cho người cười trên đầu ta làm mưa làm gió. Bất quá, ta đã tính kế giăng lưới lâu dài, không phải cứ như vậy mà dễ dàng bị khuất phục đâu.

Ta chịu đựng đau nhức mềm nhũn đứng lên, bắt đầu ở tủ quần áo của hân lục lọi, thế phải tìm lấy một bộ lập dị, màu sắc quái dị đủ để đánh ngã mọi người.

Đại khái đem tủ quần áo lục tung một lần, ta biết mục đích của ta không dễ dàng mà đạt được. Người này tây trang cùng cà vạt, quần áo đều thực bảo thủ, lấy màu đen cùng màu xám là chủ đạo, quần áo trong chủ yếu là xanh với trắng, nhắm mắt phôi bừa cũng sẽ không thái quá, cũng đừng trông cậy vào việc đem mọi người đánh ngã có hiệu quả.

Ta lấy bộ tây trang màu sắc rực rỡ nhất ra – màu xanh ngọc, áo sơ mi là màu xám xanh. Quả là ông trời giúp ta, dùng một cái cà vạt màu xanh nhạt ẩn hoa màu trắng bạc làm ta chú ý tới góc tủ quần áo có cái gì đó – một đồng hồ vật ngay cả giấy gói cũng chưa bóc, thiệp chúc mừng đều đề tên nữ nhân, ngày gần nhất cũng là ba tháng trước. Nếu Phương đại tổng tài không muốn nhận tâm tình của nữ nhân vậy để ta – trợ lý riêng số 4 này làm thay đi, ta ào ào mà đem toàn bộ giấy gói xé mở.

Cà vạt, bật lửa, lại cà vạt, cài áo, dây lưng,... nhìn thế nào cũng là sản phẩm siêu cao cấp, toàn là nhãn hiệu có tên tuổi này nọ mà không phải ai cũng mua được. Đáng giận, người này đúng là khác hân với ta, ta đến giờ, thứ đáng giá nhất là quà sinh nhật năm 24 tuổi – bạn gái tặng khi nói chia tay, một cái thắt lưng giá gốc là một trăm tám mươi tám đồng được bán trong dịp giảm giá đặc biệt.

Nhờ vào gu thẩm mỹ đa dạng của nữ nhân mà lựa chọn của ta trở nên muôn màu muôn vẻ hơn một chút. Cuối cùng ta chọn bộ tây trang màu xanh ngọc, áo sơ mi màu xám xanh, cái cà vạt màu xanh biếc lấp lánh, cái cài cà vạt với tay áo màu vàng gắn chữ “phú quý” y chang bọn nhà giàu mới nổi, thắt lưng da cá sấu màu hồng tím, giày da chỉ có hai màu nâu với đen, khỏi cần nghĩ, ta đương nhiên chọn màu nâu.

Ăn sáng xong, ta cung kính mang trang phục ta tỉ mỉ lựa chọn lên cho hân.

“Đây là cái gì?” Sắc mặt hân lập tức chuyển biến như thể mây đen kéo đến, xem chừng còn có thể khiến gió Tây Bắc nổi lên.

“Tổng tài, ngài không vui sao? Đây chính là trang phục do tôi tỉ mỉ lựa chọn.” Ta bày ra bộ dáng thanh niên vô tội.

“Người cố tình?” Hấn ánh mắt đầy âm ngoan nhìn ta chăm chăm, như thể tuyên bố “người chết chắc rồi”.

“Tôi đã nói gu thẩm mỹ của chúng ta chưa chắc đã giống nhau.” Ta mặt không đổi sắc mà nói.

“Gu thẩm mỹ của người thật quái gở.” Mấy đen tiếp tục kéo đến, ta dường như thấy hiện tượng tích điện nhanh chóng tụ lại.

“Tổng tài chẳng lẽ không cảm thấy bộ quần áo này chất lượng xuất chúng, màu sắc sinh động, kiểu dáng độc đáo, phá cách sao?” Ta đem chính lương tâm cùng gu thẩm mỹ của mình bóp chết, mắt cũng không chớp mà buông lời khen ngợi.

“...” Điện tích âm đã muốn bắt đầu va chạm: “Người đã tán thưởng bộ quần áo này như thế, vậy người mặc!”

“Đa tạ tổng tài ưu ái, đáng tiếc quần áo của tổng tài không hợp với vóc dáng của tôi, hơn nữa tôi là người nghèo lại mặc đồ hiệu, vừa thấy đã nghĩ là kẻ trộm cắp, lưu manh, không cũng là nam kĩ.”

Hấn rống giận: “Ta cho người cơ hội một lần nữa chọn một bộ màu đen, phụ kiện không cần màu mè như thế! Cà vạt cùng kẹp áo không cần cái loại có chữ như thế này!”

“Chính là, tôi thật sự cảm thấy bộ quần áo tràn ngập hơi thở thời đại, vừa đầy sức sống thanh xuân vừa sống động, thể hiện đầy đủ địa vị xã hội của tổng tài...”

“Màu đen!!!!!!”

Năm phút sau ta đem đến một bộ trang phục hoàn toàn mới, Tây trang thuần một màu đen, áo sơ mi thuần một màu đen, cà vạt thuần một màu đen, thắt lưng thuần một màu đen, đến giày da cũng thuần một màu đen, chỉ có kẹp cà vạt với tay áo là mạ vàng.

Sắc mặt hấn so với bộ quần áo không có gì khác biệt “Người nghĩ rằng ta với người đi diễn siêu điệp viên sao?”

“Ngài không phải nói chọn toàn màu đen...”

“Ta không nói tất cả đều phải màu đen!”

“Màu đen tốt, ổn trọng, cao quý, hào phóng, thích hợp với mọi trường hợp, tôi thật vất vả mới tìm được cái áo sơ mi thuần màu đen a...”

“Ai muốn mặc toàn một màu đen!”

“Chính là ngài yêu cầu cái gì tôi đều làm được nha, tây trang màu đen, phụ kiện không màu mè, cà vạt với kẹp áo không có chữ...”

Hấn thở hồng hộc trừng mắt nhìn ta, đại khái nhất thời không nói được gì.

“Tổng tài tức giận ư? Tức giận tổn thương thân thể, tổng tài phải bảo trì bình tĩnh, hít sâu, một, hai, ba,...”

Hấn ở đúng lúc ta quan tâm đập nát hai cái đĩa, cảm giận mà tự mình lên lầu tìm quần áo.

“Chính mình động thủ, cơm no áo ấm...” Ta hướng về phía Phương đại tổng tài mà hô lớn.

“Tối nay sẽ hảo hảo dạy người cách phối màu!” Hấn dùng những lời này mà đáp trả thiện ý của ta.

Nghe như tiền đồ tối nay của ta thực đáng lo, thế nhưng ta không thể chịu khuất phục, cùng địch nhân đấu tranh bí mật trường kì, không thể gián đoạn, bước đầu tiên rất quan trọng, làm tốt, ta về sau sẽ không phải chịu khổ.

Cả ngày ta liên tiếp nhận điện thoại cá nhân thay cho Phương đại tổng tài, nam nữ đều có. Ta trước mặt bày ra một cái danh sách, phân loại thành các nhóm: “Hoàn toàn kết thúc”, “sắp kết thúc”, “hiện tại” và “tương lai”, tùy vào đối tượng thuộc nhóm nào mà ta được phép kiên quyết cự tuyệt, uyển chuyển từ chối, hay chuyển qua cho tổng tài đích thân gặp gỡ, gần gũi. Tự mình tới thăm chắc chắn cũng có chỗ, mỗi một người nói thể nào về ngoài ít cũng phải được 90 điểm, tây trang đi cũng phải được 80 điểm, tuy nhiên, sau khi bị cự tuyệt sắc mặt tốt lắm cũng chỉ có thể cho 60 điểm. Phương đại tổng tài của chúng ta thật sự là kết giao rộng rãi, như Lạc Ma hạ thể giúp dân, đương nhiên, tất cả đều thực vui mừng.

Buổi tối, Phương Thụ Nhân, Phương đại tổng tài thực hiện lời hứa cấp cho ta một buổi học phối màu, tài liệu là đủ loại hoa quả, dây lụa với dây thừng, địa điểm là trên trên giường, trong phòng ngủ của hắn. Người này kỹ thuật quả thực cao siêu, mỗi lần ta nghĩ đã sức cùng lực kiệt, hắn lại có biện pháp khiến ta hưng phấn trở lại, sau đó lại không cho ta đạt tới cao trào, chinh ta đến chết đi sống lại, vừa khóc vừa gài, hôn mê bất tỉnh đến mấy lần. Cứ thế liên tục cho đến khi ta động một ngón tay cũng không còn khí lực hắn mới chấm dứt việc tra tấn, ôm ta đi tắm rửa, lúc này người này thực ôn nhu, ta phỏng chừng có không ít người đều bị cái bộ dạng này làm cho mê muội mà yêu thương hắn. Thế nhưng, hừ, ta không phải người cứ như vậy mà bị mua chuộc, trước đó hắn đối ta làm những chuyện như thế nào, ta vẫn còn ghi hận trong lòng.

## 4. Chương 4

### CHƯƠNG 4

Sáng hôm sau, mới 8 giờ sáng ta đã bị hắn dựng dậy, ta thực sự phát hỏa. Họ Phương quả thật không thể đắc tội, nhưng ta có thể giả bộ ngủ, ta nhắm chặt hai mắt ngoan cường chống đối. Hắn bóp mũi thì ta dùng mồm để thở, dù như thế nào cũng kiên quyết bất tỉnh. Đấu đối kháng đại khái cũng 3 tiếng, hắn cởi hết quần áo của ta đúng lúc ta muốn đứng lên. Người này chỉ biết tự mình hưởng thụ, cũng không ngấm lại sự sung sướng của hắn được xây dựng bởi cái gì. TMD, đáng giận, đã tăng 3 lần lại tăng thêm 12 lần! Ta toàn thân xương cốt đều bị nghiền nát thêm một lần nữa, cảm giác yếu ớt lỏng lẻo đều nhờ ơn Phương đại tổng tài ban thưởng, mà đầu số gây nên vẫn nghiêm túc mà nói: “La Cửu Lập, chuẩn bị trang phục cho hôm nay, đừng quên đêm qua ta đã tặng ngươi một khóa học.”

“Khóa học đêm qua? Không biết tổng tài nói đến phần nào? Mỗi một phần đều cho ta ấn tượng vô cùng mãnh liệt thế nên các bộ phận đều không nhớ rõ.” Hắn tà ác cười: “Vậy tối nay ôn lại lần nữa.”

“A, không cần, tôi cố gắng nhớ lại là được, nhất định sẽ khai quật chúng nó ở nơi sâu nhất ra” Hắn đắc ý ngửa mặt lên trời cười dài, bộ dạng giống hết một kẻ lưu manh. Hừ, điển hình của kẻ tiểu nhân đắc chí! Ta gian nan tiến đến tử quần áo, đem biểu hiện thống khổ phóng đại gấp đôi cho hắn xem.” Sau này ta sẽ cho người ném mùi đau khổ”

Khu rừng lớn cái dạng gì cũng có, thế giới lớn cái gì mà mọi người đều không thiếu. Tùy tiện hỏi người nào trong công ty đều khẳng định duy nhất một thứ là nhiệt tâm mật thám, thu thập tin đồn, công phu truyền bá với phóng đại đầy mình. Vì thế, một hai ngày lai lịch của vài vị tiền nhiệm đều bị ta biết đến nhất thanh nhị sở

Nguyên lai cũng không như ta tưởng tượng – trợ lý riêng thứ tư là tiểu tình nhân của hắn. Tiền nhiệm của ta là một nữ nhân không có tư sắc, phi thường nghiêm cẩn bảo thủ, nói trợ lý riêng thứ tư không bằng nói nàng là quản gia tiền nhiệm của Phương đại tổng tài. Tái tiền nhiệm, cũng là trợ lý riêng thứ tư đời thứ nhất của Phương đại tổng tài, là một nam nhân hơn ba mươi tuổi, nghe nói là một nhà thiết kế hình tượng chuyên nghiệp. Hình tượng cá nhân của Phương đại tổng tài đều do một tay hắn xây dựng. Nói thực, trợ lý riêng thứ tư kỳ thật là một vai diễn có cũng được không có cũng chẳng vấn đề, nếu ta là lão bản, ta tuyệt đối không muốn chi tiền lương cho cái chức quan nhân tản không nhiều công dụng như thế này. Chính là Phương đại tổng tài nguyện ý, ta nghĩ trợ lý riêng thứ tư đại khái có ý nghĩa trọng yếu phụ giúp hắn đi.

Không biết hắn liếc mắt nhìn trúng ta ở điểm nào mà lại giao cho ta chức vụ này, tên kia không giống loại người vì tình cảm riêng tư mà đem chức vụ tặng cho người khác. Không phải hắn tuệ nhãn thức anh hùng (có mắt nhìn người tài), phát hiện ra ta có khả năng làm nội trợ cao siêu đến ta cũng không biết?

Hừ, mặc kệ là loại nào, ta đều phải tiến hành chiến tranh, làm cho hắn nhận rõ ta không phải một món đồ chơi tốt, tình nhân tốt, trợ lý riêng tốt, sau đó đem ta trả về phòng thu thập thông tin, lần thứ hai về thiên đường, lên mạng nói chuyện phiếm, cuộc sống sa đọa mà hạnh phúc.

Ta phi thường chờ mong hắn gọi ta nấu cơm, nghe nói tiền nhiệm chính là lấy một tay hảo đồ ăn mà được Phương đại tổng tài ưu ái, từ chức quản lý phòng hành chính được đề bạt lên. Khả dĩ Phương Thụ Nhân đối với sở trường của ta dường như hiểu biết thật sự rõ ràng, căn bản không để ta xuống bếp. Ta vừa nói nấu cơm hắn đã dùng ánh mắt hoài nghi nhìn ta, thật là đáng tiếc, ta kỳ thực không tính đến việc đầu độc thức ăn của hắn, cũng không tính phá tan tành cái bếp nhà hắn, nhiều lắm chỉ là thay đường bằng dấm,

thay tinh bột bằng hạt tiêu mà thôi. Nghiến răng hai ngày, ta bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề thực tế, làm ra loại thức ăn như vậy, bản thân ta nhất định phải chịu khổ chịu hại, làm không tốt còn phải giả bộ ăn ngon lắm, ra vẻ không phải ta cố ý... chỉ là vị giác của ta có vấn đề thôi.

Nghĩ như vậy ra liền thấy thoải mái, nhanh chóng buông tha kế hoạch tra tấn dạ dày của hần, hướng chỉ tay nghề đầu bếp của hần phi thường không tồi.

Sau khi tốt nghiệp đại học, nhiều năm nay không còn chinh người, đầu óc có điểm tối đi, tuy rằng chỉ cần rảnh rỗi ta liền liều mình suy nghĩ thủ đoạn trả thù nhưng thế nào cũng không nghĩ ra điểm quan trọng. Người này có tiền, có thế, có tài, có mạo, não lại tốt, lòng nghi ngờ vừa nặng lại không có ham mê bất lương, không có hứng thú đặc biệt, không rơi vào lưới tình, các thứ này nó khác lại càng không tính đến. Trong khi giấy chết ta cũng không thể khiến hần giận tím mặt mà bật dậy đem ta tống ra khỏi nhà, như thế nào cũng phải bảo trụ chức vụ của ta ở công ty, bằng không những hy sinh trước kia thực uống phí, bằng không ở thời điểm mới nhận chức liền hướng mặt hần đập bể lọ mực. Ai, tiền lương giai cấp thực bị ai a.

Ngắn người một mình ở phòng làm việc, ta đem chân gác lên bàn làm việc, nhàm chán ngáp dài. Ba vị trợ lý riêng đều là trợ thủ đắc lực của Phương đại tổng tài, phi thường khinh thường ta này trợ lý riêng thứ tư, chưa bao giờ cùng ta qua lại. Có việc cần người hơn phân nửa là tìm ba vị kia, nếu như cả ngày không có oán nam bị Phương đại tổng tài vứt bỏ đến ồn ào thì ngay cả Ma Tước (chim sẻ) cũng sẽ không tiến vào văn phòng của ta.

Ta thực muốn phá vỡ sự tĩnh lặng này, tuy rằng ta ở trung tâm khu phố lớn, lại ở tầng cao nhất, nhưng cảm giác so với người bình thường không khác biệt lắm, ở đây máy tính cư nhiên không vào được mạng!!!! Không có trò chơi, không có âm nhạc, ngay cả bình hoa bày cho đẹp mắt bàn cũng không có, ngày nào đó quay về phòng thu thập thông tin ta nguyên lai để luôn phần cứng máy tính cùng đồ vật này nó lại đây. Ta vừa nghĩ vừa xoay tới xoay lui cái ghế, ta chính mình phát minh ra cái loại hình vận động kì quái không biết có tính là tập thể hình được không.

Cửa ban công nối thẳng với phòng tổng tài lách cách một tiếng mở ra, một người tiến vào, khỏi cần nói cũng biết là Phương đại tổng tài của chúng ta. Hần bình thường bạn muốn chết, văn phòng của chúng ta tuy rằng gần trong gang tấc lại thường xuyên không thấy mặt nhau, ta thường xuyên hoài nghi lúc ta bị đẩy ngã trên giường tại phòng hần ngày đó hần làm như thế nào mà có thời gian rảnh.

Thời điểm này thực đáng xấu hổ, chân của ta chân chính gác lên mép bàn phím, nửa người nằm trên ghế, nửa người trên treo lơ lửng, hai tay buông lỏng, cả người bày ra tư thế nửa người treo lơ lửng đầy kì quái, ta vốn tính toán rèn luyện thất lưng, cơ bụng đồng thời vận động toàn thân, thế mà lại bị lão bản vừa vận bắt gặp.

Ta từ phía dưới nhìn lên, cố xem kỹ sắc mặt của Phương đại tổng tài, hần một bộ không biết nên cười hay nên giận. Ta nhanh chóng bật dậy muốn ngồi xuống, làm cho cái ghế dựa vô tình lăn ra ngoài, ta liền bị đóng băng như con cá chết, trực tiếp ngã trên mặt đất, mông chưa tính, cái ót với xương sống đã chơi với mặt đất cứng làm ta đau đến mức trước mắt biến thành màu đen, sao Kim bay loạn xạ.

Phương Thụ Nhân bật cười lớn, tên này không có ý thông cảm thực đáng chém ngàn đao!... Bất quá hần dường như cũng không hần không có ý thông cảm, bởi vì hần lập tức đem ta bế lên, để ta tựa vào \*\*\*g ngực hần, thân thiết hỏi ta có đau lắm không, ôn nhu giúp ta xoa cái gáy, sau đó là xương sống. Tay hần thực ấm áp, lực đạo vừa đúng, vừa đủ khiến đau đớn của ta giảm bớt. Tay hần lại lần sờ xuống mông của ta: “Nơi này cũng đau đi?” này động tác đã có điểm không giống chỉ dùng để giảm đau.

“Nơi đó không đáng lo!” Ta có ý đồ ngăn cản hần.

“Đúng không, ta cảm thấy nó quan trọng hơn a.” Tay hần lại đi đến bắp đùi trong của ta: “Còn có nơi này...”

Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà gỡ trò sắc lang! Ta dùng sức từ trong \*\*\*g ngực hần lui ra: “Cảm ơn tổng tài quan tâm, ngài nên trở về làm việc đi.”

Hần cười ha ha, trong mắt lóe ra quang mang không có ý tốt làm sau lưng cảm nhận được một trận ác hàn: “Được rồi, buổi tối ta hảo hảo an ủi an ủi người, món đồ chơi đáng yêu của ta, còn có, phải xử phạt người không làm việc chăm chỉ.”

Vừa nghe chỉ biết sáng mai ta nhất định toàn thân đau nhức: “Tổng tài, làm việc phải công tư phân minh, đây là ngài thường xuyên giáo dục chúng ta a.”

“Như vậy người hy vọng ta khấu trừ người một phần ba tiền thưởng và xử phạt người không làm việc chăm chỉ đúng không?”

“Buổi tối tôi mặc cho ngài xử trí, tổng tài.” Dù sao việc xử phạt buổi tối cũng sẽ không bỏ qua cho ta,

“Người hiện tại rốt cuộc học được cách nghe lời, món đồ chơi của ta.” Hần cười dương dương tự đắc: “Ta sẽ có thưởng cho người, bất quá, hiện tại hoàn thành công việc cho ta: giúp ta mua quần áo, nếu người muốn quần áo mới, cũng có thể cùng nhau mua.”

Nghe lời! Hừ! Hiện tại cứ để người đắc ý trước, ta sẽ cho người nhận ra ta có bao nhiêu nghe lời! Ta cầm lấy một danh sách cửa hàng phục sức cao cấp, tâm không cam lòng không nguyện chạy đi.

Mỗi lần ra phố nhìn thấy mấy cửa hàng trang phục cao cấp ta sẽ cảm nhận được ngọn lửa vô danh bốc lên, nơi đó thứ gì cũng đều rất quý, có hạ quyết tâm mua cũng không dám mặc ra đường vì sợ bẩn, nhân viên cửa hàng được đào tạo tốt, khuôn mặt tươi cười càng thêm chứng minh đó là cửa hàng sang quý cỡ nào.

Bất quá, khi người ngồi trước cửa hàng quần áo cao cấp, so với việc chỉ cần ký cái tên là có thể lấy đi bất kì loại quần áo nào người thích, cái loại cảm giác này hoàn toàn khác nhau. Tuy rằng nhìn đến giá bộ âu phục đầu tiên khiến cho chân ta muốn nhuỷ nhưng nếu cho ta thời gian ta nhất định có thể mặt không đổi sắc mà đối diện nhãn hiệu kia n chữ số 0, làm không tốt thì nhíp tim cũng có thể không chế ở trong phạm vi bình thường.

Ta rất muốn mua cho Phương đại tổng tài một ít quần áo hình thức mới mẻ độc đáo màu sắc tiên diễm hoạt bát nhằm thay đổi một chút hình tượng quá mức nghiêm túc của hắn. Đáng tiếc danh sách cửa hàng quần áo cao cấp không ở đâu có thể cung cấp loại đồ như thế, tất cả quần áo của bọn họ đều thiết kế theo ý Phương Thụ Nhân nên không chứa sản phẩm kém, thật sự nghĩ không ra có gì cần phải mua lại. Ta cũng muốn vâng theo ý chỉ Phương đại tổng tài mua cho chính mình một vài món đồ cao cấp để mặc, nhưng chính giá của chúng làm ta đánh trống lui binh, nếu nằm ngoài phạm vi chi trả của ta ta liền mết đến Ma-li á nập vịnh.

Sau khi trở về ta thật cẩn thận đi về phía Phương tổng tài hỏi quần áo của ta là được công ty trả tiền, Phương tổng tài nhìn ta đầy kinh dị: “ Bao nhiêu tiền chi trả? Người cho đó là do công ty?”

“Tổng tài không phải có phí trang phục sao?”

“Kia một chút tiền có thể làm cái gì? Ký thẻ đều là dùng tài khoản cá nhân của ta, người chẳng lẽ không chú ý? Người hiện tại là món đồ chơi của ta, quần áo của người đương nhiên dùng tiền của ta, Phí trang phục của chất nữ ta một năm đều hơn một vạn, huống chi là người, thích cái gì cứ việc mua là được.”

Ta lại nhận thức rõ khoảng cách của ta với kẻ có tiền, tài khí của Phương đại tổng tài thực vượt xa mức tưởng tượng của ta, sớm biết như vậy ta đã mua cho bố mẹ quần áo cả bốn mùa, trong mắt người nghèo thì tấm lòng giàu có mới là cơ bản, ai, người nghèo thật bị ai a.

## 5. Chương 5

### CHƯƠNG 5

Ngày hôm sau, toàn thân ta lại đau nhức, nửa sống nửa chết ngồi trong văn phòng uống nước chè. Dù sao cũng nhàm chán, ta gọi điện cho đồng nghiệp tốt nhất của ta ở phòng thông tin. Hần nhỏ hơn ta hai tuổi, tên với thể trọng của hắn hoàn toàn trái ngược nhau, đã vượt qua tiêu chuẩn bình thường. Bất quá, nhìn thoáng qua thì không phải là béo, chỉ là so với người bình thường thì lớn hơn một số, hơn nữa trời sinh gương mặt phúc hậu, thiên đình no đủ cùng với khỏe miệng còn mang chút nếp nhăn khi cười, mắt to mũi to, đến cái lỗ tai cũng có một chút mập mạp như trẻ con. Nữ đồng nghiệp đều cho rằng hắn thiện lương, giản dị, cộng thêm bộ dạng đặc biệt khiến người ta yêu thương, vì vậy hắn cả ngày ngoài mặt đều tỏ ra bất mãn kỳ thật rất thích bị nữ đồng nghiệp sờ sảng. Sở trường đặc biệt là đóng giả lãnh đạo, bởi vậy mới có

biệt danh là Từ Khoa. Như thế nào cũng lộ ra là người vô hại, loại tình sự này đối với ta mà nói chính là ngư tử ngư tử, mã tử mã tử.

“Này, Từ Khoa, là tôi nha, La Lâu Lập, cậu đem cái phần cứng cho tôi được không, tôi đập phá này nọ, ở trong này nhằm chán muốn chết.” Ta ghé vào điện thoại nói nhỏ, trước mặt bày ra một đồng văn kiện loạn thất bát tao, đây là kinh nghiệm khi còn ở phòng thu thập thông tin, đem biểu hiện nói chuyện điện thoại giấu đi, cũng bỏ qua chào hỏi, cho dù thủ trưởng bất ngờ kiểm tra cũng có thể giả bộ đang xem văn kiện. Điện thoại bên kia ồn ào, Từ Khoa có vẻ đang báo cáo gì đó, sau đấy hẳn cũng nhỏ giọng nói: “Tôi lập tức mang lên, có muốn ta chuẩn bị sẵn cho cậu một ít trò chơi thú vị?” “Đương nhiên đương nhiên, vẫn là Từ Khoa hiểu tôi. Cậu nhanh lên đây.”

Năm phút sau Từ Vân Tiệp đã ngồi trước bàn làm việc của ta, hẳn từ túi áo đem phần cứng của ta lôi ra: “Tôi lấy cho cậu hai bộ phim hay, còn có ba trò chơi mới.”

“Cảm ơn, Từ Khoa, chỉ biết cậu có thứ tốt sẽ không quên tôi.” Ta nhanh chóng đem phần cứng giấu dưới ngăn kéo phía dưới: “Nơi quý quái này cư nhiên không thể lên mạng, thế là thế quái nào chứ.”

“Xem ra cậu ở trong này cũng không quá tốt.” Từ Khoa vui sướng khi người gặp họa.

“Ai bảo tổng tài tuệ nhãn thức anh hùng liền dùng tôi chứ, ai, trời sinh tôi có tài tất được dùng, là vàng cuối cùng cũng tỏa sáng a.”

“Cậu có tỏa sáng cũng chỉ có khuôn mặt mà thôi.”

Ta nhéo mặt Từ Vân Tiệp, khuôn mặt béo dồ dồ của hẳn chơi phi thường tốt cho nên thường xuyên bị chà đạp: “Cậu thì tốt! Toàn bộ ngay cả khuôn mặt cũng không tỏa sáng, nói, nói cậu ngốc mau.”

Hắn mở miệng: “Cậu mới ngốc.”

“... Không đúng, nói lại, nói cậu ngốc.”

“Ngốc!!!!” Hẳn hùng hổ lên tiếng.

Ta vô lực buông tay, thở dài một hơi: “Tôi dường như so với trước kia còn ngốc hơn.”

Hắn an ủi ta: “Không sao, ít nhất cậu còn tự mình biết được.”

“Đều do Phương đại tổng tài đáng giận kia, cậu nói xem, làm thế nào mới có thể chinh hẳn mà không bị hẳn bắt được điểm yếu rồi đem ta đá khỏi công ty? Mấy ngày nay tôi nghĩ đến vấn đề này mà tể bào não đã chết hơn nửa.”

“Hẳn đá cậu còn không đơn giản? Khi nào hẳn nhìn cậu không vừa mắt liền tùy tiện tìm cái lý do đá cậu, việc gì phải tìm nhược điểm?”

“Ý cậu là tôi đối hẳn không có biện pháp?”

“Cũng không hẳn.” Hẳn sát lại, đưa ra ý kiến quỷ bí: “Cậu đầu tiên phải lung lạc được tổng tài, khiến hẳn nghĩ cậu là tri kỷ của hẳn, lừa hẳn một cái, sau làm mưa làm gió thế nào còn không phải tùy ý cậu.”

“Vài ngày không gặp, công lực của cậu lại tăng thêm.”

Hắn khiêm tốn chấp tay hướng ta: “Không dám, chỉ cần cậu đi xem sách lịch sử, theo người hiền trung thành thời Ngụy với anh hùng thời Lí học một vài thứ là được.”

“Nga, xem ra cậu đã theo học bọn thái giám không ít ngày?”

“Chờ tôi cũng bị tổng tài tuệ nhãn thức anh hùng đề bạt đưa lên làm trợ lý riêng thứ năm thì nói sau, bây giờ cậu lập tức học tập mới là điều tất yếu.” Hẳn hướng ta nhất mắt: “Nếu không cậu thắng thần học tập Đồng Hiền, như nữ nhân dùng sắc đẹp mê hoặc quân vương cũng tốt lắm, như vậy cậu cũng có tiền.”

Bình thường bọn ta vui đùa kiểu này nhiều lắm, chính là, cùng tổng tài có quan hệ rồi nghe kiểu nói chuyện như thế này làm ta thực sự hết hồn, sợ hẳn nhận ra điều gì ta cố gắng che dấu việc mình chột dạ. Ta nắm vạt áo hẳn, kéo hẳn lại gần: “Trước hết bắt người làm thí nghiệm. Thế nào, gần gũi như thế này có thấy sắc đẹp của ta thực mê hoặc không?”

“Các người đang làm cái gì?” Tiếng gầm gừ đột nhiên xuất hiện khiến ta không kịp chú ý tới phản ứng của Từ Vân Tiệp, hắn không hề nghĩa khí lập tức trốn như bay, lưu lại ta một mình ứng phó với lửa giận của Phương Thụ Nhân đại tổng tài. Ta rốt cuộc hiểu được vào thời điểm trọng yếu Từ Vân Tiệp vẫn thể hiện hành động rất phù hợp với cái tên nhanh nhẹn của mình.

Phương Thụ Nhân sắc mặt âm trầm, hết xanh lại đen như cái giếng nước phủ đầy rêu: “Tên vừa nãy là ai? Người cùng hắn ở văn phòng khanh khanh ta ta làm cái gì?”

Từ Vân Tiệp vận khí thực tốt, hắn đưa lưng về phía cửa ban công nên Phương Thụ Nhân không thấy được diện mạo của hắn. Đại khái chỉ nhìn thấy hình ảnh ta với hắn siêu gần gũi.

“Cái gì cũng không làm.”

“Cái gì cũng không làm? Nếu không phải ta vừa vặn đi vào, các người chỉ sợ không những hôn môi mà cái gì cũng làm!”

“Căn bản là không có hôn đến a.”

“Cái kia phải hôn mới có nghĩa đúng không! Trong thời gian làm việc cư nhiên dám ở văn phòng công khai làm loại sự tình này! Lại còn cách vách với phòng ta! Xem ra người đã quên thân phận của chính mình!” Phương Thụ Nhân càng nói lửa bốc càng lớn, ta cũng có chút tức giận đứng lên, hắn có thể cả ngày tầm hoa văn liễu, chẳng lẽ ta cùng đồng nghiệp đùa một chút cũng không thể sao?

“Lần đầu tiên của ta và người cũng là trong thời gian làm việc, ngay tại văn phòng của người! Hơn nữa lần đó người bắt kể cái gì cũng đã làm!”

“Người là món đồ chơi của ta!”

“Dù sao cũng là món đồ chơi, tùy tiện ai lấy ra chơi cũng chả có biện pháp phản kháng! Người có gặp qua người nào hướng người kêu cút xa một chút không!” Ta với hắn cùng rống, dù sao cách âm tốt, chúng ta đều hét to hét mức.

Phương Thụ Nhân trán nổi đầy gân xanh, thanh âm càng trầm thấp: “Xem ra ta không đem người dạy dỗ tốt mới làm người cơ khát như vậy, nhìn thấy nam nhân liền uốn éo thân thể mà bò lên?”

Đời này ta cũng không chịu qua loại vũ nhục này, cơn tức của ta tăng nhanh: “Họ Phương người, người con mẹ nó đừng cho ta dễ bắt nạt, làm ta cáu, lão tử cũng chả phải người tốt!”

Dường như đây là lần đầu tiên ta ở trước mặt hắn mắng lời thô tục, bùng nổ như núi lửa đột nhiên hoạt động, nham thạch phun trào. Nhìn biểu tình của hắn như thể thấy rõ thiên nga tự nhiên biến thành con vịt con xấu xí, bỏ nhiều tiền mua một khối bảo thạch cư nhiên lại là hàng giả bày bán trên vỉa hè. Người này sinh ra đã giàu có, hưởng chế độ giáo dục anh tài, nói chuyện cao nhã và văn văn, đại khái không ai đối mặt hắn dạy qua loại lời nói thô tục đường phố này.

Hai chúng ta đứng trơ như tượng đất trừng mắt nhìn nhau nửa ngày, cuối cùng hắn hạ giọng nói: “... Người thật sự rất không biết đúng sai, chỉ biết làm ta mất mặt, ta phải hảo hảo dạy dỗ người một lần nữa.”

“Please, cũng không thể đối được câu nào khác sao? Câu này ta đã nghe rất nhiều!” Dù sao cũng chết, nhất định phải khiến hắn tức điên để hòa vốn.

Hắn nghẹn lời: “...”

“Cả ngày nói sẽ dạy dỗ ta, người có dạy dỗ ta sao? Trừ bỏ bảo ta chọn bộ quần áo nào xứng với người, bộ nào không xứng với người, còn có đi mua một đồng quần áo không khác gì nhau, đúng rồi, còn được hưởng thụ kĩ thuật trên giường của người, ngoài những thứ trên người còn dạy ta cái gì khác không? Người hết giờ làm việc thì đi tiếp tiểu thư này tiểu thư kia, cùng ăn cùng uống cùng mua đồ, cái gì cũng tiếp, làm gì có thời gian mà dạy dỗ cái quỷ gì. Thường thức, hừ, thường thức cái gì đây, có tiền là biết thưởng thức, quần áo không từ năm nghìn trở lên thì không mặc, ra vào không phải BMWs thì không ngồi, ăn thì ăn trứng cá muối còn tươi chở bằng máy bay từ nước ngoài về, trên tường thì phải treo tranh của danh họa mua ở chỗ đầu giá, âm thanh thì mua hàng nhập khẩu mấy chục vạn, phóng viên phỏng vấn thì lúc nào cũng bày ra một bộ lạnh lùng cố hữu, như vậy là biết thưởng thức.” Ta thao thao bất tuyệt, hắn sắc mặt xanh mét, thoạt nhìn như muốn ăn thịt người.

“Ta nói người cũng đừng hy vọng cải tạo được ta, ta từ nhỏ tính tình đã như vậy, lớn lên trong gia đình làm ăn bình thường, toàn thân tràn ngập hương vị con buôn, nghe thấy tiền liền sáng mắt, thấy tiền nghi liền chiếm đoạt, chỉ thích ăn to nói lớn, tiểu thuyết chỉ đọc kiếm hiệp, âm nhạc chỉ nghe nhạc thị trường, điện ảnh mở màn được ba phần mà không có gì nổi mạnh liền ngủ. Dù sao người có điều kiện tốt, chán theo đuổi danh môn thực nữ hoặc thực nam, người liền trực tiếp thay đổi a, tự đứng thẳng cấp hắc có ý đồ bất chính.” Ta nhìn hắc: “Uy, người không phải bệnh tim phát tác chứ? Muốn hay không ta đi gọi xe cứu thương?”

Hắc nửa ngày mới thở một hơi: “... Ta nhất định phải cải tạo người.”

“Tổng tài, người cho rằng người đang diễn yếu điệu thực nữ sao? Cho dù như vậy, người cũng nên có khí chất của mỹ nhân mới được. Ta nền tảng không tốt, cái gọi là gỗ mục không thể dùng để điêu khắc, trẻ con không thể dạy dỗ, sửa thể nào cũng thay đổi được.”

“Đồ vật của ta luôn là đồ tốt nhất, món đồ chơi cũng không ngoại lệ, ta nhất định phải đem người cải tạo thành một món đồ chơi xuất sắc. Một tháng này không cần sắp xếp các cuộc hẹn riêng, ta sẽ dành thời gian để dạy dỗ người.”

Không ngờ ta lớn tiếng từ nãy đến giờ là hoàn toàn vô ích, tính tình của kẻ có tiền thực khó lý giải. Bất quá ta không quan tâm, hắc ở cùng ta nhiều hơn, cũng có nghĩa cơ hội trả thù của ta cũng nhiều hơn.

Phương Thụ Nhân, chờ xem, ta – La Lâu Lập cũng không phải người khoan hồng độ lượng, có thù không trả không phải quân tử.

## 6. Chương 6

### CHƯƠNG 6

Phương Thụ Nhân nói được thì làm được, ngày hôm sau ta và hắc cùng nhau tan ca, cùng nhau về nơi ở xa hoa của hắc, về đến nhà liền phát hiện có một vị lão sư đang chờ ta.

“Người trước hết phải học tập lễ nghi ăn uống phương Tây.” Hắc giới thiệu, sau đó lại ngồi xe ra ngoài. Hừ, nói cái gì mà dành thời gian dạy dỗ ta, ta chỉ biết hắc luyện tiết cuộc sống ca hát sa đọa hàng đêm mà thôi.

Trên cái bàn dài có thể chứa mười mấy người bày ra la liệt các loại thức ăn, nước uống, rượu, dao cắt thịt bò, dụng cụ lột vỏ tôm, khoai tây... Nói tóm lại, lễ nghi ăn uống phương Tây y như cuộc thi với đề bài là bữa tối. Lão sư thật ra rất hòa ái dễ gần, mang theo nụ cười cách thức, một bên làm mẫu một bên giảng giải muốn ta làm theo, sau đó sửa lỗi sai cho ta. Đồ ăn hương vị vốn rất tốt, nhưng mỗi một miếng đều có người ngồi cạnh thuyết giáo, cho dù là ngự yến cũng chẳng có tư vị gì.

“Thìa vừa chạm vào chén đĩa, làm lại.”

Có thể không đụng đến chén đĩa sao! Không đụng chén đĩa thì ta phải làm thế nào uống nốt nước canh đã nhanh chóng chạm đáy đây. Người ngoại quốc cũng thật là quái đản, lấy chén đĩa đựng canh!

“Ăn canh không được phát ra âm thanh.” Lão sư mỉm cười phi thường ôn nhu: “Uống lại một lần nữa.”

Nếu ăn mỗi một bữa mà phải để ý cẩn thận như vậy nhân sinh còn gì lạc thú để nói a!

Đầy một bụng nước canh, lão sư bắt đầu dạy ta ăn thức ăn cứng.

“Sai rồi, phải dùng cái chuôi dao này... cái chuôi này.” Lão sư vẫn ôn hòa mỉm cười, thấy ta đổi chuôi dao ra sức chiến đấu với tảng thịt bò: “Không thể có vẻ mặt như vậy, cần phải nhẹ nhàng, vẻ mặt tự nhiên, phải bảo trì phong độ và dáng vẻ tốt đẹp.”

Tự nhiên cái đầu người! Vì cái gì đối với nó ta cũng phải bảo trì phong độ? Ta nguyện ý bày ra vẻ mặt thâm cừ đại hận với tảng thịt bò thì sao a!

“Đĩa ăn đặt nhầm rồi. Phải đặt ở cạnh tay phải.”

Ta chịu đựng cơn tức đem đĩa ăn vừa dùng đặt sang bên phải.

“Không đúng, phải đặt ở vị trí thứ hai cạnh tay phải, không thể đặt cuối cùng.”

Ta muốn chửi ầm lên, nếu là Phương Thụ Nhân ta liền liều mình với hắn, nhưng ta không thể động thủ với khuôn mặt tươi cười này, ta thật sự tìm không ra lý do để phát giận với nụ cười của lão sư.

“Nhai nuốt không thể phát ra âm thanh.”

Lý trí của ta rất cuộc gãy: “Ta chán ghét cơm Tây!”

“Chán ghét cũng phải học.” Lão sư tươi cười càng sáng lạn: “Phương tiên sinh trả lương cao muốn tôi tới nay dạy cậu, nói cậu không học xong thì không thể rời khỏi bàn ăn này.”

“Người ngoại quốc thực sự là dân tộc dã man! Người Trung Quốc có trí tuệ năm nghìn năm, chỉ cần cái thìa cùng chiếc đũa là có thể thu phục toàn bộ! Phiền toái như vậy, cũng không phải mở triển lãm hội chợ!”

Đang oán giận, Phương đại tổng tài đã về, vừa vặn làm tấm bia cho ta trút giận.

“Tổng tài, hôm nay trở về cũng sớm quá a, không ai yêu ngài qua đêm? Không thể tin được ngài cũng có lúc mị lực bị suy giảm nha. Hay là nói, có người yêu ngài nhưng ngài không thể thỏa mãn được người ta?”

Phương Thụ Nhân sắc mặt trầm xuống, lại không thêm để ý đến ta, hắn hỏi lão sư: “Học thế nào rồi?”

“La tiên sinh thực thông minh, chỉ cần nhớ một chút trình tự dao nĩa, lại luyện tập là được.” Lão sư cười như hoa hướng dương.

Phương Thụ Nhân chuyển hướng sang ta: “Ăn lại từ đầu cho ta xem.”

Ta quăng dao đĩa lên bàn: “Người cho rằng ta triển lãm đồ dùng a, cho dù triển lãm cũng là lão sư triển lãm đi, ta là đồ thứ phẩm nào có giá trị triển lãm a!”

“Không ăn?”

Sắc mặt của Phương Thụ Nhân thực sự dọa người, hơn nữa thoát nhìn phi thường uy nghiêm, quả nhiên là người chức cao quen thói hô quát. Đáng tiếc, ta liền khuất phục dưới khí thế của hắn, không có biện pháp, bị giai cấp lãnh đạo chen ép thực bị ai a.

Ta ngoan ngoãn mở miệng, bắt đầu trình diễn, trong quá trình biểu diễn trừ bỏ lão sư ngẫu nhiên chỉ ra một số lỗi sai nhỏ, cơ bản không có lỗi nào, sắc mặt Phương Thụ Nhân dần dần hòa hoãn.

“Không cần mở miệng lớn như vậy, thực xấu.” Khi ta bắt đầu ăn tôm hắn liền phê bình ta.

“Ta vốn cũng rất xấu, hiện tại chẳng qua thể hiện bản chất của ta mà thôi.” Tuy rằng nói như vậy nhưng ta vẫn miễn cưỡng sửa lại cách ăn, cái này gọi là kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt.

“Tốt lắm.” Hắn sờ sờ đầu ta khen ngợi, tên hỗn trướng này xem ta là cẩu sao! Ta trong lòng ghi nhớ một điểm.

Lão sư ra về cũng đã là mười hai giờ, Phương Thụ Nhân mang ta lên lầu, cái này là tỏ ý muốn ta bồi hắn tối nay.

“Học cái lễ nghi kia ta mệt muốn chết.” Ta không dám phản kháng hắn, chỉ dám ám chỉ ta mệt mỏi.

“Người không phải vừa nói ta không có cách nào thỏa mãn người ta sao? Đợi lát nữa ta nhất định thỏa mãn người.”

Người này còn nhớ dai hơn cả ta!

“Ta có nói qua như vậy sao?”

“Có. Ngay lúc ta bước chân vào cửa.”

“Cái kia nhất định lỗi tại người không tốt nên nghe nhầm.” Lực nắm cổ tay ta tăng mạnh: “Không không! Nhất định là tôi nói sai, nói sai, là tôi không tốt, không thể thỏa mãn thể lực sung mãn của ngài.”

“Không thể thỏa mãn cũng phải thỏa mãn.” Hắn kiên quyết kéo ta đến phòng ngủ: “Chính mình tắm rửa, nếu không thì cùng nhau tắm.”

Ta lập tức cầm quần áo bay nhanh vào phòng tắm, ta tin hẳn vì chứng minh khả năng của mình nhất định sẽ tra tấn ta cả đêm, cho nên, ngay cả khi tắm rửa ta cũng lo lắng làm thế nào thoát khỏi ma trảo của hắn.

Chờ Phương đại tổng tài tắm rửa xong từ phòng tắm đi ra, ta đã như con tôm luộc nằm trên giường.

Phương Thụ Nhân đặt tay lên vai ta: “Khó có hôm nào người ngoan như vậy, tự mình nằm trên giường a.”

Ta không nói một tiếng cuộn người vào càng nhỏ.

“Tư thế này thực ra rất có tính khiêu chiến.” Phương Thụ Nhân âm thanh có chút âm hiểm, hiển nhiên cho rằng ta khiêu khích hắn, đương nhiên trên thực tế ta chính là khiêu khích hắn.

Ta đem âm thanh vô cùng suy yếu, nghiêng răng nói hai chữ: “... Đau bụng.”

Không cần nhìn cũng biết Phương Thụ Nhân nhất định dùng ánh mắt đầy hoài nghi nhìn ta: “Bụng của người đau thật đúng thời điểm a.”

Bởi vì đang giả bộ mà, bất quá bình thường giả bộ không được, hôm nay có lý do chính đáng: “... bữa tối ăn hơn ba tiếng, đồ ăn đều lạnh hết rồi, hơn nữa tiêu hóa lại kém...” Ta hơi thở mong manh, nói.

Đây chính là sự thật, nếu dạ dày ta không tốt chỉ sợ không tránh khỏi kiếp nạn này, cho dù tắm rửa sạch sẽ, dạ dày của ta vẫn là lạnh như băng.

Hắn không hé răng, đại khái là đang quan sát hành động của ta. Về mặt thống khổ giả bộ không tốt lắm, thế nên ta đem mặt vùi dưới gối để hắn không nhìn thấy biểu tình của ta. Có thời gian rảnh ta phải đi học một chút kĩ xảo diễn xuất.

Hắn cầm tay của ta: “... Như thế nào lại lạnh như thế.

Vô nghĩa, ta mặc áo tắm đứng ngoài ban công hóng gió lạnh, không lạnh làm sao được.

Hắn cố gắng đem cơ thể ta vận dụng ra: “Thả lỏng đi, ta xem xem.”

Ta kiên quyết không thả lỏng thân thể, đồng thời liều mạng nhớ lại từ khi gặp hắn phải chịu biết bao khổ sở tra tấn. Ta là người tâm địa thiện lương, xem phim với tiểu thuyết đều đặc biệt dễ cảm động, cho nên có cảm giác, ta thành công tạo cảm giác khiến đôi mắt ướt át. Sau đó ta thả lỏng thân thể để hắn năng cảm ta lên. Điều này làm ta liên tưởng đến phim điện ảnh hồi trước, trẻ hư đùa giỡn khuê nữ tựa hồ đều là loại động tác như thế này, hại ta thiếu chút nữa bật cười, vội vàng cấm môi.

Hắn đem ta ôm vào \*\*\*g ngực, cau mày nhìn ta: “Rất đau sao? Môi đều xanh.”

Đó là do trúng gió đông lạnh a.

Hắn ôn nhu hôn mắt ta: “Đừng khóc, cũng đừng cắn môi. Đau thì ngoan ngoãn kêu ra đi, dù sao cũng chỉ có ta với người, ta sẽ không nói cho người khác đâu.”

Lòng ta đập bang bang, nhanh chóng mắng chính mình dè tiện, trước mặt chính là kẻ cường bạo ta, lại tước đoạt cuộc sống bình lặng của ta, đem ta thành món đồ chơi mà gọi đến gọi đi. La Lâu Lập a La Lâu Lập, cái gọi là sinh mệnh đáng quý, tình yêu giá lại càng cao, nếu vì tự do, hai người đều có thể vứt bỏ. Cho nên, bị tước đoạt tự do chính là cừ hận, so với mối hận đoạt thê còn lớn hơn. Như thế nào chỉ vì một chút ôn nhu của hắn mà quên mất mục đích trả thù ban đầu.

“Người thật đúng là món đồ chơi mảnh mai. Xem ra ta về sau phải cẩn thận một chút, chơi hỏng thì thực phiền toái.”

Người này quả nhiên đáng giận! Lần thứ hai xác nhận giai cấp vô sản và giai cấp tư sản quả thực có cừ hận. Ta dùng sức hướng vào trong lòng hắn, thân thể hắn thực ấm áp, vừa lúc làm cái bếp lò sưởi ấm cho ta. Ta ôm chặt lấy hắn, như ta dự đoán, hắn rung mình một cái.

“Tôi rất lạnh sao?” Ta dùng hơi thở mong manh mà nói.

“Rất lạnh.” Hắn không đẩy ta ra, ngược lại đem ta ôm chặt hơn, còn cầm lấy cái chăn bao lấy ta: “Hiện tại tốt hơn chưa?”

“Ân.” Ta dùng âm thanh tự nhận là đáng thương, nhu nhược nhất trả lời, nhưng lại thật nhanh tựa vào ngực hần, không thèm để ý dạ dày vì hành động này mà sinh ra phản ứng bài xích. Ta cố ý đặt tay ở phần ngực lộ ra khỏi áo tắm của hần, vừa lòng khi thấy hần lại rùng mình.

“Ta gọi người mang thuốc tới. Có muốn uống một chút thứ gì đó ấm ấm không?”

Ta nhẹ nhàng gạt đầu, lần này đến da đầu cũng thấy tê dại, nhưng ta phải kiên trì vì sự nghiệp a!

“Người bị bệnh thực ngoan, như con mèo nhỏ đáng yêu.”

Ta há mồm, ai đáng yêu như mèo con a! Ta lập tức liên tưởng đến mấy cái H game của Nhật, như kiểu mấy con mèo gọi cảm kêu meo meo này nọ, người này sẽ không muốn ta làm mấy cái kiểu như vậy đi? Có lẽ ta phản ứng hơi quá, bất quá theo ghi chép họ Phương không phải là người biến thái, chắc không làm mấy việc như thế này đâu.

Người hầu đưa tới thuốc đau dạ dày cùng nước ấm, ta ở trên tay hần uống thuốc, xong bị hần ôm vào trong ngực đi ngủ, còn đem chăn đắp cho ta, thật không thể tưởng tượng được họ Phương cũng biết chăm sóc người khác. Bất quá, nếu kết thúc như vậy chẳng phải căn bản ta không chinh được hần sao?

Thân thể ấm dần, ta râm rì đứng lên: “... Tôi muốn đi WC.”

Mặc áo ngủ chạy vào WC, đứng chân trần ở sàn nhà lạnh như băng mặc dù có hệ thống sưởi, cơ thể của ta nhanh chóng hạ nhiệt độ. Ta lại chạy về, chui vào \*\*\*g ngực Phương Thụ Nhân, vừa lòng thấy hần bị lạnh mà toàn thân nổi da gà, nhưng hần vẫn không nói gì.

Không nói gì chứng tỏ ta chinh hần còn chưa đủ, thừa dịp ta bị bệnh hần đối với ta có chút khoan dung, ta liền cố gắng nghĩ thêm chiêu thức chinh hần.

Chiêu vừa nảy không thể dùng, lần này ta dựa vào ánh trăng ngoài cửa quan sát Phương Thụ Nhân, đợi cho vẻ mặt hần bắt đầu thả lỏng, ước chừng đã tiến vào giấc ngủ, ta dùng sức lay hần tỉnh.

“Tôi đói bụng.”

“Người giả vờ đau dạ dày đúng không?”

“Uống thuốc sẽ không đau. Buổi tối học hơn ba tiếng, chưa ăn cái gì, tôi đói bụng, có gì ăn không?” Vừa nói vừa cảm thấy thực sự đói, ta đứng lên.

Phương Thụ Nhân thoát nhìn có vẻ chóng mặt, chớp mắt suy nghĩ một hồi: “... Tủ lạnh nhỏ đại khái là có thức ăn.”

Ta trở mình nhảy xuống giường đến bên tủ lạnh, bên trong toàn là rượu, căn bản không có đồ ăn.

“Tôi xuống bếp tìm đồ ăn a.” Hần hàm hồ lên tiếng, lại chui về ngủ.

Ở trong bếp dùng lò bi ba hâm nóng lại khối sandwich và sữa rồi ăn ngẫu nhiên, ta lại cảm thấy sinh long hoạt hổ. Tuy rằng đã hơn một giờ nhưng ta một chút cũng không cảm thấy buồn ngủ, nghĩ đến phải chinh Phương Thụ Nhân liền kích động như thể uống thuốc kích thích. Lúc rời khỏi bếp ta bôi một ít bánh kem lên áo ngủ.

Ta dùng sức đập mạnh cửa phòng ngủ, tạo ra một tiếng nổ làm trời đất rung chuyển, ngay cả vách tường cũng chấn động. Thấy Phương Thụ Nhân đang đưa lưng về cửa nhảy dựng lên, ta quả thực muốn cười lớn. Thế nhưng ta không thể cười, bởi vì Phương Thụ Nhân đã xoay người, con mắt tóe lửa, lần thứ hai bị cắt đứt giấc ngủ chắc hần hần đã bốc hỏa.

Ta bày ra điệu cười tự nhận là rất hoàn mỹ, rất vô tội, tươi cười xin lỗi?: “Thực xin lỗi, vừa này có gió lớn, đánh thức người sao?”

Hần hừ một tiếng, lại chuyển người tiếp tục ngủ.

Ta nhón chân đi đến tủ quần áo, trong bóng đêm sờ soạng tìm đồ ngủ để thay, sờ soạng nửa ngày, nghe thấy hơi thở Phương Thụ Nhân dần trầm ổn, đại khái lại ngủ, người này quả thật dễ ngủ.

Lúc hẩn ngủ ngon, ta đứng ở sàn nhà lạnh như băng một lúc, sau đó lại nhẹ nhàng bò lên giường, trong chăn phả ra một hơi ấm áp, ta không chút khách khí nằm xuống, tựa vào người Phương Thụ Nhân, dùng thân thể lạnh như băng của ta đem hẩn từ mộng đẹp kéo ra.

Hẩn vừa mở mắt ta liền tiên hạn thủ vi cường (ra tay trước chiếm được lợi thế): “Ai nha, đánh thức ngài ư? Tôi không cố ý, ngài tiếp tục ngủ, ngài tiếp tục ngủ đi.”

“... Thế nào lúc này mới ngủ?”

“Áo ngủ bị kem làm dơ, tôi tìm đồ để thay.”

Hẩn lẩm bẩm cái gì đấy rồi lại ngủ. Mà ta nằm cạnh hẩn không ngừng xoay người, thở dài, ngáp ngắn. Hẩn trở mình, lúi xa ta, cứ nhiên lại ngủ ngay được, ta tức đến nghiến răng.

Ta lại nghĩ ra một kế. Ta từ từ nhắm mắt nằm cạnh hẩn, đếm nhịp tim của mình tính thời gian. Ước chừng nửa tiếng, ta đập hẩn một cước, hẩn giật mình nhưng không tỉnh, thế cũng tốt. Ta cũng giả vờ ngủ, đang ngủ lại xoay người thật mạnh, đập mạnh lên lưng hẩn. Lúc này hẩn tỉnh, ngồi bật dậy, thở hồng hộc, đại khái là tức rồi. Ta hoảng sợ, có phải đùa hơi quá rồi không? Bả vai lộ ra ngoài chăn bị hẩn kéo xốc lên, ta giả bộ ngủ mở rồi phản ứng theo bản năng, nói lẩm bẩm rồi nhích lại gần hẩn, đem mặt cọ lên người hẩn, còn phát ra tiếng kêu thỏa mãn, chiêu này ta học con mèo của nhà cách vách a.

Hẩn bình tĩnh, thở dài, lại ngả đầu ngủ. E ngại ta đang dựa lên người hẩn, hẩn chọn tư thế nằm thẳng, thế này ta lại có cơ hội ra tay rồi.

Đợi lát nữa hẩn ngủ lại, đương nhiên ta không thể chắc chắn hẩn đã ngủ. Tục ngữ nói vô thương bất gian (không buôn bán thì không dối trá), người này chắc chắn gian xảo từ trong xương cốt, khó đảm bảo không phải đang diễn, hừ, bất quá ta cũng không phải người lương thiện a.

Ta còn giả vờ ngủ, thỉnh thoảng lại động tay động chân, rốt cuộc đem tay ta động lên người hẩn, sau đó vung văng gác lên ngực hẩn. Tư thế này trong mắt người khác thoát nhìn khẳng định là một màn phi thường ấm áp, hạnh phúc: hẩn nằm cạnh ta, ta nằm sát hẩn, một tay ôm cánh tay hẩn, tay kia thì vô cùng thân thiết khoác lên ngực...

Hắc hắc, họ Phương kia, người chờ bị ác mộng đè chết đi.

## 7. Chương 7

### CHƯƠNG 7

Sáng hôm sau, lúc ăn sáng, ta với Phương đại tổng tài ngồi đối diện nhau không nói câu nào, vành mắt hẩn biến thành màu đen, ta cũng tương tự. Tối qua đang ngủ ngon thì bị ác mộng làm tỉnh lại, hóa ra họ Phương đem ta ôm chặt muốn chết, hại ta hô hấp khó khăn, thế mới gặp ác mộng. Nhưng hẩn hình như hẩn cũng bị ác mộng quấy rầy không ít, điều này làm lòng ta có chút cân bằng.

Lần qua lần lại một đêm, thời gian đi làm ta ngủ gà ngủ gật, dù sao cũng không có gì làm. Chuông điện thoại vang lên làm ta sợ tới mức thiếu chút nữa lăn từ trên ghế xuống đất.

“Ngài khỏe, đây là đường dây trợ lý riêng thứ tư của Phương đại tổng tài.” Ta nửa sống nửa chết nhắc điện thoại.

“Ta không tìm Phương đại tổng tài, ta tìm người.” Thanh âm của đối phương âm lãnh như sát thủ xã hội đen.

Ta hạ thấp giọng: “Từ Vận Tiệp, ngày đó người không để ý tình bằng hữu một mình chạy trốn, ta còn chưa tìm người tính sổ đâu.”

“Ai nha, ha ha, cậu cứ nhiên còn nhớ rõ a.”

“Ai nha ha ha cái gì, mối thù không đội trời chung này ta khắc sâu trong lòng.”

“Tiểu La đồng chí, lúc đó bất quá chỉ là mâu thuẫn nội bộ nhân dân, không nên tổn thương hòa khí nha. Nòng súng hướng ra ngoài mới có khả năng bảo vệ lợi ích giai cấp của chúng ta đúng không?”

“Biểu hiện của người ngày đó có gì gọi là tình cảm giai cấp.”

“Giỏi tha thứ mới là phẩm chất tốt nha. Tôi đây không phải đang an ủi cậu sao? Có bị Phương đại tổng tài khinh của chúng ta làm gì không?”

Tuy rằng bị làm gì nhưng ta tuyệt đối không thể nói được: “Tối nay người mời.”

“Được, không thành vấn đề, muốn ăn thịt kho hay thịt bò đều tùy cậu chọn.”

“Đừng tưởng làm như vậy là có thể qua cửa. Muốn tốt đẹp ra đi thì ngoan ngoãn nhận tội đi.”

Vừa nói chuyện vừa nhìn chằm chằm vào cửa phòng làm việc của Phương đại tổng tài, cửa khẽ động ta liền cúp ngay điện thoại, làm bộ nghiêm trang nhìn vào màn hình máy tính, lại nhìn đến báo cáo không biết là cái quỷ gì. Từ ngày cùng Từ Vận Tiệp gặp mặt bị phát hiện, Phương Thụ Nhân không có việc gì liên thường xuyên ghé qua liếc mắt một cái.

Phương đại tổng tài mặc quần áo buổi sáng ta chọn cho hắn, nghiêm túc cho ta biết: “Gọi điện thoại cho Hoa Tháng Năm đặt hai chỗ vào buổi tối, người đi cùng ta.”

Hoa Tháng Năm? Hình như đây là nhà hàng nổi tiếng về đồ ăn Pháp. Phương đại tổng tài muốn kiểm tra kết quả học tập của ta hôm qua? Ta lập tức làm theo, trong vòng một phút giành được nụ cười hài lòng của Phương đại tổng tài: “Đến lúc đó người phải chú ý lễ tiết một chút.” Nói xong hắn trở về văn phòng của mình.

Nếu đã nhắc nhở ta như vậy, ta có nên thất lễ cho hắn xem một chút không? Chính là hậu quả thực nghiệm trong a... ta chần chờ không quyết.

Chuông điện thoại lại kêu, ta xoay người: “Ngài khỏe, đây là đường dây trợ lý riêng thứ tư của Phương đại tổng tài.”

“Ngài khỏe, đây là đường dây đặt trước bữa tối miễn phí.” Từ Vận Tiệp bắt chước ngữ khí của ta.

“Để làm gì?”

“Cơm chiều a, nghĩ xong chưa, thịt kho hay thị bò?”

“Không phải đã nói với người như vậy thì không được sao?”

“Ai, chúng ta là công nhân chức nghèo đói, sao so được với trợ lý riêng chứ, tiền lương cao như vậy.”

“Hôm nay tạm thời tha cho người, ta phải bồi Phương đại tổng tài ra ngoài xã giao.” Ta đột nhiên nghĩ ra một cách khiến Phương Thụ Nhân có thể tức chết, không khỏi mừng thầm.

“Đi đâu ăn a? Cao hứng như vậy.”

“Người ăn không nổi đâu. Hoa Tháng Năm a.”

Từ Vận Tiệp ở đầu kia điện thoại hít một ngụm lạnh khí: “Có thể mang về cho tôi một bao điểm tâm này nọ hay không?”

“Nằm mơ” Ta cúp điện thoại. Ở cái loại nhà hàng cao cấp này ăn xong còn yêu cầu đóng gói mang về thì mất mặt quá đi? Bất quá... hắc hắc... nếu cơm nước xong ta hô to một tiếng “đóng gói!”... nói làm bần... Phương Thụ Nhân chỉ sợ bị bẽ mặt ngay tại chỗ a.

Hoa Tháng Năm nằm ở đoạn đường hoàng kim, vừa nhìn đã biết là nơi cao quý, giá cả đương nhiên cũng phi thường cao quý. Phương Thụ Nhân đối với nhân viên mở cửa không thèm liếc lấy một cái, hiên ngang đi thẳng, dù sao đưa tiền boia cũng là việc của trợ lý riêng thứ tư là ta a. Ta vội vàng theo sát Phương Thụ Nhân, trước giờ không có đi qua loại địa phương này, có chút rụt rè cũng là bình thường.

Phương Thụ Nhân bắt mắt lườm ta một cái, thấp giọng nói: “Đi thẳng người, ngẩng đầu lên, đừng có lén lút nhìn đông nhìn tây, người là đến dùng cơm chứ không phải đến làm kẻ trộm.”

Ta thật muốn đá cho hắn một cú. Tuy rằng ta tự mình hiểu được trông ta như tên nhà quê bước vào nơi lộng lẫy nhưng từ miệng hắn nói ra vẫn làm người ta khó chịu.

Kế tiếp, tất cả so với TV điện ảnh cũng không khác biệt mấy. Vừa vào cửa đã có bồi bàn ân cần đưa chúng ta đến chỗ đặt trước, kéo ghế dựa mời chúng ta ngồi xuống, sau đưa tới thực đơn rất sang trọng, từ bé đến già ta chưa từng thấy qua, đủ để sách bìa cứng cũng xấu hổ mà chết.

Phương Thụ Nhân căn bản không xem thực đơn liền dùng ngoại ngữ ào ào nói một tràng, ta đoán chắc là tiếng Pháp. Bồi bàn mắt xanh lam không hề tỏ vẻ kinh ngạc, dùng tiếng Pháp đối đáp. Ta tự an ủi chính mình, bồi bàn người Pháp dùng tiếng Pháp nói chuyện không có gì đáng nể, còn không tự chủ mà cảm thấy tức. Nếu người muốn tỏ vẻ bề oai phong với một người không hiểu tiếng Pháp thì Hoa Tháng Năm chính là lựa chọn tốt nhất, cũng bởi vậy ta hoài nghi Phương Thụ Nhân là cố tình, càng quyết tâm lên kế hoạch trả thù.

Bồi bàn tựa hồ đã cùng Phương Thụ Nhân bàn bạc xong, đang ghi chép cái gì đó, Phương Thụ Nhân đem thực đơn đưa cho ta: “Người xem muốn ăn cái gì.”

Ta đem thực đơn lật qua một lượt, vì che dấu việc ta không hiểu nên mỗi trang ta đều làm bộ như nghiên cứu cẩn thận còn tỏ ra băn khoăn, kỳ thật ngoại ngữ này một chữ ta cũng không nhận thức đầy đủ, thực đơn chữ viết thật đẹp nhưng ta hiểu không nổi.

“Chọn giống của ngài đi.” Ta cuối cùng trả lời.

Phương Thụ Nhân dùng ánh mắt “Ta biết ngay mà” cười nhạo ta, lại dùng tiếng Pháp nói chuyện với bồi bàn, hừ, không phải biết nhiều hơn ta một ngoại ngữ thôi ư, có gì mà tự hào, khiêm tốn mới là phẩm chất tốt.

Lúc bồi bàn hơi cúi đầu lui ra ta mới nhẹ nhàng thở dài. Tận lực không nhìn ngó bốn phía xung quanh. Tình nhân không nhiều như ta nghĩ, đại khái bởi vì giá cả quá mức sang quý đi. Nhóm người tụ ba tụ năm vừa nhìn đã biết là thương nhân thật ra không ít, một bàn chỉ có hai nam nhân như chúng ta cũng có một ít, cũng không phải thoải mái hưởng thụ mỹ thực mà còn trao đổi cái gì đó.

“Có nhiều người chọn nơi này để bàn việc làm ăn.” Phương Thụ Nhân dường như nhìn ra ta đang quan sát cái gì, ở một bên thuyết minh: “Bầu không khí ở đây thoải mái, càng dễ kí được hợp đồng.”

Đây là nguyên nhân khiến nhà hàng này dám không nghĩ cho khách hàng, không dùng thực đơn bằng tiếng Trung mà giá cả với ngôn ngữ đều là chính tông từ Pháp.

Một lúc sau đồ ăn được mang lên, thức ăn của ta toàn rau xanh, so với Phương Thụ Nhân hoàn toàn khác nhau.

“Ta nghĩ người không thích ăn cá cho nên ta gọi cho người món khác.”

Ta còn chưa kịp tiêu hóa ý tốt của hắn, hắn đã nói: “Ăn cá cũng có chút phiền phức, vạn nhất người làm sai liền khiến ta mất mặt.”

Ta chỉ trợn mắt nhìn hắn vài giây, liền cúi đầu đối phó với bữa ăn Pháp của mình. Bằng lương tâm mà nói, hương vị đồ ăn cũng không tồi, chỉ là với ta đồ ăn Trung Quốc vẫn hợp khẩu vị hơn. Hơn nữa, Phương Thụ Nhân ngồi đối diện gương mặt hồ theo dõi nhất cử nhất động của ta, đây chính là không khí lễ nghi trong các cuộc thi a, thế nào cũng khiến người khác không thoải mái, áp lực a, áp lực. Còn tiếp tục như vậy, ta nhất định bị loét dạ dày, thủng dạ dày. Nếu không cũng bị táo bón — ách, chết cũng không được táo bón, thà thủng dạ dày còn hơn.

Ta ăn phi thường chậm, vừa ăn vừa ngâm nga trong đầu các quy tắc tối qua lão sư dạy. Vì không để thìa chạm vào bát nên tay ta cực lực khống chế đến nhũn ra, sáng mai nhất định đau nhức không chịu nổi. Ta ở trong lòng lớn tiếng mắng người đã phát minh ra cái loại lễ nghi này nọ trong bữa ăn của phương Tây, ta thề đêm mai nhất định phải cùng Từ Vận Tiếp ra ngoài ăn thịt kho, hơn nữa khi ăn phải phát ra tiếng thật lớn.

Rốt cuộc ăn cơm xong thì ăn hoa quả, ta thiếu chút nữa tê liệt ngã xuống ghế: “Ta nghĩ tay của ta nhất định là tàn phế.”

Phương Thụ Nhân bất vi sở động: “Thường xuyên ăn sẽ thành thói quen.”

“Người giết ta đi.”

“Người có biết một bữa ăn ở đây tốn bao nhiêu tiền không?” Hấn nói một vài tiếng. Nếu ta là người trả tiền, ta nhất định theo đường cửa sổ toilet mà trốn ra ngoài.

“Thế nào?” Hấn tỏ ra khoe khoang khi nhìn thấy bộ dạng bị dọa chết khiếp của ta, bộ dáng như thể “Ta biết người không cao cấp như vậy mà.” “Đồ ăn Pháp với cửa hàng người hay ăn không giống nhau sao?”

Ta đương nhiên không chịu yếu thế: “Nguyên lai đồ ăn Pháp là như thế này sao? Sớm biết như vậy thà ở nhà ăn mì của cửa hàng dưới lầu a.” Ta cố ý đem âm thanh phóng thật cao, khách nhân xung quanh đều dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn chúng ta.

Hấn xanh mặt, ta đoán hấn nhất định một hai tháng tới cũng không dám đến nơi này ăn cơm. Trở về ta nhất định bị phạt, bất quá, hiện tại nhìn thấy bộ dạng này của hấn, ta thực thống khoái.

Bồi bán đến lấy thực đơn, Phương Thụ Nhân rồng bay phượng múa kí một cái, bồi bàn liền cung kính cầm cái khay lui ra. Ta liếc mắt nhìn toàn bộ quá trình Phương Thụ Nhân vẽ bùa vẽ quỷ, quyết định về nhà bắt đầu bắt chước hấn kí tên. Không biết bồi bàn có hiểu tiếng Trung hay không, ta thở dài một hơi, bỏ qua ý định gọi bồi bàn đóng gói hai cái bánh mì với cá mang về để xem sắc mặt Phương Thụ Nhân chuyển từ xanh qua đen như thế nào.

## 8. Chương 8

### CHƯƠNG 8

Sáng hôm sau, ta lại toàn thân đau nhức ngồi trong văn phòng của mình, loại tình huống như thế này hình như đã diễn ra liên tục trong vài ngày? Phương Thụ Nhân đúng là tên \*\*\* tặc đáng giận! May mắn ta chỉ là trợ lý riêng thứ tư, xem như tương đối nhàn rỗi, có thể lợi dụng thời gian đi làm nghỉ ngơi cho lại sức.

Tĩnh dưỡng tĩnh dưỡng, phải nghỉ ngơi mới có thể dưỡng. Buổi sáng mới tỉnh dưỡng có một tiếng mà đã bắt đầu họp, ta bung trà đưa nước lấy tài liệu không ngừng nghỉ, lúc rảnh rỗi thì đứng bên cạnh Phương đại tổng tài chờ sai khiến. Một lúc sau hai đùi đã bắt đầu phát run, toàn thân như nhũn ra, phải dựa vào cái ghế của Phương đại tổng tài mới không ngã xuống a. Ngày nào đó về nhà ta nhất định phải hướng bố mẹ oán giận một chút. Cửu Lập Cửu Lập, tên như thế này, kết cục chính là hầu hạ người ta. Nhìn lại người ta – Phương Thụ Nhân, mười năm trồng cây, hấn vô duyên vô cớ có hơn trăm năm công lực, loại công bằng này, người nhỏ bé như ta đương nhiên không còn gì để nói.

Hội nghị cứ thế diễn ra đầy một ngày, móng của mấy đại gia này như thể làm bằng hợp kim a. Chấm dứt hội nghị, ta bồi Phương Thụ Nhân xuống lầu, thăm nghĩ cuối cùng cũng có thể ngồi xe về nhà, ai dè Phương Thụ Nhân lại bảo ta cùng hấn đi chiêu đãi chủ tịch (người này không sợ ta tiếp tục phá hỏng kế hoạch của hấn sao?). Có thể sắc mặt ta lúc đó thực bì thâm, lời vừa nói ra hấn liền sửa lại: “Quên đi, hôm nay hết việc của người rồi, người về nghỉ ngơi đi.”

Ta liền cảm kích đến rưng rưng nước mắt hướng hấn ra sức gật đầu, khối ô tô phun vào mặt vẫn ngây ngô cười. Sau khi tỉnh lại mới nghĩ lại, ta nên tỏ ra có khí khái một chút chứ, ví dụ như cười lạnh một tiếng, nói: “Làm phiền Phương đại tổng tài còn nhớ đến việc ta cần nghỉ ngơi” hay là cười nhạt nói: “Quay đi quẩn lại ta cũng chỉ là một viên chức nhỏ, cho dù chết vì lao lực cũng không dám đối Phương đại tổng tài có nửa điểm oán hận.” Nhìn đến bào cáo hàng tháng của công ty thì thái độ của nhân viên đối với tổng tài cung kính như thần linh, ngay cả ta cũng khỏi khỏi bị ảnh hưởng.

Nhóm phần tử tinh anh vừa mất dạng, ta liền bất chấp hình tượng, rên rỉ bước tới cái cửa sau cây vạn tuế, sau đó ngồi phịch xuống cái ghế. Nghỉ ngơi được một lúc, cuối cùng cảm thấy bức bối, vì thế liền coi tiền như rác mà gọi điện.

“Xin chào!”

Không ít người ở phòng thu thập tin tức chưa nghe điện thoại đã tự giới thiệu.

“Từ Vạn Tiệp có ở đó không?”

Điện thoại rất nhanh đã đổi người nghe: “Uy!”

“Từ Khoa——” Ta tăng sự cảm động lên mười lần, nói: “Ta tìm người tính sổ!”

Cho dù nói chuyện qua điện thoại ta cũng nghe ra Từ Vận Tiệp tăng độ cảnh giác lên hai lần: “Người làm gì cơ?”

“Không phải hôm qua người mời ta ăn cơm?”

“Hôm qua là hôm qua, hôm nay là hôm nay.”

“Vé xe lửa còn có kỳ hạn hai ngày.”

“Chỗ của ta quá hạn liền không nhận.”

Có vấn đề, nhất định có vấn đề. Cư nhiên kiên định từ chối như vậy: “Thái độ không giống hôm qua a, tối nay có hẹn đúng không? Mau thẳng thắn khai báo còn được khoan hồng.”

Từ Vận Tiệp bắt đầu pha trò, ta ép sát không tha, cùng hắn nói nửa giờ cái gì tình nghĩa, đạo nghĩa, một người vui không bằng nhiều người vui mới là phẩm chất cao thượng trong danh ngôn, đồng thời lời hết nợ cũ, cất lực khiến hắn bứt rứt, lại dùng cả đe dọa với dụ dỗ — không, không có dụ dỗ, nếu dùng dụ dỗ mới khiến đối phương khuất phục thì thực là sự sỉ nhục của ta — khi hắn nhận ra không khai báo rõ ràng ta sẽ không tha cho hắn, hắn rút cuộc khuất phục dưới sự thao thao bất tuyệt của ta: “Sợ cậu luôn, cho cậu đi cùng là được, dù sao cũng không phải chỉ có mình cô ấy.”

“Cô ấy? Ai?”

“Tôi đang nói đến việc gặp mặt một cô gái, vừa vặn hôm nay cô ấy cũng muốn gặp mặt một người bạn trên mạng BBS, vì vậy tiện thể cùng nhau gặp.”

“Có xác nhận qua không? Cậu đừng đến lúc đó phát hiện là sinh vật tiền sử liền bỏ chạy.”

“Có xem qua ảnh chụp, tuy rằng không phải đại mỹ nhân nhưng cũng xem như người đẹp thanh tú.”

“Àn... Chúng ta có nhiều giao tình, tôi phải giúp cậu phân ưu! Nhớ rằng buổi tối là cậu mời a~”

KFC là một địa điểm thuận lợi, gặp mặt trên mạng hơn phân nửa là hẹn ở Khổng Đức Cơ, lần này cũng không ngoại lệ. Từ Vận Tiệp một bên tìm cô gái mặc quần đỏ nhạt áo lông trắng, một bên nhắc nhở ta chú ý thái độ, phải vừa nhiệt tình vừa giữ thái độ, miễn cho dọa tiểu muội đáng yêu hoảng sợ, kỳ thực hắn quá lo lắng đi. Chưa thấy người đã thấy tiếng, hai cô gái trẻ nhiệt tình hào phóng hoạt bát ngay cả các-bon-đi-ô-xít cũng có thể thiêu cháy xuất hiện, ta cùng Từ Vận Tiệp liền có vẻ ảm đạm thất sắc, sợ hãi rụt rè.

Ở Khổng Đức Cơ ngồi vào chỗ của mình, gọi đồ uống xong xuôi, mọi người bắt đầu tự giới thiệu, tất nhiên toàn bộ đều nói đến nick name. Từ Vận Tiệp lấy tên “con bọ cạp” (đây là lần đầu tiên ta biết nick name của hắn, thật sự không hay cho lắm, nick name của ta là “Tùy ý”, bạn trên mạng của Từ Vận Tiệp là “Tử Vân Anh”, cô gái đi cùng là “Thượng Huyền Nguyệt”).

Vân Anh tướng mạo thanh tú, thanh âm trong sáng, khi cười lộ ra má lúm đồng tiền, quần áo và kiểu tóc đều là bộ dáng của sinh viên, cùng Từ Vận Tiệp nhất kiến như cố (mới quen đã thân), trò chuyện với nhau thật vui vẻ, có vẻ hấp dẫn. Huyền Nguyệt đáng người xinh xắn lạnh lợi, mặc váy dài, tuy rằng nhìn qua có vẻ của một thực nữ mềm mại nhưng không thể nói trước được, càng mẫu mực trong lời nói càng thể hiện là một vai diễn lợi hại, Vân Anh đối với cô ấy có chút tin cậy.

Từ Vận Tiệp thành thực kéo ta đến xin lỗi hai người, hai người cũng khoan hồng độ lượng mà tỏ vẻ không thêm để ý.

“Dù sao người anh mang đến cũng dễ nhìn a!” Vân Anh một mặt nói một mặt đem má lúm đồng tiền cười ra, càng tăng thêm vẻ khả ái, ta đoán cô nàng cười đáng yêu như vậy cũng phải có nguyên nhân.

Nghe ý trung nhân khen ta đẹp trai này nọ, Từ Vận Tiệp nhất thời hai mắt phát hỏa, xem ra hận không thể đem ta nuốt vào, miễn cho ta ngồi đây cản trở tình lộ (con đường tình yêu) của hắn.

Ta không bị Từ Vận Tiệp thiêu chết là vì Vân Anh đúng lúc sửa lại lời nói: “Kỳ thật cũng không thể nói là đẹp trai, phải là mỹ nhân mới đúng a!”

Từ Vận Tiệp mặt mày hớn hởi: “Đến đến, ăn cái gì, ăn cái gì, có muốn ăn kem không?” Mà lòng tự trọng của ta bị đả kích nghiêm trọng, nói đi nói lại ta không có khí khái nam tử như thế sao?

Huyền Nguyệt đứng lúc đó vẫn hỏi cho ta một chút mặt mũi: “Là vẻ đẹp trung tính.”

“Công thụ đều vẹn toàn!” Vân Anh theo phản xạ có điều kiện bồi thêm một câu, sau đó cùng Huyền Nguyệt tâm ý tương thông liếc mắt một cái, không kiêng nể gì cười lớn đứng dậy làm cho khách nhân đều nhìn đến. Cái gọi là mang nợ tháng sáu cũng phải cười, tối qua ta khiến Phương Thụ Nhân trải nghiệm một hồi, hiện tại liền chính mình cảm nhận cảm giác trở thành tiêu điểm chú ý.

Tuy rằng không hiểu hai người nói là ý gì, bất quá cười cái kiểu này biết ngay không phải ý tốt, ta chỉ có thể cười gượng, Từ Vận Tiệp còn không biết sống chết mà truy vấn: “Công thụ đều vẹn toàn là có ý gì?”

Lần này các nàng cười đến khoa trương, Huyền Nguyệt còn có chút giữ hình tượng, Vân Anh quả thực hận không thể tự mình trở về chỗ ngồi.

Ta và Từ Vận Tiệp có chút hoảng sợ nhìn nhau, đều có ý tìm đường thoát thân, Huyền Nguyệt vừa cười vừa hỏi: “Thật sự biết có sao không? Hai người thật sự muốn biết ư?”

Từ Vận Tiệp nhanh chóng ngăn chặn đề tài, đối với vấn đề này vẫn cảm thấy không thích hợp, hai vị nữ nhân này ánh mắt không có ý tốt khiến cả người ta rét run, lại có cảm giác rơi vào hang ổ của loài sói. Ta dùng cánh tay huých huých Từ Vận Tiệp, còn không kịp nói chuyện, ánh mắt hai cô gái đột nhiên sáng như đèn pha ô tô, vừa nhìn chúng ta vừa ghé tai nói chuyện, cười khúc khích.

Từ Vận Tiệp quay sang nhìn ta, ngồi đối diện với cái đèn pha ô tô ta không có can đảm kề tai hắt nói chuyện, đành phải dùng cách cười ngây ngô giả tạo để qua cửa, Vân Anh cười tủm tỉm nói: “Thẹn thùng a thẹn thùng”. Ta vốn không hề thẹn thùng, nhưng khi nàng nói thẹn thùng ta liền cảm thấy thực ngượng ngùng, dường như con gái da mặt dày hơn con trai a, như thế này thì năm nhất cái quái gì a.

“Ai bảo người lộ liễu như vậy” Huyền Nguyệt ta vẽ tào nhả uống cà phê, bất quá cái chén nhỏ kia không giấu được nụ cười hứng thú của nàng: “Không nên hưng phấn như vậy, dọa người ta chạy mất đấy, cái gì cũng chưa được xem mà.”

Ta càng nghe càng cảm thấy như đang rơi xuống từ năm tầng mây, không hiểu một chút nào vấn đề các nàng đang nói, dù sao cũng không phải lời hay. Hai người bọn họ thường xuyên trao đổi ánh mắt tâm tư tương thông, càng khiến ta cảm thấy như đang đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, không biết mình rơi phải cái bẫy rập nào.

Kiên trì ngồi với các nàng đến tám giờ, khách ở tầng ba Khổng Đức Cơ tựa hồ đều bị tiếng cười cao vút dọa chạy mất. Ta đứng dậy, cười cười cáo biệt, Từ Vận Tiệp ngồi tại chỗ giơ tay chào tạm biệt với ta, Huyền Nguyệt hỏi hắt: “Anh không tiễn người ta về?”

Từ Vận Tiệp hiển nhiên giống ta không nắm được ý của nàng, nhưng vẫn là hắt cơ trí đúng lúc vuốt mông ngựa: “Hắt có cái gì tốt mà tiễn, hai người xinh đẹp như vậy mới cần tiễn a.”

“Hắt rất hấp dẫn a, đêm khuya mình ảnh về anh không lo lắng?”

Ta còn chưa kịp nói bây giờ còn chưa đến chín giờ, còn lâu mới tới đêm khuya, Vân Anh đã phụ họa nói chen vào: “Bỏ anh ý rồi cùng nữ nhân ăn chơi đàn \*\*\*, anh không sợ anh ý tức giận?”

Từ Vận Tiệp không hiểu cái gì quay ra nhìn ta: “Cậu? Tức giận?”

“Tôi vì sao phải tức giận?”

“Ôi, giận rồi giận rồi.” Vân Anh ồn ào.

Please, dùng tiêu chuẩn gì để đánh giá thì ta cũng không hề có bộ dạng tức giận nha.

“Càng nói không giận thì trong lòng lại càng giận.” Huyền Nguyệt cư nhiên tuyên bố.

Ta thật muốn hỏi một chút, trả lời như thế nào mới không thể hiện ta tức giận.

Huyền Nguyệt còn nói: “Anh không cần lo lắng cho bọn em, gọi cái xe liên lập tức về đến nhà. Lại nói, em sớm hy vọng có sắc lang quấy rầy một chút, hai tháng học thuật phòng thân cho nữ nhân mà vẫn chưa được thể hiện, trống vắng a.”

Từ Vận Tiệp chuyển ánh mắt cầu cứu sang Vân Anh.

“Cùng nhau trở về chúng ta mới yên tâm. Lần sau lại hẹn hai người ra ngoài chơi.”

Huyền Nguyệt cười nham hiểm chốt một câu: “Hơn nữa, buổi tối chúng ta còn có tiết mục không thích hợp với nam nhân chưa vợ...”

Một lời quyết định vận mệnh của Từ Vận Tiệp, hấn đành bị thương đứng lên.

“Vì sao lại như vậy?” Suốt đường đi Từ Vận Tiệp đều nhắc đi nhắc lại: “Cậu nói xem, Vân Anh rốt cuộc nghĩ như thế nào?”

“Tôi sao biết được. Cô ấy là bạn trên mạng của cậu chứ không phải tôi.”

“Các nàng sẽ không coi trọng người chứ?” Từ Vận Tiệp như lâm vào đại dịch mà trừng mắt nhìn ta, xem ra rất có khí thế đẩy ta vào chỗ chết.

“Không có khả năng, cậu không nhận ra ánh mắt các nàng nhìn ta sao? Kia căn bản là ánh mắt tính kế người ta. Có thể vì lát nữa có kế hoạch nên không cần chúng ta theo.” Vì bảo toàn mạng nhỏ của mình, ta cực lực phủi sạch mọi quan hệ.

“Người nói xem, các nàng có tiết mục gì mà nam nhân chưa vợ không nên xem?” Từ Vận Tiệp miên man suy nghĩ.

“Dù sao cũng không phải loại tiết mục trong tưởng tượng của cậu... Lau nước miếng đi, chảy tới cằm rồi kia kìa.”

Về đến nhà Phương Thụ Nhân đã là hơn chín giờ, may mắn tên kia ra không chỉ đơn giản ra ngoài ăn tối mà là bồi Chủ tịch ăn tối, cho nên ta không cần tìm lý do thoái thác. Đứng suốt một ngày, lại ở dưới ánh mắt như lang như hổ ăn cơm chiều, ta cảm thấy tinh lực (tinh thần và thể lực) như bị rút hết, tắm rửa xong ngã lên giường liền bất động.

Từ lúc chuyển đến nơi này của Phương Thụ Nhân, đây là lần đầu tiên ta ngủ ở phòng của mình, cảm giác... Ừm, có chút lạnh lẽo. Mùa đông có người làm lò sưởi vẫn thoải mái hơn nhiều a.

## 9. Chương 9

### CHƯƠNG 9

Cuối cùng cũng có được ngày nghỉ cuối tuần hiếm hoi, ta thầm hét to: “Free... Ahohohohoho...” Phương Thụ Nhân này là người không hề có khái niệm cuối tuần, không tặng ca thì hấn cũng có rất nhiều cuộc gặp xã giao, ba vị trợ lý riêng của hấn cũng chẳng kém là mấy, chỉ có ta là thiếp thân người hầu – trợ lý riêng thứ tư là không cần phải... đi làm, như vậy ta có thể bỏ qua Phương Thụ Nhân, tự mình hưởng thụ hai ngày nghỉ. Ta một bên chuẩn bị trang phục, một bên trình bày lịch hôm nay cho Phương đại tổng tài, bất quá trên mặt cũng không bày ra vẻ mặt hưng phấn như chim xổ \*\*\*g.

Ảo tưởng ngọt ngào nhanh chóng bị Phương Thụ Nhân đánh vỡ, hấn nói: “Ta tìm lão sư dạy người thưởng thức âm nhạc cổ điển, chín giờ hấn sẽ đến.”

“Không cần!” Ta tuyệt vọng mà tỏ vẻ kháng nghị.

“Từ này trên giường người cũng thường xuyên dùng.”

Bởi vì hấn nói quá bất ngờ, cho dù ta là người mặt dày cũng không khỏi nóng mặt, xem ra mặt đỏ tới mang tai cũng nên. Ta không biết trả lời thế nào đành phải dùng đĩa ra sức chọc quả cà chua, tưởng tượng đây là cái mặt tươi cười của Phương Thụ Nhân nên chọc càng hăng hái.

“Muốn ăn cà chua người gọi người mang tới là được, không cần tốn công tốn sức làm như thế.” Hấn ngồi một bên chằm chọc khiêu khích.

Chằm chọc khiêu khích là sở trường của ta, người này từ khi nào nhanh mồm nhanh miệng như vậy? Không phải ở gần người xấu, bị ta hun đúc ra đấy chứ? Ta phần nộ đậm nết quả cà chua.

“Ta là người biết thưởng thức, không ăn vỏ thức ăn. Ta chỉ ăn phần cà chua tươi ngon nhất.”

“Đĩa của người chằm chằm ăn.” Hấn bắt động thanh sắc.

“Ta đang thực hành dùng chén đĩa chơi nhạc, chuẩn bị lát nữa cùng lão sư thảo luận nghiên cứu vấn đề đại hội âm nhạc quần chúng.”

“Hy vọng người có thể nghiên cứu được ý nghĩa nào đó.” Hấn hạ đồ ăn rồi rời đi: “Buổi tối ta sẽ kiểm tra kết quả.”

Đợi đến khi xe của Phương đại tổng tài biến mất ta mới chửi ầm lên. Ta biết loại hành vi này có chút thiếu khí phách, nam tử hán không chịu được cái thiệt trước mắt sẽ thua lỗ, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt.

Mắng thì mắng, lão sư vẫn đứng chín giờ có mặt, đại khái bốn mươi tuổi, nhìn qua có vẻ học giả, cầm theo mấy quyển sách dày như từ điển. Ngồi trong phòng nhạc của Phương Thụ Nhân, hấn nhìn ta mặt không đổi sắc, nghiêm túc ngồi xuống. Hấn đem rèm cửa kéo thật kín, ngoại trừ cái đèn treo tường nhỏ còn bật thì những cái khác đều tắt hết, sau đó chọn một đĩa CD rồi bật lên.

“Dùng tâm nghe đi. Nghe nhạc người không thể sử dụng mỗi lỗ tai.” Lão sư nghiêm túc nói: “Nhắm mắt lại, yên lặng lắng nghe. Sử dụng trí tưởng tượng của người, khiến nó tự do bay lượn theo âm nhạc.” Hấn nói y như đọc văn hí kịch khiến ta muốn cười lớn.

Ta bình thường cũng thường xuyên nghe nhạc cổ điển, có điều đều là lấy trên mạng, lúc nghe đều chơi trò chơi, đọc sách hoặc làm chuyện gì khác, chưa bao giờ thật sự ngồi yên toàn tâm toàn ý nghe, lại càng không quan tâm nó dùng nhạc cụ gì. Theo bóng tối, ta dựa lưng vào ghế, chuẩn bị một chút liền buồn ngủ.

Còn chưa rơi vào trạng thái ngủ thì một tiếng trống mãnh liệt vang lên — Không đúng, hình như không phải trống, là kèn? Nghe không ra là cái gì, dù sao một tiếng nổ cũng khiến ta thiếu chút nữa té từ trên ghế xuống đất.

Lão sư dạy nhạc hỏi ta: “Cậu có cảm tưởng gì?”

“Tâm dơ bẩn đều hết.”

Hấn tán thưởng mà gật đầu: “Âm nhạc phi thường quyết đoán, có thể đánh sâu vào tâm trí con người, giống như sấm sét đánh thẳng vào trái tim mỗi người, rung động cả thể xác lẫn tinh thần. Nền tảng âm nhạc của Pyotr Ilyich Tchaikovsky từ năm 1812 cho đến nay đều được coi là hòa âm đầy đủ khí phách nhất. Hấn bắt đầu thao thao bất tuyệt, từ thời đại sống chết của lão Sài đến giới thiệu văn tắt tác phẩm, từ đặc điểm của khúc nhạc đến các bản ghi âm khác nhau, dùng miệng lưỡi lưu thoát thì không thể hình dung được khả năng của hấn, căn bản là bay thẳng ba nghìn mét lên đến ngân hà mờ mờ ảo ảo mới đúng. Hấn nói đến đỏ cả mặt, còn mắt thì như chuông đồng, ta nghe đến mệt mỏi buồn ngủ, dở sống dở chết, căn bản không nhớ được có bao nhiêu đội ngũ quân lính từ miệng hấn đi ra... Huống chi trong đó còn thường xuyên hỗn loạn một đoạn tiếng Nga (ta đoán đó là tiếng Nga, bởi vì dừng đi dừng lại cũng không giống tiếng Anh). Hơn nữa hấn không ngừng đổi CD, chờ hai tiếng học qua đi, trong đầu ta toàn các tiếng nhạc cụ loạn thất bát tao va đập vào nhau nổ ầm ầm, ngay cả một giai điệu cũng không nhớ kỹ. Rất xin lỗi lão sư, nhưng ta còn rất vui vẻ đem các danh khúc này biến thành BGM (background music, bối cảnh âm nhạc, chỉ âm nhạc làm bối cảnh phụ trợ ở trong hoạt hình, game, điện ảnh, kịch truyền hình các loại sản phẩm truyền thông, thông thường là loại không lời) không hề nghiêm túc mà nghe.

Tiến bước lão sư, ta ngơ ngác ngồi ở sofa hơn nửa tiếng mới đem được đầu óc từ đám nghệ thuật cao nhã kéo ra. Ta càng ghét Phương Thụ Nhân, nghe nhạc chính là nghe nhạc, nếu nghe nhạc còn phải nhớ nhiều nhạc cụ này nọ như vậy, ta nhất định sẽ sinh ra tính cách biệt lập, còn gì là lạc thú, tên đáng giận!

Ta gọi điện cho đứa bạn đại học kiêm huynh đệ tốt của ta – Ngũ Hữu Kỳ. Ngũ Hữu Kỳ là người giỏi nhất ở khoa của ta, tâm mắt linh hoạt, có trách nhiệm lại có phương pháp, mở một công ty quảng cáo, sinh ý

cũng không tồi. Hơn nữa lại có một cô bạn gái năm nhất vừa mới hai mươi tuổi, rất ôn nhu lại xinh đẹp, trước mắt chưa kết hôn nhưng lại được hưởng đãi ngộ của người đã có gia đình, chỉ có thể dùng “Cuộc sống hạnh phúc như mật ngọt” để hình dung hẳn. Cùng với ta thuộc thành phần trí thức hưởng tiền lương giai cấp đã chịu áp bức lại còn bị thất thân bởi nam nhân quả thực không thể so sánh được.

“Lão Ngũ, cậu ở đâu đấy?”

“Ai đấy?” Hẳn lười biếng hỏi.

“Ừ, giọng nói của ta cũng không nhớ? Người từ khi nào học được “quý nhân hay quên sự” thế?”

“Nga, nga, nga, nguyên lai là La Lâu Lập, tôi quên ai cũng không thể quên Thật Lâu cậu nha!” Hẳn dùng giọng điệu hòa giải lải nhải với ta.

“Nga, nga, nga, Kì Kì cư nhiên còn nhớ rõ ta sao? Ta cứ tưởng trong đầu người chỉ có lão bà với công ty thôi chứ.” Nếu nói đến lời mắc ói ta tuyệt không thua hẳn.

“Cậu sai rồi, lòng tôi ít nhất còn có mẹ tôi nha.” Hẳn nói: “Còn có, đừng gọi tôi Kì Kì, ta không gọi cậu Thật Lâu là được.”

Mẹ Ngũ Hữu Kì tên là Trương Thanh Huệ, một cái tên phi thường nữ tính. Ba hẳn tên là Ngũ Nhân, thúc thúc hẳn tên Ngũ Nghĩa. Cũng không biết ông nội Ngũ Hữu Kì nghĩ gì, lại đặt cái tên này cho hẳn, cùng người khác cãi nhau bị chửi “Vô nhân vô nghĩa” cũng không cãi lại được, càng làm Ngũ Hữu Kì trong lễ trung thu không bao giờ ăn bánh trung thu. Ấn cái tên cũng đủ mệt, Ngũ Nhân không chút do dự đem truyền thống văn hóa Trung Hoa bỏ sang một bên, chọn cho đứa con cái tên đơn giản sáng tỏ, tuyệt không có ý vị sâu xa – Ngũ sáu bảy (ý là Ngũ trong năm sáu bảy). Chuẩn bị trộm đem hộ khẩu đi sửa. Đáng tiếc người tính không bằng trời tính, lão cảnh sát là hộ khẩu cùng nhạc phụ của Ngũ Nhân có bao nhiêu năm thâm tình, đánh điện thông báo ông bạn, nhạc phụ cùng bà xã cùng nhau mắng Ngũ Nhân cho đến khi ông bỏ qua ý định của mình, Trương Thanh Huệ cũng coi như cấp cho ông xã chút mặt mũi, chiếu theo hài âm của năm sáu bảy mà chọn cái tên Ngũ Hữu Kì này, tuy rằng chữ Kì có chút giống tên nữ hài tử nhưng so với số điện thoại còn tốt hơn.

Ngũ Hữu Kì chỉ cần tưởng tượng đến việc chính mình thiếu chút nữa phải biến thành năm sáu bảy, đối với mẹ cùng ông ngoại và lão cảnh sát kia vô cùng cảm kích. Giấc mộng lớn nhất của hẳn là đặt cho đứa con của mình cái tên cao thượng, xinh đẹp, ý vị thâm trường, hàm nghĩa sâu sắc, đọc lên dễ nghe, tuyệt đối khiến người khác không thể nghĩ xấu. Đáng tiếc bạn gái hẳn mới 22 tuổi, đang năm ba đại học, hẳn ít nhất cũng phải đợi một hai năm nữa. Ta xem trong quyển vở nhỏ của hẳn, bên trong chỉ chút những cái tên hẳn muốn, bất luận cái gì đều có thể tìm được tên nhân vật trong tiểu thuyết.

“Được, được. Cậu hôm nay có ra ngoài không? Tôi sang nhà cậu ăn trưa được không?”

“Sao lại không được! Cậu lâu không đến ăn, Ngọc Nhi hai ngày trước còn nhắc đến cậu a.”

“Hay là chuyển sang yêu tôi? Tuy rằng mị lực của tôi thật hấp dẫn nhưng vợ của bằng hữu không thể đùa giỡn a...”

“Không biết có yêu cậu hay không, tôi chỉ biết cả ngày cô ấy nói ‘Tại sao cái người bạn học họ La của anh không đến ăn cơm, có phải có việc gì hay không?’ ‘Cậu được giúp đỡ, luôn luôn đến ăn cơm miễn phí, đừng làm cho lão bà của tôi buồn lo vô cớ rồi mắc lỗi.’”

“Đã có những lời này, tôi đây đã có thể đắc tội cậu, nhanh chóng đến giải quyết vấn đề lương thực.”

“Đến đây đi, đến đây đi, chỉ sợ cậu không đến, đến tôi bắt cậu bội thực mà chết. Nhanh lên a.”

Hai mươi phút sau ta an vị ngồi trong nhà Ngũ Hữu Kì, Tiêu Ngọc Nhi nhiệt tình theo sát ta chào hỏi, ta hỏi nàng: “Anh đến nên em yên tâm à?”

“A? Yên tâm cái gì?”

“Lão Ngũ nhà em bảo em nói thế, anh không đến ăn cơm khẳng định có vấn đề.”

Tiêu Ngọc Nhi nhanh chóng làm sáng tỏ: “Em tuyệt đối chưa nói qua những lời này! Anh tới em cao hứng còn không kịp.”

Kỳ thật không cần nàng nói ta cũng biết Ngũ Hữu Kỳ nói vậy, Tiêu Ngọc Nhi xinh đẹp đơn thuần, ôn nhu thiện lương, cùng với diễn viên trong ngôn tình tiểu thuyết Đài Loan chỉ dựa vào tình yêu là có thể sống không khác biệt lắm. Ở thời đại đa số nữ nhân còn cường hãn hơn nam nhân này thì nàng quả thực là động vật quý hiếm cần bảo vệ, nàng sẽ không nói ra những lời chua ngoa như vậy đâu.

“Thấy chưa, lão bà cậu đem cậu bán đứng.”

“Thế thì sao? Chẳng nhẽ tôi sẽ cảm thấy có lỗi sao?” Ngũ Hữu Kỳ kéo dếp lê tới, đặt mông ngồi cạnh Tiêu Ngọc Nhi: “Đúng rồi, nghe nói cậu mới thăng chức?”

“Ai, đừng nói nữa, nhắc đến liền một bụng toàn oán khí.” Bằng hữu chính là có nhiệm vụ làm thùng rác để trút bỏ tâm tình, ta làm việc nghĩa không chùn bước bắt đầu mở đại hội kể khổ, đương nhiên cẩn thận tránh toàn bộ việc có thể gây ra nghi ngờ mối quan hệ cá nhân của ta với Phương Thụ Nhân.

Buổi chiều, ba giờ hơn, ta chuẩn bị ra về, nhưng trước đó có một việc ta muốn làm: “Ngọc Nhi, cho anh mượn một ít VCD với CD được không? Chính là mấy cái em thích ý, mấy cái phim bộ tình cảm bi kịch vĩ đại gì đấy của Đài Loan, với cả phim ca sĩ thần tượng này nọ.”

Trước mặt bằng hữu ta luôn tận lực công kích phim truyền hình cùng nhạc thị trường, cho nên bọn họ mỗi lần hướng ta nói về phim tình cảm Đài Loan đều hạ thấp âm thanh xuống tám lần, bày ra bộ mặt xấu hổ, Tiêu Ngọc Nhi cũng chịu không ít sự dạy dỗ của ta. Giờ phút này nghe thấy ta nói ra mấy lời này, nàng kích động như thể thần linh thấy con sơn dương lạc đường vào giới: “Đương nhiên! Đương nhiên! Muốn mượn bao lâu cũng được! Tùy tiện xem bao lâu cũng được!” Đảo mắt một cái trên tay ta liền chất một đồng CD, cũng đủ cho ta tiêu phí vài tháng. Nhân tiện, Tiêu Ngọc Nhi còn rất tường tận mà đem phim truyền hình chia thành các loại từ 100 tập đến 80 tập, cũng đề cử luôn mấy loại bi kịch chia lỵ với bi hài kịch. Mà Ngũ Hữu Kỳ ở bên cạnh nhìn ta chăm chăm, vẻ mặt ngưng trọng rồi lắc đầu thở dài, vẻ mặt chỉ tiếc rên rết không thành thép: “Bị hủy, bị hủy, đứa nhỏ này xem như bị hủy.”

Ta làm bộ không nghe thấy Ngũ Hữu Kỳ nói gì, ôm một đồng đĩa CD chạy trốn chết, Tiêu Ngọc Nhi còn cao hứng mà hô: “Xem xong rồi lại đến đổi a... Em vẫn còn có...”

## 10. Chương 10

### CHƯƠNG 10

Từ khi có máy tính ta dường như không xem qua phim dài tập — ngay cả TV cũng rất ít xem. Nếu không thì lập kế tức chết Phương Thụ Nhân, ta sẽ không đối đãi với bản thân mình như vậy.

Để khiến Phương Thụ Nhân thấy rõ sự say mê của ta đối với phim ngôn tình, ta ngồi trong phòng khách vừa xem phim vừa chờ hân trở về. Nếu có ít bạn bè ở bên, loại phim dài tập này có thể coi như phim hài kịch để xem. Mấy quán bia, một ít đồ ăn vặt, ăn uống chỉ trích nhà nước, chuyện trò vui vẻ, lúc lấy ở đâu ra đôi BUG càng khiến người ta hăng hái, lâng lâng tựa hồ trở thành một thể hệ phê bình mọi người, lại có chút tinh thần uống rượu, quả thực có thể đem toàn bộ nhân viên từ biên kịch đạo diễn tới trang phục trang trí đến khe biển Ma-li. Loại hoạt động này không chỉ giúp phát tán toàn bộ oán khí trong lòng, còn có thể làm cho người ta nảy sinh tự tin cực lớn đối với bản thân, ngẫu nhiên làm một lần, thực có lợi về cả thể xác lẫn tinh thần.

Đáng tiếc, hiện tại chỉ có một mình ta, không người nói chuyện, ta xem mà tâm tình phát hỏa, tức giận trong lòng cùng tăng lên; huyết áp, nhiệt độ cơ thể với trí lực cùng nhau giảm xuống. May mà chỉ có một tiếng nữa Phương Thụ Nhân sẽ trở lại, bằng không đến cuối cùng không phải ta xem TV, mà chính nó đem não ta tẩy sạch, trầm mê vì phim truyền hình.

“Nha! Đã về? Người vất vả!” Lời vừa nói ra khỏi miệng khiến ta giật mình, loại khẩu khí làm nũng như vậy sao giống với nữ nhân trong phim — mỗi ngày ở nhà lo liệu gia vụ chờ hầu hạ lão công? Nguy hiểm, nguy hiểm, về sau phải xem ít đi, bị tẩy sạch não rồi nói ra những lời như vậy thật khiến anh danh một đời của ta khó giữ được. Ta vội vàng đem da mặt kéo căng một chút, miễn cho lộ ra dáng vẻ tươi cười như vợ hiền mẹ tốt.

Phương Thụ Nhân chịu kinh hách không kém ta chút nào, lần đầu tiên ta nhìn thấy biểu tình kinh nghi lo sợ nghi hoặc của hắn. Hắn nhìn trái nhìn phải khắp phòng khách, tựa hồ xác định chính mình không vào nhầm nhà. Cẩn thận nhìn ra ngoài, một lúc sau hắn hỏi: “Người sao lại như thế này? Đầu óc có vấn đề?”

Ta quay đầu cười gượng hai tiếng không rõ nghĩa.

“Người như thế nào lại xem cái này!” Phương Thụ Nhân rốt cuộc phát hiện thủ phạm khiến đầu óc ta có vấn đề: “Có rảnh thì xem tác phẩm nổi tiếng, nghe một chút âm nhạc và vân vân, xem cái này, người ngại chính mình chưa đủ ngốc a?”

Ta trả lời không được. Ta cư nhiên không trả lời được! Ta nhanh mồm nhanh miệng như vậy, tính giác ngộ cao, trời sinh thông minh, nói thế nào cũng là người tài, cư nhiên có lúc không trả lời được! A a, chỉ số thông minh của ta lúc này giảm xuống còn nhanh hơn mức giảm của cơn lốc tài chính khi lũy thừa a.

Phương Thụ Nhân tắt TV: “Hôm nay học được cái gì? Ta nói rồi, ta phải kiểm tra người.”

“Hả... cũng không có gì, chính là một chút nhập môn môn gì đó, cách thưởng thức.”

“Nghe xong gì rồi?”

“Sài Khả Phụ Tư Cơ 1814.”

Phương Thụ Nhân trừng mắt nhìn ta một cái: “Là 1812 mới đúng?”

“Ta đối với con số tự nhiên không có trí nhớ thôi.”

“Có cảm tưởng gì?”

Có thể có cảm tưởng cái gì? Chẳng lẽ muốn ta như Chung Tử Kỳ rung đùi đắc ý nói cái gì tri âm tri kỷ?

“Phô trương còn kiêu ngạo.”

“Người đây là dùng từ kiểu gì a? Phô trương còn kiêu ngạo? Người đã tham gia yến hội chưa?” Phương Thụ Nhân liên tiếp lắc đầu: “Ngày mai, buổi tối có diễn nhạc giao hưởng, ta có vé tốt. Chúng ta cùng đi.”

“Tổng tài, Phương tổng tài, Phương đại tổng tài, ngài vẫn là đối người đi? Mua vé đắt tiền như vậy cho tôi chỉ là lãng phí, nói không chừng lúc này còn có một vị bần hàn thích nhạc giao hưởng hơn tôi, cầm đồng tiền xương máu quyết tâm mua được tấm vé hạng bét, lại nhận được thông báo ‘hết vé’ đành phải đứng ở gió lạnh vừa run rẩy vừa khóc lóc, cầu xin có ai có thể tặng cho hắn vé...”

“Người phải viết văn thế giới bị thảm à?”

“Không, tôi chỉ nói, có lẽ ngài tước đoạt cơ hội của một người ham mê điên cuồng nhạc giao hưởng.”

Phương Thụ Nhân hung tợn liếc mắt nhìn ta một cái: “Nếu có thể đem người bồi dưỡng ham mê thưởng thức, tin tưởng người ham mê điên cuồng nhạc giao hưởng này tình nguyện bỏ qua cơ hội.”

“Ai, ngài dù sao cũng phải trưng cầu một chút ý kiến của người ta, hiện tại là dân chủ xã hội...”

“Có đi hay không!”

“Đi...”

“Ta chán ghét mặc tây trang, ta chán ghét đeo caravat, ta chán ghét các trường hợp nghiêm túc...” Chạng vạng ngày hôm sau, thời điểm bị Phương Thụ Nhân tha lên xe ta vẫn thâm trầm, đến lúc xuống xe ta vẫn còn nói thầm.

“Đừng niệm, lúc đi làm chẳng phải người vẫn mặc tây trang?” Phương Thụ Nhân rốt cuộc không thể nhịn được nữa.

“Ta chán ghét đi làm phải mặc tây trang, đặc biệt chán ghét hoạt động giải trí mà phải mặc tây trang.”

“Với ta mà nói âm nhạc chính là hoạt động giải trí, đối với người mà nói là khóa học tu dưỡng.”

“Ta chán ghét khóa học tu dưỡng. Khi nào ta có thể tốt nghiệp a?”

“Đến khi người có thể đem khóa học tu dưỡng coi như hoạt động giải trí.” Phương Thụ Nhân căn bản không thêm để ý cảm thụ của ta, sống chết kéo ta hướng đại sảnh mà đi.

Như ta đoán trước, chúng ta ngồi ở vị trí tốt nhất, mà khán giả ngồi xung quanh vị trí này cũng có vẻ là người có địa vị, mỗi người cử chỉ đoan trang, bộ dạng thường thức cao nhã. Lúc buổi giao hưởng bắt đầu, ta cũng hiểu được thời điểm thích hợp để vỗ tay, lúc không vỗ tay phải ra vẻ thường thức món ngon mà nhìn dần nhạc.

Đối với người trường kỳ đem nhạc BGM ra nghe như ta mà nói, ngồi nghiêm chỉnh nghe nhạc hội quả thực là một loại tra tấn. Không có lên mạng, không có trò chơi, không có thư xem, không có đồ vật này nọ để ăn, cũng không thể ở trên giường trở mình qua lại, không đến năm phút đồng hồ ta liền ngáp. Cố gắng xóc lại tinh thần, ta nhìn kĩ người diễn tấu, nhìn qua nhìn lại ba lần, ngay cả cái kèn kia — không nên hỏi ta loại kèn nào, không biết nó là loại nào ta đã đối chính mình thực vừa lòng — nam nhân trung niên bên trái trên mặt có hai nốt ruồi rất tập trung, này nhạc hội còn chưa bắt đầu. Nhìn Phương Thụ Nhân, cái biểu tình tập trung tinh thần như thể đang nghe báo cáo tình hình tài chính cuối năm, ta càng muốn ngủ.

Một chút một chút nghiêng người, đem trọng tâm đều chuyển qua tay vịn ở ghế, ta giả vờ giả vịt nhắm mắt ngủ gà ngủ gật. Nghe âm thanh kinh thiên động địa thế này chỉ có kẻ điếc mới ngủ được, mà ta, ta chỉ giả vờ cho Phương Thụ Nhân xem mà thôi, cho hắn biết mang ta đi nghe cái gì nhạc hội chỉ phí tiền. Nếu lá gan ta đủ lớn, thậm chí có thể phát ra tiếng ngáy, khẳng định so với âm nhạc càng có thể khiến toàn hội trường khiếp sợ. Nhưng càng nghĩ ta càng nén giận, về phương diện khác, ta ngủ khi từ trước đến nay đều không gây tiếng động ô nhiễm, nói đến ngáy, làm như vậy thực quá nổi bật.

Bởi vậy ta chỉ là nhắm mắt lại, ngồi nghiêng một bên, một bộ đã ngủ đến mơ hồ. Rất nhanh đã nghe thấy âm thanh kinh sợ, hít lạnh khí của đám nhân sĩ cao thượng ở bên cạnh. Thật muốn nhìn một chút biểu tình Phương Thụ Nhân lúc này!

Làm bộ cúi đầu ngủ say kì thực ở trong tối cười thầm, một bàn tay bưng kín miệng của ta, không cần phải nói nhất định là Phương Thụ Nhân. Ta lại không ngáy, hẳn bịt ta miệng làm gì? Còn không có suy nghĩ cẩn thận, tay kia của hắn ở trên đùi ta ra sức nhéo một cái, cơn đau khiến ta trong bóng tối nhìn thấy rất nhiều sao Kim, nước mắt xôn xao thiếu một chút nữa trào ra, giờ ta đã hiểu hắn bịt miệng ta vì cái gì.

Phương Thụ Nhân giữ biểu tình ‘đang thưởng thức’ nhìn sân khấu, ở cái lỗ tai ta nhỏ giọng nói: “Đã tỉnh chưa?”

Ta nước mắt lưng tròng nhanh chóng gạt đầu, bằng không hôm nay chuẩn bị cho hắn ninh thành chân giò hun khói Kim Hoa. Thực là tiểu nhân âm hiểm!

Nhạc hội kết thúc ta cố ý khập khiễng đi ra thính phòng, hướng Phương Thụ Nhân thuyết minh hành động của hắn đối ta tạo thành thương tổn nghiêm trọng cỡ nào. Này cũng không phải là giả, chân của ta đến giờ vẫn còn đau đốn na, ta chỉ là khoa trương một chút, đại khái cũng khoa trương gấp năm lần thôi. Nhìn Phương Thụ Nhân kia vẻ mặt không chút biểu tình, ta phỏng chừng không có khả năng khiến hắn cảm thấy áy náy.

Ngồi xe về tới nhà chân ta đau càng lợi hại, chính là nhe răng nhếch miệng kêu khóc om sòm từng bước từng bước xuống xe — đương nhiên việc này cũng có năm lần khoa trương — Phương Thụ Nhân đột nhiên đem ta ôm lấy, trực tiếp đi vào phòng, cơ hồ cố ý dọa ta sợ.

“Hẹp hòi, cẩn thận a! Ôm không nói trước mà thả ta xuống, ta không muốn bị người trực tiếp vứt trên mặt đất đâu!”

Phương Thụ Nhân cho ta một cái xem thường: “Theo phim truyền hình mà nói, thời điểm này người nên ngoan ngoãn cầm miệng, vẻ mặt thẹn thùng đem đầu tựa vào lòng ta mới đúng.”

“Di, người thực hiểu biết a, thường xuyên lên xem?”

“Nữ nhân đều thích kiểu này, chung quy đều muốn ta ôm các nàng vào nhà a, lên lầu a. Mặc kệ tính tình như thế nào, một khi ôm lấy sẽ thực nghe lời, ôm cổ ta không lên tiếng.”

Ta dùng hết sức mà ghì người treo trên cổ hắn: “Nói cho người biết, thứ nhất, ta không phải nữ nhân. Thứ hai, đừng tưởng rằng chiêu này có thể khiến ta nguôi giận. Thứ ba, người cho là các nàng đem người ôm

chặt là tỏ vẻ thân thiết sao? Kỳ thật chỉ là sợ người ôm không được khiến các nàng ngã xuống mà thôi.”

“Người thật sự là không hiểu phong tình! Thật không hiểu người dựa vào cái gì theo đuổi nữ hài tử.”

“Đương nhiên là bằng khuôn mặt này!... Hơn nữa, ta muốn theo đuổi nữ hài tử, người đồng ý sao?”

Phương Thụ Nhân đằng đằng sát khí trừng mắt nhìn ta một cái, bởi vì ta đang ở trong lòng hắn cho nên sát khí này khoảng cách rất gần, lực sát thương khá lớn. Kể từ thời mới là trang tuần kiệt, ta thực thức thời ngậm miệng, để hắn đem ta ôm lên lầu, ôm vào phòng, đặt trên giường, còn để hắn đem ta quần áo cởi sạch.

Trên đùi bị Phương Thụ Nhân néo một mảnh xanh tím, chính mình nhìn thấy có điểm kinh sợ. Phương Thụ Nhân cũng có bộ dáng hổ thẹn, thời điểm âu yếm đặc biệt ôn nhu, hơn nữa lại hôn môi ở nơi đó, khiến ta có điểm ngượng ngùng mà thẳng đứng lên. Bất quá, cảm giác thật không tồi.

## 11. Chương 11

### CHƯƠNG 11

Sau sự việc xảy ra ở buổi diễn, dáng vẻ kiêu ngạo của Phương Thụ Nhân có điểm thu liễm, tự nhiên dáng vẻ kiêu ngạo của ta không kìm được mà tăng lên, bị ninh thành chân giò hun khói cũng đáng. Tuy nói lần này ta gặp may nhưng học thì vẫn phải học, mỗi tối, vị lão sư thích Sài Khả Phu Tư Cơ kia đều tới giảng bài cho ta. Khi đó Phương Thụ Nhân hơn nửa là không ở nhà, ta thử qua mọi thủ đoạn muốn mời lão sư mẫu mực này khai ân cấp ta một con ngựa, nghe nhạc uống trà, tâm sự, đàm đạo một ít về truyền thuyết tình cảm ít người biết đến của các nhạc sĩ không phải rất hay sao. Đáng tiếc lão sư rất có tinh thần Chư Cát Lượng cục cung tận tụy đến chết, mặc cho ta tám nhắm gây cười thể nào hắn cũng chỉ ào ào giảng bài, biến ta thành người rất vô vị.

Bằng lương tâm mà nói, hòa âm kỳ thật rất dễ nghe, chính là không có ai hát, cũng không có ca từ, muốn ta ngồi nghiêm chỉnh trong phòng hòa nhạc tối om tưởng tượng núi cao với hồ nước mênh mông là không có khả năng, nhưng thật ra, ta tại thời điểm nước chảy thì nghĩ đến núi cao, còn xuất hiện núi cao thì lại nghĩ đến hoa mẫu đơn.

Ai, tóm lại, trừ bỏ buổi tối bị buộc phải luyện tập sức tưởng tượng cùng phối nhạc thì những thứ khác cũng tạm hài lòng, Phương đại tổng tài so với trước kia cũng sắc hơn một chút, đặc biệt là ban đêm. Bất quá việc này không thể nói cho người ngoài biết, ta biết là đủ rồi.

Lúc này, cuối tuần công ty có hoạt động, cùng một ít đối tác có quan hệ mật thiết tiến hành quan hệ hữu nghị, kỳ thật chính là trá hình kết thân mà thôi. Phương Thụ Nhân đương nhiên là ứng phó rõ ràng hợp lý, ba vị trợ lý tinh anh làm bạn tả hữu, ta cũng bị lệnh cưỡng chế tham dự, nhiệm vụ chính là đừng để các vị khách bị yên tĩnh.

Tiệc quan hệ hữu nghị cùng mọi người kì thật là tự giúp mình mà thôi, công ty chúng ta ở phương diện này cũng không tiếc rẻ. Nhóm nòng cốt tinh anh trò chuyện với nhau thật vui vẻ, Từ Vận Tiệp cùng Tử Văn Anh cư nhiên thực sự vừa mắt nhau, cả đêm ôm di động tránh ở một góc thì thầm. Ta thực nhàm chán loạn chuyển chung quanh, một bên xoay người một bên hướng tới quán rượu và đồ uống, tìm một người cùng công ty kéo đến cửa, cảm giác như kiểu ma cô.

Uống đến vụng vụng hồ hồ, có người tự động tìm tới cửa.

“Cậu chính là trợ lý riêng mới của Phương tổng tài?” Người đến là một nam nhân anh tuấn, cũng có lễ phép, bất quá cùng Phương Thụ Nhân sớm chiều ở chung một chỗ cũng minh bạch được nhiều thứ, liếc mắt một cái ta có thể nhìn ra cái loại tao nhã này thực ra là tiểu lí tàng đao (kiểu như khẩu Phật tâm xà), người này hiển nhiên là một thương nhân ăn thịt người già đời: “Tôi là Dương Tử Văn”

Tên này ta nhớ rõ, tổng tài của Quân Thiên, lúc trước mới vừa nghe được tên của hắn ta còn cùng đồng sự nói hắn vì cái gì không đặt tên dễ nghe như kiểu Dương Tử Quang Vinh hoặc là Dương Tử Giang đi.

Ta lập tức nở nụ cười chuyên nghiệp hoàn mỹ (đây là pháp bảo không thể thiếu của trợ lý): “Dương tổng tài, hạnh ngộ hạnh ngộ. Phương tổng tài ở bên kia...” Chết tiệt, nhóm tinh anh nhóm đều chạy đi đâu rồi? Vị này không phải người trợ lý riêng thứ tư có thể tiếp đón.

“Không cần không cần, bình thường đều là công việc này nọ, khó có được ngày thay đổi hoàn cảnh, cũng nên đi kết thêm bằng hữu mới.”

Thế này không gạt được ta đâu, đã vấp ngã một lần, cái ánh mắt như kẻ trộm (sắc) này ta sẽ không nhận sai. Lúc trước chính là nhất thời không bắt bẻ được Phương Thụ Nhân nên mới vấp ngã, rơi vào cục diện như thế này. Chính là hai mấy năm qua, chưa từng có nam nhân đối với ta nảy sinh thú tính a, chẳng lẽ Phương Thụ Nhân thực sự tình tường? Vẫn phải nói từ lúc có quan hệ cùng Phương Thụ Nhân, trên người ta có dán biển ‘Cho nam nhân hưởng dụng’ sao? Lại có một vị tổng tài... hướng ta nghĩ muốn loại này. Việc này kì thật không hẳn là xấu, sau này nếu ta thực sự bị Phương Thụ Nhân vứt bỏ, ít nhất còn có thể tìm được cơ hội khác.

“Ha ha, Dương tổng tài nói gì vậy. Ngạn ngữ đều nói ‘ở nhà dựa vào cha mẹ, xuất môn dựa vào bằng hữu’, tuy rằng tôi cảm thấy đáng tin nhất chỉ có chính mình, nhưng có nhiều bằng hữu luôn tốt hơn.” Ta tươi cười xu nịnh.

Dương Tử Văn cười tủm tỉm, dùng ánh mắt thưởng thức bình hoa đánh giá ta: “Không khí ở đây không tốt, cùng tôi ra ngoài một chút, được không?”

Đến đây, đến đây, tên này sẽ không như Phương Thụ Nhân là loại quỷ háo sắc đi? Nếu đúng vậy? Ta có nên vì công ty mà hy sinh nhan sắc? Nếu không, Phương đại tổng tài sẽ khen ngợi ta sao, hẳn sẽ dùng khăn hồng quần ta lại rồi tự tay đem tặng Dương Tử Văn đi? Công ty chúng ta quan hệ với Quân Thiên tốt lắm, mà nghe nói quan hệ cá nhân của Phương Thụ Nhân với Dương Tử Văn cũng không tồi, nếu ta đắc tội với Dương Tử Văn, có thể bị sa thải hay không? Hiện tại tỉ lệ thất nghiệp cao như thế... Ngô, vì cái gì ta cảm thấy cái màn này quen như vậy?

Trong đầu miên man suy nghĩ, chân vẫn thực thành thật theo sát Dương Tử Văn đi ra ban công.

“Tổng tài của các cậu thật tinh mắt a.” Dương Tử Văn vẫn cười tủm tỉm, xem ra hẳn không phải quỷ háo sắc, là nham hiểm.

“Đúng vậy, Phương tổng tài năm trước còn gắn liền với tạp chí thời trang nam nhân chưa vợ ‘biết ăn mặc nhất’ a”

“Năm trước sao, năm trước hẳn mặc quần áo đều do tiền nhiệm của cậu chọn cho hẳn.”

Việc này ta đã sớm đoán được: “Chỉ sợ Phương tổng tài năm nay không đoạt được giải thưởng này, thật sự là tiếc nuối, tôi tại phương diện này không quá am hiểu.”

“Vậy cậu am hiểu cái gì? Tổng tài của các cậu khẳng định là biết cậu có chỗ tốt mới có thể đem cậu đề bạt lên chức vụ này.” Dương Tử Văn cười đến ý vị thâm trường.

Chẳng lẽ ta muốn nói bởi vì khuôn mặt này? Hay là do công phu trên giường của ta? Bất quá cái thứ hai nghĩ một chút cũng biết là không có khả năng, trước Phương Thụ Nhân ta không hề làm chuyện này với nam nhân.

“Việc này chỉ sợ ngài nên trực tiếp đến hỏi Phương tổng tài.”

“Phải không? Chính là tôi cho rằng cậu hẳn là biết nguyên nhân.” Vì cái gì hẳn lại cười ngày càng đầy ý tứ?

“Thứ tôi ngu dốt...”

Một câu chưa nói xong, ta đã bị kéo qua, không đến một phần mười giây, môi của Dương Tử Văn đã chạm đến môi của ta, còn không kịp phản ứng với loại tập kích này, ta đã bị hôn nồng nhiệt khiến cho trước mắt toàn một màu đen, tứ chi vô lực. Ô... chẳng lẽ ta là loại nam nhân ai cũng có thể làm chồng?

Đang dành dụm khí lực để kiên quyết phản kháng. Đột nhiên bả vai căng thẳng như thể bị một vòng thép kẹp lấy, cơn đau khiến sức lực ta vừa dành dụm được mất hết. Bị vòng thép kéo mạnh ra sau, một ngoại lực mạnh mẽ đem ta cùng tên đánh lén vô sỉ kia tách ra. Trong nháy mắt, một người nhanh chóng chen vào

giữa ta và Dương Tử Văn, đem ta giấu ra đằng sau. Đầu ta hơi choáng váng, là Phương Thụ Nhân, sao lại không may đụng phải hán thể này! Lúc này ta lại nghĩ đến phim truyền hình cũng có loại tình huống như thế này, chàng một lòng hướng tới trinh tiết nữ tử (Tuy rằng ta và hình tượng này còn cách khá xa) — đương nhiên cũng có lúc ngược lại, là nàng một lòng hướng tới trinh tiết nam tử — lúc đạt đến cao trào, nhất định bị hoàng hậu bắt được, sau đó dẫn tới một chuỗi sự việc cảm động trời đất khiến cho người xem rơi lệ, chắc chắn chín mươi phần còn có cảnh phân phân hợp hợp tràn ngập bạo lực với ồn ào, cuối cùng đôi tình nhân nhất định ở bên nhau, kẻ phá rối chắc chắn bị trời phạt hoặc quay ra rừng rưng rưng chúc phúc...

Nghĩ đã quá xa, kéo trở về kéo trở về. Hiện tại, mặt trận này tuy không có tạp âm, nhưng xem ra tràn ngập bạo lực. Bầu khí toàn tia lửa điện bùng bùng rung động, khí ô xi đều bị tia lửa điện đốt sạch, hai nam nhân có uy tín danh dự hung tợn đối mặt nhau, nếu ánh mắt có thể biến thành lưỡi dao chỉ sợ đổ máu ngay tại chỗ. Tục ngữ nói ‘Kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt’, thấy tình cảnh này ta mà học tập nữ diễn viên nhảy vào giữa hai quái thú trước mặt hô lớn ‘Người hiểu lầm’, ta đây sẽ không phải trang tuần kiệt. Thừa dịp hai người bọn họ như vô lâm cao thủ đứng im tìm chỗ sơ hở, ta đây ba mươi kẻ tẩu vi thượng sách.

Ta một đường mặt không đổi sắc, tâm kinh hoàng xuyên qua đám người trong đại sảnh, sau đó hướng bãi đỗ xe chạy vội, giờ mới nhớ tới ta không có xe cũng sẽ không lái xe, thật là quán tính đáng buồn a. Mất bò mới lo làm chuồng gắn liền với thời gian chưa muộn, chỉ cần mau chóng xuyên qua bãi đỗ xe đi ra ngoài, tự do ngay tại hướng ta phát tay, về phần tiếp theo, khi trở về Phương Thụ Nhân phản ứng như thế nào... hiện tại ta không muốn nghĩ đến.

Bãi đỗ xe tối như mực lại lớn vô cùng, không biết lối ra ở địa phương nào. Ta dọc theo bờ tường vừa đi vừa nhìn, đột nhiên bị người từ phía sau ôm trụ, sợ tới mức ta thiếu chút nữa hô lên ‘ta trên người không có tiền’. Còn không kịp hô lên đã bị quay mặt lại một cách gọn gàng — bị trở mình dễ dàng như vậy — sau đó là hôn nồng nhiệt, ban đầu còn tưởng rằng người nào đến cướp sắc, sau lại mới từ kỹ thuật hôn nhận ra là Phương đại tổng tài. Chẳng lẽ báo ứng nhanh như vậy đã tới rồi? Hiệu suất của người này cũng quá cao đi.

Thở hồng hộc buông ra, Phương đại tổng tài hung tợn nói: “Đừng quên người chính là món đồ chơi của ta! Thu liêm đi, đừng có chỗ nào cũng dụ dỗ nam nhân!”

Quả nhiên không hổ là phim dài tập, ngay cả lời kịch cũng không sai biệt lắm. Ta không khỏi theo nội dung vở kịch bước về phía hán giải thích: “Ngài hiểu lầm, kỳ thật là hán mạnh mẽ...”

“Ta mặc kệ là tình huống gì, tóm lại về sau người cách hán xa một chút cho ta!”

Thời khắc nói cái gì cũng chỉ làm hán thêm phần nộ, ta hướng hán cúi đầu: “Vâng, vâng, tiểu nhân nhất định làm theo. Về sau tôi tuyệt không tới gần hán trong phạm vi năm thước.”

“Hiện tại về nhà, ta phải cho người nhớ rõ!”

“Ách... hiện tại? Bên trong vẫn còn khách nhân a?”

“Ta đã cho người tiếp đón.” Phương Thụ Nhân không phân bua mà đem ta nửa ôm nửa kéo đến xe.

Xem ra... Mạng của ta trong thời hạn một tuần trắng mặt đã xong rồi.

## 12. Chương 12

### CHƯƠNG 12

Một đợt đau nhức xương sống thất lưng vừa chấm dứt thì một đợt đau nhức khác lại bắt đầu, tên Phương Thụ Nhân kia thật sự rất đáng ghi hận. Ta ở trong văn phòng của mình râm rì, vừa nghĩ đến hai miếng giảm đau liệu có tác dụng hay không thì Từ Vận Tiệp gọi điện tới.

Từ khi Dương Tử Giang... kêu Dương Tử Giang có sao không? A, mặc kệ, cho dù hán gọi là Dương Tử Giang cũng tốt lắm. Từ khi Dương Tử Giang cường hôn ta bị người lãnh đạo trực tiếp kiêm tình nhân – Phương Thụ Nhân bắt gặp trở đi, Phương Thụ Nhân liền tăng mạnh sự giám sát đối với ta, nhìn hán như vậy đại khái là tính toán khiến cho ta đoạn tuyệt mọi liên hệ với thế giới bên ngoài, đương nhiên ta tuyệt đối không để hán thực hiện được.

“Từ Khoa, Từ đại nhân, ngài không phải đang ở giữa tình yêu cuồng nhiệt sao, còn muốn bỏ rơi ta a?” Ta tiên hạ thủ vi cường, miễn cho vạn nhất hần hỏi ta cuối tuần tự nhiên biến mất khiến ta khó trả lời.

Từ Vận Tiệp cười ngây ngô hai tiếng, có người đem cái này gọi là tiếng cười hạnh phúc, đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc của những kẻ đang yêu đại khái đều có bộ dạng ngốc nghếch hạnh phúc, ít nhất mấy đứa bạn thân của ta đều như thế: “Đừng nói nữa, hôm nay có việc tìm cậu”

“Muốn ta trích máu thì khỏi cần nói nữa, nếu người mời, ta đây cố gắng lắng nghe một chút.”

“Hắc hắc, hôm nay thật không phải tôi mời, có người khác mời cậu.”

“Ai a? Thiên hạ không có việc ăn cơm không phải trả tiền, cậu sẽ không đem tôi bán cho bà cô nào có tiền đi?”

“Người ta chính là như hoa như ngọc na! La Lâu Lập, cậu thật đúng là có điểm phúc, còn không chạy nhanh quỳ xuống khấu tạ ta – bà mối này?”

“Được rồi, khấu tạ. Nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê giao bái, đưa vào động phòng. kết thúc buổi lễ, lấy tiền lì xì.”

“Tiểu La đồng chí... tôi biết người trẻ tuổi đều là huyết khí phương cương, dễ dàng xúc động. Di... chính là... a? Đây này, cũng phải tiến hành tuần tự...”

Ban công thông với cửa phòng Phương tổng tài đột nhiên ‘đông’ một tiếng, ta sợ tới mức bật người treo điện thoại, giả bộ hết sức chăm chú xem máy tính, kết quả là sợ bóng sợ gió một hồi. Bất quá buổi sáng ta không dám gọi điện, đợi đến giờ cơm trưa mới cùng Từ Vận Tiệp gặp mặt, tiếp tục vấn đề buổi sáng, đương nhiên, đây là lúc Phương Thụ Nhân ra ngoài.

“Như thế nào, bị Phương lão bản vừa vặn bắt được?” Từ Vận Tiệp vừa nhìn thấy ta liền bày ra vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa.

“Không có, cửa phòng mở một chút, tôi sợ tới mức nhanh chóng treo điện thoại, kết quả không có ai.”

“Gần vua như gần cọp a, cổ nhân nói quả không sai!”

“Đừng khoe khoang trình độ văn học của người, thành thật nói chuyện, rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào?”

“Sự tình là như thế này. Di... lần trước chúng ta đi gặp bằng hữu của Tử Vân Anh, chính là Thượng Huyền Nguyệt thế nào cũng phải gặp cậu một lần, nói là, mời cậu ăn cơm, địa điểm tùy cậu chọn. Cậu xem cậu có mặt mũi, có mỹ nữ mời cậu ăn cơm! Ai... không phải lớn lên có chút ngọc thụ lâm phong thôi sao.”

Huyền Nguyệt? Ta vừa nghe liền cảm thấy được đại sự không ổn, lần trước nàng cùng Tử Vân Anh dùng ánh mắt nào nhìn ta ta còn nhớ rõ ràng rành mạch, thấy thế nào cũng không phải ánh mắt bình thường, bộ dáng hứng thú thông thường.

“Ta có thể cự tuyệt không?”

Từ Vận Tiệp nhất thời thay đổi thành bộ mặt mẹ kế: “Cự tuyệt? Người muốn làm gì? Ta cảnh cáo người, nếu người dám đắc tội Huyền Nguyệt làm hại Tử Vân Anh đối ta cáu kỉnh, ta liền...”

“Người được đấy? Ân? Người muốn thế nào?” Ta cũng hùng hổ.

Từ Vận Tiệp liền như sợi miến thấy nước nhuyễn xuống: “Hắc hắc, tôi cũng chỉ là rút đao hướng trời cười...”

“Không thể nào, chẳng lẽ người vì một mảnh lá cây mà cáo biệt rừng rậm, huy đao tự cung (vung đao tự mình cắt đứt)?

“Này, La Lâu Lập!”

Chỉ cần là nam nhân nghe được câu này thì không thể bình tâm, người mẫn cảm nghe thấy ba chữ hoa hương dương liền biến sắc.

“Được rồi, yên tâm đi, ta sẽ không đối xử với bạn chí cốt như vậy, sẽ không ở sau lưng người đâm một nhát, đâm cũng phải đâm trước mặt.”

“Ha hả, tôi chỉ biết cậu sẽ không nhẫn tâm đem ta ném tôi vào tử lộ mà thôi.” Từ Vận Tiệp ở túi tiền sờ tới sờ lui, cuối cùng lôi tờ giấy nhỏ ra: “Đây là sổ di động của cô ấy, cậu nhớ kỹ để liên lạc a, bằng không đến lúc đó người ta lại tưởng tôi không nhẫn tâm đến cậu.”

Buổi chiều, ta ngồi trong văn phòng, một bên sắp xếp thư từ cá nhân trọng yếu của Phương đại tổng tài, một bên đoán ý đồ của vị tiểu thư kia. Tục ngữ nói không bữa tiệc nào có chỗ ngồi tốt mà không có lễ vật tốt, nàng vô duyên vô cớ mời ta, nhưng lại để ta chọn chỗ, ân, khả nghi a khả nghi.

Bất quá khả nghi cũng không thể chạy trốn, có Từ Vận Tiệp ở phía sau chặn đầu, ta chỉ có thể bất chấp khó khăn đến cho nàng tùy ý xử tử mà thôi.

Buổi tối, bảy giờ, ta đúng giờ tới chỗ hẹn, Thượng Huyền Nguyệt cư nhiên đã ngồi chờ. Mặc kệ ta đúng giờ hay không, để cho nữ nhân ngồi đợi không phải việc nam nhân có thể làm, ta lập tức giải thích.

“Không quan hệ, em cũng vừa mới đến.” Huyền Nguyệt cười tủm tỉm. Tuy rằng nàng không phải thương nhân cường đạo, bất quá tươi cười kia cùng Phương Thụ Nhân, Dương Tử Giang không hề khác biệt.

Ta sợ run cả người, theo ý định ban đầu mà nói ta rất muốn vắt chân bò chạy, bất quá thấy mỹ nữ mà chạy, thật sự mất thể diện của nam nhân, vẫn là thành thành thật thật ứng phó bữa tiệc Hồng Môn Yến[2] này đi.

Ngồi vào chỗ của mình, gọi món ăn, hàn huyên, thời gian cũng đủ, ta hàm hàm hồ hồ hỏi nàng mục đích mời khách.

Thượng Huyền Nguyệt chưa nói đã cười, đáp: “Em làm ở ngân hàng.”

Ta giả bộ gật đầu hiểu ý, kỳ thật vẫn là không hiểu được ngân hàng cùng chuyện này có quan hệ gì.

“Liên hoan cuối năm của công ty anh, em cũng đi.”

Trong óc ‘ông’ một tiếng, theo từ ngữ trong Bình thư[3] mà nói, xem như Dương Tử Giang trượt chân. Không cần phải nói, nhất định là việc không nên bị người khác thấy đã bị bà cô này nhìn thấy.

Thượng Huyền Nguyệt cười hì hì châm trà cho ta, nói: “Nhìn biểu tình của anh, đại khái cũng đã hiểu được.”

Ta ổn định thần, nhìn vị nữ nhân bề ngoài nhỏ nhắn yếu đuối nhưng bên trong tiểu lý tàng đao trước mặt, tuy rằng không phải phần tử vào nhà cướp của bất hợp pháp, nhưng nói là cao thủ lừa gạt hãm hại người khác cũng không quá, có thể nào muốn nhân cơ hội này dọa nạt một chút?

“Nói thực ra, em từ trước đến nay đều thiên vị, trông mặt mà bắt hình dong. Bất quá đến nay, đụng tới nam nhân không phải quả dưa méo ra quả táo cũng là thiếu tình thú, cho nên lần trước gặp mặt em liền chú ý tới anh, vốn đang nghĩ có thể hay không phát triển quan hệ” Nàng nói xong hé miệng cười, còn bắn cho ta một tia mơ mộng, chẳng lẽ nàng thật sự là đối ta có ý? Hiện tại nữ nhân thật sự là tự nhiên hào phóng a.

Huyền Nguyệt tiếp tục nói: “Ngày đó buổi tối yến tiệc, vốn nghĩ tới đi theo anh chào hỏi, bất quá nhìn anh có vẻ vội, lại có người quần quít lấy em, sẽ không quay đầu lại.”

Nàng lại cười: “Sau lại nhìn thấy Dương Tử Văn đem anh kéo đến ban công, em cảm thấy có thể sẽ có trò hay để xem.”

Nguyên lai tên kia kêu Dương Tử Văn không gọi Dương Tử Giang, bất quá giác quan thứ sáu của vị Huyền Nguyệt tiểu thư này thực mạnh, không biết có phải nữ nhân nào cũng vậy không, vẫn là cảm thấy nàng có điểm mẫn tuệ – sâu sắc.

“Thế nhưng hai thằng cha kia thực sự phiền toái.” Thượng Huyền Nguyệt khước miệng có một tia kinh miệt, ngữ khí như đang nói hai củ khoai lang: “Làm hại em đến muộn một chút, chỉ nhìn thấy tổng tài các anh cùng Dương Tử Văn mất lộ hung quang đối diện nhau, thấy thế nào cũng giống Dương Tử Văn cường gian chưa thành, Phương Thụ Nhân đúng lúc chạy tới làm anh hùng cứu mỹ nhân...”

Ta thiếu chút nữa lấy trà thay máu phun ở trên bàn cơm, hiện tại nữ nhân nói chuyện đều trực tiếp như vậy sao? Nương theo khăn ăn ta chặt vật nhìn chung quanh, hoàn hảo, dường như không ai chú ý chúng ta.

Thượng Huyền Nguyệt còn tiếp tục: “Sau lại thấy Phương tổng tài truy đuổi anh, rất giống diễn kịch nha, cho nên em theo tới bãi đỗ xe. Hi hi, bãi đỗ xe trống không, không có gì che, cho nên, ngượng ngùng, cái nên nhìn với cái không nên nhìn em đều thấy được.”

Nàng thở dài, vẻ mặt tiếc hận, đem ta náo loạn thành cái mặt đỏ thắm.

Huyền Nguyệt lại ung dung mở miệng: “Anh đừng lo lắng, em sẽ không làm gì anh. Tuy rằng các phương diện với điều kiện của anh quả thực là đối tượng tốt, nhưng cũng không có biện pháp. Em hiểu chuyện của các anh mà, hơn nữa em sẽ cố gắng hết sức chống đỡ cho các anh.”

Ta nơm nớp lo sợ đứng dậy: “Cám ơn ngài đã hiểu và chống đỡ, thỉnh lần sau gửi hóa đơn cho ta. Bỉ nhân có chuyện quan trọng, không thể không đi trước, cáo lui, hy vọng ngài ở lại vui vẻ.” Đang chuẩn bị lui lại, một bàn tay đem ta ấn trở về chỗ ngồi.

“Ha ha ha ha, chẳng lẽ anh cho rằng hôm nay gọi anh ra cũng chỉ vì nói chuyện này?” Thượng Huyền Nguyệt trong mắt phóng ra quang mang, người ngấm ngấm mưu tính chính là loại này a, nàng xem ta như món ngon mà ăn a,

“Còn có chuyện gì sao?” Ta ra vẻ trấn tĩnh, chính là trên mặt đường như nóng lên.

“Đừng hoảng hốt chạy như vậy, thật là, cũng sẽ không ăn anh.” Thượng Huyền Nguyệt nói.

Thật vậy chẳng, thật sự sẽ không ăn ta?

Một đồ vật nào đó được đặt lên bàn: “Đây là của anh, cũng là của Phương tổng tài?”

Ấn? Ánh mắt đảo qua, là một quyển sổ nhỏ, cứ nhiên còn có cái khóa rất nhỏ, bìa màu xanh biếc nhìn thập phần quen mắt, nghĩ lại một hồi, mồ hôi lạnh toát ra —— này không phải quyển sổ ghi điện thoại với các loại mật khẩu của ta sao? Ta đối với các con số tự nhiên trí nhớ rất kém cỏi, hiện tại phải ghi lại mật khẩu, rất nhiều, tỷ như hòm thư trên mạng, các mã hóa sổ sách, lại có mật khẩu tín dụng, mật khẩu máy tính, mật mã hệ thống của công ty... Mặc dù người khác nhìn vào là một đồng con số với tiếng Anh sẽ không hiểu, ta mà nói ra thì nó ý nghĩa rất nặng nề, nếu ta chạy tới chỗ Phương Thụ Nhân nói ta quên sạch mật mã máy tính hẳn còn không đem ta một ngụm nuốt trôi luôn a. Trên giường lại trên giường, công tác này hẳn thực rất tích cực, làm không tốt còn có thể khấu trừ tiền lương của ta a,

Bay nhanh nắm lấy quyển sổ, thận trọng cất vào túi trong của áo khoác, nhân tiện hồi tưởng một chút chuyện ngày đó, ngày đó quyển sổ nằm ở túi tây trang, đại khái là lúc Phương Thụ Nhân đem ta ném lên xe liền rơi ra. Ta cố gắng bày ra bộ mặt sáng lạng đầy nhiệt tình, nịnh nọt Huyền Nguyệt: “Hắc hắc, hắc hắc, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, bữa hôm nay tính cho anh, em gọi thêm chút đồ ăn?”

Huyền Nguyệt chọn chọn mi: “Đại ân không lời nào cảm tạ hết được không phải là ‘Dùng ngày sau lại báo đáp’ sao?”

“Anh rất sợ nợ người khác, nhanh chóng báo đáp tốt hơn, bằng không ngủ cũng không an ổn.”

“Bữa này đã nói em mời, anh muốn mời thì sau này vẫn còn nhiều cơ hội mà” Huyền Nguyệt hướng ta cười cười: “Em chỉ muốn anh đáp ứng một thỉnh cầu của em.”

Nghe thấy những lời này toàn thân tóc gáy ta đều dựng thẳng đứng, sợ nhất là loại thỉnh cầu không nói rõ này. Khỏi cần nói, nhất định loại thỉnh cầu này có thể khiến người ta thổ huyết mà chết, chí ít cũng khiến người ta đau đầu: “Thỉnh cầu gì?”

“Anh đáp ứng rồi?”

Càng khả nghi, loại sự tình này như thế nào có thể tùy tiện đáp ứng, ta cũng không muốn bị người ta bán còn vui vẻ đếm tiền cho người ta đâu.

“Em trước tiên nói ra chuyện gì?”

“Anh yên tâm, sẽ không bắt anh giết người phóng hỏa, cũng không bắt anh bán rẻ nhan sắc, cũng không bảo anh ăn cắp cơ mật của công ty, cũng không phải bắt anh rời bỏ tình nhân. Anh lo lắng cái gì?” Huyền Nguyệt thực tâm thiết hướng ta nháy mắt.

Cái này càng làm cho ta lo lắng, đã loại bỏ mọi việc nhưng vẫn không nói ra thỉnh cầu, các vị, vô luận nghĩ thế nào thì tiền đồ của ta thực u ám a.

Thấy ta bày ra bộ dạng trông núi cao mà xuống tinh thần, Huyền Nguyệt cuối cùng cũng nhượng bộ: “Kỳ thật em chỉ muốn hỏi anh một ít vấn đề mà thôi, hơn nữa cũng sẽ không hỏi ngay bây giờ, có lẽ vĩnh viễn cũng không hỏi.” Nàng ngắc ngắc ta, tiếp tục cẩn thận dùng từ: “Ừm, này... em có khi ở trên mạng viết tiểu thuyết và vân vân... là BL tiểu thuyết —— chính là boys’love”. Hiển nhiên ta vẫn giữ vẻ mặt không hiểu chuyện, nàng giải thích: “Kỳ thật chính là ngôn tình tiểu thuyết, bất quá là chuyện tình yêu của nam nhân cùng nam nhân. Hiện tại đặc biệt lưu hành.”

Ta, ta không có nghe sai đi? Chuyện tình yêu của nam nhân cùng nam nhân? Nữ nhân viết? Còn đặc biệt lưu hành? Nữ nhân hiện đại rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Nhìn Thượng Huyền Nguyệt xem, nàng đối ta mỉm cười gật đầu, bày ra vẻ mặt” người không có nghe sai”.

“Kia... em là muốn hỏi cái gì?”

“Này thôi...” Thượng Huyền Nguyệt cũng tựa hồ cảm thấy được không quá dễ dàng nói thành lời, trầm ngâm một lúc lâu, rốt cục nói: “Có lẽ anh có thể kể cho em một chút chuyện tình cảm ngày xưa của anh? Anh cũng biết sáng tác là phải thu thập tư liệu sống.”

Cô nãi nãi, người trước mặt một người phong lưu phóng khoáng ngọc thụ lâm phong anh tuần tiêu sái mới bị người bắt gặp hai vị thanh niên tài tuấn tranh giành tình nhân yêu cầu kể chuyện, này hai mươi mấy năm qua căn bản không có va chạm tình cảm gì, càng miễn bàn đến chuyện tình cảm xưa kia.

“Anh chỉ sợ anh không có chuyện xưa...”

“Vây... nếu em về sau sáng tác đụng tới cái gì khó khăn, cũng không thể hướng anh thỉnh giáo một ít vấn đề kỹ thuật sao?”

Ta căn bản không dám hỏi nàng cái gọi là “vấn đề kỹ thuật” là vấn đề gì, cũng không dám nhận lời thỉnh cầu, cũng không dám mạnh mẽ trực tiếp cự tuyệt nàng, đành phải ngồi ngu như vậy, hoàn hảo phục vụ bắt đầu mang đồ ăn đến, ta rốt cục nhẹ nhàng thở ra, mà vị kia cũng liền khoan hồng độ lượng không hề truy vấn, ân cần đề cử đồ ăn đặc sắc ở nơi này cho ta.

“Ăn nhiều một chút, đây là súp thịt bò (là một đặc sản Hồ Nam, là một thực phẩm thuốc giúp bổ thận tráng dương) gọi riêng cho anh...”

“Thịt chó hầm quýt, bổ âm tráng dương...”

“Tôm luộc (tăng cường chức năng miễn dịch và chức năng \*\*\*, thận dương, và khả năng chống lão hóa sớm), ăn hải sản giúp người sung mãn...”

“Lươn sốt tương, bổ thận sinh tinh...”

Này này này này, ta không có nghe nhầm đi? Là sinh tinh dương thận (bổ thận sinh tinh), không phải sinh tân chỉ khát (thêm chảy nước miếng)? Hoàn hảo phục vụ không ở bên cạnh, bằng không ta cũng chỉ có thể đánh vỡ cửa sổ chạy trốn chết. Hiện tại, ta rốt cục có thể hiểu được tâm trạng của Phương Thụ Nhân hồi ở nhà hàng Hoa Tháng Năm ăn đồ Pháp.

Cứng ngắc ngồi ăn xong cơm, ta không thể lay chuyển được Thượng Huyền Nguyệt, thực mất mặt mà nợ nữ nhân này một lần. Lúc cáo từ, Thượng Huyền Nguyệt nói một câu” Ai nha, bầu trời tối đen đúng là sớm quá, nghe nói gần đây trị an không tốt lắm đâu”, vừa nói vừa liếc mắt nhìn ta. Thân là nam nhi, ta đương nhiên có nghĩa vụ làm hộ hoa sứ giả, tuy rằng ta nghĩ là Huyền Nguyệt căn bản không cần hộ hoa sứ giả đâu.

Về mặt đau khổ bởi Huyền Nguyệt chậm rãi bước trên đường, ta thật sự là hận không thể lập tức bốc hơi. Nếu đối phương là nam nhân, ta còn có thể một quyền khiến hắn lật mặt, thế nhưng trước mặt nữ nhân mềm mại này, ta thật sự không có can đảm làm ra việc gì. Thượng Huyền Nguyệt khiến ta chết sớm a, suốt đường cái nam nhân đều dùng ánh mắt cực kỳ hâm mộ ghen tị nhìn ta, chẳng cần biết khó khăn nhất là chịu ơn của mỹ nhân a.

Từ hàng ăn bắt đầu xuất phát, đi nửa giờ cũng không đến được chỗ Huyền Nguyệt đón xe, ta đoán không chừng cái bến xe kia chỉ có giá trị tình báo nên nó sẽ không xuất hiện đâu. Huyền Nguyệt lại đang nói nàng viết cái gì BL tiểu thuyết, lời nói hài hước sinh động, thật sự rất có ý tứ. Vốn dần dần trầm tĩnh lại, nghe thật hấp dẫn, nàng một bên xướng một bên họa, bắt đầu hướng đề tài đến ta cùng Phương Thụ Nhân. Cứ thế đoạn nghị luận duyên bắt đầu được mở rộng, vẫn theo phương thức phỏng đoán mà rất nhanh có thể kết thúc. Nếu đoạn chuyện phiếm này không liên quan đến ta và Phương Thụ Nhân, ta cũng có thể chịu trách nhiệm mà nói cái kết nàng tưởng tượng vô cùng thú vị, đáng tiếc nó liên quan đến bản thân ta, cho dù biết rõ nàng nói đùa cũng chỉ có thể cười trừ. Cũng phi thường muốn cười, muốn khen ngợi nàng thực dí dỏm, về phương diện khác lại như ngồi trên đồng lửa, chột dạ thoái chí, tư vị làm kẻ yếu thế thực khó chịu. Cuối cùng nàng lại quay ra hỏi ta vấn đề kia, ngoan cố chống lại rốt cuộc là sở trường của ta. Ta cười ha ha, có ý đồ nói dối để qua cửa, tuy rằng ý đồ trước mặt nữ nhân khôn khéo này đều bị vạch trần, ta cũng cắn răng, chết cũng không lộ ra tin tình cáo. Điều này chứng tỏ nếu quay về thời điểm kháng chiến, ít nhân dùng mỹ nhân kế với ta, ta hẳn có đủ khả năng chống đỡ.

Đang dùng mắt nhìn mũi, nhập tâm chống đỡ viên đạn bọc đường ra sức oanh tạc, đi động kêu.

“A lô?”

“Này! Người chạy đi đâu?! Còn không trở về!” là Phương Thụ Nhân. Mấy ngày nay hẳn tra khảo thực khắt khe, là di chứng từ sự kiện Dương Tử Giang a.

“Tôi ra ngoài tản bộ, mua vài thứ, lập tức trở về ngay.” Ta mặt không đổi sắc mà nói dối, Thượng Huyền Nguyệt cố ý ở bên cạnh lớn tiếng nói giỡn, ta liều mạng nhin xuống, cùng Phương Thụ Nhân ước định địa điểm gặp mặt, tắt điện thoại liền hướng nàng trừng mắt: “Người đừng có hăm hại ta.”

Nàng cười hì hì: “Vừa lúc có thể thí nghiệm một chút cảm tình của hân đối với anh mà thôi. Nếu hân không tức giận, chứng minh hân đối với anh có cũng đủ tinh nhiệm; nếu hân sinh khí, chứng minh hân yêu anh, yêu đến không muốn cùng bất luận kẻ nào chia xẻ anh.”

“Tha ta đi, người không cần thừa nhận hậu quả của loại thí nghiệm này mới có thể nói ra nhẹ nhàng như vậy.”

“Sẽ có hậu quả gì?” Thượng Huyền Nguyệt đem hai chữ “hậu quả” đặc biệt nhấn mạnh, ý vị thâm trường hướng ta cười.

Ta làm bộ nghe không thấy: “Ha hã, nguyệt nguyệt, anh phải trở về, có chút công chuyện phải xử lý.”

“Loại chuyện này, giám sát chặt chẽ như vậy tuyệt không đơn giản.” Thượng Huyền Nguyệt vắt đứt giải thích của ta, liếc mắt một cái nhìn thấu bản chất sự việc: “Anh mau trở về đi thôi, nếu hân thực nổi lên lòng nghi ngờ... hắc hắc, ta sợ anh đêm nay gặp nạn.”

Trên mặt lại bị thiêu cháy, kiên trì mắng nàng một câu: “Kia cũng đều là người làm hại!”

Thượng Huyền Nguyệt lơ đãng: “Anh cùng với hân nếu tiếp tục, về sau khó tránh khỏi loại sự tình này, hân cũng không thể luôn lo lắng như vậy.” Nàng lão thành vỗ vỗ bả vai ta —— thực lao lực —— nói: “Bằng hữu của anh có biết chuyện này không?”

Trong lòng trầm trầm, ta cho tới bây giờ không có suy nghĩ qua, nếu nhóm thân hữu của ta biết ta cùng nam nhân phát sinh quan hệ sẽ nghĩ như thế nào, vấn đề này rất trầm trọng, ta theo bản năng lảng tránh: “Hân không biết.”

“Có thể giấu thì cứ giấu đi, có điều, trong lòng buồn bực thì có thể tìm em nói chuyện” Huyền Nguyệt còn thật sự nói: “Anh cảm thấy em không phải đối tượng có thể tâm sự, cũng có thể tìm bằng hữu kia của anh để nói. Đương nhiên không phải bây giờ, chờ thêm chút nữa, có Văn Anh tẩy não cho hân, hân sẽ dễ dàng tiếp nhận.”

Khẩu khí Thượng Huyền Nguyệt nói tẩy não như thể tổ chức xã hội đen khiến ta có chút buồn cười, trong lòng cảm thấy âm ập. Tuy rằng cách suy nghĩ với sở thích có chút kì quái nhưng ta biết nàng thật muốn giúp ta.

Cùng Huyền Nguyệt chào tạm biệt, ta ngồi taxi đến quảng trường đã hẹn, may mắn, Phương Thụ Nhân còn chưa đến. Ta nhìn bầu trời đêm mà ngẩn người, nhớ tới lời Huyền Nguyệt nói, nếu bị Từ Vận Tiệp biết... nhanh chóng lắt đầu, đem điều khiển người ta buồn bực vứt ra sau đầu, ta bắt đầu tụng: “Sinh mệnh đáng quý, tình yêu lại càng đáng giá. Nếu gặp sự cố, hai người đều có thể vứt bỏ.” Đây là danh ngôn thiên cổ, niệm hơn mười lần, vừa mới tìm được cảm xúc dâng trào, Phương Thụ Nhân như một con ma thành linh xuất hiện ở sau lưng ta.

“Uy, ở đây phát ngốc cái gì?”

“Oa! Người ở chỗ nào chui ra thế? Có biết như vậy rất hại tim không?”

“Hại tim của người? Chỉ sợ lấy xe lu cán qua cán lại cũng không hỏng.”

Người này, quả nhiên miệng càng ngày càng lợi hại, không ổn, không ổn. Hắn đã là người thân cao tướng mạo tiền tài đều đủ cả, nếu miệng lưỡi ngày càng trơn tru không phải quá tiện nghi sao, như vậy chẳng phải chỉ có hắn đùa bỡn ta chứ không có chuyện ta đùa bỡn hắn đâu. Về sau phải thực cẩn thận, đấu võ mồm chỉ khiến hắn công lực càng tăng.

Đang có xu hướng trầm tư, Phương Thụ Nhân đột nhiên lòi ta đi.

“Làm gì? Đừng lòi a, quần áo đều bị người lòi đến biến hình.”

“Ít nói bậy, quần áo của người biến hình cái gì?” Phương Thụ Nhân trừng mắt liếc ta một cái: “Suy nghĩ linh tinh cái gì? Không phải có việc gì gạt ta đấy chứ?”

“Ai, người trẻ tuổi, lòng nghi ngờ quá lớn không có người yêu...” Sau lưng cảm thấy căng thẳng, ta lập tức sửa lại ngữ khí: “Báo cáo tổng tài, tiểu nhân nhìn đến cảnh tượng xa hoa trụy lạc, quần ma loạn vũ ở quảng trường này mà không khỏi cảm thấy đời ngày sau thực đáng ngại.”

Phương Thụ Nhân nhìn quảng trường lại nhìn ta, vẻ mặt nghi hoặc: “Như thế nào là xa hoa trụy lạc, quần ma loạn vũ?”

“Ngài nhìn xem a, cái loại đèn màu nhỏ này bày khắp thác nước, ngay cả thân cây cũng treo cầu vòng, còn có các loại đèn màu hướng không trung chiếu loạn xạ. Chẳng nhẽ ngài nhìn mà không cảm thấy quần ma loạn vũ sao?”

“Ta không cảm thấy thế.”

“Ngài nhìn kỹ lại xem, ngài không biết cái đèn chiếu kia sẽ làm người ta liên tưởng đến trai tập trung sao? Đèn pha đảo qua đảo lại...” Ta tiếp tục bậy bạ: “Thật là lãng phí nguồn sinh lực a!”

Phương Thụ Nhân lúc này nở nụ cười: “Người quần nhiều như vậy làm cái gì, muốn ăn tết, phải có khí tiết.” Hắn đem ta nhét vào trong xe: “Ngày mai ta muốn đi triển lãm phục chế danh họa của tập đoàn chúng ta tài trợ, người đi cùng ta, nâng cao một chút khả năng thưởng thức của người.”

Ta lập tức đáp ứng, chỉ cần Phương Thụ Nhân không ép hỏi ta chuyện hôm nay, đừng nói triển lãm phục chế danh họa, cho dù triển lãm phục chế tiền mặt ta cũng đi —— ách, có lẽ cái thứ hai cũng có người hứng thú?

## 13. Chương 13

### CHƯƠNG 13

Triển lãm phục chế danh họa căn bản luôn có tiệccocktail, ta vốn tưởng tất cả quần chúng già trẻ đều thích nghe ngóng hoạt động công chúng cơ, kết quả nơi đây vẫn có người yêu thích thưởng thức đến gặp gỡ. Địa điểm là khách sạn năm sao không nói đến, cửa triển lãm còn có hai bồi bàn áo mũ chỉnh tề, thần khí khiến người thường vừa nhìn đã biết đây là nơi không phải tiểu thị dân có thể giao thiệp.

Tuy rằng không có tiểu thị dân nào tham gia nhưng đã có rất nhiều tên đem biển “Tân họa sĩ” như tấm chiếu bài treo trên người ở trong đó lắt lư, cho dù là buổi biểu diễn thời trang ở Paris cũng không thể nhìn thấy nhiều trang phục và đạo cụ ngoạn nhiên cổ quái như vậy. Mà tân họa sĩ này đó đều có một điểm chung

duy nhất là – đều lấy bộ dạng cao quý ra vẻ không sao cả để che dấu nội tâm bất an cùng tự ti của người mới. Ta phỏng chừng Phương Thụ Nhân chỉ sợ nhìn không ra loại này, chỉ có người từng trải qua nhiều lần thâm thúy như ta mới có thể liếc mắt một cái mà nhìn thấu bản chất của họ.

Theo thường lệ, vừa vào phòng triển lãm, còn không thấy mấy bức tranh ở đâu, ta đã phải theo Phương Thụ Nhân cùng vị này tiên sinh, vị kia tiên sinh hàn huyên chuyện cũ, cười đến mặt đều cứng đờ, khó khăn qua lại một vòng, khắp nơi chào hỏi cũng mất mấy tiếng, ta cùng Phương Thụ Nhân lúc này mới thực sự bắt đầu thưởng thức tranh — phải nói chỉ có Phương Thụ Nhân thưởng thức, còn ta hờn dỗi đầy mình, đang nghĩ ngợi làm thế nào để hết giận đây.

“La Lâu Lập, người tới xem bức này.” Phương Thụ Nhân cười tủm tỉm. Trước mặt người khác hẳn là người nghiêm túc chăm chỉ, vừa đáng tin vừa thành thực, còn thân thiện hữu lễ lại hòa nhã giàu có rộng lượng, ai cũng không thể nhìn ra hẳn là loại nham hiểm.

Ta xóc lại tinh thần, nhìn bức tranh Phương đại tổng tài đích thân ngự bút khâm điểm – là một bức tranh phong cảnh — ta nghĩ là bức tranh đi, bởi vì thuốc màu bôi tầng tầng lớp lớp, sắc điệu cũng dày lớp lớp tầng tầng.

“Nhìn, như thế nào?”

“Người nhìn lại bức kia.”

Ta lại nhìn xem, cũng là bức tranh phong cảnh: “Để làm chi?”

“Người nói này hai bức tranh có gì khác nhau?”

Ta đứng hình năm giây. Có gì khác nhau? Theo ta chúng nó trừ bỏ đều là tranh phong cảnh vẽ hai nơi khác nhau, cái khác có gì không giống nhau. Chính là hẳn hoi như vậy nhưng ta không thể đáp như vậy.

Còn chưa nghĩ tốt đâu, ta trong đầu lại chuyển qua một ý niệm: này chẳng phải là cơ hội tốt để ta trét bùn vào triển lãm của hắn sao? Hơn nữa, nói trước chỗ đông người, nhất định có thể khiến hắn tức đến chết, nhân tiện đem khoái hoạt của ta xây trên nỗi thống khổ của hắn. Chính là mọi việc qua đi, thống khổ của ta cũng xây trên sự khoái hoạt của ta mà thôi.

Nói là làm, ta cẩn thận đem hai bức họa đánh giá một lần, sau đó cẩn thận trả lời: “Địa điểm bức tranh gì đó không giống.”

Phương Thụ Nhân dùng ánh nhìn kẻ ngốc liếc ta: “... Ngoại trừ cái này?”

“Tranh kia lớn hơn một chút, tranh này nhỏ hơn một ít.”

“Ta không nói cái kia! Ta hỏi phong cách!”

Ta vuốt cằm suy nghĩ một trận: “... Tranh này thoát nhìn trang trọng một chút, tranh kia thoát nhìn hoa lệ một ít.”

Biểu tình của Phương Thụ Nhân giống như trải qua một năm đen tối rốt cục thấy được mặt trời: “Tốt lắm! Nói xem vì cái gì?”

“Bởi vì tranh này \*\*\*g trong khung kính màu đen, tranh kia \*\*\*g khung kính màu vàng.”

Ừm, nếu ai nhắc đến chuyện có người vì một câu nói mà tắc nghẽn cơ tim rồi chết, đại khái chính là Phương Thụ Nhân. Ta cảm thấy thực mỹ mãn mà thưởng thức bức tranh mà ta một tay chế tạo – bức tranh siêu tả thực, âm thầm trong lòng cho nó một khung kính thực xứng đáng. Nếu có thể treo trên tường xem mỗi ngày nhất định thu được hiệu quả bình ổn lửa giận, thuận tim thuận phổi cực kì diệu.

Có vài người vừa nói chuyện vừa đi tới sau chúng ta. Phương Thụ Nhân kiềm nén lửa giận, đem tầm mắt từ người ta chuyển qua bức tranh trên tường, nhìn hẳn, người sẽ nghĩ đến trên tường chính là ảnh đôi trụy của hắn bị chụp trộm rồi treo lên. Nếu bốn bề vắng lặng, chắc hẳn sẽ đem ta ném ta ngoài cửa sổ.

Hai tân họa sĩ bước tới cùng Phương Thụ Nhân chào hỏi. Sắc mặt Phương Thụ Nhân chuyển biến nhanh đến mức có thể theo kịp tốc độ của đại sư Xuyên kịch (kịch hát Tứ Xuyên, lưu hành ở tỉnh Tứ Xuyên và một số vùng ở Quý Châu, Vân Nam, Trung Quốc), đảo mắt một cái liền đổi thành khuôn mặt tươi cười

chuyên dụng của thương nhân. Ban đầu ta còn đi theo bồi cười, được một nửa liền phát hiện không khí có điểm kì quái, hai vị này mới nhìn thì thấy không kiêu ngạo không siểm nịnh, nhưng loại cử chỉ lời nói này, ánh mắt động tác đều là bộ dáng muốn câu dẫn tổng tài của ta. Kia vốn cũng không phải chuyện của ta, nhưng Phương Thụ Nhân nói cười yển yển, thỉnh thoảng lại tà tà liếc mắt nhìn ta một cái, bộ dạng như thể muốn nói người ta biết thường thức hơn người không khỏi khiến ta trong lòng phát giận, muốn làm điều ác. Không phải chỉ nhìn qua sao, so sánh với cái bên cạnh sao, so sánh các loại sao, không phải nói một chuỗi tên người ngoại quốc ta chưa từng nghe qua mà không nhú mày sao, không phải là có thể nói chuyện cái gì trường phái tự do trường phái ấn tượng sao, không phải chỉ là nhìn vào một bức tranh nhìn không ra vẽ cái gì rồi nói nguyên nhân giải thích này nọ sao, hừ...

Dường như... Càng nói càng có bộ dạng ử rữ... Tuy rằng này đó ta không hiểu, chính là, ít nhất, ít nhất... ít nhất ngoại hình ta vẫn không tồi, hơn nữa ngôn ngữ sinh động, cách nói năng, cử chỉ hào phóng thông minh, có ngoại hình lại có trí tuệ, lại hiền lành, nhã nhặn,...

Đang tiến hành cuộc nói chuyện tự an ủi tâm lý bản thân chợt nghe thấy Phương Thụ Nhân khen ngợi hai người này “thoát tục”, “thường thức độc đáo”.

Cái gì a! Nữ nhân tóc dài kia tết vô số đuôi sam, choàng một cái áo choàng sắc sỡ màu mè, toàn thân cao thấp treo một đồng trang sức của dân tộc thiểu số, cùng hoạt động hàng hóa không sai biệt lắm, nhan sắc quả thực đang hướng tới cấp bậc 32 màu sắc sỡ phong phú. Nhìn sơ qua, ta mới đem quần áo Phương Thụ Nhân phối thành tuần lộc chín màu đã bị hấn giáo huấn, người khác mặc thành 65536 màu hấn thật cảm thấy được “thoát tục”, “thường thức độc đáo”?

Nam nhân kia thì hoàn toàn tương phản, toàn thân tuyết trắng, như thể vừa ở trong đồng bột mì đi ra, lại như vừa mới quét qua bức tường màu trắng, mặt coi như trắng nõn, chính là một đầu màu vàng lại bị trang phục tường trắng mặt trắng làm hấn trông như cây cỏ khô. Ta dám khẳng định hấn là ngồi xe tới, bằng không dưới cái thời tiết này, quần áo đi ngoài đường phải nhiễm một tầng tro bụi, cũng không thể khiến hấn ngọc thụ lâm phong như bây giờ. =)))

Hai vị họa sẽ trẻ tuổi chuẩn bị vì nghệ thuật mà hiến thân ra sức quán quít Phương Thụ Nhân, muốn hấn giúp đỡ bọn họ mở một triển lãm tranh cá nhân, bất quá ngà voi trong tháp dù sao cũng chỉ là ngà voi trong tháp, sao so được với Phương Thụ Nhân là người khôn khéo, nhẹ nhàng khéo léo nói một chút chuyện, không nói đồng ý hay từ chối, giống như treo củ cà rốt trước mũi con lừa, ngửi được mùi vị nhưng không ăn được.

Nhìn hai vị này ôm biếu tình phức tạp không biết nên cảm thấy thất vọng hay nên ôm hy vọng rồi đi, lòng ta lại có chút đồng tình với họ, thủ đoạn của Phương Thụ Nhân ta đã từng lĩnh giáo qua (ách, này, tuy rằng đều thuộc giới hạn của phương diện kia, nhưng ít ra cũng thấy thủ đoạn của hấn đối với người khác), Hai vị này đem chủ ý đặt trên người hấn thực rất sai lầm. Nhưng mà nhìn quanh bốn phía, làm gì có người lương thiện, tỷ như cái người đang hướng chúng ta đi tới này... Dương Tử Gian? Ta không từ chối được liếc mắt nhìn Phương Thụ Nhân một cái, không có gì bất ngờ khi thấy sắc mặt hấn có mây đen kéo đến, hơn nữa cũng lấy ánh mắt cảnh giác mà nhìn ta.

“Phương tổng tài, La trợ lý, hai vị khỏe!” Dương Tử Gian thần tình mỉm cười dường như không có chuyện gì, giống như giữa chúng ta từ đó tới giờ không hề phát sinh qua chuyện gì.

Ta vừa mới dùng khẩu khí giải quyết việc chung đáp một câu “Dương tổng tài khỏe”, Phương Thụ Nhân đã dùng ánh mắt ăn thịt người bắn về phía ta khiến ta không dám hé răng một câu. Hai đại đầu sỏ trong lúc sống ngầm mãnh liệt không nghĩ qua cái thuyền phải tan xương nát thịt sao.

“Dương tổng tài thế nào, thật sự lâu rồi không gặp, không nghĩ tới sẽ ở nơi nghệ thuật này nhìn thấy người, ta nhớ rõ người hoàn toàn không có hứng thú với những nơi thế này a (vì thế ta mới đem người đến)” Phương Thụ Nhân nhe răng cười, vẫn vẹo trả lời.

“Không tồi, ta thích thường thức tranh nguyên gốc, đồ phục chế có gì để xem đâu. Chính là, nghe nói Phương tổng tài và La trợ lý đến đây, cho nên ta cũng lại đây nhìn một cái.” Dương Tử Gian khinh miêu đạm tả – nhẹ nhàng băng quả hóa giải vòng công kích đầu iên của Phương Thụ Nhân, nhân tiện quay qua đâm một kích.

Này một giáo phản kích không tốt lắm, thành môn thất hỏa (đại khái cổng thành thất thủ), bật ra làm hại người vô tội là ta đây. Phương Thụ Nhân ánh mắt lạnh như băng trừng ta một cái, giống như Dương Tử Giang xuất hiện ở đây đều là lỗi ở ta.

“Xem ra ngươi cùng Dương tổng tài giao tình không tồi a, La trợ lý đặc biệt.” Phương Thụ Nhân xem từ trợ lý “đặc biệt” bậc biệt nhân mạnh.

Ách? Nguyên lai vị này chính là Dương Tử Văn, không phải Dương Tử Giang? Bất quá việc này cũng không thể trách ta, ai bảo tên này dễ gọi hơn.

“Tổng tài ngài hiểu lầm, tôi cùng Dương Tử Văn tổng tài mới gặp mặt một lần...”

“Nga? Gặp mặt một lần? Vậy tình cảm của các người tiến triển tương đối nhanh chóng nhỉ, lần đầu gặp mặt liền hôn môi, lần thứ hai gặp mặt có lẽ sẽ tiến nhanh thêm một bước quan hệ!”

Ta xem phim truyền hình dài tập nhiều liền thuận miệng đáp: “Chuyện lần trước là ngài hiểu lầm... kì thực...” Kỳ thực cái gì ta cũng chưa nghĩ ra, đành phải dùng ánh mắt nhìn Dương Tử Văn, hy vọng hắn có thể kiểm một cái cơ vô tội giúp ta một phen.

“Kỳ thật cảm tình như vậy cũng không nhất định do thời gian gặp gỡ quen biết quyết định, tuy rằng lần trước ta cùng La trợ lý là lần đầu gặp mặt, chính là chúng ta đối với nhau có hảo cảm rất tốt. Đối với loại sự tình này, ở nơi này thực không thích hợp, Phương tổng tài, ngài vẫn là sớm buông tha đi, không cần làm việc từ chối vô vị.” Dương Tử Văn vẫn đang mỉm cười tao nhã, nhưng lời nói ra thực khiến cho ta bách thảo xuyên tâm (trăm móng vuốt xuyên tâm).

Vương bát đản, không phát hiện Phương Thụ Nhân kia là Diêm La sao! Ngươi thì không sao cả, ta còn phải ở dưới tay hắn kiểm ăn a!

“Buông tha? Chắc là Dương tổng tài ngài tự mình hiểu nhầm chuyện gì rồi? Ta không có cái gì cần phải buông ta. Nếu người nghĩ muốn lấy sừng, ta sẽ không ngăn trở.”

“Nga? Phải không? Nếu ta không nghĩ muốn lấy sừng, mà nghĩ muốn lấy tình nhân thì sao?”

Ta bắt đầu toát mồ hôi, hệ thống tuổi ở đại sảnh có phải hoạt động quá tốt không?

“Muốn tìm tình nhân cũng phải dựa vào khả năng của bản thân, chỉ sợ Dương tổng tài ở phương diện này còn khiêm khuyết một chút. Vị tình nhân kia của ngài không phải còn oán giận sao, chín giờ vị kia...?”

Lần này xem ra đâm trúng cửa sổ của Dương Tử Văn rồi, mỉm cười tao nhã đều cứng lại, sắc mặt hết hồng lại trắng hết trắng lại hồng, Phương Thụ Nhân thừa thắng truy kích: “La trợ lý đặc biệt cũng không phải tình nhân dễ ứng phó, cũng may bình thường ta rèn luyện tốt, bằng không đã sớm đứng không được.”

Ta đột nhiên đổi bức tranh trên tường sinh ra hứng thú nhiệt tình, bắt đầu thực sự nghiên cứu sắc thái cùng kết cấu của nó, sau lại nghiên cứu hàm ý sâu sắc bên trong.

“Hắn so với chúng ta đều trẻ hơn, đúng thời điểm tinh lực tràn đầy, huyết khí phương cương, cả đêm làm hai ba lượt là bình thường, tinh thần tốt cả đêm còn có thể làm đến bốn lần.”

Ta đem hai tay cắm ở túi tiền, lòng đầy tò mò đánh giá xung quanh, cẩn thận nghiên cứu ánh mắt ở trong phạm vi các bức tranh, chính là ánh mắt ở khung ảnh \*\*\*\*g kính bên cạnh, cùng với người cạnh phòng thiết bị phòng cháy, chỉ kém miệng không huyết sáo, bằng không nhất định là thần nhiên tự đắc.

“Từ lúc hắn đến đây một tháng giường của ta đổi ba lần, hiện tại giường lò xo có vấn đề, mắt thấy phải đổi cái thứ tư. Bất quá hắn thích kịch liệt, ta đương nhiên phải thỏa mãn hắn đúng không?”

Ta rốt cuộc nghe không nổi, không còn cách nào không thèm đếm xỉa nữa: “Phương Thụ Nhân!” đây là ta đã kiềm giọng lắm rồi, hắn không biết xấu hổ còn muốn ta để mặt ở đâu, dù sao đây cũng là nơi công cộng: “Người ít chữ bói thanh danh của ta đi! Ta khi nào thì muốn làm đến bốn lần? Ta khi nào cả đêm làm hai ba lượt là chuyện bình thường? Giường của người cho tới bây giờ cũng chưa đổi một lần! Đừng đem ta với loại người không biết chừng mực như quý đối mà đánh đồng!”

Phương Thụ Nhân mặt không đổi sắc, tiếp tục đối Dương Tử Văn nói: “Người xem, chính hắn cũng thừa nhận ta tinh lực tràn đầy, người có thể theo ta so sánh không?”

Chịu không nổi, rốt cuộc chịu không nổi, trăm triệu không ngờ Phương Thụ Nhân cư nhiên là loại không biết liêm sỉ hưởng người khác khoe tinh lực của mình, còn không biết hắn sẽ nói ra cái gì đâu. Ta giờ tay bắt lấy một tân họa sĩ đi ngang qua, hướng hắn khiêm tốn xin thỉnh giáo: “Xin chào! Có thể giảng cho tôi một chút về bức họa này không?”

Không xem không biết, vừa thấy là bị dọa cho nhảy dựng luôn, trước mắt cùng vị họa sĩ này chống chọi, ta có điểm hối hận, cho dù thế nào thì tên cũng đã trên đây, cũng nên để một vị thể hiện tốt đi.

Vị trước mắt này tóc không tính là dài, cũng che mất ánh mắt phía trước và bả vai, lộ ra hơn nửa khuôn mặt gầy như khỉ, hai mắt đen như gấu mèo xuyên qua tóc cũng nhìn ra, đi đứng phiêu phiêu, khiến cho người khác trong lòng tối sầm. Quần áo rất đặc biệt, cùng cái bao tải hồng không khác biệt lắm, nơi nơi có lỗ, nhiều chỗ dùng dây thừng buộc lại, cũng may trên người còn sạch sẽ, nếu có bụi bẩn có thể hướng người ta xin tiền. Nói thực ra, hắn không bị ngăn ngoài cửa đã là kì tích. =))

Đột nhiên ta bị bắt lấy, cái vị choai choai phiêu phiêu như tiên mê ly nói: “Cái gì... bức họa này?...”

Ta hối hận, ta hoài nghi hắn không phải uống nhầm thuốc thì chính là kẻ nghiện, ngẩn ngẩn Phương Thụ Nhân, vì có người ngoài ở đây nên không thể tiếp tục khoe khoang với Dương Tử Văn, có vẻ có chút bất mãn, thật khiến cho ý hối hận của ta giảm nhiều.

“Tôi nghĩ mời anh giảng cho tôi bức họa này.”

“Choai choai tiên sinh ngẩng đầu nhìn bức tranh trên tường: “... Tranh này?...”

Người này có phải hay không bị lãng tai?

“Đúng, chính là bức này.”

“Bức này thì có gì tốt để giảng? Toàn khoảng không, không có thần, thuần túy là bắt chước tranh của người khác? Là thợ thủ công làm?”

Choai choai tiên sinh đột nhiên biến thành phần giận mà nói. Ta á khẩu không trả lời được, Dương Tử Văn khôi phục lại phong độ ban đầu, cười chào hỏi: “Không quấy rầy các vị, ta đi qua bên kia, gặp lại sau.” Sau đó quay đầu không để ý gì bước đi. Hắn vừa đi, Phương Thụ Nhân bày ra biểu tình xin ý kiến bình thường hơn, ôm lấy cánh tay, biểu tình như thể chuẩn bị xem kịch vui đứng một bên.

Ta cố giữ thể diện, thu thập quả đắng do chính mình tạo ra: “Tôi cảm thấy nó tương đối xinh đẹp...”

Choai choai tiên sinh thanh âm phần giận kinh thường hừ một tiếng: “Xinh đẹp? Bút pháp khô khan, toàn bộ thiếu thần sắc, chỉ là một đồng màu mè bôi vào một chỗ, lừa người ngoài nghề thôi.”

Trên mặt có điểm phát sốt, lại liếc mắt nhìn Phương Thụ Nhân, hắn tựa hồ thực cao hứng nhìn bộ dạng kinh ngạc của ta, hừ, dù thế nào cũng không ở trước mặt hắn rụt rè nha, ta bình thần ung dung chuyển hướng sang choai choai tiên sinh tức giận nói: “Dù sao tôi cũng là người ngoài nghề, người thường xem nào nhiệt, tôi cảm thấy nó đẹp là được, thần sắc thì thôi, đành phải để cho chuyên gia ngắm nghía.”

Choai choai tiên sinh cư nhiên không tức giận: “Thật khó có người nào lạc quan như người.” Dứt lời liền gật gật đầu, xoay người muốn đi.

“Ừừừ!” Hắn đi như vậy, chẳng phải muốn ta một mình đối mặt với cơn giận vừa bị chọc tức sao? Ta bối rối thuận miệng hỏi: “Có thể nhìn tranh của anh không?”

“Ta không có tranh bắt chước gì cả” Người này nói thực kiêu ngạo, dứt lời liền vung dây thừng ở tay áo, phiêu phiêu rời đi, làm hại trên người ra lại có một trận lạnh khí.

Đang suy nghĩ người này là người hay quỷ, là kẻ tài trí bình thường hay thiên tài, Phương Thụ Nhân vỗ ta một cái: “Phát ngốc cái gì? Nghe choáng váng? Người nên cùng người như vậy tiếp xúc nhiều một chút, tăng thêm một chút khả năng thưởng thức của người.”

Vừa nghe luận điệu cũ rích nhai đi nhai lại của hắn lửa giận vừa nguôi của ta lại bốc lên: “Ta sớm nói qua ta không phải là người biết thưởng thức, người cứ nín chặt ta không tha làm cái gì. Người thích thưởng thức như vậy, người làm gì mà không theo chân bọn họ tiếp xúc nhiều một chút đi, nói không chừng còn có

thể ở trên giường cùng người tham khảo cái gì tâm lý học trong phòng linh tinh này nọ đấy! Dù sao ta thấy các người đàm đạo cũng hợp lắm mà!”

Phương Thụ Nhân theo thói quen nhú nhú mày: “Người thể nào lại có suy nghĩ hạ lưu như vậy? Ta có thể theo chân bọn họ làm cái gì!”

“Ta sao biết được người theo chân bọn họ làm cái gì! Người vừa mới khoe khoang năng lực trác tuyệt tinh lực siêu phàm không phải sao, đúng lúc, tìm hai người kia phân ưu a, miễn cho ta quá sức mà chết!”

Phương Thụ Nhân bắt được tay của ta: “Này, người không phải ghen đấy chứ?” Hắn ở bên tai ta nhỏ giọng nói, trong thanh âm còn mang ý cười.

Này không có thuốc nào cứu được bệnh tự đại cuồng, ta đem chân nâng lên hai tấc, lại hướng bên cạnh đi ba tấc (đơn vị đo chiều dài, 10 phân là 1 tấc, 10 tấc là 1 thước TQ), thực nhẹ nhàng mà hạ xuống, vừa vặn hạ trúng mũi giày da của Phương Thụ Nhân, sau đó dùng sức di di, giẫm giẫm, xoay xoay, đập đập. Không cầm nhìn cũng biết Phương Thụ Nhân đau đến chết đi sống lại, bởi vì hắn nhanh chóng đem tay của ta xiết chặt.

Cuối cùng hai bên lưỡng bại câu thương (cả hai cùng bị thua thiệt), đồng thời lui lại, đều đau đến mặt lúc xanh lúc đen.

“Được được, tính hòa nhau đi. Tranh nơi này người đều nhìn rồi, dùng ánh mắt cùng trực giác của người, nói xem, cảm thấy vị kia có tiền đồ phát triển không?” Phương Thụ Nhân cười tủm tỉm với lời trưng cầu ý kiến của ta. Thanh âm có vẻ chân thành nhưng theo bản năng ta cảm thấy được có chút tiểu lý tàng đao, đại khái là vì ấn tượng bạn đầu hắn để lại cho ta chính là như thế đi.

Ta giả bộ nhìn quanh toàn trường một chút, vừa mới trải qua chuyện Phương Thụ Nhân cùng Dương Tử Văn một hồi đấu tranh gay gắt, cái gì tranh ảnh đều quăng ra sau đầu rồi: “... Ta chọn người vừa mới nói chuyện kia.”

“Hắn? Nói, nói người vì cái gì chọn hắn.”

Bởi vì tranh treo ở đại sảnh này một bức ta cũng không nhớ kỹ, mà hắn lại không có tranh ở đây... đương nhiên không thể nói được điều gì: “Hắn lời thôi lếch thếch như vậy, khẳng định đối với chính mình có tự tin. Bình thường chỉ có người cho mình là người siêu phàm mới có gan ăn mặc bữa bãi như vậy.”

“Lời thôi lếch thếch cũng không đến được loại trình độ này, hơn phân nửa chính là lấy lòng mọi người.”

“Dám chua ngoa phê bình người khác như vậy, nghĩ đến chính hắn hẳn phải có trình độ tương đương, ít nhất so với hai người màu mè kia cũng tốt hơn.” Đây là ta so sánh với hai người mới gặp lúc đầu kia, trong lòng vẫn có điểm băn khoăn, ai ai, hai vị, thỉnh vì hạnh phúc của ta mà hạ sinh một chút đi.

“Người vẫn còn ghen a?”

“Hôm nay tiêu hóa không tốt, ăn nhiều dấm chua một chút tốt cho khai vị.” Ta mặt dày thuận theo, so với việc để hắn phát hiện ra sự thật tốt hơn.

Phương Thụ Nhân thực ung dung rộng lượng mà mỉm cười, thấy hắn xem ta như kẻ ngốc mà cười thực khiến ta tức giận, thật sự muốn ở chân hắn lại hung hăng một trận, đáng tiếc tay của ta còn bị hắn nắm.

“Được rồi, đi thăm dò tên kia, nhìn người như vậy cũng thực tinh mắt” Phương đại tổng tài thân thiết vỗ vỗ vai ta: “Người tuy rằng không thưởng thức được, nói không chừng ánh mắt vẫn dùng được.”

Ta hướng hắn trợn trắng mắt: “Ánh mắt không gặp trở ngại, thưởng thức không quá kém.”

Phương Thụ Nhân lại cười sâu xa khó hiểu như vậy, ta nhìn không được nói: “Kỳ thật giả bộ biết thưởng thức rất dễ, cần bản không cần học cái gì âm nhạc, mỹ thuật, tạo hình. Chỉ cần người ta vừa hỏi cái gì, ta đều học người cười một chút, đảm bảo hắn chắc chắn không ai biết trọng lượng của ta như thế nào.”

Lần này Phương Thụ Nhân cười thành tiếng: “Người liền như vậy không nghĩ đến việc học này nọ?”

“Vô nghĩa, trong lúc đó không bằng ta chơi hai cái trò chơi, cho dù ngủ đến to đầu cũng có ích cho thân thể, cả ngày gây sức ép chính mình để làm gì, cũng không phải giảm béo.”

“... Được rồi, về sau sẽ không ép người học này học nọ, bắt quá về sau người ở nơi sang trọng đừng làm ta mất mặt.”

“Được.” Ta nhanh chóng đáp ứng. Trí nhớ con người ý mà, tất cả mọi người đều biết nó là thứ vô cùng không đáng tin cậy, khó biết được khi nào thì quên đâu. Đến lúc đó hẳn muốn hỏi, ta sẽ là người không biết thì không có tội, bắt quá có thể dùng tuyệt kỹ một giả ngu hai làm nũng mà.

## 14. Chương 14

### CHƯƠNG 14

Từ đây trở đi Phương Thụ Nhân quả nhiên nói chuyện giữ lời, không tìm lão sư dạy nhạc giáo sư lễ nghi đến độc hại ta, ta cũng biết báo đáp, theo Tiêu Ngọc Nhi mượn đĩa phim chất đầy một tủ rồi ngồi xem TV, rốt cuộc xem đến không biết trời trăng gì luôn.

Lễ Giáng Sinh nhanh chóng đến gần, mỗi khi đến dịp này, công việc ở công ty hết sức lu bù, cho dù ta là người luôn rảnh rỗi cũng vội vàng cả ngày phát điện mừng, chuẩn bị lễ vật, thiệp mời từ các công ty quan hệ lớn và vân vân thì khỏi phải nói, chỉ có xếp lịch đi tiệc tùng cho Phương Thụ Nhân đã khiến ta thiếu chút nữa sùi bọt mép. Ta lo lắng tạm biệt Dương Tử Văn lại sợ Phương Thụ Nhân tiếp tục ghi hận rắp tâm trả thù, nhưng hiện tại cả ngày cơ hồ cũng không thấy bóng dáng Phương Thụ Nhân, thật khiến người ta hít một trận đại khí.

Hôm nay, đang chú tâm trên máy tính trả lời thư từ, điện thoại kêu, ta thuận tay nhấc máy, nghĩ thầm, không phải Phương Thụ Nhân thì là Từ Vận Tiếp —— hơn phân nửa là Từ Vận Tiếp, chỉ có phòng bọn họ là cuối năm với trong năm không có gì khác nhau —— “A lô!”

“Phiền toái, ta muốn tìm La Lâu Lập.”

Thanh âm của nữ nhân trẻ tuổi, ta sững sốt ba giây, nghĩ nghĩ, là Thượng Huyền Nguyệt.

“Sao lại là người?”

“Là ta, thực xin lỗi, khiến người thất vọng sao?” Đối phương lập tức chuyển giọng âm hiểm.

“Sao lại thế, sao lại thế, chính là thụ sủng nhược kinh mà thôi.” Ta nhanh chóng pha trò.

“Hoạt động ban đêm vẫn bình an chứ?”

“Đại khái là không có đi”

“Tình nhân nhà anh bất hòa với anh sao?”

Ta thuận tay an bài hành trình trên máy tính: “Ngày mai hẳn có tới bốn bữa tiệc, chạy sô như vậy mới không nhìn đến anh.”

“Đúng lúc, đi chơi với bọn em đi, ngẫu nhiên ngoại tình cũng coi như làm cho cuộc sống tăng thêm chút kích thích thôi.”

Ta nhin cười: “‘Bọn em’ là những ai?”

“Em, Tử Văn Anh cùng đồng sự kia của anh.”

“Cái gì a, lại làm bóng đèn? Anh không đi. Lại nói, bọn họ là một đôi, chúng ta đi theo thực khiến người ta hiểu nhầm a.”

“Ai u, anh sao lại ngốc như vậy chứ.” Qua điện thoại ta cũng có thể tưởng tượng được biểu tình chỉ tiếc rên sất không thành thép của Thượng Huyền Nguyệt: “Anh không sợ bọn họ biết chuyện của anh cùng tổng tài sao?”

“Em đang uy hiếp anh sao?”

“Không, em chỉ đang dụ dỗ” Thượng Huyền Nguyệt quả nhiên có bộ dạng của người hướng dẫn: “Muốn người ta không biết trừ phi đừng lộ sơ hở, nếu muốn trường kỳ che dấu quan hệ thân mật của anh cùng

Phương tổng tài chỉ có một biện pháp, chính là tìm người giả làm bạn gái của anh. Cứ như vậy cho dù rơi vào trường hợp người khác bắt gặp hai người thân mật, anh cũng có thể nói cứng là hấn thấy sắc nổi lòng tham mưu đồ quấy rối, cường bạo dân nam... Này! Anh làm sao thế? Cái âm thanh bang bang bâng bâng gì đấy?

Ta nhú mày cần rằng đứng lên, trên tay còn nắm chặt ống nghe điện thoại: “Không, không có gì... Chính là bị kích thích quá lớn nên ngã từ trên ghế xuống đất mà thôi.”

“Định lực kém như vậy? Quả nhiên không hổ có tư chất là tiểu thụ a.”

“Cái gì?” Nàng nói ta cái gì tư chất? Nghe ra không phải lời hay ý đẹp gì.

“Không có gì không có gì, anh thấy em xả thân cho anh như vậy còn không lo báo đáp?”

“Phương pháp này có thể chứ?”

“Yên tâm đi, ở phương diện này kinh nghiệm của em rất phong phú nha.”

“Em có rất nhiều bằng hữu loại này?”

“Anh là người đầu tiên.”

“Vậy em dám nói cái gì kinh nghiệm phong phú?”

Huyền Nguyệt ở đầu bên kia cười ha ha: “Không ăn thịt heo cũng thấy heo chạy, em đều có cách thu hoạch kinh nghiệm, anh chắc chắn không muốn biết. Rốt cuộc tối mai có đi không?”

Ngẫm lại tối hôm đó Phương Thụ Nhân phải chạy xô, ở nhà trái phải chẳng có chuyện gì làm, ta liền đáp ứng thôi. Nói thật, từ khi tốt nghiệp đại học ta không có tham gia lễ Giáng Sinh, không biết hiện tại có trò gì mới để chơi không.

Giữa trưa ta cũng không ra ngoài ăn cơm, một mực tăng ca thêm giờ phát điện mừng tặng lễ vật và vân vân, làm thẳng đến chín giờ tối, mệt đến miệng sùi bọt mép con mắt đăm đăm, về đến nhà đã thành cương thi, may mắn trên đường vì mừng Nô-en đón năm mới nên treo đèn sáng trưng suốt đêm, bằng không dọa đến người đi đường buổi đêm thì tội của ta lớn lắm. Về đến nhà — phải nói là nhà của Phương Thụ Nhân, tổng tài đại nhân của chúng ta còn chưa về, đại khái vì công trạng năm nay của công ty cùng tương lai sang năm mà còn ở mấy bữa tiệc tửu sắc dốc sức làm việc đi. Vất vả, tổng tài đại nhân, ta ở trong lòng hướng hấn cúi chào, đây là lần đầu tiên kể từ khi bị hấn hướng dụng ta hướng hấn cúi chào, chỉ mong hấn có thể đảm bảo tiền thưởng và thời gian công tác của chúng ta tiếp tục tăng lên.

Đêm nay một mình ngủ ở phòng của chính mình, dùng chăn trùm kín người, lập tức ngủ. Một đêm không mộng, ngày hôm sau tỉnh phần thực phần khởi. Công việc cần làm hôm qua đã làm xong, Phương Thụ Nhân cùng Chư đại trợ lý đã phải ra ngoài từ sáng sớm, thiếu người lãnh đạo trực tiếp, ta mặt mày hớn hở chuẩn bị chơi cả ngày trong văn phòng. Mặc dù ở nhà cũng chơi, bắt quá ở văn phòng chơi lộ liễu có một loại khoái cảm riêng.

Mông vừa mới đi xuống, còn chưa chạm tới mặt ghế đâu, ngôi sao hy vọng kim quang lờ lờ của chúng ta – Phương đại tổng tài bước vào, hấn tối qua không biết khi nào thì trở về, sáng nay cũng không đánh thức ta dậy chọn quần áo cho hấn, tự mình đi trước rồi, ta không khỏi thầm than người đứng đầu công ty cũng không tốt như vậy đâu.

“Hôm nay người đi một chút đến viện mỹ thuật hội họa, chọn một ít đồ trang trí cho công ty sang năm dùng. Yêu cầu cụ thể ở trong này.” Hấn đưa ta một cái danh sách nhỏ: “Còn có, sang năm công ty phải tài trợ một họa sĩ đến Pháp du học, người đi tìm người người nhìn trúng lần trước nói chuyện đi. Tư liệu cũng ở bên trong. Hấn sinh viên năm ba, nghe nói rất có tài, người đi nhìn xem, nếu được thì quyết định đi, còn có, theo lệ, công ty thường chọn một ít tác phẩm của hấn để lưu trữ, cũng giao cho người.”

Ta cứng họng, nhìn hấn đơn giản giao việc xong sẽ rời đi, vội vàng hô to: “Ta còn có công việc.”

“Hôm nay ta kiểm tra công việc của người rồi, người không phải đã làm xong toàn bộ sao?” Phương Thụ Nhân không biết thế nào, hôm nay thoát nhìn thực nghiêm túc, ta muốn nghĩ xấu lắm, nhưng nhìn hấn như

vậy ta lại không dám: “Chính là... Giao cho ta người yên tâm sao? Người không phải luôn chê ta không biết thưởng thức?”

“Mắt nhìn người không kém tức thẩm mỹ cũng không kém, đây là người tự nói.”

Ta nửa tin nửa ngờ: “Người thực sự tin tưởng?”

“Ta tin tưởng cái kia.” Hần chỉ chỉ cái danh sách nhỏ trong tay ta: “Theo đây mà làm sẽ không sai.”

Mắt thấy hần đã đến cửa, ta cái khó ló cái khôn: “Hôm nay là ngày 24 a! Sinh viên khẳng định đều ra ngoài hưởng lễ Nô – en!”

“Hôm nay viện mỹ thuật hội họa mở triển lãm tốt nghiệp, tất cả mọi người sẽ ở lại, đúng là thời cơ tốt để tìm người tìm vật.” Phương Thụ Nhân vẫn nghiêm mặt, không biết là ai chọc hần, ta cẩn thận hồi tưởng một chút, cảm thấy được hần hần là không liên quan đến chuyện của ta nhưng không dám thắc mắc, chính là tiến đến một bên tiến hần ra cửa.

Kế hoạch một ngày chơi bởi cứ như vậy ngâm nước nóng. Vốn định ở văn phòng ấm áp tiến hành đại chiến chém giết. Hiện tại lại phải chịu cái lạnh mà co rúm ở cái viện mỹ thuật hội họa, tìm đám họa sĩ lập dị vì tương lai nghệ thuật mà đàm phán, mà càng cho ta khó chịu chính là muốn ta đi dâng tiền đồ tốt cho người khác hưởng. Năm đó ta tốt nghiệp, như thế nào không nguyện ý tài trợ ta đến Pháp, Mỹ chẳng sợ đến Ê – ti – ô – pi – a du học?

Cái danh sách nhỏ thực giống công ty Microsoft – đều chất lượng như nhau, tuyệt đối thích hợp cho lứa gốc sử dụng, cho dù mù nghệ thuật cũng có thể đi tìm đồ vật này nọ, phỏng chừng cũng không kém nhà giám định và họa sĩ tèo nào. Từ nhỏ đến lớn, phong cách màu sắc, tài liệu về đối tượng, chất liệu gỗ hoa văn, tất cả được liệt kê đầy đủ không có sai sót. Còn có hai trang kín chữ viết các loại tác phẩm nào không thể chọn, nên chọn loại tác phẩm nào cho nơi nào, nếu đem cái danh sách 70 trang nhỏ như quyển sách này xem hết, ta đoán ta có thể đạt đến trình độ nhà giám định nghệ thuật cũng nên. Đột nhiên nhớ tới một chuyện, như thế nào tới gần cửa ải cuối năm, công ty lớn như vậy, muốn tìm một nhân viên biết thưởng thức đi tìm đồ trang trí cho năm sau hần phải rất dễ dàng mới đúng, vì cái gì phải tìm ta? Huống chi chỉ cần thuê nhân viên vật tư mang đồ trang trí đến trang trí mặt tiền cửa hàng không phải cũng xong sao? Khỏi cần phải nói, đây có thể nào là một kế \*\*\*g một kế của Phương Thụ Nhân, dùng biện pháp này để tăng khả năng thưởng thức của ta.

Nhận ra điểm này khiến ta không khỏi tức giận. Kể có tiền tự cho là có thưởng thức này luôn xem người ta như người thiếu văn minh mà đối đãi, thật sự làm cho người ta nhịn không được mà muốn thiếu văn minh cho bọn họ nhìn. Sự việc sáng tỏ, ta lại càng tức giận, nhưng giận thì giận cũng không thể lấy công việc ra mà vui đùa, đành quy củ học cách giám định và thưởng thức nhập môn, thành thành thật thật đi giám định với thưởng thức một phen.

Phương Thụ Nhân người nhớ đấy! Chờ việc này xong xuôi xem ta đối phó người thế nào!

Nghiến răng nghiến lợi một trận, lại nghĩ tới công việc, đành phải buông tha cho ý niệm trả thù Phương Thụ Nhân còn chưa hình thành xong. Ngồi trên xe của công ty vừa nhiều lời với lái xe vừa cầm đầu đọc chỉ nam nghệ thuật.

Trong đồng người ở lễ Giáng Sinh, tỉ lệ sinh viên đại khái là cao nhất đi. Như Ngũ Hửu Kỳ nói, sinh viên sinh viên, chính là muốn mạnh mẽ học tập nhân sinh, cho nên sinh viên cơ hồ đối với hoạt động cổ quái thú vị và ngày hội ồn ào náo nhiệt — miễn phí và giai đẹp — đều ôm nhiệt tình cực cao mà tham dự. Sinh viên nghệ thuật cũng là sinh viên, đương nhiên không thể thoát khỏi định luật này, bởi vì là học viện nghệ thuật nên so với sinh viên bình thường càng điên cuồng gấp đôi. Mặc dù cách đêm an lành còn tận mười mấy giờ, vườn trường đã muốn nhìn thấy không ít người đội mũ ông già Nô – en đi tới đi lui, thậm chí còn có gậy tiên nữ, đeo mặt nạ tia chớp, lưng đeo cánh thiên sứ, còn đánh bướm tua tủa nhiều vô số, không phải trường hợp cá biệt.

Người ở triển lãm tranh quả thực không ít, trang phục cũng bình thường, không kinh hãi thế tục như triển lãm tranh phục chế ngày đó. Ta liên hệ với một người — dường như là người môi giới tranh mỹ thuật, ta phụ trách xem sản phẩm, hần phụ trách chuyện giá cả. Về điểm này ta thực yên tâm vì ta hoàn toàn không biết nước sông sâu cạn thế nào — hần dẫn ta đi xuyên qua đám người, trên đường có không ít sinh viên

cùng hần chào hỏi, thậm chí còn có hai ba người muốn bàn chuyện thu mua tác phẩm với hần, hần đều nói hiện tại có việc, từng việc đều hẹn thời gian bàn bạc lại sau, thái độ thực thuần thực, có thể thấy về phương diện này hần quả là chuyên gia.

Cuối cùng đến giờ mở cửa, hần nói: “Cậu trước đi xem thứ tự ở đây, sau đó từ bên này xem trước, đi về bên trái, sau quay lại xem lần nữa. Tầng một là tranh vẽ với ảnh chụp, tầng hai là hàng mỹ nghệ, cậu chậm rãi xem, vừa lòng cái gì thì nói tôi một tiếng, tôi đánh dấu, đại khái xem qua một lượt rồi chúng ta chọn lại kĩ càng.”

Cứ như vậy chậm rãi xem, ta thu hút được ngày càng nhiều sự chú ý. Có vị thương nhân rất được yêu thích ở viện mỹ thuật cứ nhắm mắt nhắm mũi theo đuôi ta, ta mở miệng một câu hần liền mở sổ ghi chép cái gì đó, mọi người tựa hồ đều dùng ánh mắt nóng bỏng như thấy thần tài mà nhìn ta. Tuyệt đối là ánh mắt cầu tài mà không phải ánh mắt cầu Muse[4] (nàng thơ), vì ngay cả ta là người không hề miễn cảm với màu sắc cũng có thể cảm nhận được đó là ánh mắt siêu cấp vàng kim lờ lờ.

Xem xong vòng đầu tiên, ta đã muốn hoa mắt chóng mặt không nhận biết được phương hướng. Nếu đem một đồng lớn các loại màu sắc, các loại tính chất, các loại lớn nhỏ cổ xưa gì đó đặt trước mặt người, bắt người từ đồng đó chọn ra các loại này nọ người làm được không? Dù sao, hiện tại ta nhìn các loại đồ vật này nọ đến chết lạng, một chút cảm giác cũng không thấy. May mắn có thương nhân mỹ thuật chuyên nghiệp bên cạnh, ta đem danh sách nhỏ quăng cho hần, sau đó hần nhanh chóng chọn ra một số thứ, mỗi khi chọn thứ gì hần liền hỏi ta: “Cái này thế nào?”, mà ta trăm câu một đáp án: “Có thể”. Dù sao Phương Thụ Nhân đã nói ‘làm theo cái danh sách kia sẽ không sai’.

Nhiệm vụ thứ nhất xem như hoàn thành, ta hỏi vị thương nhân đang cuồng ghi chép bên cạnh: “Người có biết Chữ Thanh không?”

“Chữ Thanh? Biết! Hần bề ngoài không tồi, lại có tài văn chương, còn có cái họ hiếm lạ như vậy, lại không giấu tài, muốn không nhớ cũng khó.”

Bề ngoài không tồi? Hồi tưởng một chút lời nói của Phương Thụ Nhân trước khi đi, dường như là chỉ vị choai choai tiên sinh ở triển lãm này đó thì phải? Hay là ta hiểu sai, kỳ thật là chỉ cái vị tú tài bột mì ngọc thụ lâm phong kia? Tài văn chương có hay không thì ta không biết, họ này thực sự hiếm lạ, ta chưa từng gặp qua họ này bao giờ, nếu không có tư liệu ghi chú rõ ràng cách phát âm là “Trụ” (zhù), ta có thể nói nhầm thành “Người” (zhě) hoặc là “Chữ” (zhǐ). Mà lúc đầu liếc mắt qua, ta còn đem nó thành “Xuẩn” (chǔn). Đương nhiên, việc này không thể nói với người ngoài.

(Chữ “Chữ” trong tên bạn Thanh phát âm là “zhù”)

Thương nhân mỹ thuật gọi cho vài người, tìm hiểu một lúc thì trở lại: “Hần đã đến từ sớm, hiện tại không biết ở chỗ nào rồi, cậu có cần tìm hần gấp không?”

“Tìm được không?”

“Chúng ta có thể đến nhà hần thử thời vận xem.”

Vì thế nửa giờ sau ta liền rứt cổ đi trong gió lạnh ở vườn trường, vừa đi vừa tận lực nguyên rửa tên đầu sỏ gây chuyện – Phương Thụ Nhân.

Đi theo thương nhân mỹ thuật qua vườn trường mất sáu bảy phút, bắt đầu từ đại lộ chuyển vào ngõ tắt nhỏ, rẽ trái quẹo phải, đi không đến một trăm mét đã muốn rẽ năm sáu lần, ta bắt đầu choáng váng, không biết vị Chữ Thanh kia sao lại sống ở nơi như thế này, vì muốn mọi người không có phương tiện để tìm hần sao?

Sơn cùng thủy tận nghi không lối, hi vọng có một thôn. Ngay lúc ta hoài nghi cái ngõ nhỏ rẽ đến rẽ đi này có phải cái mê hồn trận hay không thì vị thương nhân dừng lại, dấu hiệu có cái thôn tốt cuộc xuất hiện.

Cái nhà trệt trước mắt đã muốn biến mất hầu như không còn gì, nhìn đáng vẻ như là có lâu lăm rồi, cơ hồ xem như là căn phòng nguy hiểm, điều này cũng thuyết minh đầy đủ vì sao nó được đặt ở nơi này.

Thương nhân mỹ thuật tiến đến gõ cửa: “Chữ Thanh! Chữ Thanh có nhà không? Có người tìm!”

Trong phòng ồn ào một trận, đại khái vách tường chen chúc vách tường, không phải tường gạch, có động tĩnh gì bên ngoài nghe rõ rành rạch.

“Ai?” Thanh âm của một người nam nhân hô lớn.

“Ta, Trương Hoa!”

Cửa mở, còn không thấy rõ người đâu, người mở cửa đã nhanh chóng chạy về giường, nhảy vào ổ chăn, miệng còn chúu chúu bắn ra hơi lạnh: “Cái gì chứ, đang đại hàn, không để ta ở trong ổ chăn phát ngốc sao?”

Trương Hoa lách mình sang một bên, trước để ta tiến vào, người trên giường lấp bắp kinh hãi, thất lưng thẳng tắp, dùng ánh mắt thắc mắc nhìn về phía Trương Hoa, Trương Hoa lập tức tận chức tận trách đem ta giới thiệu một lượt, giữa những hàng chữ để lộ ra ý tứ ta là thần tài.

Chứ Quả Trám sửa lại sắc mặt hướng ta nói: “Thực xin lỗi thực xin lỗi! Anh chờ chờ, tôi lập tức mặc quần áo! Xin đợi một chút!” Ta giả khuôn giả dạng khiêm nhượng hai câu, sợ hấn xấu hổ liền quay đầu đánh giá trong phòng.

Đây là căn nhà một gian, ngăn nắp, dựa vào nhà một gian mà nói thì diện tích không quá nhỏ, đại khái là 12 mét vuông. Một cái giường đơn, một cái bàn học còn lớn hơn cả giường cơ hồ chiếm một phần ba diện tích, dựa vào tường bên trái là một đồng sách vở giấy tờ, sách cùng sách ở giữa dùng tấm ván gỗ ngăn cách, nhìn như con lắc di động. Góc tường bày một cái chậu rửa mặt, phía trên chằng sợi dây thừng phơi khăn mặt, còn treo mặc áo. Bên phải là cái tượng thạch cao nửa người với cái thùng plastic thật lớn cắm đầy tranh ảnh cuộn tròn, lần lượt sắp xếp là gỗ chạm khắc, có cả khúc gỗ được trạm trổ. Dựa vào tường là một bức tranh được đóng khung, bức tranh vẽ một người cao lớn đầy thần khí đứng giữa đồng sách. Trên tường cơ hồ không có khoảng trống, treo đầy các loại hàng mỹ nghệ, dầu thông, cả phòng tràn ngập hương vị thuốc màu với mực nước.

“La tiên sinh, xin chào!”

Ta vội xoay người, đối mặt với người này, không thể tin hấn chính là choai choai tiên sinh ngày đó. Trước kia tóc rối cơ hồ che hết nửa khuôn mặt, hiện tại toàn bộ được cắt ngắn chải dựng đứng, lộ ra toàn bộ khuôn mặt, gương mặt gầy dài, phối với đôi mắt dài nhỏ, môi hơi mỏng, cũng không có đôi mắt như gấu mèo, thoát nhìn có cảm giác phi thường tuần tú. Chỉ có, thoát nhìn hai má có chút gầy yếu còn khiến ta miễn cưỡng nhớ lại bộ dáng lúc đó.

Ta ngơ ngác hỏi hấn: “Xin hỏi cậu có phải vị tiên sinh nói chuyện cùng tôi ở triển lãm tranh ngày đó không?”

Hấn hé miệng cười, ánh mắt nhẹ nhàng nheo lại, có lại hương vị không nói nên lời, đây là người ngày đó lớn tiếng sao? Căn bản có bộ dáng một nghệ thuật gia tốt đẹp: “Ngày đó chính là tôi. Như thế nào, khó tưởng tượng lắm sao?”

“Ấn tượng không giống, căn bản là hai người. Cậu ngày đó thoát nhìn thất vọng đến mức như ăn xin.”

Hấn lại cười, ta nhìn có chút phát ngốc. Ánh mắt hấn nhìn phi thường tốt, hơn nữa phi thường muốn nhìn, càng nhìn càng thấy xinh đẹp: “Nga, trang phục ngày đó là thiết kế riêng cho triển lãm, chúng ta bình thường để tóc húi cua, mặt mũi dáng người chuẩn một chút đều bị nhầm thành người mẫu a. Chuẩn bị xong mọi người sẽ mặc quần áo này rồi ngồi chung một xe tới triển lãm, dù sao nhiều người cũng không sợ bị chỉ trích.”

Thì ra là thế. Thì ra đây là nguyên nhân khiến đại sảnh ngày đó xuất hiện nhiều ngư quỉ xà thần hoảng loạn như vậy. “Tôi còn nhớ rõ ngày đó sắc khí cậu không tốt, hai mắt đen đến mức như người từ trong tranh bước ra.” Lời vừa ra khỏi miệng ra đã nghĩ đến ‘có lẽ thật là từ trong bức tranh đi ra a’.

“Không có biện pháp, tôi nhịn một tuần, vội vã chuẩn bị chín mười sáu bức tranh.” Hấn nói như không có việc gì, giống như đã thành chuyện bình thường như cơm bữa: “Bài tập vừa giao tôi ước chừng ngủ có hai ngày, chỉ đi WC, ngay cả cơm cũng chưa ăn.”

Bị bỏ quên, Trương Hoa lúc này mới tha cái ghế vuông đến: “La tiên sinh, mời ngài ngồi.”

Ta đặt mông ngồi xuống, một cỗ lãnh khí theo xương sống chạy thẳng lên, thân là đại biểu công ty không thể mất hình tượng mà nhe răng nhếch miệng hô to gọi nhỏ, ta đành phải mím cười rụt rè, âm thầm hướng cái mông vận khí, ý đồ làm cho nó tiếp xúc thân mật với mặt ghế mà ấm lên.

Chứ Thanh cũng ngồi xuống, ngồi ở mép giường, phía dưới trải chăn bông khiến ta hâm mộ chết đi được.

“Chứ Thanh tiên sinh...” Đối với một sinh viên gọi tiên sinh thật có chút không quen, may mắn Chứ Thanh cũng có chút ăn không tiêu nói: “Trực tiếp gọi tôi là Chứ Thanh được rồi.”

Ta chọn gậy mà đáng răn: “Tôi sẽ không khách khí. Là như vậy, công ty chúng tôi muốn phát triển nghệ thuật, quyết định sang năm tiến cử một họa sĩ tài hoa sang Pháp đào tạo chuyên sâu, cậu là một trong những người chúng tôi dự định chọn, lần này đến đây là muốn hỏi ý kiến của cậu.”

Chứ Thanh có chút kinh ngạc: “Chuyện này chủ nhiệm khoa đã nói qua với tôi, lúc ấy tôi đã đưa ra câu trả lời rồi. Như thế nào, có vấn đề gì sao?”

Phương Thụ Nhân kia thật đáng chết!!!! Tên đại lừa đảo!!! Tội trạng lại tăng thêm một cái, ta âm thầm nghiêng rằng, vốn loại sự tình này có thể giao cho trường học một tay xử lý, cần gì chúng ta ra mặt? Hồn trưởng Phương Thụ Nhân! Đang đại hàn mà bắt ta chạy tới chạy lui, hấn cuồng ngược đãi sao!!!!... Bất quá nói lại, đối lại là ta, ở văn phòng ấm áp nhìn người ta chạy tới chạy lui ngoài gió lạnh cảm giác thực khoái trá. Chính là, ta căn bản không cần đến đây a! Đồ trang trí đã có Trương Hoa – thương nhân mỹ thuật thương hiệu lâu đời, Chứ Thanh đã sớm bị thu phục, Phương Thụ Nhân ăn no không tiêu hóa được nên tự mình giao việc, đem ta ra làm trò cười.

Trong lòng mắng mỗ đến nổi bão, trên mặt vẫn treo nụ cười, đây là nỗi bi ai của viên chức nhỏ, công tác là hàng đầu, công ty là hàng đầu a: “Theo thường lệ, công ty chúng tôi lưu trữ một ít tác phẩm của họa sĩ được giúp đỡ, lần này tôi đại diện cho công ty đến xem một chút.”

Hắn vội vàng đứng dậy, tay chỉ hai bên: “Trên tường đều là tôi làm, còn có tranh”, hấn đi đến cái thùng plastic: “Ồ đây đều chưa được”. Dem một vài bức tranh trên tường ra: “Ồ đây đều hoàn thành tốt lắm, tự anh xem đi.”

Cho dù ta đối với mỹ thuật hội họa hoàn toàn chẳng khác gì người thường đến xem cũng biết tranh của hấn tốt lắm, ít nhất, so với đại bộ phận ở triển lãm tốt nghiệp còn tốt hơn. Nhìn tác phẩm của hấn còn khiến người có cảm giác, mà ở triển lãm tốt nghiệp kia, nhìn lại nhìn, không có ấn tượng gì.

Nhìn đi nhìn lại, cuối cùng bức tranh thủy mặc Trung Quốc hấp dẫn ta. Không trung thấp, rộng rãi, mây loạn, cỏ mọc dài thành bụi ở chính giữa, một con ngựa trắng cúi đầu uống nước, bờm như tua cờ, cô đơn lẻ loi.

Ta nhìn một chút liền thích bức họa này. Quay đầu hỏi Chứ Thanh: “Bức họa này có thể cho tôi không? Không phải cho công ty, tôi tự mình muốn. Cậu chuẩn bị... Có thể chuyển nhượng không?” Vốn muốn hỏi hấn chuẩn bị ra giá nhiều ít thế nào, ngẫm lại giáp mặt cùng họa sĩ chuẩn mà trực tiếp bàn về giá cả có chút quá mức, vẫn là cố gắng tìm cách nói uyển chuyển. Hy vọng hấn sẽ không dùng công phu sư tử ngoạm đi. Bất quá, với tiền lương hiện tại, ta có thể duy trì mua chút đồ xa xỉ.

Chứ Thanh chần chừ một chút: “Có thể chọn một bức khác không? Chọn một bức khác, tôi tặng anh.”

Ta cũng chần chừ một chút, quân tử không đoạt đồ người khác: “Coi như hết... tuy rằng cũng tốt lắm, bất quá tôi chỉ muốn bức này.” Lưu luyện xem lại vài lần, Trương Hoa ở bên cạnh nói: “La tiên sinh có mắt thật tốt, bức này là bức Chứ Thanh tâm đắc nhất, tôi khuyên cậu ta đã lâu, cậu ta đều không chịu bán.”

Được thương nhân mỹ thuật khích lệ là tinh mắt cũng không có gì cao hứng, hấn cũng không phải Phương Thụ Nhân. Thật tinh mắt cũng không có gì đáng tự hào, lại không chiếm được bức họa kia. Ta hưng trí dần dần, đơn giản để Chứ Thanh tự mình chọn một ít tác phẩm, chờ kí hợp đồng thì mang đến.

Trở về công ty còn chưa tới giờ tan tầm, ta đứng ở văn phòng tiếp tục ngăn người, Phương Thụ Nhân đẩy cửa ra bảo ta: “Lại đây một chút, giúp ta thay quần áo.”

Ta đứng dậy, đi vào văn phòng của Phương Thụ Nhân, lại tiến vào phòng nghỉ lúc trước chịu bất hạnh khổ nhục, mở tủ quần áo, lấy ra tây trang, cà vạt, tất, áo ba – đờ – xuy.

“Này! Người hôm nay sao nghe lời vậy?”

Ta không rên một tiếng, cởi áo khoác Phương Thụ Nhân, cởi cà vạt, giúp hấn thay quần áo. Trong quá trình thay đồ Phương Thụ Nhân vẫn hỏi ta: “Này! Này! Chịu đả kích gì à?”

“Không.”

“Vậy sao lại ra cái dạng này?”

“Đầu óc theo nghệ thuật cao nhã không khôi phục lại được, mời ngài để tôi tiếp tục đắm chìm trong cái ôm của nữ thần Muse đi.” Kỳ thật nguyên nhân chân chính là do hôm nay xem quá nhiều đồ vật nên có chút mệt, đến giờ trước mắt vẫn còn rất nhiều đám mây màu tím. Hơn nữa không chiếm được bức tranh mình ngưỡng mộ khiến tâm tình xuống dốc, thật sự không nghĩ đến việc nói chuyện.

“Khó tin. Người cũng biết Muse?”

“Không phải người đưa ta sổ tay nhập môn nghệ thuật sao?”

“Sổ tay nhập môn nghệ thuật? A” Phương Thụ Nhân rất nhanh phản ứng lại: “Người nói cái danh sách kia. Thế nào? Không thuận lợi sao?”

“Thuận lợi, rất thuận lợi, ta đã bị nghệ thuật chinh phục.”

Phương Thụ Nhân hoài nghi nhìn ta, ta có chết cũng muốn đem hắc tổng đi: “Phương Đại tổng tài, quần áo thay xong rồi, thời gian cũng sắp tới rồi, ngài nhanh đi đi, làm cho ta bị nghệ thuật giết chết là tốt lắm rồi, vừa lúc người được như ý.” Phương Thụ Nhân hiển nhiên cảm thấy ta rất kì quái, nhưng thời gian không đợi người, hắc cũng chỉ có thể mang theo nghi vấn vội vàng cùng ba trợ lý vào thang máy, lưu lại ta muốn tiếp tục ngăn người.

Mới trở về văn phòng của mình, ngồi còn chưa kịp ngăn người thì điện thoại kêu, vừa nhắc máy đã bị giọng ca của Từ Vận Tiếp đánh cho dính người vào tường: “La Lâu Lập!!! Người hỗn trưởng lúc này mới nghe máy! Di động cũng không mở làm ta liều mạng gọi điện cho người!!!! Người có nhớ hôm nay có hẹn hay không?”

Ta ăn ngay nói thật: “A... ta thật sự đã quên.”

“La Lâu Lập!!!!”

Lần này ta không đợi hắc ca bài thứ hai liền nhanh chóng dập điện thoại, ta đã quên, buổi tối còn phải cùng nhóm Thượng Huyện Nguyệt trải qua đêm giáng sinh a.

## 15. Chương 15

### CHƯƠNG 15

Thời điểm Phương Thụ Nhân cùng các trợ lý liên quan không có mặt, ta chính là lớn nhất, vốn định chờ Phương Thụ Nhân rời đi ta cũng về, nhưng vừa bước một bước ra khỏi văn phòng ta liền thu chân lại. Nguyên nhân không kể đến hắc, ta nghĩ đến buổi sáng rời khỏi vườn trường phải chịu đựng gió lạnh đến phát run, gió không quá lớn nhưng đứng lâu cũng cảm thấy đau, chân lạnh như khối băng. Dù sao Phương Thụ Nhân cũng đi rồi, sẽ không ai đến áp bức ta. Từ Vận Tiếp còn có việc nên chưa thể tan ca, ta vì sao phải từ bỏ văn phòng ấm áp để ra ngoài chờ đợi?

Trước sau cân nhắc một chút, ta liền an tâm trở lại ghế ngồi, mở máy tính, vô cùng cao hứng bắt đầu kế hoạch của buổi sáng nhưng đến giờ mới có thời gian để thực hiện: Chơi trò chơi, đánh CS năm lượt, ta chết nhiều hơn sống, quả nhiên nhiều ngày không luyện trình độ giảm xuống rất nhiều, còn giảm xuống như vậy, cùng Từ Vận Tiếp đối chọi chắc chắn sẽ bị hắc nhạo báng. Nghiến răng nghiến lợi lo lắng nửa ngày, tính toán khả năng Phương Thụ Nhân cho phép ta lắp thêm một cái máy tính ở nhà để ta mỗi ngày có thêm một giờ tập luyện cao bao nhiêu, kết luận là không quá 0%... Bất quá, hôm nay hắc ngấm ngấm hại ta một lần, có thể lợi dụng chuyện này để cùng hắc cò kè mặc cả một phen.

Có người ở ngoài gõ cửa rất có tiết tấu, vừa gõ vừa hát: “Con thỏ nhỏ ngoan ngoan, mau mau mở cửa, ca ca muốn vào nhà, mau mau mở cửa ra.”

Ta rất muốn hát trả một câu: “Không ra không ra ta không ra”, ngấm lại thực sự quá ngây thơ nên lại hạ xuống, chạy tới giữ cửa, mắng: “Hành động này thật làm nhục chỉ số thông minh, không sợ người khác hoài nghi IQ của người thấp?”

Từ Vận Tiệp cười tủm tỉm đứng ngoài cửa, thấy thế nào cũng giống một con đại hôi lang giả trang không thành công: “Giữ gìn tính trẻ con có tác dụng duy trì tuổi của đại não đó.”

“Hừ, đúng vậy, người nên chú ý một chút, đại não của người đã bắt đầu héo rút thì phải?”

“Không có biện pháp a, ta lại không giống người may mắn như vậy, suy nghĩ đừng mãi ở trình độ học sinh trung học.”

“Người không biết ta có danh hiệu: trí nhớ mười tám tuổi, hành động hai mươi tuổi, năng lực lý giải ba mươi tuổi, năng lực trình thám và suy nghĩ bốn mươi tuổi sao?” Ta vừa mặc áo khoác vừa đánh trả.

Từ Vận Tiệp khoa trương nôn khan hai tiếng: “Ta nhớ người có năng lực trình thám mười tám tuổi, năng lực lý giải hai mươi tuổi, trí nhớ bốn mươi tuổi, hành động năm mươi tuổi mới đúng.” Lo nghĩ, hắn lại bổ sung thêm một câu: “Khả năng vận động hai mươi tuổi cũng đúng a, dù sao người từ trước đến giờ đều lười biếng như nhau mà.”

“Đấy là một loại phúc khí, người cho rằng ai cũng có thể tùy tiện lười biếng sao?” Thuận tay lấy điện thoại từ túi áo, mở nguồn, tiếng chuông lập tức vang lên hung tợn.

“A lô!”

“A lô cái đầu người! Người tại sao không bắt máy hả? Điện thoại công ty cũng không ai nghe, còn tưởng người trốn chúng ta! Bàn ăn đặt trước sau nửa tiếng không có mặt sẽ bị hủy!” khẩu khí cứng rắn như cái bánh ngô để ba ngày khiến người ta không thể nuốt xuống này chắc chắn là vị cô nãi nãi Thượng Huyền Nguyệt kia.

“Không có không có, anh nào dám a, công việc quá bận nên quên thôi, cả ngày hôm nay đều phải bôn ba bên ngoài...” ta tự biết mình đuối lý nên ăn nói khép nép để cầu an toàn.

Nghe nói do công việc nên khẩu khí Huyền Nguyệt tốt hơn nhiều, nữ nhân này tuy rằng đầu óc chứa nhiều ý nghĩ ngạc nhiên cổ quái nhưng thực ra rất hiểu lý lẽ: “À, vậy công việc đã xong chưa?”

“Hắc hắc, hiện tại không có việc gì, anh lập tức cùng tiểu Từ đồng chí đến đây.”

“Tốt lắm, ta cùng Tử Vân Anh đi trước, miễn cho bị hủy bàn. Các người nhanh lên đấy! Ít nhất cũng phải theo kịp chúng ta.”

“Được được.”

“Còn có, đừng quên hôm nay là ngày gì, chuẩn bị quà không thể ít a.”

“Vâng vâng.”

“Còn có, ăn mặc phải ra hình người một chút, đừng khiến chúng ta mất mặt.”

“Chắc chắn”

“Còn có a...” Trầm ngâm thật lâu sau, Huyền Nguyệt dường như thực nuôi tiếc nói: “... không còn gì, đến sớm một chút.”

Ta ngắt điện thoại, hướng Từ Vận Tiệp đang lăm lăm lét ý đồ nghe trộm thở dài một tiếng: “Cậu nói, con gái mà giải phóng tâm trạng có phải luôn giải phóng quá mức không?”

Đêm giáng sinh người thực quá nhiều, kỳ thật mọi người cũng không để ý ý nghĩa của ngày hội đâu, chính là tìm một cái cớ để cuồng loạn một phen, thả lỏng bản thân một chút mà thôi. Trên đường người trẻ tuổi chiếm đến chín phần, mà trong đó sinh viên không chừng chiếm đến bảy phần. Từ các cổng trường đại học đoàn sinh viên tỏa ra như một dòng sông, hướng các tiệm cơm Tây mà đến. Nhìn dòng người kia người sẽ cảm thấy tiệm cơm Tây, quán cà phê, quán bar và vân vân toàn thành phố chỉ dựa vào lễ giáng sinh với lễ tình nhân để hoàn thành chỉ tiêu.

Theo Từ Vận Tiệp thì cửa hàng họ Vệ trong nội thành là thời thượng nhất, tốt nhất —— ta nghĩ ‘tốt nhất’ này cũng chỉ là từ đồng nghĩa mà thôi —— người mua quà ở cửa hàng cơ hồ bị chen ép thành tấm ảnh, dưới tình huống người người chen chúc thế này ta vẫn có thể ba bước vào ba bước ra mua được đồ vật này nọ

mà không hề tổn hao một chút hình tượng, cho dù là Thường Sơn Triệu Tử Long[5] tái thế cũng phải bái phục ta.

Vừa sùi bọt mép vừa hỏi Từ Vân Tiệp: “Tôi nói, như vậy là chết được rồi? Chúng ta giành bàn thượng hạng sao?”

“Đi là được rồi, chính là không mau lên, bàn thượng hạng cũng chỉ có đồ ăn thừa.”

“Đồ Tây không phải đều chia phần sao?”

“Cái gọi là vì lợi ích Trung Quốc và phương Tây kết hợp cậu không biết sao? Dù sao lúc tôi cùng Vân Anh đi ăn cơm Tây cô ấy thường xuyên cầm chén đĩa theo tôi đại chiến. Bất quá cậu cùng Thượng Huyền Nguyệt...” Hắc đột nhiên ngừng lại, hai mắt như kẻ trộm, ta chợt da, quả nhiên hắc liền hỏi: “Cậu cùng Huyền Nguyệt có phải đã đâm hoa kết quả không? Hắc hắc hắc hắc”

“Hắc cái gì hắc, người sợ gia không biết người là kẻ hạ lưu sao?” Lòng ta dao động, rốt cuộc có nên tiếp thu đề nghị của Huyền Nguyệt không đây?

“Tiểu La đồng chí... như vậy là không tốt đâu... cậu giấu chuyện riêng, à? Tôi quan tâm là thực quan tâm, thực quan tâm a... thẳng thắn sẽ được khoan dung là đạo lý phải nghe theo, cậu cũng đã biết đó thôi!”

“Người muốn biết nha?” Ta theo đám đông không thể dừng lại đành phải quay đầu nhe răng cười: “Muốn ta cũng không nói cho người.”

Từ Vân Tiệp đột nhiên dùng sức kéo góc áo ta,

“Làm gì đấy? Muốn qua phổ nói ta một tiếng, ta có thể miễn cưỡng dắt người qua đường cái nha.”

“Không phải a.” Hắc bước lên đi song song với ta: “Chúng ta đến nơi rồi.” Hắc cố gắng cho ta xem phương hướng hắc chỉ, ta cũng thực cố gắng nhìn, nhìn toàn người là người, người có thể nhìn xuyên qua đám người mà thấy được phổ đối diện sao?

“Đi ngang qua đám người sao?”

“Hình như đi qua.”

Thật sự phải đi ngược về hai trăm mét mới qua được phổ kia, lại đi hai trăm mét mới tới nhà hàng cơm Tây, nhà hàng này bình dị gần gũi hơn nhà hàng Phương Thụ Nhân mang ta tới, chỉ cần nhìn số lượng người ra vào là biết —— hơn phân nửa là sinh viên với người yếu.

Nhà hàng không còn chỗ ngồi, bất quá bởi vì là cơm Tây nên giữa các chỗ ngồi đều có một khoảng cách, nếu không sẽ khiến người ta cảm thấy chật chội. Ánh sáng u ám, ngoại trừ mỗi bàn có hai cây nến đỏ thì không có nguồn sáng nào khác. Ta cùng Từ Vân Tiệp được bồi bàn dẫn đến bàn Huyền Nguyệt cùng Vân Anh đang ngồi —— toàn bộ nhà hàng chỉ có bàn của chúng ta là bốn người, bàn khác đều là hai người ngồi thành đôi. Vị trí của chúng ta gần cửa sổ, hai cô gái đem rèm cửa vén lên một ít, dựa vào đèn đường nên ánh sáng coi như nhiều, ít nhất cũng nhìn rõ người.

“Cuối cùng cũng tới, thiếu chút nữa ra ngoài đăng thông báo tìm người.” Thượng Huyền Nguyệt mặc bộ váy dài màu đen bó sát người, thêm một đóa sen màu bạc, tóc búi cao, cài một cái trâm màu tím, yêu khí bức người. So sánh với Tử Vân Anh cũng rất thanh thuần, áo khoác trắng nhỏ màu trắng tương xứng với váy công chúa, trang sức màu đỏ đơn giản.

Từ Vân Tiệp tỏ thái độ lấy lòng quá mức rõ ràng, trước ngực cầm một bó hoa bách hợp to cùng gói quà giáng sinh được gói tinh mỹ giao cho Tử Vân Anh, sau đó nhanh chóng bay đến cạnh Tử Vân Anh nhìn nàng say đắm. Từ Vân Tiệp hình như thích loại nữ sinh ngây thơ như vậy, bất quá ta thực thưởng thức nữ nhân cá tính, thành thực, thông minh lại nữ tính... ừm... giống như Thượng Huyền vậy...

Đột nhiên ý niệm này hiện ra trong đầu, ta giật mình, lập tức chợt dạ đứng lên, ở trong lòng tự cho mình hai cái tát, thâm tưởng chính mình không biết lễ tiết, đồng thời tưởng tượng đến cảnh trong phim Trung Quốc – ta, một thân sĩ cao quý tao nhã hào phóng phóng độ cầm hoa cũng quà tặng cho Huyền Nguyệt, thiếu chút nữa như người ngoại quốc quỳ một gối xuống, hoàn hảo là chân mới chỉ run run một chút, bằng không ta biết đem mặt để vào đâu. Thượng Huyền Nguyệt cũng cao quý tao nhã hào phóng tiếp nhận hoa

cùng quà, khê nói cảm ơn, đồng thời ánh mắt thực quyền rũ hướng lên trên, ánh mắt đưa tình liếc ta một cái. Ta có chút choáng váng, kia thật sự là Thượng Huyền Nguyệt có cái miệng còn lợi hại hơn cả ta sao? Mĩ nữ trước mặt, sóng mắt ẩn tình, là nam nhân khó tránh khỏi một chút dao động, ta bắt đầu lo lắng về đề nghị giả làm người yêu của Thượng Huyền Nguyệt có khi nào thành sự thật không.

Thượng Huyền Nguyệt ngồi nhích sang bên cạnh một chút, vỗ vỗ cái ghế bên cạnh: “Thật Lâu ngồi bên này.” Đồng thời tiếp tục biểu diễn nụ cười phong tình như nước của nàng.

Ta mới ngồi xuống thì Từ Vận Tiệp phốc một tiếng đem toàn bộ nước vừa uống phun ra, ta toàn thân có cảm giác như bị điện giật, tóc gáy toàn bộ dựng hết lên, Thượng Huyền Nguyệt này, diễn trò cũng giỏi quá đi?

Thế nhưng người ta đã nói, giả vờ thì vẫn là giả vờ, Từ Vận Tiệp bọn họ cư nhiên vẫn chưa nghi ngờ, là tình yêu khiến người ta trở nên ngu ngốc hay người đang yêu luôn buồn nôn thế này?

Kế tiếp chính là khoảng thời gian thưởng thức bữa tối, Từ Vận Tiệp cùng Tử Vân Anh không coi ai ra gì thản nhiên ôm hôn nhiệt tình, Thượng Huyền Nguyệt cư nhiên diễn vai bạn gái rất có chừng mực, thỉnh thoảng gấp thức ăn cho ta, đem cà rốt gì gì đấy từ đĩa nàng bỏ sang đĩa ta, nếu không chính là nũng nịu bảo ta lấy hạt tiêu, diêm, gia vị, phàm là cái gì lấy được đều bảo ta lấy một lần khiến ta hoài nghi có phải nàng đưa ra đề nghị giả làm bạn gái để có thể công khai sai bảo ta hay không.

Nhanh chóng ăn xong, còn đang chậm chạp mơ hồ để Thượng Huyền Nguyệt đối ta làm một chút hành động mờ ám khiến người khác nghi ngờ thì di động kêu. Hôm nay ta bị ăn mắng vài lần, không khỏi có chút nhút nhát. Các vị hân đã từng trải qua chuyện này đi: có khi đi dạo trên đường cả ngày cũng không gặp nổi một người quen, có khi đi chưa hết một dãy phố liền gặp bảy tám người, hiện tại người ta thường thích giúp vui, chuyện gì tới liền rủ nhau cùng tới. Cho nên, theo cách suy luận này thì cuộc gọi này đến chín phần là mắng ta.

Ta phòng thủ chặt chẽ, anh dừng ấn nút nghe, vừa mới “A lô” một tiếng, bên kia quả như ta đoán trước, mắng: “Người chết ở chỗ nào vậy?! Tìm người một ngày không thấy bóng dáng! Tán tỉnh người yêu lão Đại xã hội đen nên bị giết người diệt khẩu, hủy thi diệt tích ném vào đáy biển rồi hả?”

Lại một người không thể trêu vào, Ngũ Hữu Kỳ từ hồi học đại học đã lãnh đạo phòng chúng ta. Ta thở dài một tiếng: “Tôi đây chỉ biết một lão Đại là cậu, muốn giết người diệt khẩu khẳng định là cậu ra lệnh.”

Đầu dây bên kia đột nhiên đổi sang giọng người khác: “Hơn nữa khẳng định là ta ra tay.”

“...”

Giọng này, giọng này, giọng này... đáp án được miêu tả rất sinh động, ta liệu mạng điều động tế bào não để nhớ ra.

“... Không phải chứ Nhị ca, anh thật đem tôi quên sạch?”

Ta rút cuộc gian nan nói ra hai chữ: “Lâm Hoa!!!!”

“Yes! Yougotit! Yeah!”

“Ít khoe khoang trình tiếng anh gà mờ của cậu với tôi, về khi nào?!” Ta vừa mừng vừa sợ. Lâm Hoa chính là bạn cùng phòng với ta hồi đại học, danh xưng là ba kiểm khách, phòng của chúng ta là giai cấp thống trị. Cái gì đánh nhau, ăn cơm, nhìn lén và vân vân đều là Ngũ Hữu Kỳ ra lệnh, ta lập kế hoạch, Lâm Hoa dẫn dắt thành viên thực hiện, thân mật khăng khít phối hợp ăn ý. Tốt nghiệp đại học thì mỗi người một nơi, ta cùng Ngũ Hữu Kỳ ở lại, Lâm Hoa tới Thẩm Quyển, hai năm qua không trở về.

“Sáng nay xuống máy bay, về nhà một chuyến thì lão Đại đến, tìm anh mãi không thấy bóng dáng, sao thế, chơi đến mất tích ở đâu đấy?”

“Ai ngờ cậu trở về lúc này! Tiếng Anh gà mờ cũng nói, muốn bắt chước cái gì, về qua lễ Giáng Sinh hay thế nào?”

Thượng Huyền Nguyệt ở bên cạnh dùng sức huých ta, ý bảo ta nhỏ tiếng lại, đã có không ít ánh mắt phẫn nộ hướng ta phi dao phi đĩa.

“Tôi về luôn rồi, bên kia ngay cả người uống rượu cùng tôi cũng không có. Mời anh cùng lão Đại ra ngoài ăn cơm a.”

Thanh âm chậm lại một chút, ta thấp giọng nói: “Hiện tôi đang ăn cơm, bên cạnh một đồng đội tình nhân đang ngồi, không tiện nói chuyện. Các cậu hiện đang ở đâu? Chốc nữa tôi qua tìm các cậu.”

“Anh cũng học được tình yêu? Nhị ca, có bạn gái không báo một tiếng, rất không có nghĩa khí a.”

“Không phải, tôi đang ngồi cùng mấy người bạn.”

“Chốc nữa dắt qua đây, càng đông càng vui!” Lâm Hoa ở bên kia lầm bầm cười, hiển nhiên không tin ta đang ngồi cùng bạn: “Chỗ cũ, Thiên Ngoại a, dám trốn ngày mai tôi khiêng hai thùng bia đập bể cửa nhà anh.”

“Tôi nhất định đến, bất quá sáng mai còn phải đi làm, chỉ sợ không thể uống nhiều.”

“Uống hay không gặp mặt nói sau. Nhớ kĩ, đem bạn anh đến a!” Lâm Hoa thực thống khoái mà tắt điện thoại.

Hai mắt Thượng Huyền Nguyệt lập tức tỏa sáng chiếu thẳng vào ta: “Ai ai ai ai?”

“Bạn hồi trước, muốn anh mang mọi người qua uống rượu.”

“Bạn... hồi trước.” Thượng Huyền Nguyệt liền hướng Vân Anh nháy mắt, ta thấy thật kì quái, loại việc này có gì hay mà nháy mắt, nữ nhân thật là kì quái.

“Dù sao cũng ta cũng ăn xong rồi, liền cùng nhau qua đây đi.” Thượng Huyền Nguyệt cười tủm tỉm nói, còn thâm tình chân thành nhìn ta, ý tứ ‘hôm nay người đừng hòng trốn’

## 16. Chương 16

### CHƯƠNG 16

Ta lần thứ hai khẳng định ta ghét cơm Tây. Bốn người ăn ở nhà hàng cơm Tây bình thường nhất, một chút cơm mà lấy tận ba trăm đồng, hương vị không được tốt lắm, ăn còn chả đủ no. Người ta ngoài đường bán cặp \*\*\*g cơm có ba đồng mà vẫn có người nói đầy. May mắn nơi tiếp theo là nhà hàng Thiên Ngoại, vẫn còn cơ hội ăn tiếp.

Thiên Ngoại là nơi chúng ta tìm được khi ăn không nổi cơm ở căn tin, lúc ấy để thoát khỏi thức ăn gia súc ở căn tin chúng ta phải dốc toàn lực đến các trường học phụ cận tra khảo nửa tháng, ăn qua tất cả các quán ăn rẻ rồi quyết định chọn Thiên Ngoại, điều đó chứng tỏ nó có chỗ hơn hẳn nơi khác. Mà dưới tình huống ngành ăn uống cạnh tranh kịch liệt như vậy, nó vẫn đứng vững vững mấy năm không ngã, càng chứng minh nó đặc biệt thế nào.

Chúng ta dần dần xa trung tâm phố xá sầm uất, vòng vo ba xe, mỗi xe mất nhiều giờ mới đến. Đêm giáng sinh người ngồi kín cả chỗ, trên đường đều phải cố đứng vững, ngay cả Từ Vận Tiệp cũng nhịn không được mà oán hận, nhưng không nghe được lời oán giận nào từ hai vị tiểu thư. Các nàng trên đường chỉ cố quần quít lấy ta, hỏi đi hỏi lại chuyện giao tình của ta cùng người bạn, ví dụ như “Bạn anh bộ dáng như thế nào? Có đẹp trai không?”, “Tình cảm hai người có tốt không? Tốt đến mức nào?” linh tinh các thứ, lúc ta trả lời các nàng liền thường xuyên trao đổi ánh mắt, nở nụ cười ý vị thâm trường, thật sự khiến ta buồn bực. Từ Vận Tiệp ở bên cạnh đại khái cũng buồn bực thực lợi hại, Từ Vân Anh lại bỏ rơi hẳn, cùng Thượng Huyền Nguyệt vây quanh ta, ta không dưới một lần thu được ánh mắt ghen ghét của hắn.

Ngũ Hửu Kì, Lâm Hoa, còn có Tiểu Ngọc Nhi ba người đều đã ở Thiên Ngoại, trên bàn đã có vài chai bia rỗng. Lâm Hoa thoạt nhìn không khác hồi đi học là mấy, chính là nhìn thêm phần thuần thực. Tóc cắt ngắn, ánh mắt sáng ngời, trên mặt râu ria lờ mờ. Người này từ xưa râu ria đã mọc rất nhanh, không giống ta vài ngày mới mọc.

Vài năm không gặp, vừa thấy mặt hắn đã tặng ta cái bắt tay đau thấu xương, lại thêm cái ôm khiến người ta học máu, tiếp theo không thiếu cái vỗ vai thân mật khiến người ta nội thương. Lâm Hoa – người này ở

Thẩm Quyến vài năm khí lực không giảm chút nào. Hoàn thành ba bước ân cần hỏi thăm, Lâm Hoa nói: “Nhị ca! Không giới thiệu chút sao?”

Vì thế liền giới thiệu, chào hỏi, vừa ngồi, Thượng Huyền Nguyệt liền hỏi ta toilet ở đâu.

“Từ đây đi ra, rẽ trái khoảng 20 bước là thấy nhà vệ sinh.”

“Em tìm không thấy, anh theo giúp em đi.” Thường Huyền Nguyệt còn dùng vẻ mặt chăm chú nhìn ta khiến cho ta đánh mất ý niệm chỉ lại đường cho nàng, thành thành thật thật theo sát nàng ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa được mấy bước, Huyền Nguyệt liền dừng lại.

“Này, thấy biển WC chưa?”

“Em kỳ thật không muốn đi WC, em có việc nói với anh.”

“Chuyện gì a, còn tìm chỗ riêng để nói.”

Thượng Huyền Nguyệt không nói gì, nhìn chằm chằm ta đến nửa tiếng, thấy ta hết hồn, hai mắt nhìn thẳng ra đường, sợ bị người qua đường hiểu nhầm ta là Trần Thế Mỹ.

“Anh...”

Ta nhanh chóng chăm chú lắng nghe.

“...”

Cũng không nói gì.

“Em...”

Ta lại vội vàng chăm chú lắng nghe.

“Kỳ thật...”

Ta rốt cuộc không nhận được nữa: “Cô nãi nãi, có chuyện gì nói thẳng được không? Cứ như vậy bọn họ lại nghĩ chúng ta đến WC đánh lao công đó.”

“Ai nha, anh thật là! Không nên ép em nói! Em... em...” Thượng Huyền Nguyệt hì hì cười, cứ nhiên bày ra dáng vẻ ngượng ngùng. Có khi nào cô nàng muốn diễn giả làm thực với ta? Ta trong lòng loạn một trận: “Có gì ngượng ngùng chứ? Nói thẳng ra. Nhanh, cố lấy dũng khí, một hai ba hít sâu một chút là nói được rồi.”

“Em thấy người bạn kia của anh! Thế nào, hần không có dụng tâm gì sao?”

“Đấy! Không phải đã nói ra rồi sao...” Ta đột nhiên trợn mắt há hốc mồm: “Từ từ, em nói ai?”

“Người bạn kia của anh, Lâm Hoa ý.” Thượng Huyền Nguyệt vẻ mặt mơ mộng: “Hần rất giỏi a, rất có khí chất nam nhân, a a, rất rồi chưa thấy qua nam nhân nào như vậy. Thật sự khiến người ta động tâm nha.” Nàng quay sang ta: “Anh nên giúp em chiếu cố!”

Ta thật muốn đâm đầu vào tường mà chết, may mà ta không tự mình đa tình mà mở miệng trước, bằng không chừng hòng sống.

Thở hồng hộc nửa ngày ta mới tính quay về một chút: “Em... Em...”

“Em đã giúp anh chiếu cố a.”

“Anh...”

“Dù sao anh cũng đã có tổng tài còn gì.”

“Kỳ thật...”

“Em dám khẳng định Lâm Hoa đối với em có hảo cảm, chính là e ngại anh mà thôi.”

“Cô nãi nãi, cô để người ta nói hết câu được không?”

“Được, anh nói.” Nàng trừng to mắt nhìn ta.

“Đừng quên hiện tại cô là bạn gái của tôi a.”

“Khụ, sơn nhân đều có diệu kế, chỉ cần Tử Vân Anh vừa đi, cơ hội của em đã đến rồi, đến lúc đó anh phối hợp một chút, dám có lời ngáng đường... tôi cho anh về sau vô năng.” Thượng Huyền Nguyệt nói rất tự tin, ta nửa tin nửa ngờ. Tính tình Lâm Hoa ta biết, nếu Huyền Nguyệt thật sự là bạn gái ta, hẳn dù bị lửa tình thiêu rụi cũng không đến cướp người.

“Được rồi, cho dù thu phục tốt Lâm Hoa thì Tử Vân Anh làm thế nào?”

“Này...” Thượng Huyền Nguyệt nhăn lông mày, sau đó bộp một câu: “Có! Liền nói với bọn họ em đổi Lâm Hoa là nhất kiến chung tình (yêu ngày từ cái nhìn đầu tiên), không để ý đến anh khổ sở cầu xin, vô tình mà vứt bỏ anh. Anh thương tâm, thất tình, từ nay về sau đối với nữ nhân đều không thể tin tưởng...” Nàng cười rạng rỡ nhìn ta: “Thấy chưa, ngay cả lý do khiến anh thích nam nhân em cũng giúp anh tìm được rồi! Về sau có bị người ta phát hiện cũng có thể đem toàn bộ lý do đổ lên người em rồi... Này, anh ngồi xổm ở bờ tường làm gì? Đau bụng?”

“Không có gì, không có gì, chỉ là có chút vô lực. Em để anh ngồi chồm hổm một chút là tốt rồi.” Ta không có sức lắm bầm một chút rồi đứng lên: “Em nguyện ý làm người ác?”

“Nếu bọn họ muốn trách em, em liền rưng rưng nói ra, khi yêu thì cái gì cũng không cần được... loại lời kịch này ở phim truyền hình Đài Loan lúc tám giờ có tác dụng lắm... anh thế nào lại ngã rồi?”

“Đột nhiên chân mềm nhũn...”

“Xem ra Phương tổng tài không chăm sóc tốt cho anh rồi đúng không?” Thượng Huyền Nguyệt vẽ mặt hưng phấn nhìn ta, ánh mắt đều thay đổi, thanh âm quỷ bí: “Đêm qua có phải là một đêm nhiệt tình? Hai người rốt cuộc làm mấy lần?”

“Cô tha tôi đi.”

Thương thảo xong, ta cùng Huyền Nguyệt mặt không đổi sắc trở lại chỗ ngồi tiếp tục uống rượu, ta vừa uống vừa âm thầm lưu ý Huyền Nguyệt cùng Lâm Hoa. Chú ý một chút, thật đúng là nhìn ra không ít vấn đề. Lâm Hoa tuy rằng vẫn to mồm nói bậy nói bạ uống rượu nhưng ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc sang Thượng Huyền Nguyệt, liếc qua một cái rồi lại rời đi. Thượng Huyền Nguyệt liếc mắt đưa tình với Lâm Hoa nhiều lắm, bất quá nếu ta không biết có vấn đề mà đặc biệt chú ý thì cũng không phát hiện ra, dù sao mọi người cũng đang hưng phấn mà uống. Buồn bực. Ta coi như là nam nhân tốt đi, như thế nào không phải nhất kiến chung tình với ta? Gặp mặt liền thích tên kia.

Mười giờ, Tử Vân Tiếp cùng Tử Vân Anh đứng dậy cáo từ, đến giờ kí túc xá của Tử Vân Anh đóng cửa. Một bước hai người, Thượng Huyền Nguyệt liền lớn tiếng thở dài nói: “Thật tốt quá, diễn trò thực mệt.”

Đến đây đến đây: “Đúng vậy, cuối cùng cũng đi rồi.”

Tiểu Ngọc Nhi là một cô gái có đặc tính rất thích tám nhảm, có đôi khi thật cảm tạ loại đặc tính này, nó có thể khiến diễn xuất của chúng ta càng thêm chân thật, càng thuận lợi kể chuyện cũ. Hiện tại chính là như vậy, Tiểu Ngọc Nhi truy hỏi thực đúng lúc: “Diễn cái gì?”

Thượng Huyền Nguyệt quả nhiên có năng lực làm biên kịch!

“Khụ, đừng nói nữa.” Thượng Huyền Nguyệt làm ra vẻ mệt mỏi, xem ra... dù nàng không phải một nhà biên kịch giỏi thì cũng là diễn viên giỏi: “Em cùng Tử Vân Anh quen nhau trên mạng. Hai người vừa rồi đi là một đôi, tôi cùng tiểu La đồng chí vốn là không có gì, chính là, à...” Nàng lại diễn kịch, thở dài: “Tiểu Từ cảm thấy bạn gái hẳn là đệ nhất thiên hạ, đương nhiên loại suy nghĩ này thật đáng khen ngợi, bất quá, vì vậy mà cảm thấy nam nhân khác luôn muốn cướp bạn gái của mình nên đặc biệt chú ý.”

“Như thế nào, hẳn nghĩ Nhị ca muốn cướp bạn gái hẳn?”

“Đúng vậy. Hẳn là cái dạng này, khiến cho mọi người thực khó chịu, giải thích với hẳn thế nào hẳn cũng không nghe, hẳn cảm thấy em làm bạn gái tốt như vậy không có lý nào không động tâm. Cho nên, không có biện pháp, em cùng tiểu La đồng chí thương lượng một chút, trước mặt hẳn tạm thời giả làm một đôi.”

Ăn xong, ăn xong, ta chân chính hưởng Huyền Nguyệt phục sát đất. Cứ như vậy một hồi nàng có thể nói một bài thực hợp tình hợp lý, thật không hổ là người viết tiểu thuyết trên mạng.

“A, còn có ẩn tình như vậy na. Các người phối hợp không tồi, tôi còn không nhận ra. Lão Đại, cậu không phải cũng thích đẩy chứ?”

Lão Đại, thời điểm này người nói linh tinh cái gì, không thấy người bên cạnh đã muốn dùng ánh mắt lẳng trì ta sao? Vì bảo toàn tính mạng ta nhanh chóng lên tiếng: “Nói cái gì a lão Đại, cậu không thấy tôi diễn không biết khổ sở thế nào sao?” Nhân tiện nhớ ra một việc có thể lợi dụng: “Lần trước còn mượn chị dâu mấy bộ phim tình cảm về nghiên cứu đó thôi.”

“Nga —— khó trách khó trách, tôi đã nói cậu như thế nào lại dám mình xem cái đồ vật này nọ kia.”

Thượng Huyền Nguyệt cũng thừa cơ nói: “Em cùng tiểu La đồng chí đơn thuần chỉ là bạn bè, có trời đất chứng giám, mọi người cũng đừng nghĩ loạn.” Nói xong ánh mắt nhìn qua Lâm Hoa, lão Đại một đời hồ đồ nhất thời thông minh hiểu ra: “Nga nga nga, thì ra là thế. Thoái ẩn giang hồ nhiều năm, nhãn lực không bằng tiểu Lâu!” Nói xong còn cảm khái hàng vạn hàng nghìn lần mà vuốt tóc một cái – đây là hành động hấn cổ thể hiện như một thói quen, sau khi tốt nghiệp cũng chưa thấy qua khiến người khác hoài nghi là động tác cũ.

Ta cũng giả bộ vuốt chòm râu trong tưởng tượng: “Trường Giang sóng sau xô sóng trước...” quay đầu nhìn Lâm Hoa, Lâm Hoa vốn là người da mặt dày cũng đỏ mặt.

Tiểu Ngọc Nhi còn ở bên cạnh thúc giục: “Lâm Hoa, anh nói nhanh lên a. Ba người các anh làm động tác em không biết, Ngũ Hữu Kỳ chắc chắn không nói cho em.”

“Ai, anh nói với em, đương nhiên nói với em là được rồi.” Ngũ Hữu Kỳ lại vuốt tóc, dùng tiếng phổ thông nói: “Tin tưởng anh, như vậy đây.”

Ta cũng làm bộ vuốt râu: “Bí mật, tiền Trung Quốc.” Lại nhìn Lâm Hoa, màu đỏ trên mặt mới đỡ một chút lại tăng thêm.

Thượng Huyền Nguyệt đột nhiên nói: “Em đã biết. Hi hi, động tác của Lâm Hoa là đi xuống thêm chút nữa. Ngực, hay là xuống nữa? Không phải là lông chân chứ?”

Ta và Ngũ Hữu Kỳ cười điên cuồng, cơ hồ lăn trên mặt đất: “Oa ha ha ha, em... em quả nhiên thông minh...”

“Đáp... Đáp án chính xác là mảnh đất hình tam giác... ha ha ha ha ha...”

Lâm Hoa xấu hổ không biết là nên cười hay nên giận đành phải bưng cốc bia lên uống, lấy cốc bia che mặt.

Tử Vân Anh mới đi được hơn mười phút, Thượng Huyền đã nói ngày mai phải đi làm, cũng đứng dậy cáo từ. Ta cũng lập tức đứng lên: “Lâm Hoa, cậu đi tiễn người ta, ngày mai tôi cũng phải đi làm, tôi cũng về.”

Lâm Hoa đã đứng cạnh Huyền Nguyệt, còn hung hăng mắng ta: “Tiểu tử ngươi dám đi! Ta từ Thẩm Quyển về mà ngươi chỉ một câu ‘mai phải đi làm’ đã muốn chạy?! Ngươi cùng lão Đại ở đây chờ ta, hôm nay chúng ta phải chơi thâu đêm!”

“Tôi thật sự phải đi làm a...”

Ngũ Hữu Kỳ mặt mũi hiền lành giữ ta lại – nói là kéo lại cũng không quá – “Đi theo tôi đi theo tôi. Lão bản! Bốn kết bìa! Ngọc Nhi, đi thuê riêng một phòng!”

“Chính là ta thật sự phải đi làm a...”

.  
. .  
.

Đồ dùng ở nhà Ngũ Hữu Kỳ lại thay đổi vị trí, Ngọc Nhi bình thường không có gì làm liền mê mẩn phong thủy. Ta uống bia, nghĩ thế nào mới có thể trở về. Nhìn đồng hồ, gần mười một giờ đêm, Phương Thụ Nhân hẳn là chưa về nhà, tiệc tối của hắn bình thường không quá mười hai giờ đêm không kết thúc.”

“Cậu nhìn đồng hồ làm gì? Có người chờ cửa sao?”

Ta lập tức chột dạ theo bản năng phủ nhận: “Làm sao thể được!” Tiếp theo lại suy tính, nếu ta nói ta ở cùng với sếp thì có chút lợi ích nào không?”

“Vậy thì buồn phiền chuyện gì, đến, uống! Ngày mai xin nghỉ phép là được! Khó có lúc Lâm Hoa về một chuyến, cậu không thể bỏ cửa chạy lấy người.” Ngũ Hữu Kỳ mắng ta: “Đừng làm bộ mặt khổ qua như vậy, cũng không bắt cậu ăn thuốc chuột.”

Tiểu Ngọc Nhi đột nhiên ở bên cạnh nói một câu: “La Lâu Lập, hiện tại Lâm Hoa không ở đây, anh thành thật nói cho chúng ta biết, anh không phải thích cô gái kia đấy chứ?”

“Không có không có, em nói cái gì vậy, tuyệt đối không có chuyện này, không phải đã nói rõ rồi sao.”

Ngũ Hữu Kỳ cũng bỏ cái cốc xuống, hồ nghi nhìn ta: “Thật sự không có? Tôi thấy cậu có chút không thích hợp, ba người chúng ta đoàn tụ cậu lại đòi đi, cư nhiên lấy lý do phải đi làm?”

“Lão... Đại...! Thật sự không có mà! Cậu tin tôi được không?”

“Ừ, tuy rằng tôi muốn tin cậu nhưng biểu hiện của cậu có điểm khả nghi a. Cậu giấu kĩ lại, có phải hay không cậu thật sự thích cô ấy mà không ý thức được? Thấy Lâm Hoa đoạt cô ấy đi nên trong lòng không thoải mái?”

“Tôi thấy lão Đại cậu bị chị dâu đem phim truyền hình Đài Loan giặt sạch não rồi... ời!”

Rút lại cánh tay đánh ta, Ngũ Hữu Kỳ đốt một điếu thuốc, từ từ phun một ngụm khói thuốc lên trời, lúc này hẳn thực giống lão Đại xã hội đen: “Không được biện hộ, tỉnh tâm mà nghĩ kĩ lại rồi hẵng nói.”

Ta bày ra bộ dạng suy nghĩ, suy nghĩ nửa ngày mới trầm giọng nói: “Tôi nghĩ kĩ lắm rồi.”

“Nói đi!”

“Kỳ thật lúc đầu thấy hai người bọn họ có đôi có cặp tôi có chút không thoải mái, bắt quá không phải vì tôi thích Huyền Nguyệt” Ta thành thật đem suy nghĩ của mình báo cáo cho Ngũ Hữu Kỳ: “Tôi chính là có chút không yên ổn. Xét diện mạo tôi chắc chắn hơn Lâm Hoa, cử chỉ cũng văn nhã hơn hẳn, lại ở chung lâu như vậy, Thượng Huyền Nguyệt như thế nào vừa thấy Lâm Hoa liền dứt khoát đem tôi vứt ra sau?”

“Ha hã, hóa ra cậu không nghĩ ra a. Kỳ thật tôi cũng không nghĩ ra, cậu nói tôi đây sự nghiệp thành công, diện mạo cũng không tồi, cô ý như thế nào lại kiên quyết chọn Lâm Hoa... ời!”

Tiểu Ngọc Nhi bình tĩnh thu hồi cái tay đáng Ngũ Hữu Kỳ: “Hai người các người cũng đừng có bất bình. Củ cải muối cũng biết yêu, ví như nói ta thích uống bia thì người khác cũng phải thích bia sao?”

“Lão bà, anh chỉ có giá trị ba đồng thôi sao? Vậy tiểu La đâu? Tiểu Lâm đâu?”

“La Lâu Lập a... giống như... giống như... rượu nho, đẹp, dễ dàng nhập khẩu, cơ bản ai cũng uống được. Còn tiểu Lâm, là rượu xái (rượu nước hàm lượng cồn 60% – 70%). Hai người không biết Huyền Nguyệt thích rượu xái sao?”

Ta cùng Ngũ Hữu Kỳ bôn mắt nhìn nhau: “... nhìn không ra.”

.  
. .  
.

Đầu đau... miễn cưỡng mở to mắt, trong nhất thời ta còn không biết chân tay mình ở đâu, đầu đau muốn chết. Hoa mắt chóng mặt đứng lên, giữ thẳng đầu tiến vào WC, hắt nước lên mặt, ngồi ở sofa nửa ngày mới khôi phục được đầu óc. Ta bắt đầu nhớ ra ta cùng Ngũ Kỳ hò hét điên cuồng, sau lại thêm Lâm Hoa gia nhập, ta ới hai lần, ngủ một lúc mấy tiếng tỉnh dậy lại uống, sau đó... cái gì cũng không nhớ.

Nhìn đồng hồ treo tường, hai giờ, nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đầy mây, rõ ràng đang là ban ngày. Ta cảm thấy hình như quên chuyện gì đó, chống đầu suy nghĩ nửa ngày, rốt cuộc nhớ ra.

“A a a a ————” Ta nhỏ giọng kêu thảm thiết, lại đau đầu.

Có người đi tới, đưa cho ta cái khăn mặt – là Tiểu Ngọc Nhi. Ta lăm măt cầm khăn lau mặt, cảm thấy sống lại chút ít: “Xong rồi a, xong rồi a, bỏ bê công việc, ta chết chắc rồi...”

“Em xin phép giúp anh rồi.” Tiểu Ngọc Nhi mở to mắt cười cười với ta.

“Xin khi nào?”

“Sáng sớm liền gọi điện, em nói em là bạn gái anh, anh phát sốt, em xin phép anh ở nhà để chăm sóc, lát nữa lên bệnh viện truyền dịch.”

“Nga, cảm ơn chị dâu đã lo lắng.” Tiểu Ngọc Nhi không hổ là đi theo Ngũ Hữu Kỳ, ít nhất nói dối cũng rất cẩn thận...

“Từ từ? Em nói em là gì của anh?”

“Bạn gái a.”

“Em xin nghỉ với ai?”

“Tổng tài của anh a!”

“... Hắn có nói gì không?”

“Không có a, hình như đã nói nghỉ ngơi cho tốt, ừm, dường như còn cười, nghe có vẻ không có vấn đề gì.”

Hắn cười mới có vấn đề a! Tên kia nham hiểm a!

“Ôi ôi, lần này bị ba người các người hại chết rồi!!!!”

## 17. Chương 17

### CHƯƠNG 17

Ngồi trên taxi, mở mồm, địa chỉ nhà Phương Thụ Nhân liền theo phản xạ có điều kiện bật ra, hiện ta đang rơi vào thế khó xử, nghĩ muốn quay về căn nhà nhỏ bé lâu rồi không về của mình, cuối cùng vẫn về nhà Phương Thụ Nhân. Ta có chút sợ về nhà Phương Thụ Nhân, chính là quần áo đã mang hết sang bên đấy, trong phòng kia không đủ ăn đủ mặc, quần áo trên người nhìn thế nào cũng phải thay mới ổn. May mắn, hiện tại Phương Thụ Nhân hẳn là đang đi làm, sẽ không về giờ này.

Lấy di động nhìn giờ một chút, lại bật không lên – hết pin. Ta ngậy ra nửa ngày, cảm thấy có điểm không thích hợp. Liều mạng lục lợi trí nhớ đã phủ kín bụi, rốt cuộc nhớ ra, di động hôm qua sạc pin đầy rồi mà, cho dù chờ cả đêm cũng không thể hết pin a. Có thể nào pin hỏng? Đau đầu đứng lên. Phúc vô song chí họa vô đơn chí (phúc thì ít mà họa thì nhiều), chỉ sợ điều nguy hiểm còn ở phía sau. Như kẻ trộm lén vào nhà Phương Thụ Nhân, ta đầu óc choáng váng, chân nhũn ra vẫn phải cố gắng lặng lẽ lên lầu, việc này thực không dễ dàng nhưng vẫn miễn cưỡng làm được, không hề kinh động đến Phương Thụ Nhân cùng một đồng người giúp việc.

Dùng hết khí lực đem đồ trên người cởi hết xuống, mơ mơ hồ hồ tắm rửa một chút, lại mơ mơ hồ hồ ngã lên giường – giường này ta rất ít khi ngủ, cơ bản đều ngủ trên giường Phương Thụ Nhân – ta cân nhắc xem có cách nào lừa gạt Phương Thụ Nhân, ít nhất khiến hắn không đem ta xử phạt quá mức. Bất quá, hiện tại đầu óc không hoạt động, cái gì cũng nghĩ không ra, nghĩ nghĩ một lúc liền ngủ.

Vừa tỉnh lại thì trời đã tối rồi, đầu xuất hiện một ý niệm, Phương Thụ Nhân đã về chưa?

Đứng lên mở cửa phòng, nhìn bên ngoài không có ai, ta lặng lẽ bước đến cửa thư phòng của Phương Thụ Nhân. Khẽ mở cửa, đèn không sáng, đem lỗ tai ghé vào cửa, không có tiếng động. Nếu hắn ở nhà khẳng định đang làm việc ở bên trong, tổng tài này không tốt như vậy chứ. Ta âm thầm thở dài, nghĩ thầm, bây giờ còn có thể tìm cách trì hoãn cái chết.

Quay người lại, gần như đụng phải bức tường, Phương Thụ Nhân cư nhiên vô thanh vô tức kề sát sau lưng ta, ta sợ tới mức rụt lùi, đụng vào cửa thư phòng, theo cánh cửa mở ra mà trực tiếp ngã lăn quay.

Nằm trên đất năm giây, Phương Thụ Nhân đứng im, không cười, không giúp ta đứng lên, cứ như vậy nhìn ta. Ta sợ run cả người, xem ra cả khổ nhục kế lẫn diễn hài kịch đều không hiệu quả, chỉ có thể thành thành thật thật tự mình đứng dậy, trong lòng thầm nghĩ chỉ sợ không tránh khỏi một kiếp này.

Phương Thụ Nhân đứng chặn ở cửa, ta không có biện pháp ra ngoài, lại không dám bảo hấn nhường đường, muốn nói lại không cách nào mở miệng, đồ mồ hôi cũng không dám lau. Giằng co một lát, vẫn là Phương Thụ Nhân mở lời trước: “Đã về rồi? Thế nào?”

“Ân... a...”

“Người không phải phát sốt, phải truyền dịch?” Ngữ khí của Phương Thụ Nhân thực bình tĩnh, quá mức bình tĩnh..., ta bắt đầu cảm thấy chân có điểm ngứa: “A... ân...” Trong lòng thực muốn thật với hấn nhưng cuối cùng lại nói dối. Vì uống rượu mà chậm trễ công việc, này khẳng định là hành vi khiến lão bản không vui, phải tiếp tục lời nói dối kia a, lừa gạt lão bản a, đối phó với người này tiền đồ thực đáng lo. Ta bắt đầu thầm hận vì cái gì Phương Thụ Nhân đã là sếp của ta lại còn là tình nhân.

“Như thế nào, nhanh như vậy đã khỏi bệnh rồi? Xem ra bạn gái người chăm sóc rất tốt a.” Vẫn là thái độ quá mức bình tĩnh, không châm chọc, không châm biếm, vừa không có dấm chua nồng nặc như tình nhân, cũng không hỏi rõ mọi việc như lão bản. Đại sự khổng ổn a, da đầu ta khẩn trương căng ra: “Hắc hắc... tôi thể chất tốt, khả năng phục hồi cao..., a đúng rồi, người giúp tôi xin phép không phải bạn gái, là vợ một người bạn rất tốt của tôi hồi đại học, cô ấy sợ xin phép không tốt mới nói là bạn gái của tôi...”

“Nga” Khẩu khí của Phương Thụ Nhân vẫn thực bình tĩnh, nghe không ra hấn tin hay không, ta đoán hấn không tin: “Người nghỉ ngơi đi, ngày mai còn muốn xin nghỉ không?”

Ta lập tức bày ra bộ dáng chỉ bị thương nhẹ một chút, cho dù có thương nặng cũng phải xông pha chiến trận, có phải xuống địa ngục cũng không màng: “Thỉnh tổng tài yên tâm! Ngày mai tôi nhất định đứng giờ – không! Trước tiên – tới!”

Phương Thụ Nhân gật gật đầu: “Thân thể không tốt thì không cần miễn cưỡng. Ta mới bảo lão Vương nấu chút cháo, người xuống ăn đi, ăn xong nghỉ sớm một chút.”

Trộm lách qua người hấn một chút, ta lập tức cảm kích mà đi theo hấn, ngoan ngoan xuống nhà ăn cơm. Lấy nhận thức của ta cùng Phương Thụ Nhân, chuyện này về cả công lẫn tư hấn sẽ không dễ dàng tha cho ta, chẳng lẽ hấn đang hưởng thụ cảm giác mèo vờn chuột trước khi ăn? Hoặc là bình yên trước cơn bão? Ta sợ run người, lập tức ăn ít đi một nửa, tốc độ chậm hơn một nửa. Không thấy qua heo chạy cũng ném thử thịt heo, trong đầu ta hiện ra không ít hình ảnh nhĩ đồng không nên xem, các loại phim ảnh hồi trước hay xem hiện ra đồng loạt trong trí nhớ nhắc nhở ta loại vận động này có thể tra tấn rất khổ sở, làm ta thống hận vì cái gì trí nhớ của ta lại tốt như vậy.

Cơm nước xong, nơm nớp lo sợ đi đến cửa thư phòng, cung kính báo cáo với Phương Thụ Nhân: “Tôi đi ngủ”, Phương Thụ Nhân cũng thực khách khí gật đầu với ta nói: “Nghỉ ngơi cho tốt” khiến ta toát mồ hôi lạnh. Đến khi rời đi mới nhớ tới, ta nên đến phòng Phương Thụ Nhân hay là về phòng của mình? Vẫn là về phòng mình đi, nếu hấn muốn thì ở đâu chẳng giống nhau.

Mở to mắt đến tận 12 giờ đêm, Phương Thụ Nhân vẫn không có động tĩnh gì, chẳng lẽ hấn thật sự buông tha ta? Không, không có khả năng, nhất định là có thủ đoạn càng ác độc đang đợi ta. Hấn không gọi xã hội đen chứ? Bất quá dù không gọi xã hội đen cũng có thể mua vài người đến đánh đập ta một trận cũng không khó. Nghĩ một lúc, không khỏi toát mồ hôi lạnh, Phương Thụ Nhân tuy rằng đáng giận nhưng hấn là không ngoan độc như vậy chứ? Có lẽ... hấn tính toán ngày mai đi làm đưa ta một phong bì tiền rồi nói cho ta biết: “Người bị đuổi việc”? Không đúng không đúng, cho dù đuổi việc thì cái phong bì tiền cũng lĩnh ở phòng tài vụ... cũng may tiền lương trợ lý không tồi, tính toán một chút còn có thể thuê một căn nhà, ăn cơm có thể đến nhà Ngũ Hữu Kỳ, công việc chậm rãi tìm...

Buổi sáng tỉnh dậy mới phát hiện mình tối qua đang nghĩ liên ngủ, không biết ai đắp thêm chăn cho ta, là Phương Thụ Nhân sao? Có thể ư? Nghĩ nghĩ, ta cho rằng làm không tốt còn có thể đem mình cảm lạnh.

Đứng lên, nhanh chóng rửa mặt, thừa dịp Phương Thụ Nhân chưa đứng trước cửa phòng ta, chuẩn bị thực hiện lời thề với hấn ngày hôm qua. Đi dọc đường được hai phút, ta phát hiện mình thất sách – nơi này đều

là kẻ có tiền sống, ra vào đều là xe riêng, không có taxi, cũng không thể gọi taxi, ta chỉ có thể ủ rũ trở về, ngồi cùng xe với Phương Thụ Nhân.

Một đường trầm mặc, Phương Thụ Nhân thoạt nhìn không giống người có tâm trạng xấu, nhưng không như bình thường ngồi trên xe cùng ta nói chuyện phiếm, tóm lại ta tính toán toán, kết luận đều là việc đáng sợ còn ở đằng sau.

Buổi sáng ta tận tâm tận lực làm việc, vừa làm việc vừa lo lắng Phương đại tổng tài gọi ta vào tuyên bố cho thôi việc, kết quả không cần tổng tài gọi, người đến khiến ta không thể tưởng tượng được – Chử Thanh.

Tóc hắn buộc cao, mặc một cái áo khoác dài màu xám, đội cái mũ thực lớn, phía trước gắn một viên đá đen to, hoàn hảo, mặc dù áo khoác có điểm giống ma pháp sư nhưng ít nhất các cái khác cũng trong phạm vi bình thường.

“Lại gặp mặt, La tiên sinh.” Hắc hướng ta cười: “Tôi cùng Phương tổng tài có hẹn trước.”

Ân, nhìn người xinh đẹp quả thật có thể làm tâm tình người ta tốt hơn, bất quá có tốt thế nào thì tiền đồ của mình vẫn quan trọng hơn. Ta xem lịch làm việc, là có hẹn trước, đại khái là sắp xếp vào hôm qua lúc ta không đi làm.

“Cậu vào đi, tổng tài ở bên trong.”

Chử Thanh mỉm cười đẩy cửa vào, lúc đi vào dùng ánh mắt ý vị thâm trường nhìn ta mấy cái, có khi nào hắc cùng Phương Thụ Nhân hợp mưu đối phó ta? Nghiền ngấm nửa ngày, ta rút ra kết luận là ta có thể sắp bị chứng hoang tưởng làm hại.

Văn phòng Phương Thụ Nhân cách âm phi thường tốt, điểm này ta ngay từ lần đầu bước chân vào – cũng là ngày khởi đầu của mọi bất hạnh sau này – đã cảm nhận được sâu sắc. Chử Thanh đã hơn một tiếng còn chưa trở ra, sự lo lắng của ta cứ theo cấp số nhân mà tăng lên, ân, ta cũng không phải lo lắng Phương Thụ Nhân ngoại tình, ta chỉ lo lắng Chử Thanh cũng giống ta trở thành trò chơi cho Phương đại tổng tài mà thôi. Ở trên ghế cọ qua cọ lại, ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ, rốt cuộc nhìn không được mà dựa tai vào tường nghe trộm. Đương nhiên, dựa vào việc cách âm ta nói lúc trước, ta không nghe được gì hết, đang định kiểm cái cốc thủy tinh thử nghiệm hiệu quả nghe trộm như trên phim thì cửa mở.

Ta ở một phần vạn giây bay nhanh đến ghế ngồi nghiêm chỉnh, về phần đá lăn sọt rác, đánh rơi bàn phím, làm vỡ cốc thủy tinh, đánh đổ chồng văn kiện thì tạm thời bỏ qua đi.

Phương Thụ Nhân tự mình tiễn Chử Thanh ra, thật là đãi ngộ đặc biệt. Hai người trò chuyện vui vẻ coi như ta không tồn tại mà bước qua, tuy rằng chỉ có vài giây, ta nhạy bén – sâu sắc chú ý tới tóc Chử Thanh rối tung, hai gò má hơi phồng hồng, tần suất hô hấp cũng cao, hơn nữa, hơn nữa, hắc cư nhiên có vẻ mặt sung sướng!... Ân, không phải ta cố ý nhìn, chính là thị lực ta quá tốt mà thôi.

Ta rõ ràng hai vị này ở trong văn phòng làm gì? Có người tin tưởng bọn hắc chỉ đơn thuần vận động hay không? Ta khẳng định không ai tin, ít nhất ta không tin. Phương Thụ Nhân quả là vương bát đần (con rùa), sắc lang, cầm thú, vô liêm sỉ, gặp một người thượng một người, sớm hay muộn có một ngày chết vì AIDS... ân, đương nhiên phải sau khi đoạn tuyệt quan hệ với ta mới tốt! Cái tên vô liêm sỉ kia chắc chắn tài trợ cho Chử Thanh vì sớm chú ý tới thân thể hắc... chính là, Chử Thanh như thế nào cũng... Đương nhiên người ở thế giới này có cốt khí như ta không nhiều lắm, tuy rằng ta không phải người rất có cốt khí, chính là ta đối với Phương Thụ Nhân anh tuấn tiêu sái ngọc thụ lâm phong cao nhả có tiền vẫn không bị hoa mắt, còn kiên quyết trả thù sao?... Ân, hình như... gần đây... ta đã quên việc này... nó thuyết minh ta thiện lương ôn nhu cỡ nào na... dù sao lỗi cũng đều thuộc về củ cải Phương Thụ Nhân...

Đang ở trong lòng dùng các loại ngôn ngữ độc ác tra tấn Phương Thụ Nhân, hắc đã trở lại: “Chốc nữa sắp xếp bữa tối cho ta.”

“Nhưng... Phương tổng tài, tối nay ngài dự định tham dự tiệc sinh nhật của con gái Trương đồng sự của tập đoàn Phú Xa...” Cho dù lấy nhiều cái cớ cũng không thể trách hành động khom lưng uốn gối của ta, đây là phản xạ có điều kiện của tiểu viên chức khi ở trước mặt lãnh đạo a...

“Người thay ta đi. Nói ta có việc bận không đến được. Tặng lễ vật quý một chút.”

Ném một câu như vậy xong, hắn đi vào văn phòng của mình, phanh một tiếng đem ta nhốt bên ngoài. Ta tức giận đến cứng họng. Hắn thường kiểm soát từ chối mấy bữa tiệc kiểu này, ta ở cùng hắn, hắn càng thường xuyên tìm cơ không đi dự tiệc, đẩy một vị trợ lý ra làm bia chắn, chạy về nhà cùng ta ăn cơm. Lần này cư nhiên bảo ta làm kẻ chết thay, buổi tối hắn định ăn cùng ai? Chữ Thanh? Việc này quá hiển nhiên. Ta nên sớm nghĩ đến, tuy rằng diện mạo Chữ Thanh có thể không bằng ta, bắt quá hắn có khí chất đặc biệt hấp dẫn người khác, ta cũng rất thích nói gì đến Phương Thụ Nhân hám sắc.

Càng nghĩ càng bốc hỏa, điện thoại kêu. Ta hít sâu một hơi, cầm lấy điện thoại, tận lực lấy khẩu khí vững vàng nói: “Xin chào...”

“Tôi tốt lắm, cậu thế nào?” Từ Vận Tiệp hỏi.

“Ta? Ta đương nhiên không tốt! Không đơn giản là không tốt!” Rốt cuộc bắt được một tên để trút giận, ta thao thao bất tuyệt miệng lưỡi lưu loát bay thẳng lên mây: “Ta lần đầu phát hiện thế giới quả không có công lý, dựa vào cái gì bất công với ta như vậy a? Dựa vào cái gì? Tuy rằng nói ta có gương mặt so với người bình thường tốt hơn một chút, nhưng như vậy thì đáng để ông trời đổ kị sao, vì cái gì ta phải rời bỏ vị trí công tác an nhàn đi làm người hầu cho kẻ khác, cả ngày chịu sự tra tấn của hắn, bị hắn hành lên hành xuống còn phải tỏ vẻ tươi cười...”

Từ Vận Tiệp cắt ngang bài ca của ta: “Không phải vì tiền lương để cậu sống an ổn sao?”

Một câu khiến ta á khẩu không trả lời được. Chính là oán khí của ta không phải chỉ có vậy:

“Nếu chỉ có thế ta cũng nhận được. Chính là gặp một người yêu một người thì thế nào? Trước mặt ta thì nói ta không tồi, đảo mắt liền đổi mục tiêu, hờ hững với ta...” Này rất nguy hiểm, ta hoảng hốt, sao lại nói với người khác, dù sao Từ Vận Tiệp nghe cũng không hiểu đi: “... Kỳ thật lòng người cũng chỉ như vậy, đứng núi này trông núi nọ, thấy sắc là nổi lòng tham, đừng hy vọng cái gì thiên trường địa cửu bạch đầu giai lão, đều là giả, kia chẳng qua chưa gặp được người tốt hơn người, bằng không người xem hắn bỏ nhào vào người mới như thế nào...”

Từ Vận Tiệp lại chen ngang lời ta nói: “Tôi hiểu được tâm tình của cậu.”

Ta không khỏi sửng sốt một chút, hắn hiểu được cái gì? Giọng nói đủ bị thương đau xót, chính là hắn hẳn không biết quan hệ của ta cùng Phương Thụ Nhân mới đúng, hay là hắn bị Từ Vân Anh bỏ rơi? Nghĩ đến đây, ta trong lòng vui sướng khi có người gặp họa, a, nhân tình quả nhiên không đáng tin cậy, ta tự bảo mình phải diễn vai thần tình yêu vào ngày tận thế chứ không phải bỏ đá xuống giếng, vui sướng khi người gặp họa.

“Cùng lưu lạc đến chân trời...” Thời điểm nên đau đớn ta thể hiện thực đau đớn.

“Cậu không nên để trong lòng, không cần vì một lần bị vứt bỏ mà tuyệt vọng” Từ Vận Tiệp không để ý đến sự đồng tình thân thiết của ta mà tiếp tục dạy bảo: “Người kia cũng là không có biện pháp, vừa gặp đã yêu hay gì đó căn bản không thể phản kháng. Nói không chừng cậu cũng có thể gặp tình yêu sét đánh với người nào đó a.”

Tình yêu sét đánh? Phương Thụ Nhân với Chữ Thanh? Lòng ta bốc hỏa. Chữ Thanh không sai, bộ dạng tuần tú như vậy, thời điểm nheo nheo mắt cười quả thực có hương vị không nói lên lời, Phương Thụ Nhân đối hắn vừa gặp đã yêu không phải chuyện lạ, sao ta lại không nhìn ta chứ? Bọn họ vừa gặp đã yêu, vậy ta thì thế nào?

Một chút ủy khuất từ \*\*\*g ngực chậm rãi lan ra, miệng đắng đắng, trong cổ họng như có thứ gì chặn lại, ánh mắt mơ hồ, ta cuống quýt dùng sức lau mắt, cổ đem thứ mắc ở cổ họng nuốt vào: “Ha ha, Từ Khoa, tôi còn muốn lời may mắn của cậu.”

Ước chừng nghe ra ngữ khí của ta không đúng, Từ Vận Tiệp nói: “Tiểu La, cậu đừng quá thương tâm, cậu với Huyền Nguyệt quen nhau chưa lâu, hơn nữa, Lâm Hoa không phải bạn tốt của cậu sao? Nước màu mỡ không chảy vào ruộng người ngoài... phi phi phi, tôi vừa mở mồm nói cái gì. Tiểu La cậu đừng để ý a. Ý của tôi là, một thằng bạn tốt, một... ân... tính là bạn tốt đi? Bọn họ vừa gặp đã yêu cũng tốt, chung quy về sau tình cảm sâu đậm thì tốt...”

“Này, này, Từ Khoa, cậu vừa nói Thượng Huyền Nguyệt?” Ta mơ hồ.

Hiển nhiên Từ Vận Tiệp cũng bị ta làm cho mơ hồ: “Đúng vậy, chẳng lẽ không phải?”

Tâm tình đột nhiên tốt hơn, ta không biết nên bắt Từ Vận Tiệp ra hành hung hay tiếp tục đấu khẩu đây: “À, à, ha ha, không có việc gì, không có việc gì.”

“Cậu không phải bị kích thích quá lớn sao?” Từ Vận Tiệp cẩn thận hỏi.

“Như cậu nói thì tôi không có việc gì. Tôi cùng Lâm Hoa uống rượu thâu đêm đã muốn quên hết mọi chuyện rồi.” Ta thành khẩn nói. Vừa mở lời đã nhớ đến chuyện Phương Thụ Nhân cùng Chữ Thanh, đem chuyện này quên mất tiêu, xem ra Thượng Huyền Nguyệt đã thông báo qua với Từ Vận Tiệp, hơn nữa đúng như lời nàng nói – đóng vai ác. Mà Từ Vận Tiệp, tiểu Từ đáng thương, hẳn còn không biết hình tượng của hắn trong mắt hai người kia là một kẻ si tình đến điên rồi.

“Không có việc gì thì tốt rồi, buổi tối tôi mời cậu ăn cơm, chỉ hai chúng ta thôi.”

Tiểu Từ thực là bạn tốt, thật tốt. Sợ thấy ta thương cảm, ngay cả Tử Vân Anh cũng không dẫn theo, hẳn hiện tại chắc có nền tảng vững chắc rồi.

“Không cần, buổi tối tôi còn phải thay tổng tài đi dự tiệc. Từ Khoa...” Ta thật lòng thật dạ nói:

“Cảm ơn cậu!”

Từ Vận Tiệp ít khi nào quăn bách: “Khụ... Cậu đang nói cái gì a, chúng ta còn nói cái gì...” Cuối cùng còn luôn dặn dò ta đừng buồn trong lòng, tìm hắn, hắn tùy thời phụng bồi, có thể làm cái thùng rác cho ta trút giận kiềm đường dây nóng.

Ông trời coi như đối đãi với ta không tệ, có ít bạn tốt đâu, cho nên, dù có gặp phải tình nhân gặp một người yêu một người ta cũng không quá oán giận. Tuy rằng nghĩ như vậy nhưng trong lòng ta thủy chung luôn có cái gì đó, tự như một cái gậy chặn trong cổ họng, nhổ không ra mà nuốt không trôi.

Buổi tối từ bữa tiệc trở về, thân thể mệt mỏi đầu óc thanh tỉnh, một chút buồn ngủ cũng không có. Ta mở cửa sổ, khí lạnh tràn vào, một vầng trăng khuyết mảnh như bờ mi treo lơ lửng trong đêm giữa bãi đất trống, ta nhìn nó chậm rãi đi đến giữa không trung, mất dần ở phía Tây, mà Phương Thụ Nhân cuối cùng cũng không về.

Buổi tối này, ta mất ngủ.

## 18. Chương 18

### CHƯƠNG 18

Cả đêm mất ngủ, sáng thứ hai còn phải đi làm đã đủ thảm, xui xẻo hiển nhiên còn chưa tới đâu. Bấy giờ sáng, tên đầu sỏ hại ta mất ngủ gọi điện triệu tập, ta phải chống đỡ cả đêm không được nghỉ ngơi, hẳn thì muốn ta chọn quần áo rồi mang đến khách sạn cho hắn.

Tên này quả là đại \*\*\* trùng hủ bại rơi xuống nhân gian, rõ ràng làm ông chủ ngủ ở khách sạn năm sao còn đem ta – trợ lý riêng thứ tư xem như người hầu mà sai bảo, đêm qua ta thức trắng, còn hẳn thì mây mưa với người khác! Cùng Chữ Thanh? Hay người khác? Hay là cả ba người cùng ngủ chung một chỗ.

Trong lúc chọn quần áo ta không khống chế được ý nghĩ muốn ngắt đi, tưởng tượng cũng ngày càng kì quái, tuy rằng lý trí bắt đầu cảnh báo những thứ này đều là tưởng tượng của ta, nhưng vẫn làm lòng ta ngày càng phiền muộn, lửa giận ngày càng lớn. Cầm bộ tây trang màu xanh khoác lên cánh tay, ta đem cái thắt lưng màu tro với cái cà vạt đen sọc chéo hung hăng buộc vào nhau, cũng khoác lên cánh tay, áo sơ mi vàng nhạt, nguyên bộ cài áo với cà vạt màu bạch kim, thậm chí có cả thắt lưng. Ta còn muốn chuẩn bị cho hắn một viên kim cương nhỏ, nỗ lực nửa ngày là phí công vô ích, hàng thủ công tốt quá mức. Bít tất, đương nhiên không cùng một đôi, hiện đang muốn phá, không phải rất rõ ràng sao, hơn nữa giấu ở trong giày da, ai cũng không nhìn thấy. Giày da ta chọn hai cách buộc dây khác nhau, chiếc bên trái ta cẩn thận chọc thủng ở nơi nếu không không cẩn thận dùng lực hơi mạnh sẽ bị đứt, đồ lót, vốn có ý tưởng quăng vào thùng rác rồi lấy ra, giấu lại quan hệ của ta với hắn, vạn nhất hắn mắc bệnh gì ta sẽ lãnh đủ nên thôi.

Buộc dây giày đúng là phải thực cẩn thận chu đáo, bởi vì phải làm cho nó không thể có kẽ hở, chung quy tốn khá nhiều thời gian, xong xuôi toàn bộ cũng sắp 8 giờ. Mang theo quần áo và phụ kiện rồi ngồi xe riêng tới khách sạn năm sao, ta sợ không kịp giờ làm nên giao cho tài xế mang trang phục và phụ kiện đến đó, còn ta gọi taxi đi làm. Kỳ thật ta làm trợ lý riêng thứ tư thì chỉ cần đi theo Phương đại tổng tài là có công việc danh chính ngôn thuận, bất quá nghĩ đến việc ta đã làm, nên trốn sớm một chút là tốt nhất, Phương tổng tài gỡ hết đồng cà vạt thì mặt chắc chắn nhăn thành một đoàn, còn có dây giày hơi mạnh tay liền đứt, nói chung trốn đi mới là thượng sách.

Ta cuối cùng không kịp giờ làm, đến muộn mười bốn phút, căn cứ vào nguyên nhân không muốn dùng tiền của Phương tổng tài, ta đương nhiên phải móc ví, oán hận với Phương Thụ Nhân ngày càng cao. Ngồi xuống ghế trong phòng làm việc, được một lúc bắt đầu chóng mặt. Cũng không biết choáng váng bao lâu, tiếng đóng cửa khiến ta giật mình, cách cánh cửa nghe thấy giọng Phương Thụ Nhân, rất bình tĩnh. Nhìn giờ trong máy tính, 10 giờ 10, lửa giận trong lòng càng lớn, song lại có chút hiếu kỳ, tự như tội phạm gây án muốn nhìn phản ứng của người bị hại lại không giám trở lại hiện trường. Đang đấu tranh nội tâm, Phương Thụ Nhân dùng điện thoại nội bộ gọi ta mang lịch làm việc vào, ngấm lại, cách một cánh cửa hắt còn muốn dùng điện thoại! Trước đây hắt đều mở cửa vào. Hay là bây giờ ta và hắt đã trở về quan hệ tổng tài và trợ lý đơn thuần.

Uống một hớp cà phê lớn nâng cao tinh thần, cái loại hương vị đắng tràn ngập đầu lưỡi rồi lan ra, cả trái tim lẫn đầu óc đều rơi vào một loại đau khổ mơ hồ.

Cầm lấy lịch làm việc, ta mở cửa phòng Phương Thụ Nhân.

Ánh nhìn đầu tiên của vị lãnh đạo trực tiếp này rất bình thản, không vui không giận, cùng cách đối xử với người khác không sai biệt lắm. Cái cà vạt màu đen sọc xám kí chằng chịt là cà vạt mới, ta lập tức nhớ đến việc khách sạn năm sao có cách phục vụ như ở nhà, thất sếp a thất sếp, sớm biết thế nên cho hắt bộ quần áo dính đầy dầu mỡ mới đúng. Haiz... Bị cái bàn làm việc trong truyền thuyết ba vạn tám ngàn chặn tầm mắt nên không nhìn thấy gì, lòng ta có chút ngứa.

“Tổng tài, đây là lịch làm việc.” Hành động rất hữu lễ, người không cần ta, lẽ nào ta sẽ khóc lóc ôm chân cầu xin người sao? Hừ! Loại quan hệ khách khí, xa cách, lãnh đạm ta đều làm được, đừng xem thường cốt khí của người bình dân.

Phương Thụ Nhân tiếp nhận lịch làm việc nhưng con mắt vẫn đặt trên mặt ta, chuyên chú tới mức khiến ta nghĩ trên mặt ra có hay không bị người ta vẽ hoa. Bất giác tự sờ sờ kiểm ta, đang nghĩ ngợi có nên kiểm cái gương để nhìn hay không thì Phương Thụ Nhân nói: “Người đêm qua không ngủ?”

Lẽ nào hắt chết cũng không tha cho vành mắt đen như quốc bảo của ta (Quốc bảo ở đây chỉ gấu trúc)?

“Cảm tạ tổng tài quan tâm. Đêm qua tôi ngủ rất khá. Không ai quấy rối, có thể độc chiếm cả giường, không phải làm chuyện khiến người ta mệt chết, ha ha ha, quả thật thần thanh khí sảng sức lực dư thừa, dường như trở lại thời thanh xuân mười tám tuổi.”

Đừng tưởng buổi tối người không về ta sẽ bị làm sao.

Phương Thụ Nhân lại nhìn hai mắt ta, không nói gì, phẩy tay muốn ta lui ra. Hừ, đáng trách, nếu như ta với hắt không có quan hệ cấp trên cấp dưới thì ta có thể đối hắt chữa rửa nói móc châm biếm thỏa thích, dùng các loại lời nói độc ác đem chuyện hắt từ khi sinh ra đến giờ đều không đáng một đồng, đem hắt chôn ở eo biển Ma-li, dùng tên lửa bắn hắt lên tận mây đen...

Bất quá, nếu ra và hắt không có quan hệ cấp trên cấp dưới thì ta với hắt cũng không có loại quan hệ này, lúc hắt động tay động chân với ta, ta nhất định cho hắt ăn đấm. Trước hết cho ánh mắt gian tà nhìn loạn kia một đấm, sau đó là khuôn mặt câu dẫn người khác, sau đó là cái mồm hay nói lung tung...

Đúng lúc ta đang nhiệt huyết sôi trào trình diễn màn đấu quyền anh sôi động trong đầu thì Phương Thụ Nhân tiến đến khiến ta không khỏi nhảy dựng lên, muốn trình diễn một màn PK ngoài đời, bất quả vừa nhảy lên ta liền nhận thức được thể hình khác biệt của ta cũng Phương Thụ Nhân, nhiệt huyết lập tức bị san bằng.

“Cho người.” Phương Thụ Nhân đặt lên bàn một hộp bánh kem, một miếng bánh sandwich: “Ta đã gọi người làm nóng rồi, người ăn đi.” Thật không hổ là đặc quyền giai cấp, thời gian đi làm không ai dám quản hần.

Thấy thức ăn bao tử ta không chịu thua kém mà sôi ùng ục, cái dạ dày ù ù như xe tăng. Liều mạng nuốt nước bọt, ta bị trảng nhớ tới lời cổ nhân nhắc nhở bản thân không nên vì một chút ơn huệ mà bị mua chuộc: “Ta không đổi.”

“Ta mặc kệ người có đói hay không, ta tự mình mang đến cho người, người phải ăn cho hết.”

“Tuân lệnh tổng tài.” Ta nghiêng người, kéo hộp bánh kem với sandwich lại, tận lực biểu hiện thái độ sợ sệt bắt đầu ăn, Phương Thụ Nhân vẫn đứng bên cạnh, sau khi ăn xong thì tự mình thu dọn, sau đó kéo ta vào phòng làm việc của hần, lại kéo vào phòng nghỉ – cũng là phòng ta thất thân, nói với ta: “Hôm nay không có việc gì, người ở đây nghỉ ngơi, ta sẽ bảo bọn họ ta phái người ra ngoài làm việc.”

Ta kinh ngạc nhìn hần biến mất khỏi phòng làm việc, cánh cửa gỗ to nặng đem chúng ta tách ra, suy nghĩ ý tứ của hần đến nửa ngày. No bụng nên cảm thấy thoải mái hơn, cơn buồn ngủ cứ thế kéo đến. Ngã lên giường liền rơi vào trạng thái mê man, ta đột nhiên nghĩ đến ý tứ trong lời nói của Phương Thụ Nhân có phải ám chỉ ta ‘Người cứ yên tâm lớn mật mà ngủ trong thời gian làm việc đi’ hay không? Thế nhưng không phải hần đã có người mới rồi sao, vì cái gì còn muốn thể hiện là hần rất quan tâm ta? Chính hần dự định chia tay với ta, dù sao với người bình thường thì một thanh niên là đồng tính luyến ái thật đáng hổ thẹn.

Mặc kệ nguyên nhân là gì, đều đợi ta ngủ đủ đã, có năng lực thì mới phán đoán được. Ta miễn cưỡng chống lại hai mí mắt sắp dính vào nhau, đứng dậy khóa trái cửa, cẩn thận cởi tây trang ra, lúc này mới yên tâm quay lại giường ngủ.

Cảm giác ngủ say, tỉnh lại thật đúng là thần thanh khí sảng tinh lực dư thừa, dường như trẻ lại tuổi mười tám. Thế giới vừa đáng yêu, tiền đồ tươi sáng, lạc quan, tự tin tăng vọt. Mỹ thực và giấc ngủ ngon khiến người ta tràn ngập nhiệt tình sống, ta cũng không ngoại lệ. Hiện ta lại nghĩ Phương Thụ Nhân kỳ thật rất quan tâm đến ta, hần cùng Chữ Thanh có khi nào không có quan hệ vượt quá mức cho phép, việc hần ngủ bên ngoài... tạm thời không cần lo lắng.

Ta mở cửa, Phương Thụ Nhân vẫn đang ở trong phòng làm việc, cái đồng hồ đất tiền phía sau hần đang chỉ 12 giờ.

Phương Thụ Nhân sắc mặt bình thản nhìn ra một cái, tựa hồ thấy tình trạng của ta khiến hần thỏa mãn một chút, hần bước đến cạnh ta: “Người đến đây, kiểm tra xem tây trang của ta lần trước đã sửa xong chưa. Chiều nay không cần quay về công ty, bảy giờ trực tiếp qua khách sạn Kim Nam Hoa dự tiệc của công ty Minh Đào.” Hần nhìn sâu vào mắt ta, cuối cùng bổ sung một câu: “Tối nay ta không về, người không cần chờ ta, đi ngủ sớm một chút.”

Ta vừa khôi phục lòng tin vào tình yêu thương con người và ước mơ sống tốt đẹp thì đã bị dẫm nát. Phương Thụ Nhân người này, hần chỉ muốn ta nghỉ ngơi đầy đủ để buổi tối đi dự tiệc thay hần mà thôi, dành thời gian đi hẹn hò. Thế nhưng, dù sao ta có thể nói gì đây? Bắt người tay ngắn cần người miệng mềm (đại khái là lấy đồ của người ta thì phải rút tay lại, ăn đồ của người ta thì phải mềm mỏng), Phương Thụ Nhân và ta đã có quan hệ thân mật, ta không thể thẳng thắn chất vấn người trả lương cho ta: “Dựa vào cái gì bắt ta thay người dự tiệc tối, chính người buổi tối cũng không về nhà.”

Rời khỏi công ty, ta gọi một cuộc điện thoại cho cửa hàng tây trang xác nhận quần áo của Phương Thụ Nhân ngày mai sửa xong, sau đó đến một tiệm ăn không lớn không nhỏ, thoải mái ăn một chút cơm, trong lúc chờ thức ăn, ta cẩn thận đem mấy chuyện gần đây nghĩ lại một lần. Phương Thụ Nhân và Chữ Thanh kỳ thật có điểm khả nghi, bất quá Phương Thụ Nhân có vẻ không quá tuyệt tình với ta. Ngẫm lại chuyện hôm nay, để ta dùng thời gian làm việc để nghỉ ngơi, dẫn ta buổi tối đi ngủ sớm, còn có, chỉ cần gọi điện xác định một chuyện thì việc gì bảo ta ra ngoài? Rõ ràng là cho ta cơ hội ăn trưa với ăn tối, tiệc rượu chắc chắn không có gì tốt để ăn. Những kết luận này ta tự nhận là rất hợp lý, có chỗ cảm thấy không hần là đúng, lại có chút mừng thầm, tuy rằng chỉ là tự mình suy nghĩ nhưng ngược cũng tốt hơn nhiều.

Tiệc rượu luôn nghìn lần như một, thay mặt Phương Thụ Nhân tham dự năm sáu lần đã khiến ta chán muốn chết, có lúc ngẫm lại, cũng đồng tình với các ông chủ cả tuần bảy ngày đều phải tham dự tiệc rượu. Bất quá hiện tại ta đồng cảm với ta là chính, ông chủ tìm ta thể thân, ta lại không có biện pháp tìm người

thay thế. Bưng ly rượu buồn chán ngắm các nhân sĩ hàn huyên chuyện làm ăn, mỗi người đều có vẻ mặt vui mừng hòa thuận vui vẻ, kỳ thực chỉ là tìm cách lôi kéo tình cảm dò hỏi tin tức. Cũng may ta không biết tin tức gì, cũng miễn được khoản căng thẳng đầu óc.

“Thật khéo, tiểu La, lại gặp rồi.” Một nam nhân tuấn mĩ tươi cười bắt chuyện với ta, thần sắc rất chi là thân thiết.”

“Đúng vậy, thật khéo thật khéo. Nhìn ngài thần sắc không tồi, nhất định gần đây rất thuận lợi a?” Ta theo hấn trò chuyện, trong đầu nhanh chóng tìm tòi tư liệu. Cái bộ dáng tao nhã nụ cười ẩn gươm đao rất quen thuộc, có điều không nhớ nổi là ai.

“Hắn gật đầu mỉm cười, mười phần bộ dáng hồ ly: “Cậu còn nhớ rõ tên tôi không?”

Ta đi chậm lại một chút, còn phải dựa vào mày mấn để thoát chết: “Ha ha, quên thế nào được? Chúng ta lâu rồi không gặp a?”

Hắn căn bản không bị ta lừa, một câu nói thẳng vào chủ đề: “Còn nhớ rõ tôi là ai không?”

Ta đổ mồ hôi lạnh, tìm cách pha trò, xuất đủ mọi chiêu cũng không làm hấn mất tập trung, cuối cùng không trụ được mà bại trận: “Thực sự xin lỗi, tôi không nhớ nổi. Hắc hắc, không biết... chúng ta đã từng gặp mặt...”

Hắn đắc ý cười: “Tôi là Dương Tử Văn.”

“A!!! A!!! Ai, tôi thế nào lại không nhớ ra a!!!” Ta giả vờ vui mừng nhớ ra, song trong đầu lại nhanh chóng tìm tư liệu, tên này cũng rất quen thuộc, nhưng ta vẫn không nhớ ra.

“Cuối cùng nhớ ra rồi? Tôi còn tưởng cậu vừa nhìn đã nhận ra a.” Dương Tử Văn cười nói, thuận tay lấy một chén rượu, tư thế uống rượu của hấn so với ta còn ưu nhã hơn, cùng Phương Thụ Nhân giống nhau.

Trong đầu đèn điện với đá lửa chợt lóe, ta nhớ tới tai nạn hồi trước và nhớ ra hấn là ai: tổng tài của Quân Thiên – Dương Tử Văn, từng cường hôn ta khiến Phương Thụ Nhân điên tiết, cũng vì thế mà Huyền Nguyệt biết quan hệ của ta với Phương Thụ Nhân. Ta cuối cùng lại đem tên hấn nhớ thành Dương Tử Giang

“Ha hã, không có biện pháp, tôi là người luôn khoan hồng độ lượng, không mang thù với ai.” Với người này ta không cần giả vờ, trực tiếp áp dụng chính sách trả thù là được: “Lâu rồi không gặp, ngài sẽ không vì quý rồi \*\*\* mà chuốc lấy phiền phức chứ?”

Dương Tử Giang có da mặt siêu dày của một thương nhân thành đạt, không hề phật lòng với câu nói của ta: “Nếu cậu không tìm tôi gây phiền phức thì tôi cũng không gặp đâu. Đáng tiếc cậu luôn tìm tôi gây phiền phức.”

“Tôi nào dám tìm ngài gây phiền phức a, ngài là nhân vật cao cao tại thượng, tùy tiện là có thể kết thúc tôi.”

“Có Thụ Nhân làm chỗ dựa cậu còn sợ sao?”

“Người như tôi là tiểu nhân vật rất phổ biến, có dựa dẫm cũng tùy thời, thánh ý khó dò, trời biết lúc nào bị đá văng, trông cậy được vào đâu a.”

“Phương Thụ Nhân đá văng cậu?” Người này nhạy cảm một cách đáng sợ. Ta cãi lại

“Tôi đoán ngài chưa biết chuyện gì a? Mà ngài biết để làm gì, đừng tới tìm tôi, loại tiểu nhân vật như tôi không đủ sức chơi đùa cùng ngài!” Nói xong liền xoay người rời đi.

“Tôi biết Phương Thụ Nhân đem cậu đá văng.” Hấn ở phía sau ta nói rất chắc chắn, trong thanh âm mang theo chút hã hê đắc ý: “Giờ đến lượt tôi thì sao?”

Ta giả như không nghe, chào tạm biệt chủ nhân của bữa tiệc rồi rời đi. Kể có tiền đều như vậy sao? Đều coi tiểu hài tử là món đồ chơi, chơi một chút, chán liền đổi, thấy hiếu kì với hài tử khác thì dù đoạt hay lừa cũng muốn mang đến bên người chơi một chút, chán lại bỏ. Nếu như ta và Phương Thụ Nhân chỉ đơn thuần là quan hệ cấp trên cấp dưới, Dương Tử Văn sẽ tới tìm ta sao?

“Cậu không cần vội vã rời đi” Dương Tử Văn cứ nhiên cũng đi ra, giữ khoảng cách nhất định theo sát ta: “Tôi nói nghiêm túc, Phương Thụ Nhân có tình nhân mới, cậu cần gì đau khổ mà thất cổ ở một cây? Hắn có tiền, tôi cũng có, hắn làm gì cho cậu, tôi cũng làm được, nói đến công phu trên giường tôi sẽ không kém hắn, sao cậu không thử xem?”

Cái tên khốn khiếp chết vì tiền, loại sự tình này cũng có thể ví như thay quần áo. Ta bỗng nhiên dừng bước, xoay người lại, vừa đúng lúc đối mặt với Dương Tử Văn, hắn lại càng hoảng sợ, đúng lúc dừng bước, hai chúng ta chớp mũi gần như chạm nhau, ta tàn bạo nói: “Họ Dương người, người nghe cho rõ, ta chính là nhất thời mê muội mới để con rùa Phương Thụ Nhân kia đắc thủ, thế nhưng ta tuyệt đối, tuyệt đối không thua con rùa khác một lần nữa!”

Nói ra lời tuyên bố hùng hồn, ta cảm thấy chính mình tràn ngập tình cảm bi tráng, từ lúc bị Phương Thụ Nhân thuận lợi bắt giữ ta cuối cùng cũng có thể đứng thẳng. Ta ngẩng đầu bước ra khỏi khách sạn, chuẩn bị gọi taxi về thẳng nhà mình. Con mẹ nó, Phương Thụ Nhân, đừng tưởng chỉ có người biết qua đêm ở ngoài.

“Tôi và Phương Thụ Nhân không giống nhau” Dương Tử Văn như một cái bóng bám sát ta, hơn nữa hắn vẫn duy trì bộ dáng tao nhã: “Hắn là con rùa đen ngang ngược có chấm xanh, tôi là con rùa vàng nhạt nhu hòa, chấm xanh nhẹ nhàng, bất luận là trang phục ở nhà hay ra ngoài đều được chọn lựa tốt nhất nha.”

Ta chết lặng, tưởng tượng đến cảnh hai con rùa ở cùng một chỗ, còn tưởng tượng đến dáng vẻ của hai vị tổng tài đạo mạo biến thành hai con rùa đốm xanh ở cùng một chỗ, nhìn không được ôm bụng cười to, cười đến không thở nổi. Thật vất vả bình tĩnh trở lại, ngẩng đầu nhìn nhìn, Dương Tử Văn cách ta một thước, vẻ mặt ‘không liên quan đến ta’, hắn vô liêm sỉ thế nào cũng không nguyện ở cửa khách sạn năm sao thất thổ a.

Xoa xoa cái bao tử đau vì cười, ta nói: “Ta phải về.”

“Thế nào, cậu không muốn tiếp nhận lời mời của con rùa vàng nhạt đốm xanh sao? Cậu không cần sợ, con rùa vàng có thể làm gì a? Khăng định ngoài uống rượu tâm sự sẽ không có gì khác.”

Ta không khỏi nhìn Dương Tử Văn với con mắt khác: Người này, tựa hồ cũng chỉ đơn giản hôn môi có một cái, chí ít cũng là một nụ hôn tương đối thú vị. Còn Phương Thụ Nhân đang điên loạn đảo phượng ở đầu đó, ta về sớm làm cái gì? Gác đêm sao?

“Thế nhưng ta không giỏi uống rượu ca hát.”

Dương Tử Văn cười không biết là hài lòng hay gian trá: “Vậy chúng ta đi uống cà phê, trà.”

Chần chừ một chút: “Được rồi.” Lại bồi thêm một câu: “Người mời.”

## 19. Chương 19

### CHƯƠNG 19

Đi cùng Dương Tử Văn được một lúc, ngẫm lại có gì đó không đúng, ta kéo hắn lại: “Người muốn dẫn ta đi uống cà phê?”

“Không cần khẩn trương như vậy, không dẫn cậu đến phòng của tôi đâu, đương nhiên nếu cậu muốn tôi cũng có thể làm.”

“Phi, nằm mơ cũng không sớm như vậy. Ta chọn địa điểm.”

Dương Tử Văn vẫn mỉm cười: “Tùy cậu.” Suy nghĩ một chút hắn bổ sung thêm một câu: “Tôi mong cậu chọn một quán cà phê chất lượng một chút.”

“Bình thường người chia cấp bậc cho quán cà phê kiểu gì? Với ta mà nói thì tất cả cũng chẳng khác nhau mấy.” Ta tự bước lên phía trước, trực tiếp bỏ qua quán cà phê quá mức sa hoa, chọn một quán nhìn qua bình thường một chút, cho dù có người tiêu tiền như nước nhưng ta cũng phải tính toán một chút: “Ở đây được rồi.”

Nữ phục vụ mang menu lên, Dương Tử Văn căn bản không nhận, trực tiếp hỏi: “Loại cà phê tốt nhất trong quán các người là gì?” Theo sau là một chuỗi các loại cà phê, cách pha, cùng một chút vấn đề khác, nữ phục vụ không trả lời được, hoảng loạn như thể gặp thần ải thực ghé vào quán ăn bình dân để đánh giá. Quả nhiên người này và Phương Thụ Nhân là cùng một loại người, mặc dù nhìn qua thì Thụ Nhân thân thiết hơn nhiều nhưng thực chất hẳn vẫn không thể nào sống cuộc sống bình dân.

Sau khi dùng các loại vấn đề chuyên môn làm sụp đổ tinh thần của nữ phục vụ đáng thương, Dương Tử Văn rút cuộc tha cho cô gái.

“Người có thể ngừng xoi mói như vậy được không? Người nhìn cô gái kia đổ mồ hôi ướt hết cả quần áo.”

“Nhân sinh rất ngắn, bất quá cũng có mấy chục năm, chung quy nên hưởng thụ cuộc sống mới tốt.”

“Ta cũng không quá mức coi trọng như thế.” Ta liều mạng cho thêm sữa vào cốc cà phê của mình: “Sống mà suốt ngày bàn mưu tính kế thực mệt mỏi, ta thà nằm đờ trên giường cũng không muốn phí tâm nghiên cứu các loại cà phê.”

“Tiền lương Phương Thụ Nhân trả cho cậu hẳn có thể khiến cậu hưởng thụ cuộc sống đầy đủ chứ? Hơn nữa cũng không cần quá chú tâm nghiên cứu cà phê, chỉ cần đến các tiệm cà phê tốt nhất, uống qua mỗi loại một lần là có thể biết loại tốt loại xấu.”

Người này và Phương Thụ nhân đều không hiểu khó khăn của người thường, những tiêu chuẩn cao đầy nghiêm ngặt này đâu khiến tiểu dân như ta bận tâm: “Tuy nói tiền lương hiện tại của ta cao nhưng ta còn có dự định. Vạn nhất ngày nào đó hẳn thấy ta không vừa mắt đem ta đá đi thì sao? Vạn nhất ngày nào đó ta thấy hẳn đáng ghét liền đánh hẳn thì sao? Mỗi ngày bỏ ra tám tiếng làm việc, vứt bỏ tự tôn vùng máu và mồ hôi để đổi lấy những tờ giấy quý giá, ta cầm hơn mười tờ đi uống một cốc cà phê? Ta điên rồi sao!” Nói đến đây ta có chút kích động. Nếu như là Phương Thụ Nhân, đại khái sẽ trực tiếp xung đột với ta nhưng Dương Tử Văn dù sao cũng không phải Phương Thụ Nhân, hẳn vẫn duy trì biểu tình bình thản: “Na, vậy được rồi, mỗi ngày tôi đều mời cậu đi uống cà phê để giúp cậu tiết kiệm những tờ giấy quý giá mà cậu bỏ cả tự tôn lẫn máu và mồ hôi để kiếm được nha?”

“Ta từ chối, ta không thích cái loại khổ sở này.”

“Nếu cậu có thể nói rõ ràng các loại cà phê người khác nhất định cho rằng cậu là người rất biết thưởng thức.”

“Phi! Ta không thưởng thức loại đồ uống của giặc tây, có uống cũng là trà.” Ta trở thành người kiên quyết bảo vệ truyền thống văn hóa Trung Hoa. Nói về trà chỉ ít ta còn có thể nói cái gì trà Long Tĩnh a, Bích la xuân a, cái gì các loại trà trên núi a, không đến mức dốt đặc cán mai.

“Cậu thích uống trà? Trà xanh, hồng trà hay trà Ô Long? Hắc trà? Bạch trà? Hay là trà lài?”

Trời ạ! Tiệc trà xã giao sao nhiều như vậy chứ? “... Trà xanh.” Tuy rằng ta thỉnh thoảng vẫn uống trà lài, bất quá trước mặt cao thủ thưởng trà thì trà lài hẳn không có đẳng cấp.

“Tôi cũng thích trà xanh.” Dương Tử Văn mừng như thể gặp được tri kỷ: “Tôi thích trà lá nhỏ và nhọn, còn cậu?”

“... Bích la xuân.” Ta trong lòng thầm mong hẳn đừng thấy ta nói ta uống trà đắt tiền mà nghi ngờ, nhất định phải chuyển hướng câu chuyện: “Ta còn tưởng người thích cà phê?”

“Vì tổng tài các cậu thích cà phê nên tôi nghĩ cậu cũng thích cà phê.”

Quả thật Phương Thụ Nhân bình thường đều uống cà phê, thỉnh thoảng cũng mang ta đến mấy quán cà phê, sở dĩ hôm nay ta yêu cầu được chọn quán là để tránh đụng phải Phương Thụ Nhân mà thôi.

Bất quá, suy nghĩ một chút, vì sao ta phải sợ đụng mặt Phương Thụ Nhân? Hẳn có thể đi uống cà phê, vì sao ta không thể? Nghĩ như vậy tinh thần liền phấn chấn, hẳn không thể ngay lúc này đụng mặt Phương Thụ Nhân, thể hiện cho hẳn thấy ta không phải oán phụ ở trong phòng si ngốc chờ hẳn trở về.

“Ta không phải hẳn, ta cũng không có phẩm chất tồi tệ như hẳn.”

“Vậy cậu cần gì phải thủ thân cho tên có phẩm chất tồi tệ kia a?” Dương Tử Văn mỉm cười phi thường chính trực nhưng lời nói ra hoàn toàn đối lập: “Không bằng thử nghiệm một chút sự ôn nhu của tôi.” Phía dưới gầm bàn không ai nhìn thấy, một bàn tay đặt lên đùi ta, thoải mái sờ tới sờ lui.

Từ chân đến đầu ta đều cảm thấy ngứa ngáy, muốn đâm thật mạnh cái dĩa lên bàn tay dê cụ kia. Bất quá nếu dùng toàn lực đâm xuống, vạn nhất hấn kịp thời rút tay lại không phải ta biến thành tảng thịt sao. Lo lắng suy tính hậu quả nghiêm trọng, ta âm thầm hạ một tay xuống, đánh giá cự ly rồi cúi thật mạnh.

Không thể phủ nhận Dương Tử Văn thật đúng là người chịu đựng tốt, cái mặt hấn lập tức biến từ trắng sang hồng, từ hồng sang tím rồi lại xanh, đoán chắc cái tay hấn biến hóa cũng không khác là mấy, thế mà cổ họng hấn không rên nửa tiếng khiến ta tâm sinh kính nể. Tâm tình cảm thấy tốt liền tha cho cái tay của hấn, cảnh cáo hấn: “Tuy người ôn nhu nhưng ta cũng không phải người dễ dãi. Thoát khỏi cái bẫy của tên ăn thịt người Phương Thụ Nhân kia ta sẽ tìm một cô bạn gái ôn nhu xinh đẹp, trở về cuộc sống bình thường, tuyệt không bỏ cuộc sống tốt đẹp mà nhảy vào bẫy rập trên đường một lần nữa.”

“Chỗ tôi không phải bẫy rập, là thiên đường.”

“Tha ta đi, ta không muốn đi gặp thượng đế nhanh như vậy đâu.”

“Tin lời tôi nói cậu sẽ sống tốt, tôi muốn coi cậu như con sơn dương lạc đường mà mang về chăm sóc.”

“Sau đó biến thành sói? Sơn dương được chăm sóc cũng chỉ còn thi cốt thôi.”

“Sao cậu lại không tin tưởng tôi như thế?”

“Thật ngại, uy tín của người cách tiền bạc của người xa lắm.”

“Tôi có điểm nào khiến cậu không thể tin?”

“Một năm tiền lương của người cũng để để ta cách xa mười năm.”

“Xem ra cậu có ác cảm với người có tiền.”

“Ta như vậy cũng là người có tiền gây ra.”

Dương Tử Văn thở dài một hơi, dùng ánh mắt tán thưởng lẫn tiếc hận nhìn ta: “Cậu thật đúng là người nhanh mồm nhanh miệng. Phương Thụ Nhân rất có tài, bất quá vì tài giỏi nên thái độ cũng cường ngạnh ngang ngược, không khác kẻ độc tài là bao. Theo tính tình của hấn, sợ rằng vô pháp hưởng thụ lạc thú của việc đấu võ mồm như vậy nhỉ?”

Người này cũng thực hiểu Phương Thụ Nhân a, quả nhiên ‘Kẻ thù là người hiểu người nhất’, không phải sao?

“Cho dù hấn không cho phép ta chống đối hấn ta cũng có biện pháp khiến hấn bốc hỏa. Hừ, người khiến ta chịu khổ mà an toàn trở về... trên đời này không có khả năng tồn tại. Dù sao cũng phải khiến tể bào não hấn nổ tung mười nghìn lần, huyết áp tăng gấp đôi.”

“Tôi tin cậu có thể.” Ánh mắt Dương Tử Văn tràn ngập ưu sầu: “Chúng ta cũng không nên ngồi ngốc ở chỗ này mãi được? Cà phê ở đây thực khó uống, vừa ồn ào lại có người hút thuốc,...”

Ta cũng không nghĩ nói chuyện ở đây có gì không thích hợp, ta còn rất thích cùng Ngũ Hữu Kỳ và Lâm Hoa đến nơi không kiêng kị gì như Thiên Ngoại để cãi lộn. Hai ngày họ tìm ta hai lần, ta vốn dự định dùng hai ngày này thể hiện thật tốt cho nên đã hẹn bọn họ cuối tuần gặp lại. Sớm biết Phương Thụ Nhân không đem việc này để trong lòng ta nên chơi thật thống khoái mới phải.

Ngoắc tay gọi phục vụ đến tính tiền – đương nhiên Dương Tử Văn trả – ta chào tạm biệt Dương Tử Văn, tại buổi tiệc uống không ít rượu nên giờ có chút choáng váng.

“Ngày mai tôi mời cậu uống trà?”

“Không đi, phiền phức, uống một chén trà cũng muốn ngồi nghiêm chỉnh, ở nhà tốt nhất, ngồi nằm bò dựa đều được.”

“Vậy đến đâu uống trà?”

“Không đi, ta sợ gặp phải sói.” Ta đứng dậy định đi ra ngoài, Dương Tử Văn lại như âm hồn bất tán bám sát phía sau, nói: “Cậu tội gì phải mất hết hy vọng như vậy? Phương Thụ Nhân và Chữ Thanh quan hệ thân mật, cậu sao không nghĩ cách một chút?”

Ta bỗng nhiên dừng lại: “Người như thế nào lại biết Chữ Thanh?”

“Nhìn đi, tôi vừa nhắc đến Chữ Thanh cậu đã kích động như vậy.” Dương Tử Văn cười rất ôn hòa, dường như mọi việc hắn đều không thèm để ý, cái kiểu cười này có chút quen mắt: “Chúng ta tìm một chỗ khác từ từ nói chuyện? Tôi sẽ nói cho cậu biết.”

Nhìn chằm chằm hai mắt Dương Tử Văn, lòng ta có một chút dao động, thế nhưng bộ dạng Dương Tử Văn như thể nắm chắc việc ta sẽ đi cùng hắn khiến ta rất khó chịu, ta rút cuộc nói: “Ta đã nói ta sẽ không nhảy vào bầy rập lần thứ hai.” Sau đó xoay người rời đi.

Lúc ta về đến nhà thì Phương Thụ Nhân vẫn chưa về, đại khái là cả đêm cũng không về bởi vì khi ta thức dậy hắn không có ở nhà, bất quá cũng không gọi ta đem quần áo đến.

Ngáp dài, trên máy tính phát ra âm thanh buồn chán báo có thư gửi đến, ta hôm nay vẫn đảm nhiệm vị trí công tác cũ – trợ lý riêng thứ tư của Phương Thụ Nhân. Phương Thụ Nhân hơn mười giờ mới đến, toàn thân mặc tây trang mới tinh. Tên chết tiệt, ta thế nào không nghĩ đến việc hắn là kẻ có tiền, đương nhiên có khả năng tùy thời mà mua nguyên bộ mới, mất công ta tối qua đã nghĩ ra bộ trang phục để chà đạp hắn.

Điện thoại nội bộ vang lên, là Phương Thụ Nhân gọi, có người mới, đãi ngộ với kẻ cũ như ta thực hạ xuống nghìn bậc.

“Người đi lấy y phục của ta về đây.” Phương Thụ Nhân đưa đơn đặt hàng cho ta: “Giá cả ghi hết trên hóa đơn, tất cả đóng gói tốt, nói với họ gói đẹp một chút. Gắn thêm cái thiệp rồi đem tới địa chỉ này.” Hắn đưa địa chỉ qua, là địa chỉ của một hoa viên nhỏ mới mở, phía dưới ghi tên – Chữ Thanh.

Rời khỏi phòng làm việc của Phương Thụ Nhân, ngực có chút buồn phiền. Ta vẫn không cam lòng, mới có hai ngày hắn đã mua nhà cho Chữ Thanh, còn muốn tặng y phục, dường như đang theo đuổi người hắn thực sự yêu. Mà ta thì sao? Lần đầu tiên ở phòng nghỉ nhỏ bị bá vương ngành thượng cung (cường gian), sau đó bị đem đến nhà hắn, làm người hầu cho hắn, còn làm cả bạn tình kiêm trợ lý. Đồ vật này nợ hắn chưa từng tặng ta thứ gì, quần áo đều là lúc ta mua cho hắn thì thêm vào, hơn nữa, vì ta là người hiền lành liền bị hắn mãnh liệt vặn xoắn như sợi tổng hợp.

Người với người, tức chết người nha. Ta quyết định phải dùng hết mị lực thanh xuân, nhắc điện thoại gọi cho Ngưu Hữu Kỳ.

“Lão đại! Tối nay tôi qua nhà cậu ca hát uống rượu, gọi thêm lão tam a.”

“Tối nay tôi và lão tam tiếp mấy vị khách, cậu tự chơi đi, khi nào rảnh sẽ gọi cậu.”

“Không cam lòng a, ta gọi điện cho Từ Vận Tiệp.

“Khoa của Tử Vân Anh tối nay có tiệc, tôi muốn đi xem.”

Hừ, lại không được, ta lại gọi cho Huyền Nguyệt.

“Sao lại gọi cho em? Có vấn đề tình cảm sao?” Thượng Huyền Nguyệt quả là nữ nhân có trực giác kinh khủng: “Thế nhưng, ngại quá a, tối nay sếp tổng của em xuống kiểm tra, em phải đi tiếp. Ngày mai, ngày mai thế nào?”

Ngày mai tìm người, vấn đề của ta không bị đào đến gốc rễ mới là lạ. Ta ở trên xe, ngồi cạnh một đồng y phục trị giá nghìn vạn mà khổ sở suy nghĩ, nguyên lai đồng nghiệp ở phòng quan hệ không tệ lắm nhưng chưa đủ thân tình. Bạn học hơn phân nửa không ở vùng này, nếu gần thì chẳng có đến một người? Nghĩ đến đây không khỏi xoay người ngắm hình ảnh phản chiếu trên cửa xe, ừ, muốn dụ dỗ một cô gái chỉ trông mặt mà bắt hình dong cũng không thành vấn đề.

Ô tô phanh đến kít một cái, ta thiếu chút nữa thì cắm mặt vào hình ảnh phản chiếu trên cửa xe: “Làm sao vậy?”

Tài xe so với ta còn mù mờ hơn: “Không phải tặng đồ ở đây sao?”

Nghĩ tới Chữ Thanh, ta khô khan nuốt nước bọt, kêu tài xế chờ ta, xách theo bảy tám túi đồ vào thang máy.

Tầng bốn phòng số 2, tầng cao nhất, mái nhà có vườn hoa, hai bên là sân phơi, phía trước cũng có một vườn hoa, bên trong vững chắc, xung quanh là rừng cây, 154 mét vuông, đường 4 làn, có xe công cộng đến thẳng công ty, ước chừng mất 20 phút. Lòng ta tự nhủ đừng nói nữa. Còn chưa bị Phương Thụ Nhân làm hạnh ta sẽ xem qua nơi này, cái gì cũng hợp ý, chỉ có giá cả không vừa lòng, thấy thế nào cũng chỉ có thể giương mắt nhìn. Sớm biết như vậy ta nên đưa ra yêu cầu vô liêm sỉ bắt Phương Thụ Nhân mua cho ta, tốt xấu gì hiện tại cũng có một chỗ để yên thân.

Cửa thang máy mở, có hai nam nhân đang đứng chờ, ta nói một tiếng: “Nhờ chút” đã nghiêng người ra ngoài, đối phương đột nhiên a một tiếng, ta định thần nhìn lại cũng không khỏi a một tiếng. Hai người trước mặt, một người tuấn tú, một người tao nhã, cư nhiên là Chữ Thanh và Dương Tử Văn.

## 20. Chương 20

### CHƯƠNG 20

Gặp nhau quá mức ngoài ý muốn khiến chúng ta cứ đứng đờ ra trước thang máy, thẳng đến khi cửa thang máy tự động đóng lại ta mới giật mình, vội vàng ấn nút mở cửa, bước ra ngoài.

“Các người như thế nào lại ở chung một chỗ?”

“Cậu như thế nào lại đến đây?”

Ta và Dương Tử Văn trằm miệng một lời cùng đặt câu hỏi. Ta nhắc cái đồng hồ lớn lên, nói: “Ta phụng chỉ của Phương đại tổng tài đưa lễ vật tới.”

Dương Tử Văn và Chữ Thanh nhìn nhau, biểu tình của hai người đều rất xấu hổ, tựa hồ còn có chút chột dạ.

“Chúng ta vào phòng trước đã.” Chữ Thanh đáp. Sau đó quay ra nhìn Dương Tử Văn, Dương Tử Văn lập tức nói: “Tôi cũng vào.” Hai người nháy mắt với nhau, thật sự rất khả nghi.

Theo hai người vào phòng, ta đặt bao lớn bao nhỏ vào một góc, đặt mông xuống ghế sofa chờ bọn họ giải thích. Căn phòng này ta từng đến xem qua, lúc đó trong phòng tương đối sạch sẽ, hiện tại chỉ đơn giản quét qua lớp vôi mỏng, trang trí chỉ có rèm cửa và đèn, sàn chỉ có gạch trơn, ngoài những thứ đó ra thì trong phòng không còn thiết bị gì khác.

“Khụ... Tôi nghĩ cậu nhất định muốn biết vì sao hai chúng tôi lại ở chung một chỗ đúng không?” Dương Tử Văn đã mở miệng trước.

“Đó là điều chắc chắn. Đừng nói với ta hai người các người là bạn thanh mai trúc mã, hai đứa nhỏ vô tư lại bị thế lực tà ác một gây đánh tan uyên ương, hiện tại không thể làm gì khác là lén lút nối lại duyên xưa.”

Dương Tử Văn mỉm cười có chút khổ sở: “Nói như vậy cậu sẽ tin sao?”

“Đương nhiên không tin, người cũng không phải thư sinh nghèo khổ. Ý ta là người không nên dùng lý do ngu ngốc để qua mặt ta.”

“Chữ Thanh rất có tài, công ty các cậu nhìn trúng cậu ấy muốn tài trợ, chúng tôi cũng có ý định này. Sau lưng đối thủ bàn điều kiện hợp tác cũng quá bình thường đúng không? Chữ Thanh cũng có quyền lựa chọn hai bên mà. Lý do này cậu có tiếp nhận không?”

Cái lý do này, nghe ra có vẻ hợp lý nhưng ta cũng không tin. Mở công ty cũng chỉ vì mục đích kiếm tiền, cũng không phải làm từ thiện để phát triển nghệ thuật, mấy người muốn giúp đỡ nghệ sĩ có tài cũng chỉ là thủ đoạn giúp nâng cao danh tiếng và hình tượng công ty mà thôi. Cũng không phải mua hàng có thời hạn, ai cũng mong một họa sĩ sẽ công thành danh toại trong tương lai, công ty có thể dựa vào đồ lưu trữ để kiếm tiền. Chữ Thanh có tài, thế nhưng họa sĩ có tài cũng nhiều đi, chỉ cần có một chút ẩn ý chắc chắn sẽ có một đồng đối tượng được đưa đến cửa, ta không tin là hai công ty lớn tranh nhau tài trợ một người nào đó, trừ khi thân phận người nào đó thực không đơn giản.

“Cậu không tin?” Dương Tử Văn quan sát sắc mặt ta, thở dài: “Tôi cũng nghĩ cái lý do này thực không thuyết phục nhưng đây là sự thật.”

Thiên tài sẽ tin người, tốt xấu gì ta cũng là trợ lý của tổng tài, tác phong thủ đoạn của thương nhân ta mỗi ngày đều tiếp xúc tất nhiên hiểu rõ.

“La tiên sinh, anh vừa nói Phương tổng tài bảo anh mang đồ tới?” Chữ Thanh chuyển trọng tâm câu chuyện.

“Đúng vậy, còn có thiệp kèm theo.”

“Cậu đang đồ kị đúng không?” Dương Tử Văn lại nói.

“Ta? Ta đồ kị?! Ta rất vui vẻ nha! Loại sự tình này ta tuyệt không để ý! Người nghĩ rằng ta tự nguyện làm trợ lý? Nếu hắn không phải áo cơm phụ mẫu của ta ta đã sớm thiên hắn!” Ta đứng lên, hai bước bay đến trước mặt Chữ Thanh, nắm tay hắn vừa lắc vừa thành khẩn nói: “Cảm tạ cậu! Có cậu tôi liền được giải thoát! Có tài năng của cậu tôi liền có cơ hội quay về quỹ đạo xưa! Có cậu họ Phương kia cuối cùng cũng không dẫn dắt tôi nữa!”

Chữ Thanh hoang mang nhìn ta cầm tay hắn, nhìn ta nửa ngày mới nói: “Thế nhưng lời anh nói toàn bộ đều giống nói mát...”

“Nói mát cái gì!! Nói nghiêm túc! Nghiêm túc đến không thể nghiêm túc hơn!”

Dương Tử Văn ở bên cạnh cười ha hả, ta lập tức buông tay Chữ Thanh, khí thế như thể nuốt nghìn lưỡi dao, đến trước mặt hắn quát mắt nhìn xuống, hét lớn: “Cười cái gì mà cười!!! Đừng có lấy dạ quân tử đo lòng tiểu nhân! Ta bảo nghiêm túc là nghiêm túc!”

Chữ Thanh cũng bật cười, nhắc nhở ta: “Nói ngược a... Phải là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử chứ?”

Không cần dùng gương cũng biết ta đỏ mặt, kích động dễ mắc lỗi. Bất quá ta nhớ có người từng nói qua, mắc lỗi cũng không sao hết, chỉ cần sống chết bật lại là được: “Tôi cố ý nói như vậy đây! Tôi mới coi thường cái loại ngụy quân tử tự cho mình là quân tử, thả làm tiểu nhân còn hơn.”

Chữ Thanh có điểm cẩn thận mở miệng: “La tiên sinh, kỳ thực... tôi với Phương tổng tài cũng không phải...”

Cái lỗ tai tự động dựng đứng lên, ta cũng biết không nên như vậy nhưng có những lúc thân thể hoạt động không theo sự khống chế của đại não a.

“A Thanh, cậu vừa nói cậu sắp dùng hết những màu gì? Lần sau tôi mang cho cậu.” Dương Tử Văn cắt đứt lời nói của Chữ Thanh, Chữ Thanh cư nhiên cũng dừng lời: “Không cần, dù sao không lâu nữa tôi cũng xuất ngoại, lúc đấy tôi tự mình mua.”

Cố ý, nhất định là cố ý, ta dùng ánh mắt đầy sát khí đào hai cái lỗ trên mặt Dương Tử Văn: “Chữ Thanh, cậu kể tiếp chuyện vừa nãy đi.”

“Anh không phải không thèm nghe sao?”

“Tôi buồn chán, tôi muốn nghe chuyện phiếm về lãnh đạo trực tiếp của tôi không được sao?”

Chữ Thanh liếc mắt một cái, sau đó cười cười, gặp quỷ, hắn vốn cười rộ lên rất đẹp, thế nào bây giờ lại học được cái loại tươi cười gian xảo của Phương Thụ Nhân với Dương Tử Văn: “Tôi hiện không muốn nói. Bất quá cũng không có gì quan trọng, anh sớm muộn cũng sẽ biết.” Lo nghĩ, hắn lại bổ sung thêm một câu: “Còn có, tôi sẽ lập tức xuất ngoại, sở dĩ tôi và tổng tài của anh ở chung một chỗ cũng không nhiều, chờ tôi vừa đi anh ta lại trở về cạnh anh rồi.”

Ta thật muốn chửi bậy, nếu như Chữ Thanh không lộ ra vẻ mặt tuần tú ngây ngô ta đã sớm chửi rồi: “...Đều không phải loại vấn đề này!!!”

“Đúng vậy. Mặc kệ thời gian ngắn hay dài, hắn lảng nhăng là hắn sai. Tôi bảo này tiểu La, hắn yêu đương vụng trộm, cậu vượt tường được không? Tối nay chúng ta đi ăn nha.”

“Dương Tử Văn! Anh biết rõ... Anh... Anh còn...” Chữ Thanh trừng mắt nhìn Dương Tử Văn, đáng tiếc có miệng mà không thể nói, là bởi vì khó nói.

“Được! Người mời!” Ta quyết định, tối nay tìm Dương Tử Văn nói chuyện, ba người này tuyệt đối có ẩn tình, cần cứ vào những lời úp úp mở mở muốn nói lại thôi của Chữ Thanh, Phương Thụ Nhân và Chữ Thanh chắc chắn có chuyện, bất quá có vẻ không phải loại quan hệ vừa gặp đã yêu như ta nghĩ, có phải Phương Thụ Nhân lấy danh nghĩa tài trợ uy hiếp Chữ Thanh thỏa mãn thú tính cho hắn? Thế nhưng Phương Thụ Nhân đói khát như vậy sao? Bình thường chúng ta vẫn làm đều đặn... A phi phi phi! Ta nghĩ đến chuyện gì đây! Nói chung Phương Thụ Nhân và Chữ Thanh có khả năng không phải người yêu, Chữ Thanh rất nhanh sẽ xuất ngoại, đã giải thích qua việc tài trợ kia, vậy Dương Tử Văn và Chữ Thanh có quan hệ gì? Lẽ nào cũng là quan hệ thể xác? Chữ Thanh thoát nhìn không giống người bắt cá hai tay, bất quá người làm nghệ thuật phân nửa đều là kẻ điên, cũng rất khó nói...

“Cậu lại phát ngốc cái gì?” Dương Tử Văn khua khua tay trước mặt ta, ta phục hồi tinh thần, đánh cho tay hắn một cái: “Ta đang suy nghĩ tối nay ăn cái gì cao cấp khiến người đau lòng.”

“Bảo bối a, tùy tiện ăn cái gì cao cấp cũng không làm tôi đau lòng.”

“Người nói thật sự quá buồn nôn.”

“Nói buồn nôn là đủ rồi, cần gì phải nâng lên cấp độ này.”

“Hai người liếc mắt đưa tình tôi không có ý kiến, chỉ ít cũng mời hai người chọn chỗ nào riêng tư một chút.”

“Tôi với hắn liếc mắt đưa tình a, cậu không thấy tôi đang giáo huấn hắn sao.” Ta lập tức chuyển hướng sang Chữ Thanh, lớn tiếng làm sáng tỏ sự thực.

“Đúng vậy, Chữ Thanh cậu đừng gây thêm phiền phức, da mặt tiểu La mông, thật không có ý tứ.” Dương Tử Văn chẳng thèm hỏi cải còn khoác tay lên vai ta.

Ta không còn khả năng nghe bọn họ nói cái gì, chỉ nhún vai hất cái tay kia xuống: “Ta quay về công ty. Trước khi ăn thì gọi điện cho ta. Nhớ kỹ phải chọn chỗ nào giá cao một chút.”

Trở lại công ty, theo lệ báo cáo cho Phương Thụ Nhân một chút, nói đến đoạn đưa quà cho Chữ Thanh thì ta có chút chần chờ, cuối cùng đem chuyện gặp Dương Tử Văn ở đây nói cho hắn.

Trong lúc ta nói, Phương Thụ Nhân vẫn dùng ánh mắt nghiền cứu nhìn ta chằm chằm, thấy vậy ta cũng không khỏi hồi tưởng lại hôm nay có làm sai chuyện gì không. Tận lực rút gọn báo cáo, ta nói: “Tổng tài, không có việc gì tôi nên ra ngoài.”

Mặt Phương Thụ Nhân co rút một chút, một lát sau hắn hỏi: “Người không có gì muốn nói sao?”

Lẽ nào hắn nhìn ra cái gì rồi? Chẳng nhẽ hắn đã sớm biết chuyện Dương Tử Văn ở cùng Chữ Thanh, là muốn thử ta sao? Ta sắp bị bệnh tim đến nơi rồi, cố gắng trả lời một cách rất vô tội: “Không có.”

“Phương Thụ Nhân nhìn ta nửa ngày, thần sắc rất không cao hứng, tựa hồ có chút mất mát, ta thân thể cứng đờ chờ hắn lên tiếng, kết quả hắn vẫn hỏi: “Người thật sự có muốn làm chuyện này hay không?”

Lời vô ích! Ai muốn thay người tán tỉnh người yêu! Ta tận lực giấu tâm tình, trả lời: “Tổng tài bảo làm cái gì thì tôi làm cái đấy.”

Sắc mặt Phương Thụ Nhân thoát nhìn đặc biệt khó coi, muốn nói lại thôi, lát sau thở dài một tiếng, phất tay để ta đi. Điều này càng khiến ta hoài nghi giữa hắn và Chữ Thanh có nội tình.

Buổi tối Phương Thụ Nhân như thường lệ nhận được thiệp mời tham dự yến tiệc, bất quá cũng không gọi ta theo. Hắn đi được một lúc thì Dương Tử Văn gọi điện tới: “Trần Thiện Phảng. Cậu sẽ không ngại nó rẻ chứ?”

Đương nhiên là không, rẻ hay không cũng chỉ là ăn no thôi. Đồ ăn Trung Hoa thì Trần Thiện Phảng có giá cao nhất.

Trần Thiện Phảng nằm trên mặt hồ, là một cái thuyền lớn rất xứng với cái tên của nó (Trần Thiện Phảng là ‘bữa ăn sang trọng trên thuyền’), cột trụ mái nhà chạm khắc những bức tranh màu vàng kim, bàn ăn đều mang phong cách cổ kính, rèm cửa đều làm bằng tơ tằm, gió thổi khẽ là bay, còn có thể thấy những cảnh liễu mảnh dài khẽ đưa trên bờ, nhìn đặc biệt hữu tình — đương nhiên yêu cầu đầu tiên là không phải mùa đông. Chẳng hạn như hiện tại gần tết nguyên đán, tuy rằng cửa mở có thể làm rèm cửa tơ tằm nhẹ nhàng

bay bất kể thời gian, nhẹ nhàng bay cũng chỉ thấy hàng cây trụi lá bên bờ, sở dĩ hiện tại cửa sổ chạm trổ khéo léo đều đóng — thật đúng là dán giấy, cũng không phải thủy tinh — rèm cửa tơ tằm đều buông xuống, tránh cho quý nhân hưởng thụ nghệ thuật nhìn thấy cây trụi lá ven hồ. Nữ phục vụ cũng là đặc biệt tuyển chọn, không yêu cầu quá đẹp nhưng phải có chút ý vị, mặc đồ cổ trang phải có phong thái, còn có thể nói hai ba câu “Một hàng cò trắng vút trời xanh” và vân vân — ta chỉ tay vào tên món ăn. Cái này đặc biệt khó tìm, đương nhiên cũng chỉ hợp khẩu vị của các cao nhân môn sĩ lắm tiền, nếu muốn mở tiệc chiêu đãi người nước ngoài thì càng thích hợp.

Sở dĩ thấy cảnh tượng từng nhà gian ở Trân Thiện Phảng đều có người ta cũng không giạt mình, thấy tóc vàng tóc đen ngồi với nhau ta cũng không giạt mình, ta giạt mình chính là thấy cái đầu đen của Phương Thụ Nhân ở trong đó, ngồi cùng mấy người đầu đen và đầu vàng khác, cạnh cửa có một tấm biển nhỏ đề ‘Lãng yển các’.

Ta nhìn chăm chăm vào Phương Thụ Nhân, Phương Thụ Nhân rất nhanh có phản ứng, hung hăng quay sang, phát hiện là ta thì nở nụ cười, ánh mắt đảo ra phía sau ta lập tức biến thành mẹ kế, quay đầu nói chuyện với mấy người cùng bàn liền biến thành nụ cười tiếu lí tàng đao chuyên dụng.

Ta đứng sau lưng Dương Tử Văn: “Này, người biết trước hôm nay hân cũng tới đây đúng không?”

“Việc này có quan hệ gì? Bọn họ ăn là chuyện bọn họ, chúng ta ăn là chuyện của chúng ta, phiền hà gì đến nhau.”

Ta rất hoài nghi cái việc phiền hà gì đến nhau. Trân Thiện Phảng bốn phía đều ngăn thành gian riêng nhưng ở trung tâm có biểu diễn, sở dĩ ngăn giữa các phòng cũng chỉ là tấm bình phong bình thường. Chúng ta bất hạnh ngồi đối diện Phương Thụ Nhân, cách một đàn tranh và mỹ nữ ta vẫn cảm nhận được sát khí bắn về phía ta. Hết lần này tới lần khác Dương Tử Văn cứ đụng đụng lại kéo kéo ta, có lúc nói mấy câu, có lẽ giống như chúng ta liếc mắt đưa tình thân mật một chút. Ta cảm thấy hân đang cố ý, bởi vì cùng tiếp nhận ánh mắt tràn ngập sát khí nhưng hân chỉ mỉm cười tỏ vẻ thắng lợi liếc mắt nhìn Phương Thụ Nhân. Mỗi lúc như vậy sát khí sẽ nặng thêm vài phần. Ta như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, mỹ nhân thương cảm đàn ở giữa ta cũng không nghe đến.

Ăn gần như nuốt chửng làm ta suýt bị loét dạ dày, tuy Dương Tử Văn gọi đều là món đặc biệt, nói cách khác là ngồi ăn xem cảnh đẹp cũng khiến người ta hạnh phúc nhưng nếu tính tiền cho ta chắc chắn ta sẽ rơi vào trạng thái mặt không còn giọt máu. Mà trên người người luôn có hai ánh mắt sắc như dao đảo qua đảo lại người có nuốt nổi không. Hơn nữa ánh mắt Phương Thụ Nhân càng sắc bén thì Dương Tử Văn càng vui vẻ chiêm tiện nghi. Phương Thụ Nhân cũng không đơn giản, quay sang bên này thì sát khí ngùn ngụt, quay về bên kia thì khí tức hòa nhã vui vẻ, chỉ bằng bản lĩnh này ta cũng biết cả đời ta cũng không được như hân.

Qua loa kết thúc bữa ăn sang quý, ta chạy trốn chết, đồng thời cũng cự tuyệt đề nghị mời ta đi uống trà hay đưa ta về của Dương Tử Văn. Nói đùa sao, nếu ta còn ngồi cùng Dương Tử Văn thì trở về chắc chắn sẽ biến thành vụn cá.

Còn chưa quá chín giờ, người ở tàu điện ngầm còn rất nhiều, ta đứng giữa toa hành khách ra vào, nghĩ tới ánh mắt như muốn giết người của Phương Thụ Nhân, dùng võ đại não cũng đoán được hôm nay hân giận như thế nào, không biết có cái gì đang đợi ta đây. Ta rùng mình một cái, tuy rằng sợ nhưng ngực lại rất vui vẻ, một phần là vì hai thanh niên tài tuấn ở nơi công cộng tranh dành tình nhân khiến ta thảo mãn hư vinh của bản thân, một phần khác ta cũng không rõ là vì cái gì, bất quá, thấy hân ngồi ăn với một nhóm người chứ không phải hên hò cùng Chú Thanh khiến vật đè nặng trong lòng ta rơi xuống, thấy hân đẳng đẳng sát khí khiến ta có chút vui vẻ.

Không ai đến đón hay gây phiền toái, xuống ga tàu nhăm, vòng vo một đoạn xa, ta đi bộ hai mươi phút cuối cùng cũng về đến nhà Phương Thụ Nhân, ân, miễn cưỡng xem như nhà của ta đi. Tắm rửa sạch sẽ, đang nằm buồn chán trên giường của mình thì Phương Thụ Nhân như gió lốc tiến vào.

“Người về sớm vậy?” Ta giả vờ trấn định cùng hân chào hỏi.

“Người như thế nào lại ở cùng Dương Tử Văn?” Phương Thụ Nhân vẻ mặt âm trầm, ngữ khí sắc bén như dao.

“Hắn mời ta ăn.”

“Hắn mời người ăn thì người phải đi? Hắn bảo người chết người có đi không?”

“Hắn không bảo ta chết, hắn chỉ mời ta ăn.”

“Người cho là có chuyện ăn không phải trả tiền sao?”

“Mặc kệ có hay không, có thời gian ăn không phải trả tiền thì cứ ăn thôi.” Ta cũng bắt đầu tức giận. Ta cùng lắm chỉ đi ăn với người khác một bữa cơm, cũng lập tức về nhà, nào có như hắn cả đêm không về, hắn có mặt mũi gì để nghỉ ngơi ta!

“Người nghĩ vấn đề quá đơn giản, nếu lúc đó hắn muốn bá vương ngành thương cung thì ta xem người muốn khóc cũng không nổi!” Phương Thụ Nhân rống giận với ta.

“Chuyện bá vương ngành thương cung ngoài người ra không ai làm thế với ta!” Ta cũng rống lại hắn.

Sắc mặt Phương Thụ Nhân cứng lại, một lát sau hắn hung hăng nói: “Sau này không được đơn độc gặp mặt Dương Tử Văn nữa!” Tuy rằng hung bạo nhưng trong thanh âm của hắn có chút vị đạo ngoài mạnh trong yếu.

“Chính người cùng Chữ Thanh quan hệ không rõ!”

“Chuyện của ta không cần người quản!”

Lửa giận trực tiếp bốc thẳng lên não, ta trực tiếp ném lịch sáng mai cho hắn: “Vậy người cũng không có tư cách quản chuyện của ta!!!”

“Ta là ông chủ của người!!!”

“Cho dù người là ông chủ cũng không thể can thiệp vào sinh hoạt cá nhân của nhân viên!!!”

Phương Thụ Nhân bị ta cãi lại trợn trắng mắt, ta hung hăng nhìn hắn, chờ hắn nói ra lý do khiến ta không thể gặp mặt Dương Tử Văn.

Hắn hít một hơi, lòng ta loạn một chút, hắn lại hít một hơi, lòng ta lại loạn một chút, hắn đảo mắt, môi chuyển động, ta chăm chú nghe, thế nhưng hắn không nói ra tiếng nào.

A, thực sự là khiến người khác chịu không nổi. Ta thúc dục hắn: “Nói a, người có lý do gì để quản chuyện cá nhân của ta?”

Hắn bày ra bộ dáng quyết tâm, nhưng chỉ có quyết tâm chứ không làm, ta đợi đến chán nản, ta lại thúc dục hắn: “Hoàn toàn không nói nên lời sao? Nếu không người muốn ta giúp người nghĩ?”

Phương đại tổng tài trừng mắt nhìn ta, tiếp tục ra vẻ quyết tâm. Ta trộm cười trong lòng.

“Nếu không người cứ thẳng thắn thừa nhận người thích ta đi, vậy người có lý do vẹn toàn bắt ta không được gặp mặt Dương Tử Văn, đương nhiên ta không nhất định phải tiếp thu, bắt quá cũng là người thích ta...” Ta đắc ý dào dạt nói bậy.

“Vì người là món đồ chơi của ta!”

Ta ngây người. Phương Thụ Nhân vừa nói gì?

Ta nhìn hắn, hắn cũng hung hăng nhìn ta: “Ta là chủ nhân của người, ta đương nhiên có quyền cầm món đồ chơi của ta tiếp xúc với người khác!”

Cái lý do này thực sự buồn cười, căn bản nó còn không được phép tồn tại. Ta cười ha ha, cười đến mũi có chút chua xót, nước mắt tự nhiên chảy dài.

Mạnh mẽ đem chăn trùm kín người, ta lệ rơi đầy mặt. Mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân Phương Thụ Nhân tiến lại gần giường, sau lại đi ra cửa, mở cửa ra ngoài.

Nguyên lai, nguyên lai, hắn thủy chung chủ xem ta là món đồ chơi của hắn.

## 21. Chương 21

### CHƯƠNG 21

Khóc lóc hai ba giờ, ta tự cảm thấy không thú vị nên đứng lên. Tuy rằng hiện nay có vẻ thịnh hành một giới hạn giới tính, khắp thế giới đều tràn ngập cái gọi là nam nhân có vẻ đẹp trung tính nhưng ta cho rằng là nam nhân thì phải kiên cường, không cần hơi một tí là đòi sống đòi chết khóc lóc nỉ non, không phải là mất một đoạn luyến ái thôi sao? Vẫn nói nam hài không trải qua khó khăn không thể trưởng thành... không đúng không đúng, ta lại không thất tình, ai nói ta thất tình với họ Phương a, ta chỉ không thích bị hấn xem thường, ít nhất cũng phải cho ta nhân quyền và sự tôn trọng. Bình thường còn có thể miễn cưỡng, chính hấn còn dám nói ta là món đồ chơi!!! Mặc kệ hấn có nghĩ như vậy thật không, hấn vẫn cố giữ mặt mũi mà nói ra những lời này, đều là hấn không tốt, hừ hừ, họ Phương kia, tuy rằng ta từng bị hành động của người mê hoặc mà bỏ qua kế hoạch trả thù, bắt quá tiếp theo xem người chống đỡ thế nào, đương nhiên không còn những trò trẻ con trước kia nữa đâu!

Trong cơn giận nghiêng rằng nghiêng lợi thực tổn năng lượng, đặc biệt ta còn phải động não nghĩ kế hoạch trả thù, năng lượng bị tiêu hao càng nhiều. Lúc ở Trần Thiện Phảng căn bản bị ánh mắt của Phương Thụ Nhân làm hại khiến ta không ăn được mấy. Cho nên, còn chưa nghĩ ra cách tra tấn Phương Thụ Nhân ta đã đói bụng.

Đến nhà bếp hâm nóng một ly sữa và một cái sandwich, ăn như lang thôn hổ yết, máu đều từ dạ dày chuyển lên não, không bao lâu mí mắt liền đánh nhau. Ta quyết định, chờ sáng mai ngủ dậy rồi nghĩ thật tốt, ta không tin không chinh chết được con rùa Phương Thụ Nhân biến chất kia.

Thời điểm chuông báo thức vang lên ta vẫn ở trong mộng hăng hái dùng lưu đạn biến một đám cương thi thành thịt viên. Mắt nhắm mắt mở sờ soạn nửa ngày mới tắt được chuông báo thức, ta lại quay về giấc ngủ. Đang lúc mơ hồ thì chuông điện thoại lại kêu. Tiếp tục nhắm mắt sờ soạn lung tung nửa ngày, miễn cưỡng ấn nút nghe, đầu dây bên kia có người a lô hai tiếng rồi ôn tồn nói: “Nên dậy đi, nếu không rời giường người sẽ bị muộn, người còn chưa ăn sáng đâu.”

Thanh âm này... là Phương Thụ Nhân, tuy rằng ngữ khí của hấn tốt đến quái dị nhưng lửa giận của ta vẫn bốc lên tận trời: “Ta không đi! Ta đau đầu! Ta choáng váng!”

“Có phải bị cảm không? Hôm qua người có sao không? Ta gọi bác sĩ...”

“Không cần! Bất quá chỉ là một món đồ chơi, phá hỏng lại đổi, người không cần phải hao phí tâm tư!” Nguyên lai lời mình nói ra cũng có thể làm tổn thương chính mình, lời nói ra ta cũng cảm thấy ủy khuất.

Phương Thụ Nhân nói rất nhỏ: “Người đừng nói mình như vậy...”

“Ta!? Đây là lời ta nói sao?! Đây không phải lời vàng lời ngọc của ngài đêm qua nói ra sao? Vẫn nói quý nhân hay quên sự? Bất quá, có quên cũng không sao, người chỉ xem ta là món đồ chơi đúng không?”

“...”

Hấn trầm mặc càng làm ta bốc hỏa, hung tợn nện một quyền cắt đứt cuộc gọi, ta hướng ổ chăn ấm áp dụi dụi, quyết tâm bỏ bê công việc hôm nay. Phương Thụ Nhân! Người nhớ kỹ cho ta!

Có người gõ cửa: “Dậy ăn chút gì đi.” Vẫn là Phương Thụ Nhân, hơn nữa khẩu khí vẫn thực ôn hòa, ta giận đến hôn mê bất tỉnh, ta ném cái đồng hồ báo thức qua, đồng hồ đập vào cửa, phịch một tiếng, sau đó rơi cái rầm trên mặt đất

...

“Ta đi bây giờ, người nhớ kỹ phải ăn sáng, chiều ta sẽ về nhà ăn.” Hấn vẫn ôn tồn nhỏ nhẹ mà nói, đại khái cũng biết mình đuối lý.”

Nghe tiếng bước chân nhỏ dần, ta còn thở hồng hộc nửa ngày mới đem lửa giận hạ xuống, đắp chăn quá đầu, ta tiếp tục quay về giấc ngủ. Mở hồ mê muội, trong đầu đột nhiên có vầng sáng chợt lóe, nghĩ đến một chủ ý tuyệt diệu, ta kích động đến mức lập tức xốc chăn ngồi dậy, sau đó khấn trương vút chăn sang

một bên, thật sự rất lạnh. Nhanh chóng tính toán một chút kế hoạch chi tiết, ta nôn nóng chờ Phương Thụ Nhân về để thực hiện kế hoạch. Không cần nhìn gương cũng biết gương mặt của ta hiện tại thực dữ tợn.

Quyết định chủ ý, định ra kế hoạch, kế tiếp nên nghỉ ngơi dưỡng sức và tiến hành một chút huấn luyện cần thiết. Ăn luôn bữa sáng, bữa trưa cũng ăn thật nhiệt tình, buổi chiều lại ăn thêm một chút —— ta cần duy trì thể lực, có lẽ bữa tối không thể bình tĩnh mà ăn xong. Ăn uống xong xuôi, đương nhiên là thực hiện huấn luyện cần thiết, đứng trước gương phòng ngủ tập luyện một hồi, ban đầu có chút thiếu tự nhiên, sau lại thành thói quen, đặc biệt tưởng tượng đến vẻ mặt Phương Thụ Nhân lúc đó, dũng khí của ta tăng gấp trăm lần, càng tin tưởng vào việc bất chấp mọi khó khăn gian khổ vẫn có thể kiên trì không ngại hy sinh, tự mình trèo qua ba ngọn núi lớn.

Quả nhiên Phương Thụ Nhân đúng giờ cơm chiều thì về. Ta vừa nghe thấy tiếng ô tô liền chạy ra cửa sổ nhìn, thấy hắc xuống xe liền vội vàng chạy xuống chờ cửa. Nhóm người hầu sao, đã bị ta đuổi đi trước khi cửa mở rồi, ta không nghĩ đến việc mất mặt trước bọn họ.

Phương Thụ Nhân vừa mở cửa tiến vào, thấy ta tự nhiên đứng ở cửa đón hắc, biểu tình quả thực là không dám tin, lại có chút thụ sủng nhược kinh, biểu tình kia bình thường là của ta nha.

Mất thấy cửa chính ở sau Phương Thụ Nhân khép lại, ta trên dưới mặc áo sơ mi trắng quần đen (Người hầu ở nhà Phương Thụ Nhân cũng chưa có đồng phục khiến ta rất bất tiện, đành phải tự mình phối hợp), cung kính quỳ xuống, hai đầu ngón tay tương đối chạm đất, cúi thật sâu: “Hoan nghênh chủ nhân trở về.”

Quả là không có tiếng động, lòng ta thực muốn nhìn biểu tình của Phương Thụ Nhân lúc này a, chuyện ngàn năm khó gặp đó nha, đáng tiếc ta đang diễn nên không thể tự ý ngắt đầu, chỉ có thể tiếp tục quỳ rạp xuống đất. Họ Phương kia, người còn muốn ngăn người bao lâu a, nhanh để ta đứng lên a, người có biết quỳ trên sàn đá cẩm thạch lạnh thế nào không hả?”

Vẫn không có tiếng động, cánh tay của ta bị nắm lấy rồi kéo mạnh khỏi mặt đất, thiếu chút nữa thì trật khớp. Trước mắt hiện ra khuôn mặt nổi giận đùng đùng, tựa hồ còn có thương tâm.

“Người đang làm cái gì a!”

Tốt lắm tốt lắm, hắc thất thố, hắc kích động, hắc gầm rú, hắc phát điên... Ôi! Hắc thật sự xem cánh tay ta là bánh quai chèo mà nắm a!

Ngắt đầu, ta bày ra vẻ mặt ẩn nhẫn cho Phương Thụ Nhân xem, nói cách khác, trên mặt ta viết rất rõ ràng ‘Ta đau muốn chết nhưng ta sẽ liều mạng nhẫn nại, ngài không cần quan tâm’ vân vân, trong mắt nếu có thêm chút nước mắt thì tốt rồi, đáng tiếc khả năng diễn xuất của ta chưa đủ a.

“Dạ, chủ nhân. Nô tài tới hầu hạ chủ nhân.” Ta lần thứ hai nghiêm cẩn cúi đầu. Lực nắm cánh tay ta có chút thả lỏng, chính là có chút phát run. Ha ha, họ Phương kia, cho người biết ta không dễ chọc!

“Người, người vẫn còn giận ta đúng không?” Thanh âm hoảng loạn.

“Không dám, chủ nhân. Chủ nhân nói cái gì chính là cái đấy, nô tài nào dám giận chủ nhân.” Chết. Ta không tự chủ được mà bắt đầu nói mát, thu liễm thu liễm, La Lâu Lập, người hiện tại chính là thuận dân, tươi cười khiêm tốn, ngôn từ khiêm tốn, tuyệt không thể để hắc nhận ra người đang giận, muốn để họ Phương kia lĩnh hội đầy đủ thì ta phải thực nghiêm túc.

“Chủ nhân, thỉnh dùng cơm, nô tài tới hầu hạ chủ nhân.” Khiêm tốn mềm mại khiêm tốn mềm mại khiêm tốn mềm mại khiêm tốn mềm mại...

Ta vừa tự thôi miên chính mình vừa nghĩ dọn bàn ăn cho Phương Thụ Nhân, thế nhưng hắc vẫn nắm chặt tay ta, ta đương nhiên không thể làm gì, đành phải tiếp tục lộ ra vẻ mặt tươi cười diễn trò.

“Đừng gọi ta chủ nhân!”

“Chủ nhân, nô tài là món đồ chơi của ngài, không gọi ngài là chủ nhân thì nên gọi là gì?” Nói xong liền nghĩ tới chuyện tới qua, nghĩ đến mà lửa giận bốc thẳng lên đầu, bụng đầy ủy khuất khiến ta càng hạ quyết tâm tiến hành cách mạng đến cùng, tuyệt không bỏ dở.

“Người là tức giận vì lời ta nói tồi qua đúng không? Kỳ thật, kỳ thật ta, kỳ thật ta...” Quá hợp với ba lượt kỳ thật, Phương Thụ Nhân dường như nghẹn đến chết, cổ nghẹn nửa ngày mới nói tiếp: “Kỳ thật nếu người không nói người coi thường ta thì ta cũng không nói những lời như vậy...”

Không ngờ vẫn là lỗi của ta sao? Hạ mí mắt một chút, ta tiếp tục cho hắn một người biết vâng lời: “Chủ nhân, mời ngài ngồi.” Bất chấp cái gì món đồ chơi hay không phải món đồ chơi, ta túm hắn lôi đến bàn ăn, ấn vào ghế, đưa đĩa, đặt bát vào tay hắn: “Chủ nhân, ngài muốn ăn thứ gì? Nô tài tiếp cho ngài.”

“Người không cần lo cho ta, người cũng ngồi xuống ăn đi.”

“Món đồ chơi sao có thể ngồi cùng với chủ nhân, chủ nhân đừng nói đùa.” Ta càng nói càng quen miệng, vừa hăng say gấp đồ ăn vào bát hắn vừa nói: “Chủ nhân, ngài ăn cái này... Chủ nhân, nô tài giúp ngài gỡ xương cá... Chủ nhân, nô tài giúp ngài lột vỏ tôm... Chủ nhân, ngài muốn gì cứ nói, nô tài là kẻ mặc ngài sai sử, ngài không cần đau lòng nô tài.”

Phương Thụ Nhân muốn ngăn cản ta nhưng hắn lại không đem ta đánh ngã ra đất, cũng không thể đem toàn bộ tôm với cá ăn sạch cho nên ta vẫn tiếp tục giúp hắn gỡ xương cá lột vỏ tôm. Đương tiên, ta cũng không có hảo tâm giúp hắn gỡ xương cá lột vỏ tôm đâu, hừ, ta đây đang tra tấn hắn chứ có giúp hắn hưởng phúc đâu. Gỡ xương cá ta gỡ cho thịt nát bét, lột vỏ tôm ta lột cho không nhìn rõ hình dạng, tươi cười gấp vào bát Phương Thụ Nhân, mặt hắn đã biến thành quả mướp đắng nhưng vẫn nuốt toàn bộ, thực biết thời thế a! Nói thực nếu bát ta ăn ta cũng không ăn, tuy rằng tay đã rửa sạch sẽ nhưng... nhìn đồng đồ ăn bị ta bóp nát như thế bị con gì nhai rồi nhỏ ra... ách...

Bữa cơm này Phương Thụ Nhân vẫn không từ bỏ ý đồ thuyết phục ta ngừng gọi hắn là chủ nhân, ngừng hành động hầu hạ hắn lại, ta đứng bên cạnh vẫn không ngừng gấp đồ ăn vào bát hắn, mang theo nụ cười thỉnh chủ nhân dùng cơm. Phương Thụ Nhân ăn xem ra thực sự khó chịu, ta nghĩ hắn phải có tới hai cái dạ dày mới có thể ăn nổi. Ta cũng sống không khá giả, đứng thẳng một giờ, hơn nữa cũng bắt đầu đối bụng.

“Ta ăn xong rồi... gọi đầu bếp giúp người hâm nóng một chút rồi ăn đi.”

“Chủ nhân không nên lo lắng, nô tài không sao, ăn những thứ này là được rồi.” Ta giả bộ kính sợ.

“Điều lạnh rồi, ăn vào sẽ đau bụng.”

“Chủ nhân rộng lượng, bất quá món đồ chơi chỉ cần ăn cơm thừa canh cặn là đủ rồi.”

Phương Thụ Nhân rốt cuộc không chịu nổi, trừng mắt, đập bàn: “Ta khi nào để người ăn cơm thừa canh cặn! Ta nhất thời tức giận mới nói như vậy, người cần phải làm như thế này sao!”

Ta lập tức quỳ xuống, thanh âm run rẩy: “Chủ nhân bớt giận, chủ nhân bớt giận. Trước kia là nô tài không hiểu quy củ, hiện tại nô tài cũng không dám... nữa!” Cũng chưa giải thích một câu đã muốn ta sửa chủ ý? Lưỡi gắn hoa sen còn chưa đủ, đằng này miệng lưỡi hắn như gấn dao khiến ta lửa giận công tâm lại càng không thể.

Ầm một tiếng, Phương Thụ Nhân đem một cái bát ném xuống đất, mảnh vỡ với nước canh bắn ra tứ phía, ta bị một mảnh vỡ nhử sượt qua đầu, không khỏi ôi một tiếng, may mắn hắn không dùng chén đĩa trực tiếp nện xuống đầu ta mà chỉ ném tới bên cạnh. Còn chưa nghĩ hết, Phương Thụ Nhân đã bước tới cạnh ta, đem ta ôm vào trong lòng, sờ loạn một lượt, ăn no liền phát dục a, đây là ví dụ minh họa điển hình...: “Bị thương rồi sao? Ở đâu? Ta nhất thời nóng giận thiếu suy nghĩ.”

Ách, xem ra ta đã đánh giá thấp nhân phẩm của Phương Thụ Nhân, nguyên lại hắn vẫn có chút lương tâm, Hơn nữa có vẻ quan tâm đến ta. Ta không chút hoang mang để hắn sờ tới sờ lui ta một hồi mới chậm rãi trả lời: “Chủ nhân, nô tài không sao. Cho dù có sao thì ngài chỉ cần đổi món đồ chơi khác là được, dù sao đồ chơi cũng là thứ dễ hỏng.”

Phương Thụ Nhân đẩy mạnh ta ra, hai mắt phun hỏa vừa muốn mở miệng lại thấy ta lão đạo nên càng nhanh chóng giữ ta thật chặt, hắn kéo càng gần nhưng hai mắt không ngừng phóng hỏa, phỏng chừng lời muốn nói cũng bị đốt cho quên sạch cũng nên, hai mắt trợn lớn tới mức chỉ còn hơi nước, miệng phun khói trắng như xe hơi nước.

“Chủ nhân, ngài đừng nóng giận, nóng giận tổn thương tim phổi, ngài phải bảo trọng long thể a, ngài còn chưa lưu lại cho Đại Thanh một hoàng tử công chúa đâu, cũng không thể đi nhanh như vậy, ngài phải xin lỗi liệt tổ liệt tông, xin lỗi dân chúng bách tính...” Vì luyện tập cả buổi chiều nên có xem qua phim thâm cung, nói ra cái lời kịch kia rất thuận miệng.

Mặt Phương Thụ Nhân bắt đầu có điểm xanh, ta không dám trêu chọc hần nữa, bằng không chỉ sợ hần nổi sát tâm: “Chủ nhân, nô tài đi dọn dẹp những thứ trên mặt đất, ngài vội việc gì thì ngài làm đi, chín giờ nô tài sẽ mang điểm tâm và cà phê lên cho ngài.”

Sắc mặt Phương Thụ Nhân ngày càng xanh, nhìn thực đáng sợ: “... Gọi Ngô tẩu đến dọn dẹp là được.” Ngô tẩu là người chuyên dọn dẹp vệ sinh trong nhà Phương Thụ Nhân, cái chính là như những người hầu khác – đã bị ta tìm có đũa về, ta không thể để họ nhìn thấy bộ dạng ta quỳ dưới đất mở mồm chủ nhân chủ nhân.

“... Chủ nhân, trong nhà không có người khác.”

“Vậy cứ để đấy chờ mai bọn họ thu thập!” Phương Thụ Nhân xoay người lên lầu, lại dừng lại nói: “Nếu người muốn dọn dẹp thì dùng chổi quét, đừng dùng tay... cẩn thận bị thương.”

Hần vẫn suy nghĩ cho ta. Nhìn bóng dáng hần khi lên lầu bả vai đều sụp xuống, lộ ra sự nản lòng khiến ta có chút áy náy, thế nhưng trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh tối qua hần gọi ta là món đồ chơi, cừu hận giai cấp một lần nữa bùng lên. Lần này tuyệt đối không thể dễ dàng nhượng bộ!

Đúng chín giờ ta mang điểm tâm và cà phê lên cho Phương Thụ Nhân, đây là lần đầu tiên ta pha cà phê. Ta pha hết năm lần, đến lần cuối cùng mới có thể pha được tách cà phê như bùn nhão.

Bưng khay lên thư phòng, rất có lễ phép mà nhẹ nhàng gõ cửa, nói: “Chủ nhân, nô tài mang cà phê tới.”

“Vào đi.”

Ta dùng cả buổi chiều để học lễ tiết trên phim Nhật, giờ khay lên cao rồi bước vào, sau đó quỳ xuống: “Chủ nhân, cà phê của ngài.”

Phương Thụ Nhân đem khay cà phê đặt lên bàn, kéo ta dậy, sắc mặt khó coi hơn cả tách cà phê: “Người không thể dùng trò này lại sao?”

“Chủ nhân không thích món đồ chơi này sao?” Ta dùng giọng nói nịnh nọt đến ghê tởm.

“Không cần gọi ta là chủ nhân!”

“Chủ nhân, mời uống cà phê. Bất quá đây là lần đầu nô tài pha cà phê, có thể không hợp khẩu vị của ngài.” Cánh báo hần trước nhưng vẫn đứng nhìn Phương Thụ Nhân.

Phương Thụ Nhân có chút đại ra khi thấy cái tách cà phê nhìn như bùn nhão, cuối cùng vẫn bưng lên, mặt không đổi sắc cũng không chút nhăn nhó, một ngụm lại một ngụm, chậm rãi uống hết. Cằm của ta muốn rớt xuống, chẳng lẽ vị giác của hần có vấn đề?

“... Muốn thế nào thì người mới có thể dùng trò xiếc này lại?”

“Nô tài không rõ ý chủ nhân là gì. Nếu chủ nhân muốn thứ gì có thể ra lệnh cho nô tài.” Ta dường như có thiên phú diễn kịch, không thì ít nhất cũng có thiên phú biên kịch lời thoại.

“Ta sao có thể ra lệnh cho người! Nếu vậy... nếu vậy... ta chẳng phải thật sự là chủ nhân của người...” Giọng hần có chút run rẩy, dẫn đàn thấp xuống, tay nắm đến phát xanh đặt trên mặt bàn, đầu cúi thấp, không hề có động tĩnh.

Ta lén lút cầm lấy cái khay, lui ra ngoài. Phương Thụ Nhân... dường như có chút đáng thương, ta đùa quá mức rồi sao? Vẫn không cần đùa quá, vạn nhất hần thích trò này thì làm sao bây giờ? Tưởng tượng đến việc hần vô cùng đặc ý coi ta như nô lệ mà sai sử làm ta thiếu chút nữa đánh đổ khay cà phê. Không được! Đây là để giáo huấn hần, đỡ cho hần về sau tác oai tác quái trước mặt ta!

Mười một giờ, tắm rửa sạch sẽ, đến phòng tắm của Phương Thụ Nhân, hỏi: “Chủ nhân, có cần nô tài giúp ngài tẩy rửa” Hần thoát nhìn như thể sắp xuất huyết não, đuổi cổ ta ra khỏi phòng tắm.

Ước chừng mười một rưỡi, Phương Thụ Nhân mặc áo tắm bước ra: “Ngươi... ngươi như thế nào ở trong này?”

Ta cũng mặc áo tắm, quỳ trên giường hắt: “Chủ nhân, nô tài đến hầu hạ chủ nhân nha.”

Phương Thụ Nhân cắn chặt răng: “... Ngươi muốn hầu hạ như thế nào?”

Ta dùng thanh âm nghiêm túc như đang báo cáo, nói: “Chủ nhân, ngài muốn làm cái gì nô tài cũng không cự tuyệt. Món đồ chơi không có ý chí của riêng mình.” Sau đó lại cúi đầu xuống.

Ta dường như nghe thấy âm thanh đồ vật nào đó bị đánh gãy... Phương Thụ Nhân đem khăn lau tóc của hắt ném đến người ta, sau đó như con khủng long nổi điên chạy ra ngoài, ven đường còn có tiếng đồ vật đổ vỡ.

Ta hài lòng chui vào ổ chăn của Phương Thụ Nhân, mỉm cười nhắm hai mắt lại. Đùa giỡn người khác quả là chuyện vui vẻ a.

## 22. Chương 22

### CHƯƠNG 22

Giằng co với vở kịch chủ nhân và món đồ chơi gần một tuần, bằng cảm giác của làn da cũng có thể biết khí áp bên người Phương Thụ Nhân ngày càng thấp, có khi còn thấp hơn eo biển Mali. Mỗi lần ta quỳ xuống bưng khay cà phê, cầm quần áo màu sắc thực khủng bố hoặc cung kính dâng báo cho chủ nhân đều có thể cảm nhận được không khí xung quanh bị điện ly, nói ta đang quỳ gối giữa mắt bão cũng không khác là mấy.

Mất thấy tâm tình Phương Thụ Nhân ngày càng kém, gần tới ranh giới chịu đựng, tâm tình của ta ngày càng tốt. Quỳ gối một chút có là gì a, nói một chút những lời ghê tởm có là gì a, ngược lại, thấy biểu tình của Phương Thụ Nhân càng khiến ta nóng lòng muốn quỳ xuống. Mỗi lần cúi đầu cung kính gọi hắt ‘chủ nhân’ ta đều âm thầm cười đến phát run, họ Phương kia, thà đắc tội quân tử cũng đừng đắc tội tiểu nhân, người tự thể nghiệm hậu quả vì dám nghĩ ta là món đồ chơi đi.

Bảy rưỡi sáng, giữa tiếng chuông đồng hồ kêu điên cuồng, ta ngáp dài rời khỏi giường. Ta cầm cái đồng hồ đang kêu inh ỏi gây người một chút mới chậm rãi hồi phục tinh thần — từ khi sống ở nhà Phương Thụ Nhân, bữa sáng có người chuẩn bị, đi làm có xe đưa đón, lâu lắm rồi mới rời giường sớm như vậy, đồng hồ sinh học của ta tuyệt không tiếp nhận thời gian rời giường sớm như vậy.

Lại ngây người hai phút, nếu không lo lắng đến kế hoạch trả thù Phương Thụ Nhân ta nhất định quay về ổ chăn ấm áp. Phương Thụ Nhân, ngươi thật có phúc khí, ta còn chưa từng tự tay làm bữa sáng cho chính bản thân, hôm nay cho ngươi một chút tiện nghi, cho ngươi hưởng thụ một chút săn sóc của món đồ chơi.

Trên đời này, chuyện thống khổ nhất là chui khỏi ổ chăn ấm áp vào mùa đông. Chậm rãi mặc quần áo, rửa mặt xong xuôi, ta xuống bếp. Khi ở nhà trọ thỉnh thoảng còn dùng đến cốc chịu nhiệt nấu mì và vằn vằn, sau khi dọn về đây thì hoàn toàn cách xa nhà bếp, đến giờ vẫn chưa bước vào bếp nửa bước, lần gần nhất có lẽ là lúc nửa đêm đói bụng nên mò xuống tủ lạnh tìm đồ ăn.

Họ Phương quả thực có tiền, phòng bếp còn lớn hơn phòng trọ của ta trước kia, đương nhiên cũng sạch sẽ hơn phòng của ta. Ta ở trong bếp vòng vo một lượt, mỗi đồ vật đều cầm lên xem qua một chút rồi đặt xuống, từng ngăn tủ đều mở ra xem một lần, cuối cùng cũng nhận ra: nơi này quả thực là thế giới ta không biết một cái gì a. Các loại công cụ quái lạ, còn dán cả nhãn mác kỳ quái bằng tiếng Anh không giống bình thường, nếu chúng nó không có mùi hương của thức ăn ta còn hoài nghi có phải ta vào nhầm phòng thí nghiệm hay không.

Dựa theo tiểu thuyết và TV, hiện ta hẳn phải dùng lò nướng nướng hai miếng bánh, sau đó chuẩn bị thịt lợn muối, chân giò hun khói, trứng tráng, pho mát gì gì đó, sau đó pha cà phê mang đến giường cho Phương Thụ Nhân — chính là, trong cái đồng hồ kỳ quái sáng bóng này thì cái nào là lò nướng bánh a? Cho tìm được thì dựa vào cái tài năng nấu nướng vô dụng của ta mà thành công được sao? Thịt lợn muối là cái gì vậy? Chắc chắn bữa sáng đã ném qua, bắt quả nó nhận ra ta thì ta cũng không nhận ra nó. Pho mai với

dầu ăn, ta ngậy người tìm trong đồng chai lọ dán nhãn tiếng Trung với tiếng Anh, cũng đành phải bỏ cuộc. May mắn trứng gà và dầu ăn cũng tìm được – quả thực cảm thấy rất thân thiết.

Lúc bụng bữa sáng lên lầu, ta cảm thấy chính mình thật sự đã đạt tới cảnh giới thánh nhân —— có người nào khoan hồng độ lượng hoàn toàn không mang thù như ta không? Tuy chịu vũ nhục lớn như vậy nhưng ta tuyệt không hận Phương Thụ Nhân, thật sự, ta một chút cũng không hận hắn. Nghĩ đến biểu tình của hắn khi hưởng thụ sự phục vụ của ta, ta liền cảm thấy khoái trá vô cùng, đáng tiếc ta không thể huyết sao, không có cách nào để biểu đạt sự hưng phấn của ta.

Đẩy ra cánh cửa phòng ngủ ta dùng không quá hai lần, tổng tài đại nhân đang cuộn tròn người ngủ trên giường. Mỗi tối ta đều ngồi trên giường đợi hắn đại giá, mà Phương Thụ Nhân hai ngày đầu trầm mặt như nước phẩy tay áo bỏ đi, ngày thứ ba thì trực tiếp ngủ ở phòng của ta, tặng cho ta cái giường lớn siêu thoải mái ở phòng hắn.

Nhẹ nhàng quỳ gối bên giường hắn, giơ cao cái khay ngang mày —— này có tính là vợ chồng tôn trọng nhau không\*? —— Sau đó dùng thanh âm nịnh nọt ôn nhu đến ta cũng thấy buồn nôn gọi: “Chủ nhân, nên rời giường.”

(\* do tích vợ của Lương Hồng thời Hậu Hán khi dâng cơm cho chồng ăn luôn nâng khay ngang mày)

Rất có kiên nhẫn gọi ba bốn lần, Phương Thụ Nhân trở mình, chau mày, rất không tình nguyện mở to mắt. Trong nháy mắt nhìn thấy ta hắn thực ngu xuẩn há to miệng. Hắc hắc, nguyên lai tinh anh xã hội ngủ dậy vào sáng sớm cũng có loại bộ dáng này. Ta cười thâm trong lòng, ngoài mặt thì cung kính dâng cao khay điểm tâm: “Chủ nhân, thỉnh dùng bữa sáng.”

Phương Thụ Nhân ngơ ngác há mồm, nhìn ta, lại nhìn cái khay, tựa hồ dần nhớ ra chuyện hôm qua, sắc mặt lập tức trầm xuống, miệng cũng ngậm lại, rất nhanh hừ một tiếng, xốc chăn lên rồi mặc quần áo. Ta lập tức đặt khay điểm tâm lên cái tủ ở đầu giường, đứng dậy ân cần giúp hắn mặc quần áo: “Chủ nhân, xin để nô tài giúp ngài thay quần áo”. Ân, chỉ cần nhập tâm, lời thoại tiếp theo cũng thật trôi chảy, ta thật có thiên phú diễn kịch nha, có lẽ lúc trước nên đăng kí vào học viện điện ảnh mới đúng.

Phương Thụ Nhân không cự tuyệt vì bình thường giúp hắn phối đồ và sửa sang lại quần áo là nhiệm vụ của ta. Bất quá... thời điểm ta quỳ dưới đất giúp hắn đi tất, mặt hắn liền cứng ngắc, hung tợn cự tuyệt ta. Lúc ta chạy vào toilet làm ẩm khăn mặt giúp hắn rửa mặt thì sắc mặt hắn càng khó nhìn, không nói lấy một câu, kiên quyết nhưng không thô bạo đẩy ta khỏi cửa rồi nặng nề đóng cửa lại.

Ta đương nhiên không tức giận, lòng ta ca hát nha, chính là không thể biểu hiện ra ngoài nên có chút ghen. Chờ Phương Thụ Nhân ra ngoài, ta lại cầm chén đĩa quỳ xuống thỉnh hắn dùng bữa. Tuy rằng hắn đang bị mây đen quần thân nhưng ta vẫn thực kiên định, tuy rằng nhìn qua thì mưa bão sắp nổi nhưng chắc chắn không có sấm chớp.

Một đoàn mây đen này miễn cưỡng cầm lấy bữa sáng ta làm, tay trái bụng sữa hâm nóng bằng lò vi ba, tay phải cầm hai miếng bánh mì cũng hâm nóng bằng lò vi ba (ta đặt lên trên một miếng đậu hũ thay cho phô mai), theo đó là trứng luộc nhìn như miếng cao su, hai miếng cải trắng, hai lát cà chua, trong một phút hắn đem tất cả giải quyết xong. Ta không khỏi dùng ánh mắt thực sự sùng bái nhìn hắn, cái gì gọi là ăn phải đau khổ mới là người bề trên a, cái gì gọi là chữ nhẫn đặt trên đầu như một thanh đao a, cái gì gọi là trăm nhẫn thành tiền a, nhìn mặt Phương Thụ Nhân lúc này người có thể khắc sâu đạo lý trên.

“Chủ nhân, nên đi làm.” Thuận tay đưa lên bao công văn, ta hai tay đặt trên trán, lại quỳ xuống: “Cung tiễn chủ nhân.”

“Người không đi cùng ta?”

“Món đồ chơi sao có thể đi cùng xe với chủ nhân? Món đồ chơi tự mình đi, chủ nhân không cần vì một món đồ chơi mà lo lắng.”

Trên đầu có tiếng vang khanh khách, là tiếng nghiêng răng của Phương Thụ Nhân sao? Bất quá, với tài sản của hắn thì đem cả mồm đổi thành răng kim cương cũng không thành vấn đề. Chính là, không có răng, không phải biến thành kẻ vô sỉ chân chính sao? Nhưng thật ra rất hợp với hắn. Ta tiếp tục duy trì tư thế

dán mặt trên đất, tưởng tượng bộ dáng Phương Thụ Nhân cười lộ ra một đồng kim cương, cười đến thiếu chút nữa thì nội thương, cơ hồ không nghe thấy tiếng đóng cửa khi hắn ra ngoài.

Ra khỏi cửa thì chạy như điên năm phút đồng hồ, thở hổn hển như trâu gọi một cái taxi, rút ra một tờ tiền lớn mới kịp giờ làm. Tiền xe mấy ngày nay thực nhiều quá đi, bất quá... để Phương Thụ Nhân thể nghiệm hậu quả làm ta tức giận thì khó tránh khỏi phải trả giá, ta hiểu rõ. Bất quá ngày mai vẫn phải gọi Phương Thụ Nhân sớm một tiếng thôi, như vậy cho dù hầu hạ hắn ăn xong bữa sáng cũng có thời gian bắt xe bus.

Buổi sáng không có gì hay để nói, lấy danh nghĩa thông báo lịch công tác mà chạy đến phòng Phương Thụ Nhân vài lần, ở công ty đương nhiên không thể khoa trương như vậy, nếu không có người ta liền cúi người 90 độ, miệng gọi ‘chủ nhân’ khiến sắc mặt Phương Thụ Nhân xanh như tàu lá mới lui ra ngoài. Nếu có người ngoài, ta bày ra thái độ tuyệt đối là thuần túy giải quyết việc chung, rõ ràng chiếu cáo thiên hạ ta và tổng tài đại nhân có quan hệ mới lạ – ta đối với tổng tài đại nhân là tôn kính nhưng e sợ. Chiều này rất hữu hiệu, đến giữa trưa Phương Thụ Nhân cũng không đến kiểm tra qua khiến ta có chút mất mát, ta còn vô số chiêu chưa sử dụng đâu.

Làm ta ngạc nhiên chính là Từ Vận Tiếp cứ nhiên gọi điện đến, đối với quan hệ của ta với tổng tài thời gian này không tốt lắm đặc biệt quan tâm lo lắng, cũng thay mặt tất cả đồng sự hướng ta ân cần hỏi thăm, dạy ta phải lấy cách mạng lấy quần chúng làm trọng, phát huy đầy đủ tinh thần: một – không sợ khổ, hai – không sợ chết, ba – không biết xấu hổ, bốn – không biết nhục nhã, mau chóng khôi phục quan hệ với lãnh đạo, tránh cho tổng tài đại nhân sinh ra hiểu lầm với phòng ban cũ của ta, cho rằng bọn hắn không có môi trường tốt để nuôi cấy nhân tài và vân vân.

Ta nghe vào tai trái liền cho ra tai phải, tiếp tục sắp xếp lịch tiệc tùng của ta, cuối cùng nói với hắn tinh thần không sợ khổ không sợ chết không biết xấu hổ không biết nhục nhã của ta hiện đang được phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, không đợi hắn có phản ứng liền tắt điện thoại. Rõ ràng hiện tại ta chiếm thế thượng phong, ngẫm lại thế nào thì Phương Thụ Nhân phải tìm cách khôi phục quan hệ của chúng ta mới đúng, vì e ngại nên không thể nói rõ lại bị bọn người kia giáo dục, thực khiến người khác buồn bực.

Điện thoại lại kêu, lần này cứ nhiên là Thượng Huyền Nguyệt. Ta không có tâm tư để ý nàng, lầm bầm nói: “Em nha, có chuyện gì không?”

“Đương nhiên đương nhiên, tìm anh buổi tối hẹn hò nha.” Nghe ra âm thanh nàng thực hưng phấn.

“Tôi? Bạn tôi đâu? Cô đối với tôi thế nào không liên quan, tôi cảnh cáo cô, cô dám đối Lâm Hoa bội tình bạc nghĩa, giao tình chúng ta chấm dứt từ đây.”

“Anh thôi đi, lời này anh nói với bạn anh cũng chẳng khác lắm đâu.”

“Sao lại thế? Em bị hắn bội tình bạc nghĩa? Em yên tâm, anh là người lương theo đạo lý không giúp người thân, cho dù hắn là anh em ruột của anh, dám làm ra chuyện trái đạo lý diệt ước mơ anh sẽ không tha cho hắn.”

“Cái gì trái thiên lý diệt ước mơ, ít dùng loạn từ ngữ đi. Cho dù hắn bội tình bạc nghĩa cũng không tới phiên anh ra tay, em sẽ vì xã hội mà trừ hại.”

“Nói như vậy hai người vẫn chưa chia tay nha?”

“Ta phi! Họ La kia, rốt cuộc hôm nay người có ra hay không?”

Thấy cô nãy nãy phát hỏa ta vội vàng nói: “Em cũng phải để anh tra xem tối nay có lịch hay không nha.”

“Người từ khi nào thì vội như vậy? Có thư kí giúp người làm lịch công tác sao?”

“Không phải đang giữ lịch trống cho ngài đây sao?” Buổi tối dường như không có việc của ta, lại đang chiến tranh lạnh với Phương Thụ Nhân: “Được rồi, tối nay mấy giờ, ở đâu?”

“Anh hắn là 5 giờ tam tâm đi? Về thì qua đây chờ em.” Nàng nói ra địa chỉ ngân hàng.

“Này này, như vậy thật sự được sao? Các đồng sự của em sẽ không hiểu nhầm em bắt cá hai tay này nọ chứ?”

“Có nam nhân tốt đưa đón còn vinh quang hơn cả chuyện lái xe thể thao quý giá, không giẫm nát mấy cái thuyền thì không chứng minh được mị lực của em, để các nàng ghen tị đi thôi.”

“Vậy Lâm Hoa đâu? Em không bồi cậu ta? Cậu ấy có biết hôm nay em tìm anh không?”

“Hắn có thời gian bồi em, em sẽ không tới tìm anh – đêm nay hắn cùng lão Đại nhà anh tiếp khách ăn cơm bàn sinh ý. Em hỏi rõ mới tìm anh gặp mặt. Yên tâm, em không nói cho hắn đâu.”

Như thế nào càng nói càng cảm thấy ta và Thượng Huyền Nguyệt giống như ra ngoài yêu đương vụng trộm? Ngắt điện thoại, ta ôm cánh tay thận trọng tự hỏi thật tốt, vẫn quyết định không đem chuyện này nói cho Lâm Hoa, nếu hắn hỏi ta với Huyền Nguyệt ra ngoài gặp riêng để làm gì thì ta nói thế nào? Càng không thể nói cho hắn, Huyền Nguyệt đối với chuyện tình cảm của ta và lãnh đạo trực tiếp có hứng thú đặc biệt được.

Vừa làm việc vừa suy đoán Huyền Nguyệt tối nay sẽ tấn công thế nào, nghĩ xem ta nên ứng đối thế nào. Vừa đến 5 giờ ta lập tức thu thập đồ đạc tính toán chạy lấy người. Phương Thụ Nhân lại đẩy cửa đi ra, dùng khẩu khí giải quyết việc chung nói: “La Lâu Lập, chuẩn bị một chút, tối nay chúng ta tham dự tiệc tối.”

Ta biết tối nay là tiệc sinh nhật, cũng biết có không ít nhân vật máu mặt tham dự, ta đã giúp hắn chuẩn bị lễ vật và thiệp mừng, bất quá, ta không nên tham dự cùng hắn mới đúng: “Phương tổng tài, tôi đã giúp ngài mời bạn gái tốt, lại mang tôi đi thực không thích hợp.”

“Người theo giúp ta đi.” Hắn phụng phịu, loại ngữ khí bướng bỉnh như tiểu hài tử cố tình gây sự, hắc hắc, Phương Thụ Nhân, người cũng có ngày hôm nay.

“Thực xin lỗi, Phương tổng tài, tối nay tôi có hẹn với một người, hơn nữa bữa tiệc này tôi tham gia cũng không thích hợp.”

Sắc mặt Phương Thụ Nhân trầm xuống: “Hẹn ai?”

“Là một người bạn bình thường ngài không biết.”

“Nam hay nữ?”

Này thực giống phỏng vấn phạm nhân, ta trầm mặc không nói, trong lòng suy đoán không biết ta cùng nam nhân ra ngoài hắn sẽ yên tâm hay cùng nữ nhân ra ngoài hay sẽ yên tâm? Có khi nào hắn không nhin được lại tuyên bố ta là món đồ chơi của hắn, thanh minh quyền sở hữu của hắn với ta, cảm ta buổi tối ra ngoài? Nếu như vậy ta phải thật sự cầu hắn không chết quá sớm, chậm rãi hưởng thụ sự tra tấn của ta.

Không chiếm được đáp án của ta, sắc mặt Phương Thụ Nhân thực sự âm lãnh, đứng bất động nửa ngày cư nhiên nói một câu: “Về sớm một chút”, sau đó quay đầu rời đi. Người này coi như không ngu ngốc, biết cùng một chuyện không thể vấp ngã hai lần.

Thượng Huyền Nguyệt dẫn ta đến một quán ăn món cay Tứ Xuyên, trình trọng đề cử cho ta món thịt xay đậu hủ và canh thịt bò, chúng ta vừa hít hà vừa dùng bữa và tán gẫu. Nơi này chật kín người, hơn nữa còn có sinh ý đặc biệt thịnh vượng của một nhà hàng nhỏ, mỗi bàn đều đặc biệt náo nhiệt, tất cả mọi người đều thỏa sức gào thét. Ta đoán Huyền Nguyệt là cố ý, muốn giấu một con trâu thì phải giấu vào đàn trâu, muốn nói ra bí mật thì phải chọn nơi ồn ào, ai cũng không nghe thấy chúng ta nói cái gì, ngay cả chính mình cũng không để gì mà nghe thấy.

Thượng Huyền Nguyệt này thực sự là một nữ nhân tốt, không hề quanh co lòng vòng chút nào, gọi đồ ăn xong quay đầu liền hỏi: “Tình cảm giữa anh và tổng tài của anh tiến triển thế nào rồi?”

Ta thiếu chút nữa đem lá trà nuốt đến khí quản, khó khăn lấy lại khí, lập tức hạ giọng giải thích: “Anh và hắn thì có tình cảm gì.”

“Không có cảm tình? Hai người bắt đầu từ quan hệ thân thể sao?”

Ta quả thực sắp chết ngất, nữ nhân hiện tại, nữ nhân hiện tại...

Huyền Nguyệt nhìn nhìn sắc mặt của ta, thật cẩn thận nói: “Tức giận?”

Ta cười ha ha: “Không có không có, anh nào dám a.”

“Anh có gì thì nói thẳng đi, em cũng không làm gì anh. Đừng trách em đường đột a, nhưng loại sự tình này anh không thể nói với người nhà, không thể nói với bạn bè, không thể nói với đồng nghiệp, trừ em ra thì anh có thể nói với ai? Hơn nữa em có nhiều năm kinh nghiệm với tiểu thuyết ngôn tình, không những có khả năng giúp anh phân tích tâm lý đối phương, còn có thể căn cứ vào tình huống mà bàn mưu tính kế, bất kể anh muốn cải thiện, đột phá hay muốn biết thực tâm của hần, em đều có ít nhất mười phương pháp để anh lựa chọn...”

Nàng lúc đầu còn nói đứng đắn, lúc sau liền nói như bọn thầy bói ngồi ở công viên nhỏ ngay được. Bất quá ngẫm lại việc này, ta quả thực ngoài nàng ra không có cách nào nói với người khác, nàng nói cũng có chút đạo lý. Chính là, phải bắt đầu từ đâu? Đầu tiên, nàng vì cái gì lại gọi điện tới? Nhất thời không nhớ ra. Chơi đùa một trận với Phương Thụ Nhân thật là vui, đều quên vấn đề đầu tiên là gì.

Thượng Huyền Nguyệt còn nói: “Bắt đầu bằng quan hệ thể xác thì không dễ dàng tiếp tục... anh không phải muốn buông tha tình cảm, chính là sợ hần chỉ chơi đùa mà thôi? Hoặc là anh bị thể lực áp chế không thể không theo, kỳ thực trong lòng vẫn hướng tới tự do? Vẫn nói anh đồng thời bị hai vị tổng tài theo đuổi, đã say đắm với loại cường thế này, lại rơi vào sự ôn nhu của hần, khó xử không thể lựa chọn?” Nàng càng nói mắt càng sáng: “Có việc gì khó xử cứ nói, việc khác em không dám nói, chuyện tình cảm em cam đoan nói chỉ có chuẩn — tốt xấu gì em cũng viết hơn bảy tám chuyện tình cảm.” Nàng bày ra bộ dáng hào khí ngất trời, vì giúp bạn bè mà không tiếc cả mạng sống.

“Cái kia... tiểu thuyết và ngoài đời phải khác chứ?”

“Không hần, hiện thực là cơ sở để viết tiểu thuyết, tiểu thuyết là sự chất lọc từ hiện thực, đều giống nhau, đều giống nhau. Anh nói đi, em chăm chú lắng nghe, muốn em cho ý kiến em liền cho ý kiến, không muốn em nói em tuyệt giữ im lặng. Về vấn đề bí mật anh càng có thể yên tâm, em có thể dùng danh dự để đảm bảo.”

“Em còn có danh dự sao? Còn tưởng em là bà tám có đẳng cấp...”

“Được, tùy anh nói gì cũng tốt.” Huyền Nguyệt bày ra bộ dáng nhẫn nhục.

Thứ nhất, chuyện này có lẽ trốn không thoát. Thứ hai, chuyện này giữ một mình có chút buồn, có khi thật sự muốn tìm một người để tâm sự, ta rút cuộc nhớ ra ngày đó gọi cho Huyền Nguyệt vì chuyện của Chúc Thanh, vì thế nói: “Gần đây hần hình như có người khác...”

“Có người khác?” Thượng Huyền Nguyệt càng hưng phấn, nghiêng người, dựa vào thật sự gần, nói: “Anh có gặp qua tình địch không? Bộ dạng như thế nào? Thuộc loại hình nào? Đoán xem bọn họ tiến triển đến mức nào rồi? Thái độ của Phương Thụ Nhân với anh và hần có gì khác nhau không? Anh cảm thấy họ Phương đối với ai tốt hơn? Có thể là hiểu lầm không? Nếu không thì dứt khoát anh bị chứng vọng tưởng?”

Ta nghiêng người sang một bên: “Cô nãi nãi, nói thì đã nói, cô dựa gần như vậy làm gì, nếu Lâm Hoa thấy tôi nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không chứng minh được sự trong sạch.”

“Ai nha, cái kia không liên quan, em tùy tiện nhỏ nhẹ một chút là giải quyết xong hần rồi... vẫn nói chuyện của anh đi.”

Lâm Hoa rút cuộc có phát hiện ra bản chất của cô nãi nãi này không a? Người anh em, nếu người bị nàng ăn sạch, thỉnh tha thứ, không phải lỗi của ta.

“Tình địch nha...” Ta nghĩ nửa ngày cũng nghĩ không ra từ gì để hình dung: “Thoạt nhìn thực thoải mái, ta ngẫm còn cảm thấy động tâm... cao cao gây gây... bộ dáng thực... thực... thực tuần tú, tuy rằng ăn mặc có chút kì dị... nhưng do hần làm nghệ thuật mà thôi, muốn làm nghệ thuật chắc chắn phải có điểm khác thường nhân... nói chuyện rất thông dong... ăn mặc bình thường thoạt nhìn rất có khí chất.”

Thượng Huyền Nguyệt hết sức chăm chú lắng nghe, nghe đến hết, đập bàn thở dài: “Ai nha... em thích nhất kiểu tiểu thụ như vậy a...” Đột nhiên lại bắt lấy tay ta, thành khẩn nói: “Anh yên tâm, mặc kệ hần có phù hợp với sở thích của em thế nào em cũng dốc toàn lực để giúp anh! Em cũng không phải loại người thấy sắc quên bạn!”

Ta nhanh chóng rút tay ra, nam nữ thụ thụ bất thân, đặc biệt đối phương đã là vợ của bằng hữu nên càng không thể: “Nói không chừng cô vừa thấy hắn đã đem tôi quăng ra sau đầu.”

“Cho dù gặp hắn em cũng không phản bội anh! Anh cũng là kiểu tiểu thụ em thích a! Huống chi anh còn tới trước, phúc lợi của hắn em sẽ tính sau...”

“Này này, cô nghĩ chính mình là nguyệt lão hay thần tình yêu a?”

“Không không” Huyền Nguyệt khiêm tốn nói: “Em chỉ là sinh vật tối khủng bố —— một hủ nữ mà thôi.”

Ta có chút không hiểu từ ngữ nàng nói nhưng ta cũng không muốn hỏi, phỏng chừng hiểu càng rõ càng chịu nhiều đả kích: “Kỳ thật anh cũng không sao hết, hai người họ thoạt nhìn cũng thực xứng đôi.”

“Sao lại có thể vì người khác mà hủy đi chí khí uy phong của mình, anh và họ Phương kia cũng rất xứng đôi đó thôi! Cho dù không xứng cũng không liên quan! Trong tay hủ nữ chúng ta không gì là không thể!” Xem chừng nhiệt huyết của sinh vật tối khủng bố bắt đầu sôi sục rồi: “Anh tiếp tục nói, anh tiếp tục nói.”

“Ừm... quan hệ của bọn họ, anh cũng không biết tiến triển đến mức nào rồi, bất quá Phương Thụ Nhân đã mua cho hắn một căn hộ...”

“Căn hộ, nga nga, ừm, nhất định đã lên giường... đừng lo, chuyện này cũng không thể chứng minh điều gì... số lần các anh ở trên giường còn nhiều hơn một chút, hơn nữa anh còn ở chung với hắn.”

“Cái gì!? Ai ở chung với ai?!”

Này này này này này này này này này không phải giọng của Lâm Hoa sao!!!! Ta hóa thạch. Lâm Hoa sao lại ở chỗ này! Chẳng lẽ Huyền Nguyệt bán đứng ta? Ta liếc sang Huyền Nguyệt, nàng thật sự là thông minh, lập tức hiểu được ý tứ của ta, đứng lên hỏi: “Lâm Hoa, sao anh lại tới đây? Không phải anh nói hôm nay muốn bàn chuyện không thể ăn cơm cùng nhau sao?” Chuyện này chắc chắn là hướng ta chứng minh nàng trong sạch.

“Khách hàng đang chịu tang chồng, phải về nhà ăn cơm, cho nên anh mang lão Đại tới đây ăn thịt xay đậu hủ với canh thịt bò.”

Huyền Nguyệt a Huyền Nguyệt, không có việc gì người dẫn ta đến nhà hàng bọn họ đề cử làm gì, bị bắt quả tang rồi. Ta thật muốn che mặt chạy trốn, đáng tiếc Ngũ lão Đại và Lâm Hoa đã một trái một phải ép ta và giữa.

“Hảo tiểu tử, cậu thành thành khai báo, vừa mới nói cậu với ai ở chung? Cưng nhiên cẩn thận như vậy, cậu tính toán đoạn tuyệt tình nghĩa huynh đệ sao?”

Ta chỉ biết Ngũ Hữu Kỳ chắc chắn không cho qua việc này: “Lão Đại, không thể nói như vậy... tôi là có nỗi khổ riêng...” Đồng thời trong lòng nhanh chóng lướt qua mấy trăm ý tưởng trong đầu, mưu cầu trong thời gian ngắn nhất có thể nghĩ ra một câu chuyện cũ.

Lâm Hoa xuất ra nắm đấm xã hội đen, mặt xanh lét gầm lên: “Nỗi khổ riêng cái rắm! Chúng ta đã ước định có cơm cùng ăn có áo cùng mặc có mỹ nữ cùng ngắm, ngựa của lão Đại sau khi chúng ta đồng ý mới truy kích, ngựa của ta người còn gặp trước, hiện tại người cùng người ta ở chung, chúng ta cứ nhiên không biết, hơn nữa người biết đầu tiên cũng không phải chúng ta! Họ La kia, người sờ lại lương tâm rồi nói xem, người không làm... chúng ta thất vọng sao?”

Ta sờ sờ người rồi nói: “Ai nha, lương tâm của tôi hôm nay không mang, quên ở nhà.”

“Hôm nay không mang, trước kia cũng không mang?”

“Tôi luôn không mang theo, hiện tại đời không yên ổn, mang ra nếu bị trộm thì không tốt a, thật thà hiện nay rất khó kiếm.”

“Ít lằng nhằng, hiện tại ai phải có lương tâm a, mắt còn không kịp đâu.” Thái độ Lâm Hoa hung dữ, chỉ tiếc không thể đập vỡ chai bia rồi cắt cổ ta: “Hiện tại mau thẳng thắn chúng ta còn cho người toàn thân, NÓI!”

Ta nhanh chóng chuyển sang Ngũ Hữu Kỳ: “Lão đại, luật pháp khai ân, luật pháp khai ân, tôi cái gì cũng nói.”

Thanh thanh giọng, ta bắt đầu bậy bạ, trong lòng cầu nguyện Huyền Nguyệt không cần bốc hơi: “Kỳ thật... ừm, chúng ta bắt đầu chưa lâu, muốn chờ quan hệ phát triển, xác định rõ một chút thì nói với các cậu.” Ta cười lấy lòng với bọn họ: “Cũng không thể tùy tiện ai cũng mang đến phiền các cậu đúng không? Vốn tính toán... giới thiệu cho các cậu, chính là...” Ta liếc mạng chậm chậm nhả từng từ, lấy cớ để nghĩ sẵn trong đầu: “... cảm tình này... nhân tố để xác định không nhiều lắm... ta gần đây... liền cảm thấy... hình như có chút không thích hợp... này... ta nghĩ a, Huyền Nguyệt là con gái, khẳng định hiểu rõ tâm lý con gái, cho nên... đã nghĩ hỏi cô ấy trước... nếu có thể thành đương nhiên tốt, nếu như mỗi người một nơi cũng không cần hai vị lo lắng cho ta đúng không?”

Ngũ Hữu Kỳ chậm rãi mở miệng: “Vừa mới nghe thấy hai người nói, có người mua nhà cho cô rta? Xem ra khả năng cạnh tranh của cậu không quá cao a.”

Lâm Hoa vẫn tùy tiện, chém tay xuống: “Cái loại nữ nhân thấy tiền liền sáng mắt, anh sớm quên đi! Đúng rồi, hai người kết giao bao lâu rồi?”

“Ba tháng...”

“Ba tháng đã lên giường a, tiểu La, tôi thế nào trước kia không thấy cậu nguyên lai đang ở độ tuổi chơi bởi đầu.”

“Tôi đây cũng bơi theo thủy triều thôi...”

Lâm Hoa lại gấp gấp chen vào: “Đừng dối đề tài. Nghe tôi nói, dù sao hai người cũng chỉ kết giao ba tháng, thừa dịp tình cảm chưa sâu thì chấm dứt đi...” Hắn đột nhiên dừng lại, suy nghĩ trong chốc lát, nhả mày lại. Lòng mày Lâm Hoa đậm, chau lại đặc biệt có áp lực: “Tôi nói, không đúng nha? Anh có bạn gái thì việc gì phải tìm Huyền Nguyệt giả làm bạn gái?”

“...” Ta mờ hồ thì nhau chảy, xong rồi, ta quên mất chuyện này.

Huyền Nguyệt ở bên cạnh giúp ta che lấp: “Chuyện này hắn đã giữ bí mật với mọi người, hai người nghĩ nha, ngay cả các anh cũng không biết thì trên đời này không có người biết...”

Ngũ Hữu Kỳ hoài nghi nhìn ta: “Thà tìm một người giả dạng cũng không chịu nói? Tiểu la, cậu đừng gạt tôi, cậu không phải mọi chuyện đều thuận lợi sao, đồng thời chuẩn bị hai bạn gái, không phải định chơi chán rồi chuyển người chứ?”

“Đúng vậy đúng vậy. Anh nói đi, vì cái gì mà anh phải tốn nhiều công sức tìm bạn gái giả?”

Nói dối một lần liền dùng nhiều lời nói dối để bù lại, cổ nhân không nói ta cũng phải nói: “Cái này... tôi... tôi... tôi gặp chuyện khó nói...” còn chưa nghĩ ra, đương nhiên khó nói.

Hai người đồng thời quay qua Huyền Nguyệt, Huyền Nguyệt về mặt vô tội: “Em đến tối nay mới biết, nếu sớm biết hắn có bạn gái em sẽ không đáp ứng chuyện giả mạo đâu, đỡ cho ngày nào đó bị người ta tại a xít cũng không hiểu vì sao.”

Tốt, cái phao này vô dụng, cố gắng tự cứu mình đi...

“Tiểu La, cậu nói thật đi, cậu sẽ không trêu chọc nữ nhân chứ?”

“Tôi...” Tin tưởng đầu ta hiện tại bay còn nhanh hơn phi cơ, xoắn ốc còn hơn trực thăng, nhưng cũng không nghĩ ra chủ ý gì a. Trời a, trời a, đều nói trời không tuyệt đường người, người mở cái đường đấy ra cho ta xem đi?”

Huyền Nguyệt hưng trí bưng bưng nói: “Tình nhân của lão đại xã hội đen sao?”

Đang muốn nói ta còn chưa đến nông nổi đấy đâu, trong đầu đột nhiên bùng sáng, tỏ vẻ kịch liệt đau khổ nói: “Cô ấy là bạn gái tổng tài của tôi, cho nên tôi không dám nói với Từ Vận Tiếp, nếu rơi vào tai tổng tài, tôi nhất định phải chết.”

Thượng Huyền Nguyệt tròn tròn mắt, thật thích hợp mà nói: “Quả nhiên...”, lại chưa nói hết, ta nghĩ nàng chắc chắn muốn gõ nhịp tán dương ta nghĩ ra chủ ý tốt như vậy.”

Ngũ Hữu Kỳ liên tục thở dài: “Tôi nói cậu tuổi trẻ bồng bột, cậu còn để thủy triều đánh dập đầu, hồi đại học năm sáu người vây quanh cậu cũng nhất quyết không làm tiểu ong mật giữa bụi hoa, còn tưởng cậu phẩm chất đoan chính, nguyên lai lại câu dẫn bạn gái của lãnh đạo a.”

Lâm Hoa lại thêm một câu: “Một thanh niên tốt, thuần khiết đầy hứa hẹn, như thế nào lại bị hủy dưới tay tư bản chủ nghĩa...” Nói xong còn liên tục lắc đầu: “Bị hủy, bị hủy.”

Ta cúi đầu nhận tội: “Tôi biết sai rồi, tôi trở về liền chia với cô ấy. Tôi cũng thấy rõ, cô ấy là nhân rồi không có việc gì nên chơi đùa tôi mà thôi, cũng không phải thật tình. Hai người yên tâm, sau này nếu tôi còn qua lại với cô ấy tôi liền... tôi liền...” Nghĩ không ra nên thề độc thế nào, thập phần tiếc hận giờ này không có hồng nhan hiểu chuyện liếc mắt đưa tình nhắc tay ngọc nhẹ dè lại miệng ta, nũng nịu nói: “Đừng nói nữa, em tin anh mà.”

Cũng may tuy rằng không cần thề độc Ngũ Hữu Kỳ và Lâm Hoa cũng tin ta, còn cho rằng ta bị tổn thương bởi sự bất công, Lâm Hoa còn muốn đi giáo huấn ‘nữ nhân kia’ một chút, bị ta bày ra bộ dáng ‘thà nàng phụ ta chứ ta có chết cũng không phụ nàng’ cản trở về. Chờ đến lúc bắt đầu dùng bữa mới cảm thấy trên lưng lạnh một mảng, đều bị mồ hôi làm ướt sũng, cầm chiếc đĩa mà tay như muốn nhũn ra, trận này không có khói thuốc súng nhưng thật hao tổn trí lực.

Bởi vì sợ Ngũ Hữu Kỳ và Lâm Hoa tiếp tục truy vấn chi tiết nên ăn xong ta liền lấy cớ có việc chạy trốn, dọc đường còn soạn tốt một câu chuyện tình hoàn mỹ sau đó bị vứt bỏ, phỏng chừng hỏi thế nào cũng không bị bại lộ, trong lòng rất đắc ý, nguyên lai ta không chỉ diễn rất tốt, ngay cả biên kịch cũng là thiên tài.

Lúc về nhà Phương Thụ Nhân mới có tám giờ tối, hần cư nhiên đang ngồi ở phòng khách đọc báo, ta hưng trí bừng bừng hướng hần chào hỏi: “Sớm như vậy đã về? Tiệc tối xong rồi sao?”

Phương Thụ Nhân từ tờ báo ngẩng đầu lên nhìn ta, biểu tình thập phần cổ quái, là hỗn hợp của sự kinh ngạc, không dám tin, vui mừng, hoài nghi còn có chút mong đợi: “Người... người không tức giận ư?”

“A?”

Về mặt của hần đột nhiên trở nên phi thường vui mừng, ta nhất thời nhớ đến cái kế hoạch báo thù đề tiện vô sỉ kia... đều bị ta tự tay hủy diệt rồi. Vừa cười tùm tùm chào hỏi hần xong sao còn mặt mũi nào quỳ trên đất miệng gọi chủ nhân đây?

Đang tính toán xem độ vô sỉ của mình đạt đến trình độ nào thì trước mắt đột nhiên tối sầm, Phương Thụ Nhân đem ta ôm vào trong \*\*\*g ngực, dùng sức như muốn đem ta tiến vào thân thể hần: “Người cuối cùng cũng không tức giận... người cuối cùng cũng không tức giận...”

Ta bị ôm chặt đến lè lưỡi trợn mắt, chờ hần thả lỏng ta đã muốn còn nữa cái mạng, chỉ có thể vù vù thở, nhất thời cũng không thanh minh với hần ta còn tức giận.

Phương Thụ Nhân giữ chặt ta, đột nhiên dường như hạ quyết tâm, cắn cắn răng một lúc, gian nan nói: “Lần trước... ngày đó là ta không đúng... ta không nên nói như vậy. Ta chỉ nhất thời tức giận nói vậy, ta cam đoan sau này tuyệt đối không nói như thế nữa...” Hần vừa nói vừa lo lắng quan sát sắc mặt: “... Bất quá, người cũng phải cam đoan, sau này mặc kệ như thế nào cũng không làm như vậy nữa.”

“Cái gì như vậy như vậy, người thật sự có phúc không hưởng, ta rõ ràng cho người hưởng thụ lạc thú làm chủ nhân...” Ta còn chưa nói xong hần đã vội càng cắt ngang: “Ta không cần! Nếu người giận ta liền đánh ta là tốt rồi, ta cam đoan không đánh trả. Dù thế nào người cũng không thể làm như vậy nữa!” Hần đem tay của ta lắc qua lắc lại nhanh muốn chết, vội vàng nhìn ta: “Người cam đoan với ta.”

Người này, cho tới giờ ta cũng chưa nhìn thấy hần nhận sai, cũng chưa thấy qua hần ăn nói khép nép thẳng thắn như vậy, ta gãi gãi đầu, có chút không chống đỡ được ánh mắt khẩn cầu của hần, lần này, ta cứ như vậy tha thứ hần sao? Mở miệng, đột nhiên cái mũi cảm thấy chua xót, ánh mắt liền mơ hồ, vội vàng làm bộ như lo lắng cúi đầu, dùng sức đem nước mắt nuốt xuống. Thật là, hần cầu ta, không phải ta thắng rồi sao, có gì phải khóc chứ. Từ khi cùng họ Phương một chỗ, tuyến nước mắt của ta hình như phát triển hơn.

Phương Thụ Nhân còn nắm lấy ta của ta chờ đợi, ta thật vất vả ngăn nước mắt lại, tận lực dùng âm điệu bình thường nói: “Là người nói a, đánh không đánh lại.”

Ánh mắt Phương Thụ Nhân kiên định: “Đánh không đánh lại!”

Tối hôm đó, ta nằm một mình trong phòng riêng, ôm một chút cảm giác mơ hồ vu vơ cười trộm cả nửa buổi, người muốn hỏi ta cười cái gì, haizz, kỳ thật ta cũng không biết. Cứ cho ta khùng khùng một chút đi.

## 23. Chương 23

### CHƯƠNG 23

Ngày hôm sau tỉnh ngủ ta liền hối hận. Tối hôm trước thiếu chút nữa bại lộ mọi chuyện trước mặt lão Đại và Lâm Hoa khiến ta sợ tới mức thiếu điều chết ngay tại chỗ. Về đến nhà cũng chưa thể lấy lại bình tĩnh, thời điểm lý trí không bình thường thì đối mặt với Phương Thụ Nhân, cuối cùng vì một chút lợi nhỏ mà bỏ đi đại nghĩa.

Một bên tự kiểm điểm lại bản thân, một bên mặc quần áo, phát hiện kim đồng hồ đã chỉ tới chín giờ bốn mươi. Tối qua quả thật vì đánh được Phương Thụ Nhân một trận mà hưng phấn đến mất ngủ, cũng không thể đến mức không nghe thấy chuông báo thức được, chẳng nhẽ tối qua ta không đặt chuông báo thức? Hay thời điểm chuông kêu ta dựa vào trực giác khủng bố ném nó đi? Hồi tưởng nửa ngày cũng không nghĩ ra cái gì, thẳng thẩn quên luôn.

Phương Thụ Nhân không có ở đây, hẳn là đã đi làm, cứ nhiên không gọi ta, là muốn chuộc lỗi? Nói làm bằng, nghĩ tới cái người luôn nghiêm túc trong công việc cứ nhiên có thể vì ta mà công tư bất phân khiến ta có chút đắc ý.

Đánh răng đánh tới say mê, ngẩng mạnh đầu nhìn kẻ trong gương miệng đầy bọt hai mắt vô thần, đột nhiên trong lòng phát giận. Tối qua Phương Thụ Nhân hướng ta cúi đầu một cái, ta liền đem toàn bộ cừu hận lúc trước quên sạch, không chỉ đem kế hoạch báo thù vứt ra sau đầu, còn thực mất mặt khóc cho hắn xem, hiện tại lại vì có thể công nhiên đi làm muộn mà đắc chí... càng nghĩ càng bốc hỏa, ta phun một ngụm nước miếng, chỉ vào người trong gương chửi ầm lên.

“La Lâu Lập người, heo cũng không như người chỉ biết ăn không biết phản kháng, hắn nói một hai câu nịnh nọt người liền mềm lòng? Thời điểm người cầu xin hắn buông tha hắn có mềm lòng không? Người càng gào hắn càng cứng, so với ăn vì cá còn hiệu quả hơn...” Hả? Hình như nói sai chỗ nào rồi, sửa lại sửa lại: “La Lâu Lập người, quyết tâm lúc trước đi đâu hết rồi? Người không phải lập chí muốn hắn hối hận, muốn cho hắn biết sự lợi hại của người sao? Bị người cường gian còn muốn thông cảm cho hắn, người cho rằng như vậy gọi là người tốt sao? Cái này gọi là bị coi thường!”

Ta dừng lại, nghĩ nghĩ, hình như mắng quá độc ác, ngoan độc phải dùng để đối phó Phương Thụ Nhân mới đúng nha, ta dùng nó đối phó chính mình để làm chi? Còn nghĩ đến việc đối phó người khác thì phải bắt đầu từ chính mình, vì thế ta lần thứ hai chỉ vào chính mình trong gương mà mắng.

Mười rưỡi bước vào công ty, tâm tình của ta phi thường u ám. Bất kể người nào bị chỉ vào mũi mắng hơn hai mươi phút cũng không thể có tâm tình tốt được, cho dù người mắng chính là mình. Lần sau ta sẽ không làm loại sự tình này nữa, không chỉ không đạt được hiệu quả mà còn làm cho tâm tình chính mình càng u ám, ngay cả nghĩ kế hoạch trả thù cũng không muốn nghĩ.

Từ Vận Tiếp lại gọi điện, phỏng chừng vẫn quan tâm đến quan hệ của ta với tổng tài, hắn xem như đụng phải nòng súng, ta đang nghĩ xem làm thế nào để thay đổi tâm trạng đây. Nghiến răng nghiến lợi mà nói, ta cất ngang ý định bậy bạ của hắn.

“A lô, không phải Từ Khoa đây sao. Từ Khoa hôm nay sao lại rảnh rang gọi điện tới đây thế này? Kiểm tra công tác sao? Ngài yên tâm đi, chúng ta bên này hết thấy đều bình thường, không có phát sinh án mạng, cũng không có đột nhập cướp bóc, cũng không ai đến bắt cóc con tin, chỉ có mười mấy trái bom mà thôi, thấp phần bình tĩnh, thấp phần bình tĩnh...”

“Cậu khi nào thì bị điều đến Iraq thế? Xem ra quan hệ của cậu với Phương tổng tài quả thực không bình thường —— ác liệt a. Sao không nói sớm với chúng ta một chúng ta một chút, ít nhất cũng giúp cậu tiêu hết tiền tiết kiệm.”

“Ha ha, đa tạ ý tốt của Từ Khoa, tôi còn bị bệnh đau bao tử, AIDS, gan nhiễm mỡ và vân vân nguy hiểm, tôi tự mình tiêu xài tốt lắm. Nếu còn sống trở về, tôi sẽ nhớ mang mấy phần quà của phần tử khủng bố về.”

“Cái loại lễ vật cao cấp này đưa cho tổng tài là tốt rồi —— ai, nói nghiêm túc chút, cậu không khiến tổng tài mất tin tưởng chứ?”

Biết rõ ta đây hay nói giỡn, hơn nữa luôn luôn vui đùa, tính xấu vẫn không thể khống chế mà nhảy vài cái: “... a a, còn chưa... ít nhất cũng không liên lụy đến danh dự của các người...”

“Có cố gắng tu bổ quan hệ không?”

Nếu ta nói với hắn, Phương Thụ Nhân đang cố gắng tu bổ quan hệ không biết hắn sẽ có cảm tưởng thế nào?

“Có a có a, tôi đã mua vài lọ keo 502, cậu nên trả tiền cho tôi.”

“Không thành vấn đề, cầm hóa đơn đến tôi liền thanh toán cho cậu.”

“... Kia quên đi, trưa nay cậu mời tôi ăn cơm?” Hiện tại ta không nghĩ đến chuyện gặp mặt Phương Thụ Nhân, giữa trưa nếu không né nhanh, khẳng định phải ăn trưa cùng hắn.

“Được, hiện tại cậu là đại gia, cậu nói thế nào thì liền như thế đi.” Hắn ngừng một chút, thật cẩn thận nói: “Ách, tôi biết cậu gần đây bị chịu ít đả kích, bất quá công và tư phải phân rõ. Nếu vì thế mà đánh mất công tác hiện tại, không khỏi nói nên lời.”

Thẳng đến khi hắn treo điện thoại ta mới cẩn thận suy nghĩ lời hắn nói —— hắn cho rằng ta vẫn đắm chìm trong sự đả kích trong chuyện tình cảm với Thượng Huyền Nguyệt, cứ thế quên mất tôn ti trật tự, không biết tự lượng sức mình mà không thêm nhìn sắc mặt tổng tài sao. Thượng Huyền Nguyệt còn chưa tỉnh, chẳng lẽ Từ Văn Anh cũng không nói chân tướng cho hắn biết? Hoặc là nói Thượng Huyền Nguyệt lừa gạt người khác còn tiện thể lừa luôn người nhà, ngay cả Từ Văn Anh cũng không biết chân tướng sự tình? Đoán đi đoán lại, ta vừa cầm điện thoại thì tiếng chuông bài ‘Thông minh đích một hưu’ vang lên.

Giữa trưa ta và Từ Vận Tiếp ăn trưa ở một tiệm cơm nhỏ gần công ty, hắn vẫn không ngừng nói với ta cái gì chân trời nơi nào không có cây cỏ a, nhân sinh nơi nào không có chia ly a, gặp thì là quen biết a, ta nghĩ hắn đại khái là cảm thấy hổ thẹn với ta đi, dù sao cũng là hắn kéo ta đi tham dự mấy cái gặp mặt, hơn nữa hắn còn đang hạnh phúc ngọt ngào với Từ Văn Anh, ta lại chịu nỗi khổ bị vứt bỏ, khó tránh khỏi sự đồng tình. Ta có ý đồ thay đổi tư tưởng của hắn, nhưng hắn đã bị sự vọng tưởng của chính mình nắm giữ rồi, một lòng cho rằng ta đang muốn khiến hắn hết áy náy mà cảm động đến chảy nước mắt. Ta chỉ biết trầm mặc. Trước kia không phát hiện hắn có loại biểu tình này nha, chẳng lẽ bị bạn gái ảnh hưởng sao?

Mặc kệ Từ Vận Tiếp lải nhải, ta chuyển mắt ra đường. Cũng sắp tới tết âm lịch, trang trí trên đường phố và kiến trúc công trình từ lễ Giáng sinh chỉ có tăng chứ không giảm, một bộ cảnh tượng ca múa mừng cảnh thái bình thịnh trị. Không trung một màu xám xịt, như thể đã thật lâu rồi không thấy mặt trời, không thể không làm người ta buồn bực. Ta cũng rất lâu rồi không ngắm nhìn bầu trời thành thị, từ khi làm trợ lý của Phương Thụ Nhân, thời gian đi làm thì làm việc cho hắn, hết giờ thì quanh quẩn bên hắn, ngẫu nhiên cùng bạn bè và người có quan hệ kì quái ra ngoài uống chút rượu thịt, còn khiến cho quan hệ với Phương Thụ Nhân thêm cứng nhắc.

Từ Vận Tiếp ở dưới bàn đá ta một cái khiến ta giật mình: “Cậu phát gốc cái gì? Nên trở về đi làm.”

“À, chiều tôi còn phải ra ngoài làm việc, cậu về trước đi.”

Đồng tình của Từ Vận Tiếp lập tức chuyển sang ghen tị, nói thầm: “Làm trợ lý chính là mệnh tốt, có thể công nhiên đi mượn bỏ bê công việc”, oán hận rời đi.

Ta ngáp một cái, trong đầu trống trơn, không biết nên nghĩ chuyện gì, lại chuyện gì cũng không muốn nghĩ. Trời lạnh, đầu óc cũng đông lạnh rồi.

Ngoài cửa người đi đường vội vàng, hai công nhân nâng cái xô pha đi qua, một đôi vợ chồng già nhắm mắt theo sát đằng sau; nam nhân trung niên tay mang bao công văn màu đen cúi đầu bước nhanh thật nhanh; người mẹ lôi kéo một bé trai khoảng tám tuổi, ngay cả tha đi cũng làm, bé trai thập phần ngang ngược, vừa hét vừa đá, lại không chống được sức mạnh của người mẹ; mấy cô gái ăn mặc thời trang cười nói đi qua, trong tay cầm đầy bao lớn bao nhỏ. Những người này thoát nhìn chỉ là người qua đường bình thường, nếu

tìm hiểu sâu hơn, hẳn sẽ phát hiện sau lưng mỗi người đều có quá khứ của chính mình – hoặc bình thân hoặc bi thương, có lẽ lại thay đổi rất nhanh, so với tiểu thuyết thì nhân sinh còn phần khích hơn. Ta không thể tưởng tượng ra quá khứ của bọn họ, cũng như bọn họ không thể tưởng tượng đến cuộc sống của ta.

Gia đình của ta không có gì đặc biệt, chính là loại gia đình trung lưu ở thành thị, tùy ý tìm đều thấy. Cha là thầy giáo, mẹ là kế toán, bọn họ theo kế hoạch hóa ra đình, sinh ra chị gái và ta. Nhà ta không tính là nghèo khó, cũng không có tiền. Quan hệ giữa cha mẹ và con không tồi, không lạnh nhạt cũng không quá thân thiết. Giống như các gia đình hai con khác, chị gái ở nơi làm việc kết hôn, ở lại bên người cha mẹ, ta thì đi xa nhà để phát triển. Hàng năm ta sẽ về nhà một hai lần, mỗi tháng thì gọi điện về nhà vài lần ân cần hỏi thăm ba mẹ, nói chuyện phiếm một chút, báo cho nhau tình hình gần đây. Chị gái và ta quan hệ tốt lắm, từ nhỏ đến lớn đều chịu ảnh hưởng bởi sở thích của nhau. Ta và nàng liên lạc cũng nhiều, bình thường thì gửi thư nhanh, có khi nói chuyện phiếm trên mạng.

Tay của cửa vừa đặt lên túi tiền ở âu phục thì ‘Thông minh đích một hươ’ vang lên, tiếng chuông này ta đặt riêng cho người thân. Chị gái sáng nay gọi điện đến, ra vẻ bình tĩnh kì thật giấu diếm sự dắc ý nói nàng mang thai, hiện tại ngồi ngốc ở nhà giữ thai, di động và máy tính đều bị cấm dùng, bảo ta không có việc gì thì gọi điện về bồi nàng nói chuyện phiếm giải buồn, nhân tiện nói bóng nói gió ngấm ngấm hai người hỏi ta có bạn gái chưa, cũng ám chỉ ta phải nhanh chân lên, không cần lạc hậu như vậy. Cuối cùng lại nhắc nhở ta gọi điện về, nói ta từ lúc thăng chức cũng rất ít liên lạc, mặc kệ công việc bận thế nào cũng không thể làm người nhà lo lắng, tết âm lịch tranh thủ về nhà đoàn tụ.

Thở dài thật sâu, ta nhàm chán xoay xoay chén thủy tinh trước mặt. Sai khi thành trợ lý riêng của Phương Thụ Nhân đích xác bề bộn nhiều việc, bất quá, cần rằng nhìn vào bản thân, ta biết trong tiềm thức của ta chính là khôn muốn đối mặt với gia đình, lại sự tình này đến bây giờ ta nghĩ lại vẫn còn cảm thấy khó tin. Sau đó, mặc kệ vì lý do gì, không hiểu vì sao từ quan hệ thân thể lại xảy ra chuyện gì? Chị gái luôn ủng hộ vô điều kiện lựa chọn của ta, nhưng nếu nàng biết chính em trai mình cùng một nam nhân lên giường, nàng sẽ nghĩ thế nào? Nghĩ theo cách lạc quan nhất ta cũng không nghĩ rằng nàng có thể thần nhiên chấp nhận chuyện này, càng miễn bàn đến chuyện cha mẹ.

Đau đầu!! Năm ngoái tết âm lịch về nhà, vấn đề cá nhân của ta đã chịu sự chú ý của cha mẹ, chị gái dựa vào việc mình mới kết hôn mà ngượng ngùng thúc giục ta, chính là vui sướng khi người gặp họa nói bóng nói gió về tỉ lệ mất cân bằng giới tính rất nghiêm trọng, cha mẹ nghe được liền cảm thấy nguy cơ sâu nặng liền bày ra thái độ sẽ phụ trách tận cùng cho con trai, trong lúc ta ở nhà liệu mạng sắp đặt gặp mặt. Năm nay tình huống nhất định càng thêm ác liệt, ta nghĩ đến ngày đoàn viên sắp tới mà không khỏi lạnh sống lưng.

Sự thật ác liệt cỡ nào a. Từ bỏ cha mẹ tấn công trực diện và chị gái thích bỏ đá xuống giếng, còn có Phương Thụ Nhân như một quả bom hẹn giờ. Nếu quan hệ của ta và hẳn bị người nhà phát hiện... trái tim co rút một chút, chén trà thiếu chút nữa rơi từ trên tay xuống. Ta bắt đầu tưởng tượng đến những tình huống bất lợi nhất về cả thể chất lẫn tinh thần. Có rất nhiều chuyện, mặc kệ người trước đó tưởng tượng hay diễn thử thế nào, khi gặp tình huống chân thật đều có biến hóa, cho nên ta không thích lập kế hoạch. Xe đến chân núi ắt có đường, không phải chuyện trước mắt ta sẽ không phòng ngừa chu đáo đến vậy.

A a a a, không thể tiếp tục đi xuống như vậy, bằng không sẽ biến thành người theo chủ nghĩa bi quan, tâm tình ta hôm nay đã không tốt. Hừ, ta một ngụm uống sạch chén trà, rời đi, chuẩn bị lễ vật thật tốt cho các nhân vật trọng yếu. Dạ dày có điểm lạnh, ngàn vạn lần đừng đau bụng a.

Đi đến gã tư, khi chuẩn bị qua đường thì thấy một chiếc xe đang chờ đèn đỏ nhìn rất quen mắt – một chiếc Mercedes-Benz. Đường nhiên hiện nay phàm là kẻ có tiền đều ngồi Mercedes-Benz, bất quá biển số xe đuôi bốn số ba mới cứng đại khái cũng chỉ có một chiếc, nhìn đèn đỏ đại khái còn 42 giây, ta nhanh chóng chạy qua gờ kính xe: “Dương Tử Văn!”

Cửa kính vừa hạ xuống, người xuất hiện là Chú Thanh, trước đây thực tuần tú hiện tại thoát nhìn về mặt như thể mới bị người khác chà đạp qua.

## 24. Chương 24

### CHƯƠNG 24

“Sao lại là người?” Hai chúng ta trăm miệng một lời.

Ta có chút giật mình, cũng chỉ là một chút, từ lần đến căn nhà Phương Thụ Nhân mua rồi tình cờ gặp hai người bọn họ ta liền cảm thấy bọn họ có quan hệ gì đó. Chữ Thanh gương mặt thật sự bị thắm, nhìn không ra biểu tình gì, nhưng theo ngữ điệu của hắn ta hiểu được hắn giật mình còn muốn mạnh hơn ta, hơn nữa còn có chút chột dạ, nếu đoán đúng, ta nhìn mọi chuyện dù không chuẩn xác lắm nhưng cũng phải nghi thần nghi quỷ.

“Ai vậy?” Dương Tử Văn quay đầu lại, sau đó a một tiếng. Trên mặt hắn ngay mụn đầu đen cũng không có, giống như trứng gà luộc vậy, cho nên ta tổng hợp đầy đủ về mặt và ngữ khí của hắn thì kết luận: hắn không chỉ giật mình, còn có chột dạ.

Xem ra ta quả thật hiểu đúng mọi việc a, nếu không thì cần phải hỏi thăm bác sĩ tâm lý.

Nhìn qua chữ Thanh có bộ dáng rất muốn chạy trốn, ta không khách khí đập đập cửa xe, bắt hắn để ta lên xe. Hai vị này nháy mắt với nhau thật nhanh, hừ, ta hiện tại thật sự nhìn rõ mọi việc nha.

Dương Tử Văn bày ra khuôn mặt tươi cười đúng chuẩn hồ ly: “Tiểu La, cậu có việc a?”

Bởi vì nhận định bọn họ chột dạ nên sự kiêu ngạo của ta đột nhiên tăng vọt, chỉ hừ lấy nửa tiếng thay cho câu trả lời.

“Ha hả, có việc gì cứ nói, có thể làm được tôi tuyệt đối làm hết sức.” Dương Tử Văn hiển nhiên đã tu luyện thành tinh, tươi cười hoàn toàn không thấy sự cứng ngắc, thật sự rất khó thấy khuôn mặt tươi cười thành khẩn như vậy của hồ ly.

Mắt ta tận lực hướng lên trên, khoe miệng hết sức kéo xuống dưới: “Sao —— hừ!”

Giằng co năm giây, đằng sau tiếng còi kêu inh ỏi, Dương Tử Văn tươi cười không giảm, bất động như núi, Chữ Thanh làm bộ chuyên tâm bôi thuốc lên mặt, ta hoài nghi màng tai hắn bị đả thương cùng lúc với gương mặt.

Ta không có biện pháp như hai người này có tai như diếc xem tiếng còi như không tồn tại, không thể làm gì khác hơn là nói địa chỉ, bảo Dương Tử Văn tặng quà cho ta. Dương Tử Văn tươi cười hớn hở liên tục đáp ứng, Chữ Thanh nhìn nhìn hắn, muốn nói lại thôi, hai người này nhất định vẫn có điều gì đó gạt ta.

Ta lấy lùi để tiến: “Các người có việc gì không? Có việc thì nói với ta, ta sẽ không quấy rầy.”

Chữ Thanh lập tức không để ý đến thảm trạng của khuôn mặt, tận lực tránh tác động đến vết thương, mơ hồ nói: “Cái kia, thật ngược ngược, chúng tôi có hẹn, tôi giúp anh gọi xe cho tiện.”

Mắt thấy Dương Tử Văn không có ý phản đối, hiển nhiên sách lược lấy lùi để tiến của ta thất bại, chỉ có đập nôi chìm thuyền thẳng đến phủ Hoàng Long (ý là đánh triệt để, đánh tận gốc), thắng bại chỉ trong một lần, đánh cuộc một lần khả năng trinh thám của ta đi: “Các người là có hẹn với Phương Thụ Nhân đi?”

Dương Tử Văn không cần suy nghĩ, trả lời chắc như đinh đóng cột: “Không phải!”

“Người đáp nhanh như vậy, ngược lại có vẻ giấu đầu hở đuôi.”

“Nếu tôi nghĩ một chút mới đáp, cậu càng cho rằng tôi nói dối.”

“Điều này chứng minh hành động của người chưa đủ tự nhiên, không thể nắm đúng thời gian.”

“Tóm lại cậu khẳng định chúng tôi đi gặp Phương Thụ Nhân?”

“Nếu không phải thì chứng minh đi? Đưa ta đi nhìn các người hẹn với người tốt —— ta không cần gặp mặt hắn, đứng ngoài chờ là được.”

Ta không nhìn tới khuôn mặt có chút biến dạng của Chữ Thanh đang lo ngại đón nhận ánh mắt của Dương Tử Văn, đối mặt năm giây, hắn thở dài: “... Vì cái gì cậu lại nghĩ như vậy?”

Ta chỉ chỉ phía trước: “Phía trước chính là công ty chúng ta đó thôi.”

“Như vậy cậu cũng dám đoán a?”

“So với trúng xổ số cơ hội vẫn cao hơn.”

“Cậu có trúng xổ số lần nào không?”

“Không có. Ta vẫn hy vọng có thể trúng xổ số, tuy rằng chưa mua lần nào.”

“Vậy tôi đề nghị cậu mua xổ số đi, cậu đoán trúng rồi.”

Ta nhìn một chút, vẫn nhìn không được tiếp tục dừng cảm tiến thẳng tới vấn đề riêng tư của đối phương, còn thiếu điều không cầm microphone làm phóng viên hỏi tội: “Tìm hấn để làm gì nha? Hơn nữa sao hai người các người lại đi cùng nhau? Rốt cuộc quan hệ của hai người là gì?”

Dương Tử Văn vừa lại xe vừa mỉm cười khéo: “Loại chuyện này ta không cần nói cho nhân viên không liên quan.” Hấn ngừng một chút, nụ cười càng sâu, biến thành nụ cười hồ ly đạt chuẩn: “Hoặc là chúng ta có thể tạo chút quan hệ.”

Ta mặt dày: “Ta cần có quan hệ với người, ta có quan hệ với Phương Thụ Nhân, không phải nhân viên không liên quan.”

“Hấn cái gì cũng chưa nói với cậu, có thể thấy được hấn cũng cho rằng cậu và chuyện này không liên quan.”

“Ta hiểu kì được chưa?”

“Được, nhưng tôi cũng không có nghĩa vụ thỏa mãn lòng hiếu kì của cậu.” Dương Tử Văn ngừng xe: “Chúng ta đi lên rồi nói đi?”

Xuống xe, nhìn xung quanh, là sào huyết Phương Thụ Nhân mua cho Chữ Thanh. Hừ! Thật sự là buồn nôn ghê tởm.

Vào nhà, Chữ Thanh không biết lôi ở đâu ra một hòm thuốc nhỏ chui vào toilet, bỏ mặc ta Dương Tử Văn ngồi ở phòng khách mắt to trừng mắt nhỏ.

Phòng khách ánh sáng tốt lắm, từ tường thủy tinh có thể trực tiếp nhìn thấy ban công và hoa viên bên ngoài, Dương Tử Văn buông tay duỗi chân oa ở ghế sofa mềm mại, cười tủm tỉm nhìn ta, giống như đang tính kế làm thế nào để ăn ta thật ngon.

Hấn cứ hứng thú như vậy mà nhìn ta chằm chằm, ta cũng không có kiên nhẫn như vậy, định lực và sự hờn hờ của hấn quả thật giống với tên, ta đành phải mở miệng trước: “Tiếp tục nha!!!!”

Hấn lập tức đứng dậy tiến lại đây, làm bộ phải ôm ta, ta dùng sức rống to: “ĐỂ LÀM GÌ!!!”

Dương Tử Văn làm bộ ủy khuất nhất nháy mắt: “Cậu không phải nói tiếp tục sao?”

“Chúng ta trước đây có làm chuyện này không?”

“Chính là lời thoại này đều dùng trong trường hợp này a.”

Thật muốn đem con rùa này phân giải vì nguyên tử rồi dùng tàu vũ trụ ném hấn đến sao chổi Halley, như vậy nhiều năm sau ta có thể ôm cháu trau chỉ vào dấu vết xẹt qua bầu trời nói: “Nhìn xem, cục cứng, cái kia chính là sao chổi nga.”

Đại khái nhìn sắc mặt ta không tốt, Dương Tử Văn lại ngồi về chỗ cũ, bày ra vẻ mặt có điều đứng đắn, vội ho một tiếng: “Được rồi, tôi có thể nói cho cậu biết quan hệ của chúng tôi, nhưng cậu cũng phải nói cho tôi biết, cậu và Phương Thụ Nhân phát triển đến trình độ nào.”

Ta hung tợn trở mình xem thường hấn: “Vô nghĩa! Đương nhiên trình độ đã cao!”

“Ai nha, tôi không hỏi cái kia, ý tôi là trình độ phát triển về phương diện tình cảm.”

“Phải không? Ta còn nghĩ người chỉ có hứng thú với ngôn ngữ thân thể, không thể tưởng được người ngẫu nhiên cũng chú ý tới mặt tinh thần a.”



rẽ duyên ương, lúc này rồi đi có thật nhiều chuyện tốt.” Hấn phanh gấp lại: “Nói chuyện với cậu, thiếu chút nữa nói quá...” Vội vàng chuyển xe: “Thứ hai, cậu có thể tìm được một tình nhân mới, hoa tiền dưới trắng, tất cả đều vui mừng, chẳng phải là một đoạn giai thoại?” Nói xong thì rung đùi đắc ý, thiếu chút nữa biến thành kinh kịch độc thoại.

Ta còn làm ra bộ dáng thực sự lo lắng ba giây, chính là làm cho đáp án của ta nghe càng có vẻ chân thật: “Ta cự tuyệt.”

“Vì cái gì?”

“Không vì cái gì.”

“Tôi cũng không hại cậu.”

“Tuy rằng nghe có vẻ không có gì, nhưng ta vẫn cảm thấy nhất định có âm mưu, cho nên ta cự tuyệt.”

“Chẳng nhẽ tôi không đáng tin như vậy?”

“Ai kêu người và hồ ly có cùng một dạng.”

Dương Tử Văn bày ra vẻ mặt bị nhục nhã vô cùng: “Hồ ly?! Tôi có điểm nào giống hồ ly...” Hấn cắn chặt quai hàm, quyết mở miệng: “Loại đồ vật này nọ?”

“Bộ dạng người không giống...” Ta cũng cắn chặt quai hàm, quyết mở miệng: “Loại đồ vật này nọ. Thế nhưng người chính là toát ra khí chất hồ ly.”

Chữ Thanh ở bên cạnh cười một tiếng, lại nhanh chóng nhin xuống, tiếp tục xuýt xoa khoe miệng thâm thương của hấn.

Dương Tử Văn nhìn ta chằm chằm, cuối cùng thở dài, có bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Chờ cậu ăn đau khổ, cậu mới biết tôi với Phương Thụ Nhân ai mới chân chính là hồ ly.”

“Hai người các người không khác biệt, đều là cáo già hàng thật giá thật.”

Chữ Thanh ở sau khăn mặt mơ hồ nhìn ta có vẻ tán thành, điều này khiến ta cảm thấy bỏ đi tầng quan hệ không đề cập đến giữa hấn với Phương Thụ Nhân, hấn thật sự là một thanh niên tốt đầy hứa hẹn có thể kết giao. Mà Dương Tử Văn cũng thật bất mãn hướng Chữ Thanh phóng nhãn đao, hiển nhiên cho rằng khẩu tay của hấn lại ngoặt ra ngoài, quả thực là não sinh phản cốt (cả hai câu đều có ý là bị người quen lừa ý).

Dù sao nên nói cũng đã nói, nên hỏi cũng đã hỏi, kết quả tuy rằng không quá minh bạch, lưu lại thêm cũng không có ý nghĩa gì, huống chi hiện tại không khí dần dần hiềm ác, người thức thời mới là trang tuần kiệt, lúc này tự nhiên nên nói vài câu để thoát thân thôi: “Hai vị, tôi đi trước một bước. Tại hạ thân là tiểu viên chức, nuôi thân và gia đình sống qua ngày không thể không sớm đi tối về, hết ngày đến đêm trâu làm trâu làm ngựa cầu lấy ấm no, công việc như vậy. Ha ha, ha ha, núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, sau này còn gặp lại.” Sau đó ta liền chọn lối ra phi thường thiếu chuyên nghiệp: từ cửa chính rời đi.

Thoáng cái đã quá trưa, vội vàng chạy ngược chạy xuôi, chiếu theo danh sách của Phương Thụ Nhân chọn lễ vật mừng năm mới. Tuy nói có thể dùng xe công ty, nhưng để tài xế kính thường ta, ta thà tự đi còn tự tại một chút, lấy việc công làm việc tư cũng thuận tiện nhiều lắm. Nhìn ba tờ giấy lớn trong tay, phạm vi giao du của Phương Thụ Nhân quả thực kính người, làm không tốt hấn quả thực cùng Chữ Thanh là người quen cũ... Như Dương Tử Văn nói, rốt cuộc có bao nhiêu phần có thể tin? Ta chỉ gặp qua một lần Phương Thụ Nhân và Chữ Thanh ở cùng nhau, tuy rằng không rõ, nhưng cũng không giống cái gì triền miên tình cũ... đương nhiên ta cũng là lấy cảnh tình nhân cũ gặp mặt trong phim tình cảm truyền hình mà suy đoán. Suy nghĩ mãi, vẫn cho rằng Dương Tử Văn không đáng tin cậy lắm, không bằng chờ lần sau Chữ Thanh đi lạc rồi ra tây tốt lắm, nếu không rõ ràng thì trực tiếp đến hỏi Phương Thụ Nhân... hấn nhất định cho rằng ta đang ghen, cái tên tự kỉ cuồng...

Ta đột nhiên đứng lại. Vì cái gì ta lại để ý chuyện của Phương Thụ Nhân và Chữ Thanh đến vậy? Vì cái gì ta nhất định phải tra ra manh mối mới yên tâm? Ta lúc trước nhất thời bị ma ám không chống cự mới để con rùa Phương Thụ Nhân kia đắc thủ, sau lại vì áp lực công việc mà không thể không thuận theo hấn, nhưng chuyện này nhất định không phải ý của ta nha. Hiện giờ mặc kệ hấn gặp lại tình cũ hay có tân hoan đều là thời cơ tốt để ta trở về tự do nhân sinh, ta hấn nên vui mừng khôn xiết, cảm tạ Chữ Thanh

cứu mạng, cố gắng tác hợp hai người bọn họ mới đúng, cứ nhiên lại làm như lam phải đại dịch, hoảng loạn. Không đúng, không đúng, ta phải chỉnh lại thái độ, tuyệt không thể làm cho nhân sinh của ta bị hủy bởi một cái án cường gian trong quá khứ.

Đầu tiên phải xác minh ta là đồng minh của Chữ Thanh, kẻ chết thay của ta, không thể tiếp tục ôm tâm lý chưa xót không biết vì lý do gì; tiếp theo, cần phải biết rõ quan hệ của Chữ Thanh và Dương Tử Văn, nếu họ Dương kia có ý định chen giữa hai người bọn họ, ta liền bụng làm dạ chịu mà chống lại thôi... không không, trong tình huống bụng làm dạ chịu chống lại vẫn phải đảm bảo bản thân an toàn mới được, cũng không thể mới thoát khỏi miệng hổ lại tiến vào hang sói; sau đó, phân tích bản thân thật kĩ lưỡng, đem thói quen, tình cảm, tình yêu, ghen tị, độc chiếm dục từ từ phân rõ, ta và Phương Thụ Nhân cùng một chỗ là thói quen không phải tình yêu, ta sốt ruột bốc hỏa không phải vì ta ghen tị, chính là bị người ngoài xâm phạm lãnh thổ thì có bản năng giống như động vật thôi, hướng chỉ nơi này còn có một chút tể nhị, vấn đề liên quan đến tự tôn nam nhân — ta quãng hấn đi thì được, hấn vì người khác mà đá ta đi, khó tránh khỏi lòng ta cảm thấy bị sỉ nhục.

Đúng vậy, sự tình chính là như vậy, cũng chỉ có thể là như vậy, ta sẽ không vì Phương Thụ Nhân mà đóng vai bà vợ ghen tuông đâu, ta chỉ mong nhanh chóng trở thành người có cuộc sống tự do mà thôi! Cho dù họ Phương khóc lóc đến cầu ta ta cũng không trở về! Nghĩ vậy ta đột nhiên nhớ đến, tên kia vẫn không có vì sự kiện kia mà chột nhẵn lỗ một lần, vấn đề lớn như thế ta sao lại quên? Hôm qua liền dễ dàng buông tha hấn như vậy thật quá thất sách, nhất định phải tìm biện pháp, đem huyết lệ thâm cừ của ta trả hết cho hấn!

Đang có nhiệt huyết sôi trào, tức giận hừng hực, sắp hóa thân thành thiên thần báo thù thì Từ Vận Tiệp gọi điện tới, nói Tử Văn Anh muốn chờ hấn tan ca, bảo ta trở về công ty tiếp năng, điều này khiến ta từ số mệnh bị kịch thời Hy Lạp rơi thẳng vào phim thần tượng hiện đại tươi trẻ. Theo lệ thường uy hiếp hấn một trận, khiến hấn ưng thuận mời ta một bữa cơm — hấn oán hận nói ta hiện tại tiền lương cao hơn hấn, còn thường xuyên theo lão bản nơi nơi xa hoa trụy lạc oanh tạc ca hát, vì cái gì không buông tha cơ hội bắt chẹt hấn, ta nói cho hấn một chân lý: lợi dụng đủ loại thủ đoạn, trải qua không ngừng cố gắng và tư vị bắt chẹt người khác tuyệt không giống nhau, đây chính là thành quả lao động.

Đứng ở đầu phố, nghĩ đến chuyện gặp Tử Văn Anh, ta còn nơm nớp lo lắng. Tiểu cô nương thân mình không có vấn đề gì, vấn đề là ta thấy nàng sẽ nghĩ ngay đến Thượng Huyền Nguyệt khủng bố kia. Chuyện của ta và Phương Thụ Nhân tuy Huyền Nguyệt đáp ứng không nói ra ngoài, nhưng khó có thể đảm bảo khi nữ nhân buôn chuyện bát quái quá hưng phấn mà lỡ tiết lộ một chút gì đó, hướng chỉ Tử Văn Anh và nàng tựa hồ có chung hứng thú. Chuyện này, ta có thể chắc chắn Thượng Huyền Nguyệt sẽ không nói cho Lâm Hoa, nhưng Tử Văn Anh thì khác. Nữ sinh đang yêu cuồng nhiệt, chỉ sợ cái gì cũng nói cho người trong lòng. Nếu Từ Vận Tiệp biết... ta rùng mình một cái, mặc kệ lạc quan như thế nào cũng không thể giống như tiểu thuyết nam nam Thượng Huyền Nguyệt cho ta xem, thân thiết cỡ vai ta nói “Vô luận người chọn cái gì, ta vĩnh viễn vô điều kiện ủng hộ người”. Làm không tốt ta sẽ bị xa lánh, sau lưng ta thì thâm to nhỏ, hào phóng tặng ta ánh mắt kì thị, ở trên người ta bày ra đủ loại thủ đoạn khi dễ cao thấp. Người nhà Phương Thụ Nhân tìm đến cửa, đưa ta tấm chi phiếu còn trống muốn ta rời khỏi hấn, bị ta kiên quyết cự tuyệt, sau đó vì tiền đồ của hấn mà rưng rưng rời đi (vì cái gì ta phải cự tuyệt tấm chi phiếu kia trước?). Trở về nhà, lời đồn đã muốn bay xa, cha thì bệnh tim tái phát, mẹ mỗi ngày lấy lệ rửa mặt, hôn sự của em gái vì ta mà thất bại, ta bị xung quanh xa lánh, không tìm được việc, về nhà cũng không có một tia ấm áp, lúc này báo lại đăng tin hấn đính hôn —

Càng nghĩ càng âm u, hiện tại phim thần tượng đã muốn biến thành luân lý tình yêu, hơn nữa phim tám giờ cũng toàn là cái loại này. Ta đang rơi vào u ám, Tử Văn Anh từ trên trời bay xuống, như một ánh mặt trời soi sáng trái tim u ám của ta: người mặc một cái áo lông trắng như tuyết, cổ áo và cổ tay đính lông xù, cái váy viền gấp nếp dài vừa qua gối, đeo thắt lưng nhỏ màu vàng kim, giày bó màu nâu gắn tua rua, tóc ngắn, cái cặp hình con gấu nhỏ quá mức khả ái, ta thiếu chút nữa tay chân co quắp ngay tại chỗ. Từ Khoa nha Từ khoa, lừa gạt một em gái thanh thuần đáng yêu như vậy, người quả thực là tội phạm.

Tử Văn Anh có chút ngượng ngùng cười cười với ta, điển hình của một người đơn thuần chưa bước ra ngoài xã hội, chưa thấy qua nhân thế hắc ám, có tương lai tươi sáng, chuyện tình yêu bình thường này căn bản là sinh ra để làm nổi bật sự bi thảm của ta mà thôi, nhanh đuổi nàng đi mới tốt.

Sắp tới giờ tam tằm, ta quyết định dẫn Tử Vân Anh quay về công ty chờ Từ Vân Tiệp. Vừa vào cửa liền thấy Ngũ Hữu Kỳ và Lâm Hoa ôm cánh tay ngồi ở ghế sofa, khí thế bức người. Ta lập tức một cái cúi đầu so với hai cái đầu còn lớn hơn, hôm nay là ngày trình diễn vậy bắt chận đường sao? Giữa trưa ta gặp Dương Tử Văn và Chữ Thanh, hiện lại tới phiên người khác tới, thật đúng là báo ứng đồ trời.

Bốn con mắt đồng thời bay tới trên người Tử Vân Anh đứng cạnh ta, ta nhanh chóng giải thích: “Tôi chỉ là bị người khác ủy thác tiếp đón cô ấy đến đây...”

Ngũ Hữu Kỳ đặc biệt thân mật cười cười với Tử Vân Anh, còn chưa mở miệng Tử Vân Anh liền nói với ta: “Cám ơn anh, anh cùng bạn của anh đi đi thôi, em chờ ở đây một mình là tốt rồi.”

Lâm Hoa lập tức tiến lên tóm ta đi, giống như sợ ta biến mất. Vừa đến cửa, hai người đem ta nhét vào trong xe, nhanh chóng rời đi, tốc độ so với bắt cóc còn nhanh hơn. Kỳ thật nhìn thấy bọn họ, ta thật ra rất vui mừng, nếu một người ngốc ra đây, khẳng định cả buổi chiều đầu óc sẽ không ngừng xoay vòng, xoay đến mức thái dương đều đau.

Bị Ngũ Hữu Kỳ và Lâm Hoa kẹp ở giữa, ta thở mạnh cũng không dám, ngồi ở phòng khách bày ra tư thế thẩm vấn, đợi lát nữa đại nạn chờ ta bước qua đi. Hiện tại bọn họ chưa hiểu rõ, cũng đã đem anh em vấy vào xó nhà, nếu biết quan hệ của ta và lãnh đạo trực tiếp, chắc chắn sẽ dùng kẹp trúc để hầu hạ.

Ngũ Hữu Kỳ xấu xa liếc ta một cái, hừ một tiếng: “Đừng có ý định lừa dối cái gì.”

Ta thở dài một hơi, nói: “Tôi không có ý dùng mưu ma chước quỷ gì, hôm nay tôi đã muốn dùng não quá độ.”

## 25. Chương 25

### CHƯƠNG 25

Như cũ, chúng ta lại đến Thiên Ngoại ăn cơm tối, Thượng Huyền Nguyệt và Tiêu Ngọc Nhi cũng chưa tới, chiếu theo cách nói của Ngũ Hữu Kỳ: “Về cơ bản sự thật chúng ta đã được Huyền Nguyệt kể rồi, giải quyết sự việc đi thôi, là nam nhân thì cũng dễ giải quyết, cách của nữ nhân cũng có chỗ khó hiểu.” Bởi vậy đêm nay xem ra sẽ biến thành cuộc nói chuyện của nam nhân. Nếu có Huyền Nguyệt ở đây tối nay nàng còn có thể giúp ta che dấu, nhưng hiện tại ta với nàng còn chưa thống nhất khẩu cung đã bị bắt, lát nữa ta nên nói như thế nào mới không bại lộ chân tướng? Kết quả ta còn không thể ngăn ý nghĩ của chính bản thân mình xoay vòng.

Ngũ Hữu Kỳ cầm chiếc đũa chỉ vào một bàn đầy rượu và thức ăn: “Lão Nhị, ăn trước! Chuyện lớn đến đâu cũng không hơn được nửa phần no bụng, ăn no nói cái gì cũng tốt!” Những lời này gợi cho ta nhớ lại một chuyện cũ. Hắn muốn sau khi tốt nghiệp không phải về với ông bà nên ra sức làm việc, thời kì này đau khổ miễn phải bàn đến, mỗi lần ăn cơm hắn giống như có cừ oán với thức ăn nên ăn đến mãnh liệt. Về điểm ấy ta đặc biệt bội phục lão Đại, mặc kệ nhiều chuyện phiền lòng, trên bàn ăn hắn có thể tuyệt đối bỏ qua, áp lực càng lớn hắn càng có thể ăn có thể ngủ, cuối cùng dựa vào tâm lý tốt đẹp và tố chất ngoan cường hắn đã thoát khỏi cuộc sống khổ sở. Về điểm này, Lâm Hoa quả thực là chân truyền của hắn, đáng tiếc ta không học được, cho nên hiện tại quả thực không nuốt không trôi thức ăn, chỉ có thể trong đầu khẩn trương nghĩ cách nói dối, phải giải thích hết sức mập mờ để tránh lời khai không giống với Huyền Nguyệt.

Ngoài dự kiến của ta, Ngũ Hữu Kỳ và Lâm Hoa cư nhiên lấy thân phận anh em đến giúp ta bày mưu tính kế, xem ra bọn họ không hoài nghi ta và Huyền Nguyệt. Ta sụp mị thuận mắt làm bầm ha ha đối phó hơn hai mươi phút liền hiểu được Huyền Nguyệt biên soạn kịch bản giống hệt nội phim truyền hình: Nam A ở công ty vô tình gặp gỡ nữ B, hai người nhất kiến như cố tái kiến ái mộ tương phù hợp hận vãn (vừa quen đã thân, tạm biệt thì thương nhớ, gặp lại chỉ hận đã muộn), rốt cuộc quan hệ phát triển vượt qua tình bằng hữu, sau đó nam A vô ý phát hiện nữ B là tình nhân của nam C – người lãnh đạo trực tiếp của mình... nữ B than thở khóc lóc với nam A, nói mình bất đắc dĩ bị thất thân với C, tâm của nàng chỉ một lòng hướng về A, khó có thể dứt bỏ...

Loại chuyện này cư nhiên cũng có người tin? Hơn nữa còn là hai tên ngốc này. Khỏi cần nói, Phương Thụ Nhân đương nhiên là C – kẻ bức lương vì xướng (cường bức người lành làm kẻ ác), ta đương nhiên chính

là người đội nón xanh (cắm sừng), hoặc nói là người cho C đội nón xanh – thanh niên A, Tử Vân Anh vừa mới đứng mặt tựa hồ bị Ngũ Hữu Kỳ và Lâm Hoa hiểu lầm thành nữ B, rõ ràng bọn họ đã từng gặp qua một lần a, đổi một kiểu tóc thực sự có thay đổi lớn như vậy sao? Về điểm ấy, ta thực sự hướng bọn họ làm sáng tỏ mọi chuyện —— cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, không biết bọn họ khi nào thì phát hiện hoặc nhớ ra thân phận của Tử Vân Anh, ta cũng không thể đeo trên lưng quả bom hẹn giờ a.

Thượng Huyền Nguyệt phi thường giao hoạt, không nói cho ta tình hình cụ thể và chi tiết, sở dĩ ‘Rất nhiều chỗ ta đều tự mình phỏng đoán, không nhất định phù hợp sự thật’, cho dù ta nói vậy không khớp nhau cũng có thể miễn cưỡng cho qua. Ngũ Hữu Kỳ và Lâm Hoa cho rằng ta và nữ nhân kia đã giải quyết thỏa đáng cho nên hôm nay phỏng chừng muốn dùng tình huynh đệ để kéo ta ra khỏi tình cảm lưu luyến sai lầm. Ta chỉ tay lên trời thề thốt nói rằng ta quyết không vì một gốc cây có chủ mà trèo lên thân cây treo cổ chủ, hai người bọn họ cùng lấy ánh mắt khinh bỉ nhìn ta, ý tứ: Anh em người đều biết người rơi vào tình cảnh này, còn nói này nọ! Thượng Huyền Nguyệt xem như đem thanh danh giữa vạn bụi hoa thân không dính một phiến lá của ta phá hủy hoàn toàn rồi.

Sau ta cũng không có khí lực để giải thích, hơn nữa, càng cố gắng giải thích thì mọi chuyện càng có vẻ là giả. Tùy ý bọn họ tận tình khuyên bảo, ta chỉ ừ a a gật đầu không thôi, vì thế mọi người đối với kết quả này đều cảm thấy thực vừa lòng, bắt đầu uống rượu bậy bạ. Thẳng đến khi Phương Thụ Nhân gọi điện tới ta mới nhớ ta quên chưa báo cho hân lịch làm việc buổi tối.

Sợ hai người kia từ âm thanh mơ hồ nghe ra ta đang nói chuyện với nam nhân, ta làm bộ sợ hãi đi ra ngoài cửa: “... ần, ần... có lẽ tối muộn tôi mới về... không cần đón, gọi cái taxi là được... ai nha, nguy hiểm gì chứ, tôi cũng không phải nữ nhân, hơn nữa trên người không có tiền... hân muốn nhiều tôi cho hân nhiều? Người cho ta là thẳng góc? Thật sự không cần tới đón...” Bá một cái dập điện thoại, vừa quay đầu lại liền thấy Lâm Hoa và Ngũ Hữu Kỳ như hai con hổ rình mồi chờ ở bên cạnh, ta sợ tới mức rút lui từng bước: “Người người... các người làm cái gì a?”

“Chúng ta phỏng chừng là vị nào gọi tới cho nên muốn nghe lén một chút, nhìn cậu có phải hay không tâm bất đồng, đừng theo chúng ta nói phải đoạn tuyệt nhưng với nàng vẫn dây dưa khó dứt.”

“Này, có phải cô ấy không?”

Ta hàm hồ trả lời: “A a... đoạn tuyệt cũng phải nói rõ ràng cho tốt, trên điện thoại nói không tiện.”

“Như thế nào, cô ta còn muốn tới đón cậu? Đêm hôm khuya khoắt? Một cô gái?”

“Cô... cô ấy có xe.”

“Chúng tôi cũng có xe, lát nữa tặng cậu.” Ngũ Hữu Kỳ tha ta trở về: “Cậu phải nhớ kỹ cậu đã đáp ứng đoạn chúng tôi tuyệt quan hệ với nàng.”

“Ai cũng không cần tặng, tôi tự mình về được. Hai người đều uống rượu, không thể lái xe.” Hay nói giỡn, ta đã trả phòng, càng không thể để bọn họ chở ta về Phương gia, nơi có thể đến đều không thể đi.

Nhưng mà giải thích của ta cũng không có nửa điểm tác dụng, Ngũ Hữu Kỳ và Lâm Hoa không lái xe, nhưng mà gọi taxi, cố ý muốn đưa ta về, công bố bàn chuyện đêm với ta. Đêm bàn cái quỷ gì, ta biết bọn họ hoài nghi cái giả thuyết ta ở chung với nhân vật kia cho nên muốn đi kiểm tra. Ta chỉ có thể kiên trì nói cho tài xế địa chỉ nhà Từ Vận Tiếp, đồng thời hướng Ngũ Hữu Kỳ và Lâm Hoa giải thích, ta và nam đồng sự —— trọng điểm cường điệu là ‘Nam’ đồng sự —— thuê chung phòng, cho nên không có phương tiện chiều đãi bọn họ.

“Có phải họ Từ gặp qua một lần hồi trước không?”

“Đúng vậy.” Lúc trước bọn họ chưa thấy qua mặt thì tốt rồi.

“Vừa đúng lúc, tôi đã muốn nói chuyện với hân từ sớm, bảo hân phải tin tưởng bạn gái của mình, đừng nghi thần nghi quỷ, miễn cho anh đem Huyền Nguyệt ra làm tấm bình phong.” Ngữ khí Lâm Hoa có điểm chua.

“Hân bình thường đều đi ngủ sớm...”

“Sớm cũng không thể mười giờ lên giường.”

“Hôm nay hần hẹn bạn gái...”

“La Lâu Lập, cậu đang giấu diếm cái gì? Thủ đoạn tương đối vụng về đấy.”

Ta ở giữa mùa đông bắt đầu đổ mồ hôi, làm trò cho hai người, lại không thể gọi điện tìm người cứu giá, nếu để hai người họ và Từ Vận Tiệp gặp mặt, hai bên trực tiếp đối chất, ta chẳng phải chết rất khó coi.

Cho dù lòng ta giống như du tiên, tên tài xế taxi cũng không để ý tới tâm tình của ta, vung vàng an toàn nhanh chóng đưa chúng ta tới nơi, cầm tiền nhanh như chớp rồi rời đi. Ta thực hận không thể đem cái tên hủy hoại nhân sinh của ta ra đánh đập một trận mới có thể tiêu mỗi hận trong lòng ta.

Hôm nay nhất định là ngày hạn của ta, đến ông trời cũng không để ý tới lời cầu nguyện dọc đường đi của ta, không chỉ khiến chúng ta thuận lối tới nơi, hơn nữa ta mới gõ một cái Từ Vận Tiệp liền mở cửa, giống như đang chờ nhau. Ta chỉ hành động trước kiểm chế hần: “A, cậu cứ nhiên ở nhà, hôm nay không phải hẹn bạn gái sao?”

Từ Vận Tiệp kì quái nhìn ta dẫn hai người giọng khách còn lẩn cả giọng chủ chen vào nhà, hần khẳng định cảm thấy ta có tật xấu, biết hần ra ngoài còn muốn đến chơi: “Ký túc xá của cô ấy 11 giờ đóng cửa.”

Ta cố gắng trấn định để Ngũ Hữu Kỳ và Lâm Hoa ngồi xuống, sau đó dắt Từ Vận Tiệp vào bếp: “Bọn tôi đi pha trà.”

“Lá trà ở phòng khách a.”

“Phải đun nước...”

“Không cần mà?” Từ Vận Tiệp chỉ vào một góc ở phòng khách.

Ta chưa bao giờ muốn học được công phu truyền âm trong tiểu thuyết kiếm hiệp như bây giờ, hoặc là bịt miệng một người. Ta không dám quay đầu lại nhìn biểu tình hai người kia, chỉ cần IQ và lòng hoài nghi đạt tiêu chuẩn bình thường thì giờ phút này chắc chắn sẽ nghi ngờ.

Ngũ Hữu Kỳ ở sau lưng ta nói: “Không cần phiền toái, chúng ta không uống trà, đến đánh bài đi.” Thanh âm hần âm trầm như không khí ngưng đọng trước cơn bão khiến tóc gáy của ta dựng đứng hết lên.

Từ Vận Tiệp đã muốn viết rõ ràng hai từ nghi ngờ lên mặt, mười giờ tối chạy đến nhà người khác đánh bài quả thực đột ngột, ta phỏng chừng hần nhất định dựa vào hơi rượu trên người chúng ta mà cho rằng chúng ta đều uống rượu, cho dù chúng ta đều thực tỉnh táo.

Bốn người ngồi quanh bàn trà đánh bài, Lâm Hoa lơ đãng nói: “Từ Vận Tiệp, hôm nay lúc chúng tôi đi tìm La Lâu Lập, thấy hần cùng bạn gái anh đi với nhau đó.”

Từ Vận Tiệp ném ra một đôi sáu, đáp: “À, là tôi gọi cậu ta tới giúp tôi đón cô ấy, dù sao chiều nay La Lâu Lập cũng lang thang ở ngoài.”

“Cậu không lo lắng?” Ngũ Hữu Kỳ đánh ra một đôi tám.

“Hả? Nếu có người đi đón thì tôi lo lắng cái gì?”

“Cậu không sợ La Lâu Lập khoét góc tường của cậu?”

Từ Vận Tiệp a ha một tiếng: “Cậu ta?! Khoét góc tường? Sao có thể? Mặc kệ là mỹ nữ dạng gì, La Lâu Lập tuyệt không phải người làm ra chuyện có lỗi với bạn bè.” Nói xong còn liếc Lâm Hoa một cái, ta bật người nhớ tới chuyện Từ Vận Tiệp luôn cho rằng Huyền Nguyệt và Lâm Hoa là loại người đứng núi này trông núi nọ, cướp người yêu. Xem ra trời phải diệt ta, hôm nay không thể nói thêm câu nào ở đây rồi.

Đang tìm xem có đường nào thoát thân hay không, mắt Lâm Hoa và Từ Vận Tiệp đã bốc hỏa bắt đầu giao chiến. Ta lập tức đứng lên nói: “Mọi người bình tĩnh một chút, chậm rãi thảo luận, tôi đi mua chút đồ uống.” Chưa ra tới cửa đã bị Ngũ Hữu Kỳ kéo lại: “Bọn tôi không cần đồ uống, cậu ngồi xuống trước, chúng ta đem mọi chuyện nói cho rõ ràng.”

Cái này còn có thể làm gì bây giờ? Hai bên giáp mặt đối chất, ta lười gán hoa sen cũng không thể trở mình, chuyện Từ Vận Tiệp sợ ta đoạt bạn gái sẽ bị vạch trần, việc Lâm Hoa đoạt Huyền Nguyệt đích thực cũng bại lộ, chính việc ta thông đồng với tình nhân của Phương Thụ Nhân cũng bị chứng minh là nói dối. Những lời

nói dối này cơ bản đều do Huyền Nguyệt bày ra, nhưng muốn ta đem mọi chuyện đổ lên đầu Huyền Nguyệt thì ta không làm được. Biện pháp duy nhất chính là cắn chặt răng, triển khai phong thái vô lại, mặc kệ bọn họ nói như thế nào, ta cũng chỉ cắn răng tỏ vẻ có điều khó nói, Huyền Nguyệt thì xuất phát từ hảo tâm che giấu cho ta.

Trở lại nhà của Phương Thụ Nhân cũng đã mười một giờ, khó có khi nào thấy Phương Thụ Nhân ngồi ở phòng khác, ôm cái máy tính nằm ở ghế sofa về mặt nghiêm túc không biết nhìn cái gì, TV đang bật, ánh sáng hắt lên tường lúc sáng lúc tối. Ngẩng đầu thấy ta tiến vào, gương mặt nghiêm túc của hắn liền có một chút nhu hòa, nở nụ cười nhàn nhạt: “Đã về rồi? Ăn cơm chưa?”

Ta ngồi xuống mép ghế sofa, đem chân hắn đẩy đẩy, xem như cái gối mà nằm lên, hắn nhẹ nhàng xoa tóc ta, hỏi: “Uống nhiều?”

Ta lắc đầu, cảm giác được đầu gối cứng rắn của hắn ở bên tai, vật liệu may mặc mềm mại quả ra nhiệt độ cơ thể khiến ta dần trầm tĩnh lại, sau đó cảm thấy muốn khóc. Thật là, vài năm trước kia cũng không khóc một lần, hiện tại như thế nào động một chút liền khóc.

“Mệt mỗi sao? Tắm rửa rồi đi ngủ đi.”

Ta lại lắc đầu. Nhớ tới chuyện vừa rồi vẫn cảm thấy sợ hãi. Sắc mặt bọn họ khó coi như thế nào, bọn họ cho rằng ta lừa gạt bọn họ, thậm chí, nói nghiêm trọng, ta còn thấy mình là người châm ngòi hiềm khích. Nếu bọn họ cứ như vậy trở mặt với ta, ta ngay cả lời giải thích cũng không nói được. Từ Vận Tiếp là đồng nghiệp tốt đồng thời cũng là bạn tốt của ta, mà Ngũ Hữu Kỳ và Lâm Hoa, bọn họ là anh em của ta, là thân nhân của ta ở thành phố này, là người khi ta rơi vào đường cùng có thể nương nhờ. Nhưng hiện tại, tất cả mọi thứ có lẽ đã hóa vào hư không, bọn họ có thể như trước kia tâm không có khúc mắc theo ta uống rượu ăn cơm, đùa giỡn, còn có thể như trước kia tin tưởng lời nói của ta không? Ta như thấy được giữa chúng ta xuất hiện vết rách, mà ta lại vô lực, cũng vô pháp sửa chữa nó, bởi vì ta không dám hướng bọn họ nói ra chân tướng sự việc. Ta sợ hãi. Nếu như ta kiên quyết chống đối, chúng ta chắc chắn sẽ sinh ra khoảng cách, nhưng nếu ta nói ta cùng một nam nhân lên giường là chuyện thực, như vậy, chúng ta có thể ngay cả trong lòng khúc mắc, ngoài mặt vui vẻ cũng không thể duy trì được.

Đồng tính luyến ái. Nghĩ đến những chữ này ta không khỏi chấn động một chút, Phương Thụ Nhân tựa hồ cảm giác được, đem ta ôm lại một chút, vây quanh ta, để ta tựa vào người hắn.

Thực ấm áp, này ôm ấp là ấm áp như vậy, an toàn như vậy, làm người khác lưu luyến như vậy. Nếu có thể luôn lui ở trong này, ta có thể không cần đối mặt với hết thảy vấn đề. Con người e ngại cô độc cỡ nào a, một chút ấm áp là có thể khiến hắn tham luyến, có bao nhiêu người có thể gạt bỏ quần thể để sống một mình đâu? Ít nhất ta không thể. Cho dù ở nơi này tha hương ta cũng hy vọng có ít nhất vài người như vậy, có thể cho ta nơi ở không biết đến rét lạnh cô đơn, có thể làm cho trái tim ta cảm nhận được một chút hơi ấm. Nhưng mà những hơi ấm này, sau khi biết ta đồng tính luyến ái có thể tiếp tục duy trì hơi ấm không? Bọn họ sẽ không dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn ta chứ? Sẽ không cảm thấy ghê tởm và sợ hãi ư? Sẽ không nghi ngờ ta có ý đồ với nam nhân sao? Sẽ không sợ hãi đụng chạm thân thể ta dù là nhẹ nhất? Ta sợ hãi!!!

Cho dù ta đối với tình yêu này mà có thể vứt bỏ hết thảy vẻ khinh bỉ của mọi người, ta cũng không thể lựa chọn lấy hay bỏ, đương nhiên, ta cảm thấy ta và Phương Thụ Nhân cũng chưa đi đến tình yêu như vậy, nhưng cho dù tới rồi thì sao, ta có thể để cha mẹ đã lớn tuổi từng khổ cực nuôi ta khôn lớn thương tâm lo nghĩ, hay đem tình nghĩa anh em cùng chung hoạn nạn vứt ra sau đầu sao?

Bàn tay Phương Thụ Nhân bao trùm lên con mắt của ta, mềm nhẹ ấm áp, tay kia cầm lấy tay ta. Tay của ta lạnh như băng, ở trong tay hắn không kiềm chế được mà hơi run. Hắn vuốt ve một chút, dần dần làm ta bình tĩnh lại. Chẳng đến khi ta đi rửa mặt hắn cũng không hỏi ta nữa từ, vì thế ta thật sự cảm kích hắn, bỏ qua lần đầu tiên hắn không thèm nói lý cường bạo ta đến nay đã thông suốt, kỳ thật đại đa số thời gian hắn là người tương đối thông minh sắc sảo.

Đêm nay Phương Thụ Nhân ôm ta chìm vào giấc ngủ, nhưng ta vẫn không ngủ. Thời gian trôi qua một giây trong quá khứ lại tiến gần tới ngày mai một bước, ta không nghĩ đối mặt với sự thật ngày càng gần, dạ dày của ta lạnh như băng, bụng dưới đau quặn, cổ họng khô ráo tannghẹn, khó thở. Sợ đánh thức Phương Thụ Nhân, ta vẫn không dám động, chỉ có thể nhìn những chấm trắng nhỏ ngoài cửa sổ tiêu phí thời gian.

Thời điểm bầu trời đen kịt lộ ra chút xíu ánh sáng, ta rút cuộc không nhẫn nữa, quyết định đi tìm sữa uống hỗ trợ giấc ngủ.

Phương Thụ Nhân bị động tác của ta làm tỉnh, mơ mơ màng màng hỏi một tiếng, ta nói vào WC. Hấn dờn cánh tay, đem áo ngủ thật dày đưa cho ta, nói: “Đừng để lạnh.”

Từ tủ lạnh lấy ra một hộp sữa, không có tâm tình hâm nóng, mở ra liền một hơi uống hết, cái lạnh từ trong ra ngoài làm ta đóng băng, mở miệng phun ra toàn khói trắng, nếu là mùa hè khẳng định có thể dùng làm phòng ướp lạnh. Quay về giường, cởi áo ngủ, cả người dán lên người Phương Thụ Nhân, hấn lạnh đến run cả người, đem ta ôm càng chặt, trước kia ta cũng từng chinh hấn như vậy, nhưng hấn không oán không hận một câu mf dùng âm áp thiêu đốt địch nhân, ngược lại khiến ta thật giống người xấu.

Sau ta cũng không rõ ta ngủ vào lúc nào, trong mộng chuyện của ta và Phương Thụ Nhân cả thiên hạ đều biết, mẹ gọi điện đến, một câu chưa nói xong đã bắt đầu khóc, cha ở phòng bên cạnh đập phá đồ vật và chửi mắng, nói chưa từng có đứa con trai này; trong chốc lát ta lại ở nhà, chị gái động thai khí, chúng ta nhanh chóng đưa nàng tới bệnh viện; trong chốc lát Từ Vận Tiệp mắng ta cướp bạn gái hấn, ban đầu ta cảm thấy bụng đầy oan khuất, sau lại hoảng hốt cảm thấy tựa hồ có chuyện như vậy; trong chốc lát Lâm Hoa và Ngũ Hữu Kỳ phần nộ chỉ trích ta lừa gạt bọn họ, tuyệt giao với ta, đá vào bụng ta hai cái đau muốn chết, đột nhiên lại là Phương Thụ Nhân ôm ta bắt ta làm tình, ta cầu xin hấn, nói ta đau bụng nhưng hấn cũng không để ý, xé rách quần áo của ta, khí lạnh tràn vào khiến ta rét run...

Bụng quả thực đau kịch liệt, ta tỉnh lại, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, hiện tại ta hối hận vì uống hộp sữa lạnh kia cũng đã muộn. Ta nửa chạy nửa bò từ trên giường vọt tới WC, sau đó về mặt hư thoát đi ra, bắt chập Phương Thụ Nhân quan tâm hỏi han, lại vọt vào, sau lại về mặt hư thoát đi ra. Chứ như thế lặp lại bốn lần, trong bụng giờ trống trơn, một đầu mồ hôi, toàn thân vô lực, cả người đều trở mình xem thường. Lão đảo vài bước, ngã lên người Phương Thụ Nhân đang lo lắng vội vàng mặc quần áo.

Bụng còn đau quặn lên, mồ hôi lạnh ướt một mảng, đau đến mức cơ thể không dám căng thẳng, ta nhẹ nhàng lầm bầm: “Thật sự phải chết.”

Phương Thụ Nhân quần áo nửa cài nửa không, xích chân ngồi ở mép giường ôm ta: “Sẽ không.”

“Thật sự phải chết.”

“Sẽ không.”

“Thật sự phải chết...”

“Sẽ không...”

Nhai đi nhai lại vài giờ, đau đớn rốt cuộc giảm bớt, ta toàn thân đều nhuyển xuống, lúc này mới cảm thấy trên lưng trên mặt đều là mồ hôi, lạnh đến rét run. Phương Thụ Nhân ôn nhu hỏi ta: “Đỡ chưa?”

Ta lắc lắc đầu hừ một tiếng tỏ vẻ đỡ, Phương Thụ Nhân liền thật cẩn thận đem ta chuyển qua giường, tiếp tục mặc quần áo: “Ta đem ngươi đi bệnh viện.”

Ta ngay cả khí lực để trợn mắt cũng không có, miễn cưỡng nói ra một câu: “Không nghĩ động...” Toàn thân đều bị đau nhức vặn xoắn, ta hiện tại đã nhão như bãi bùn, huống chi, nếu ở trên xe xóc nảy rồi đau như vừa nãy, ta khẳng định sẽ chết, như vậy không bằng chết ngay trên giường, ít nhiều cũng rộng hơn trên xe.

Phương Thụ Nhân lo nghĩ, sau đó hỏi ta: “Bụng ngươi là đau như thế nào?”

“Quặn đau... buổi tối ta uống sữa lạnh...” Ta hơi thở mong manh.

Hấn ra ngoài chốc lát lại trở về, cầm theo thuốc và nước ấm, đem đầu của ta nâng lên trước ngực hấn uy ta uống thuốc, sau đó đặt ta ngay ngắn lên giường, lấy chăn quấn ta như một con sâu, lại đi ra ngoài, rất nhanh lấy một cái túi chườm nóng trở về, cẩn thận nhét vào trong chăn: “Đặt lên bụng.”

“Ngươi đi đâu?”

Hấn nhìn lịch: “Ta ở cùng ngươi trong chốc lát, chờ Trương tẩu tới thì đi làm. Muốn ta gọi bác sĩ đến không?”

“Ta ngủ trước một lúc, cảm giác không tốt thì nói sau.”

Phương Thụ Nhân không nói gì nữa, ngồi ở đầu giường, nhẹ nhàng vỗ đồng chăn đang nghiêm kín người ta, dường như xem ta là tiểu hài tử. Ta tuy rằng suy yếu muốn chết, vẫn nhìn không được cố ý nói với hắn: “Người hát ru đi.”

Tay Phương Thụ Nhân dừng lại, đại khái cũng mất vài giây, hắn liền tiếp tục vỗ nhẹ lưng ta giống như không nghe thấy lời ta nói, việc này ta cũng đã đoán trước cho nên không cảm thấy thất vọng. Gây sức ép một trận, thể lực đã sớm cạn kiệt, ôm túi chườm ấm áp dễ chịu chui trong ổ chăn, mí mắt cao thấp như dính vào nhau, lúc sắp ngủ bỗng nghe thấy Phương Thụ Nhân cúi đầu bắt đầu hừ cái gì... khúc hát ru!!! Thật đúng là khúc hát ru!!! Đại khái vì ngưỡng ngừng nên thanh âm của hắn thấp đến mức cơ hồ không nghe thấy, làn điệu cũng đứt quãng, nhưng cẩn thận nghe còn có thể nghe ra giai điệu của khúc hát ru. Nếu ta không lơ đãng đến mức đứng long cũng không nổi thì tóc gáy ta nhất định dựng thẳng đứng, tình cảnh như vậy rất quý giá —— Phương Thụ Nhân hát ru? Ta vốn tưởng rằng cho dù ta đưa ra yêu cầu vô lý của người bệnh, hắn nhiều nhất cũng chỉ khoan dung cho sự vô lễ của ta, tuyệt không có nghe theo đâu.

Mở to mắt nhìn biểu tình Phương Thụ Nhân, là vẻ mặt có chút khốn quẫn lại ra vẻ hào phóng khê hừ hừ hát ru, biểu tình kia giống như đang nói: “Thanh âm này không xuất phát từ ta.”, trong lúc nhất thời ta quên mất trạng huống của bản thân, xuy một tiếng bật cười, sau đó bằng ánh sáng sớm, ta rõ ràng nhìn thấy mặt Phương Thụ Nhân trong nháy mắt đỏ lên.

## 26. Chương 26

### CHƯƠNG 26

Có thể vì sinh bệnh nên cơ thể suy yếu, cảm giác ngủ thực trầm, không mơ thấy ác mộng gì nữa. Tiếng điện thoại đánh thức ta, trợn mắt nhìn ngoài cửa đã là hoàng hôn, ta nhất thời không có phản ứng, thiếu chút nữa nghĩ rằng trời vẫn chưa sáng hẳn.

“Vẫn còn ngủ?” Thanh âm qua điện thoại của Phương Thụ Nhân có chút thờ dốt.

Ta nói: “Bị điện thoại đánh thức.” Sau đó lại hỏi: “Người đang làm gì? Thờ hồ hển, ngàn dặm trường chinh vẫn làm chuyện bất chính à?”

Phương Thụ Nhân không để ý tới lời trêu chọc của ta, nghiêm trang đáp: “Ta hẹn người Cửu Trọng Thiên ăn tối, không khéo mất điện, ta phải leo cầu thang, hiện tại đang leo tối tầng 9.”

Cửu Trọng Thiên cũng thuộc loại đẳng cấp ta mà phải xuất tiền thì tuyệt đối không tiến tới, cũng may nó tên gọi là Cửu Trọng Thiên cũng không phải kiến trúc cao nhất thành phố, chỉ có 18 tầng mà thôi: “Sao không đổi địa điểm?”

“Đối phương đã ở đây, ta cũng không thể để khách đi bộ 18 tầng.”

Xem ra không phải là một vị khách đơn giản, đương nhiên, nếu đơn giản cũng không cần đến Phương đại tổng tài tự thân xuất mã: “Hôm nay mấy giờ người về?”

“Giờ vẫn chưa biết. Đã tốt hơn chút nào chưa?”

Ta sờ sờ bụng: “Hiện thì không có việc gì, chỉ có điểm đói bụng.”

“Ta đã dặn Trương tẩu tối nay về muộn một chút rồi. Người gọi nàng làm cho người thứ gì đó tốt cho tiêu hóa ăn đi, ăn xong thì đi ngủ, biết chưa?”

“Ăn liền ngủ, người nghĩ ta và người là động vật nào đó sao?”

“Lý tưởng của người không phải như thế sao?”

Ta ngây người một chút. Đích xác lý tưởng của ta chính là suốt ngày ăn chán chê không phải làm gì, chính là ta tuyệt đối không nói qua với hắn. Mặc kệ quan hệ của hắn và ta thân mật chừng nào, hắn chung quy vẫn là ông chủ của ta, có nhân viên ngu ngốc nào đứng trước mặt ông chỉ nói mình không có ước nguyện gì, chỉ cầu ăn no rồi chờ chết? Người biết chí hướng rộng lớn này của ta nguyên lai chỉ có người ở phòng thông

tin, cơ bản cũng giống ta là loại không màng danh lợi, có chí khí đã sớm hướng đến phòng khác. Bọn họ bình thường cơ bản ngay cả cơ hội diện thánh cũng không có, càng miễn bàn đến chuyện nói huyền thuyên.

Vấn đề này nếu ta tự mình chăm rãi nghĩ chắc chắn sẽ chết, ta là ai a, ta không phải anh hào khó gặp trong xã hội này sao, tự nhiên là biết thức thời, khiêm tốn cẩn thận, cho nên ta rất nhanh tưởng tượng như vậy, lập tức hỏi Phương Thụ Nhân: “Ai nói với người lý tưởng của ta chỉ là ăn với ngủ nha? Nghĩ kĩ, như người nói người ta gọi là phỉ báng nha.”

“Hắc, đây là người tự mình nói.”

“Đây là xã hội pháp luật, làm cái gì cũng phải có chứng cứ, người xuất ra chứng cứ chứng minh a?”

Phương Thụ Nhân cười giả tạo vài tiếng: “Người khản trương như vậy làm gì?” Thanh âm hắc lập tức trở nên đứng đắn: “Ta đã tới, không thèm nghe người nói nữa, nhớ rõ ăn xong rồi ngủ đi, không được phép lên mạng cũng không cho phép chơi game.”

“Người phải làm ta chán chết a...” Nói còn chưa dứt lời, bên kia cách một tiếng liền dập máy, ta giận tới mức cầm điện thoại nửa ngày không hồi phục tinh thần. Từ khi nào thì người này biến thành bảo mẫu cuồng tự đại kỳ quái?

Ăn chút gì đó xong ta liền mở máy, vừa lên mạng dạo quanh vừa dựng thẳng lỗ tai nghe động tĩnh bên ngoài, nơm nớp lo sợ giống như hồi cấp ba một bên lén đọc tiểu thuyết kiếm hiệp một bên đề phòng giám thị bên ngoài. Vừa trở về đầu óc loạn thành một đoàn, cái gì cũng chưa nghĩ đến, hiện tại ý nghĩ có chút thanh tỉnh liền nhớ tới ta và Thượng Huyền Nguyệt có chung rắc rối, phải nói chuyện với nàng, xem có thể biên kịch ra cái gì để hóa giải nạn này, trọng yếu hơn là nhắc nhở nàng đừng có đem chuyện của ta nói ra hết.

QQ của Huyền Nguyệt vẫn là cái đầu màu xám, ta để lại vài lời cho nàng, đại khái kể một chút tình huống, luôn nhắc nhở nàng cái gì không nên nói ngàn vạn lần đừng nói, đương nhiên tốt nhất là mặc kệ nên nói hay không nên nói đều kiên quyết không nói, như vậy có thể đảm bảo an toàn tốt nhất.

Lẽ ra cùng khách đàm sinh ý cũng phải đến chín mười giờ, nếu thêm vào cái gì chiêu đãi cũng phải rạng sáng mới về. Nhưng hôm nay Phương Thụ Nhân trở về khá sớm, tám giờ hơn đã nghe thấy tiếng xe. May mà ta có tính cảnh giác cao, trước đó chỉ khép cửa, nếu không chỉ sợ hấn vào ta cũng không biết.

Trực tiếp tắt nguồn máy tính, ta bay nhanh từ thư phòng về phòng ngủ, thăm điện vẫn bật, tiến vào ổ chăn nóng rực, quần trái quần phải một chút, sau đó liền như con sâu bắt đầu giả bộ ngủ.

Qua một lúc – so với thời gian dự đoán thì lâu hơn một chút – Phương Thụ Nhân mới vào phòng, không bật đèn, trực tiếp tiến đến sờ sờ cái trán ra, không hề hạ giọng nói: “Cái trán người rất lạnh.”

Ta lập tức có chút đỏ mặt, tiếp tục giả bộ ngủ, dùng thanh âm mơ mơ màng màng nói: “Người về rồi?”

Phương Thụ Nhân thực bình tĩnh đáp: “Không cần giả bộ, ta vừa mới nhìn qua, máy tính của người vẫn chưa tắt hết nhiệt đầu.”

Tên gian trá này! Thủ đoạn quả thực không thua mẹ ta năm đó.

Phương Thụ Nhân dùng sức xoa xoa tay, ta có chút sợ hãi, không biết hấn muốn làm gì, sẽ không dùng cách xử phạt về thể xác chứ. Mà sự thật chứng minh ta là tiểu nhân như thế nào – hấn chà tay cho ấm rồi với tay vào ổ chăn sờ chân tay và bụng ta, sau đó nói: “Tay chân lạnh như băng, sáng nay người nói cũng không nổi? Mới tốt một chút đã quên?”

Ta a dua cười cười: “Bụng ta đặc biệt ấm – túi chườm nóng rất tốt.”

“Ngao” Hấn nhu nhu tóc ta: “Đã ăn gì chưa?”

Hấn vừa nói như vậy ta lập tức cảm thấy đói bụng: “Chỉ ăn một chút bánh ngọt linh tinh, ta muốn ăn mặn.”

“Ăn mặn được chưa? Ta đi nấu mì trứng cà chua cho người.” Phương Thụ Nhân cởi tây trang, xắn tay áo, tư thế này thật đúng là chuẩn bị xuống bếp: “... Ánh mắt gì kia? Ta ở nước ngoài học đều tự mình nấu cơm.”

“Hắc hắc, vậy phiền toái người.” Tôi trôi chảy bù lại một câu: “Nếu không thể ăn liệu có quyền cự tuyệt chứ?”

“Nếu người không đói thì có thể.” Hắc đem tay ta nhét vào chăn, dịch chăn cho ta thật tốt.

Người đừng nói, người này tuy rằng bình thường ngang ngược một chút, thời điểm mấu chốt vẫn là tri kỷ. Cho nên mới có danh ngôn không biết ai nói: Tìm người mình yêu làm tình nhân, tìm người yêu mình để kết hôn... ừ, đại khái là ý tứ này? Chính là hình như ta đem người yêu mình làm tình nhân... không đúng, tên kia lại không yêu ta... hay ngược lại... cũng không đúng, ta dường như cũng không yêu hắn nha...

Thơm quá... hương vị mì trứng cà chua... thật lâu chưa ăn, rất đúng lúc... hảo đói a... ta phải ăn... chính là rất ấm áp...

Cái gì đó ba ba tát ta: “La Lâu Lập, đứng lên ăn, ăn xong ngủ tiếp.”

Ta liều mạng giấy dựa mở mắt ra, đập vào mắt chính là một bát mì lớn in hoa, màu sắc thơm ngon, trứng gà vàng óng, hành xanh tươi, cà chua hồng hồng, sợi mì nhỏ mịn trắng như tuyết, nước miếng nhất thời dâng lên, hai tay cũng tự động thò ra.

“Cẩn thận một chút, phỏng.” Phương Thụ Nhân rải mấy tờ báo lên chăn rồi mới đưa bát mì cho ta, hắc an vị ở bên cạnh xem ta ăn. Ta một bên vù vù thổi một bên sụt sụt ăn, ăn đến toàn thân đổ mồ hôi, còn thừa non nửa bát, ta hướng hắc nói: “Ăn không vô.”

Phương Thụ Nhân tiếp nhận bát, cầm lấy chiếc đũa rồi ăn tiếp, động tác còn đặc biệt thuần thục tự nhiên. Ta nhất thời phát ngốc. Hắc mấy miếng đã đem bát mì giải quyết gọn, lúc này mới ngẩng đầu nhìn ta, liếc mắt một cái nói: “Nhìn cái gì? Người vừa mới ăn còn đẹp mắt hơn ta cũng không thấy người nhìn kỹ.”

“Không đúng không đúng, chính là cảm thấy... có chút ngạc nhiên. Người nhìn thế nào cũng là người không thể làm ra loại sự tình này nha.” Ngồi ở nhà hàng sa hoa mới phù hợp hình tượng a.

“Cũng có thời điểm ta cả tháng ăn mì a.”

“Nhưng cũng không có khả năng ăn đồ thừa của người khác đi.”

Phương Thụ Nhân đã ăn xong rồi, thu hồi cái bát, trả lời: “Người cũng không phải người khác.”

Hắc cầm bát đi ra ngoài, lúc này ta mới có phản ứng, trên mặt một chút liền bị thiêu cháy, những lời này, những lời này, những lời này cũng quá ngạc nhiên đi...

Chờ hắc trở về, ta lui vào ổ chăn, hự hự hỏi hắc: “Người vừa mới nói câu kia là có ý gì?”

“Là cái ý đó đấy.”

Ta thực muốn nhảy dựng lên cắn hắc một ngụm, người này... ta trong lòng bốc hỏa hắc lại hoan hô ngược, chậm rãi, khoe miệng còn ẩn một chút nụ cười giả dối: “Ta cũng không phải con sâu trong bụng người, ý tứ kia của người, ta biết được là ý tứ nào!”

Phương Thụ Nhân quay lại, cẩn thận nhìn ta, biểu tình ánh mắt tối thâm tình, thẳng đến khi ta không nhận được mà quay đầu đi mới nghiêm trang trả lời: “Nếu ta không nói rõ là ý tứ nào, đương nhiên người có quyền tự mình hiểu là ý tứ gì, kỳ thật ý tứ của người không chừng chính là ý tứ của ta, bất quá người không dám khẳng định ý của người là ý của ta, cho nên người mới muốn hỏi ý của ta, người nói xem, người không phải đang hy vọng ý của ta chính là ý của người?”

Hắc cứ như vậy không nhanh không chậm nói một tràng, mắt ta đã muốn thành nhang muỗi, ngay cả ý tứ này ý tứ kia cũng đã quên sạch, rung rinh nửa ngày mới hoàn hồn: “... Ta luôn nghĩ người là điển hình của phân tử tinh anh lời ít ý nhiều, không nghĩ tới người cũng là Đường Tăng che dấu sâu vô cùng a.”

Hắc khiêm tốn chấp tay: “Gần mực người đen thôi.”

Thẳng đến khi gối lên cánh tay hắc sắp ngủ ta mới mơ hồ nhớ tới vấn đề ta muốn hỏi: Cái ý tứ kia, rốt cuộc là ý tứ gì? Lại bị cơn mưa rào này làm quên sạch...

## 27. Chương 27

### CHƯƠNG 27

Sáng hôm sau đứng lên ý nghĩ thanh tỉnh, lại vui vẻ, ngay cả cái gì bệnh nặng với cả cảm giác chột dạ đều không có, đương nhiên ta cũng không tính là bệnh nặng cái gì, tiêu chảy thôi, ai một năm không bị một hai lần? Bệnh nhỏ không dừng, bệnh nặng không đáng, lời vàng ngọc. Huống chi hôm nay khó có được ngày đông ấm áp, tự nhiên khiến người ta tinh thần phấn chấn, ngay cả hôm qua là một ngày phức tạp đầy âu lo, giờ phút này mặc dù ta vẫn quan tâm nhưng có vẻ chẳng còn đáng sợ. Thời tiết tốt khiến người ta lạc quan. Bởi vậy ta hiện tại cảm thấy suy nghĩ của ta hôm qua quá nghiêm trọng, tình cảm nhiều năm đầu dễ dàng tan vỡ như vậy, hơn nữa sự việc này chưa tới mức không thể vãn hồi, nếu ta và Huyền Nguyệt thống nhất lời khai kịp thời, bằng trí thông minh của hai người bọn ta còn sợ không thể nói dối quá quan? Tỷ như hiện tại ta đã nghĩ ra ba loại giải thích, chỉ thiếu một bước nữa là mọi chuyện viên mãn...

Phương Thụ Nhân đẩy ta một cái: “Đừng đi vào cõi thần tiên, tới rồi.” Sau đó y phục nghiêm chỉnh biểu tình đoan chính hóa thân thành tổng tài bước xuống xe. Ta vội vàng cầm lên bút ký và máy tính của hắn theo ra, đầu thiếu chút nữa đập phải cửa xe. Phương Thụ Nhân cũng không quay đầu lại, ngẩng đầu mà bước vào tòa nhà, lòng ta một mặt có chút tự vị không đúng, một mặt lại thực yên tâm: như vậy sẽ không sợ có người nhìn ra quan hệ đặc thù giữa hai người bọn ta.

Đóng cửa tốt, chưa vào chỗ ngồi của mình ta liền lấy ra di động, gọi điện cho Thượng Huyền Nguyệt. Điện thoại kêu lần thứ nhất nàng liền tiếp, câu đầu tiên chính là: “Như thế nào bây giờ mới gọi điện tới?”

Ta cố không hàn huyền, húc đầu hỏi trọng điểm: “Em có nói gì bọn họ không?”

“Anh nghĩ rằng em và anh là ai? Cục quốc an đi ra cũng không kín miệng như vậy! Bọn họ thay nhau oanh tạc, em kiên cường bất khuất, hỏi một câu, em liền nói chuyện này việc riêng của người khác, em không thể tùy tiện nói, có thể nói hay không để em tìm La Lâu Lập thương lượng, anh nói, em có nghĩa khí a!”

Tâm thấp thỏm của ta đến giờ buông được phân nửa: “Em cụ thể một chút, em nói với bọn họ cái gì, từng chi tiết chính xác, chúng ta trao đổi lời khai trước, bằng không đến lúc đó phản cung sẽ không kịp.”

Thượng Huyền Nguyệt lúc này không cần nghĩ ngợi làm phương pháp ghi hình giải thích một lần, khó thấy được nàng không chỉ mồm mép lanh lợi còn có thể đem khẩu khí hai người khác nhau bắt chước y đúc, khiến ta vừa nghe vừa nhớ lại biểu tình khi nói chuyện của hai người kia. Ngũ Hữu Kỳ từng bước hướng dẫn lấy tình cảm để bức cung, còn Lâm Hoa trước mặt ta thì bày ra dáng vẻ kiêu ngạo bệ vệ, ngẫu nhiên chen vào đều là những câu xem thường không đến nơi đến chốn: “Người nói xem”, “Người vẫn nói đi.” Diễn hình của trọng sắc khinh bần. Ta khinh bỉ hắn.

Nghe xong tình hình thực tế, ta nhẹ nhàng thở ra, Ngũ Hữu Kỳ phải có vị gian thương, nhưng mặc hắn gian như quỷ, Thượng Huyền Nguyệt nhanh một câu “phải thương lượng” liền chết cũng không mở miệng, hẳn dù có trăm phương ngàn kế cũng không thể làm gì. Lập tức dùng khoảng bốn mươi phút, bàn bạc với Huyền Nguyệt sách lược, soạn tốt kịch bản, thời gian nhân vật địa điểm đều lặp lại một lần, phải chịu đựng bất cứ loại khảo nghiệm nào — đương nhiên, nếu có chuyện gì ngoài ý muốn phát sinh, ta liền giả bộ si ngốc mắc chứng dễ quên, tùy Huyền Nguyệt xử lý tình huống, bởi vì nàng trí nhớ nàng tương đối tốt, giả bộ chỉ sợ không ai tin.

Mọi chuyện đã chuẩn bị tốt, ta cả gan gọi điện cho những người liên quan, dù sao tiến cũng là một đao mà lui cũng là một đao, không bằng thừa dịp sự tình chưa phát triển phức tạp liền giải quyết tốt. Phương Thụ Nhân bên kia, ta cũng ngại ngắc đầu tiếp đón — vì cái gì đối với cả hai bên ta đều chịu lép vế a? Phương Thụ Nhân không hổ là người địa vị cao, lòng dạ khoan dung, chỉ hỏi một câu “Muốn tài xế tới đón không?”, ta từ chối liền dặn lại một câu: “Lúc về nhớ chú ý an toàn”, sau đó liền bình tĩnh xem cái gì đó, thật khiến ta nhất thời nghi ngờ hắn đang chuẩn bị sổ sách bắt ta tính toán khi về, hoặc là làm như tình tiết phim bộ – tìm thám tử tư theo dõi.

Lần này là ở nhà hàng cơm Tây nào đó, những người liên quan đều trình diện, sau khi ăn xong thì gọi đồ uống, xem ra là tư thế thẩm vấn tại nhà. Lão đại Ngũ Hữu Kỳ khí độ ung dung dùng một ngón tay gõ gõ, ngay cả một lời cũng không nói, ta còn phải làm bộ thành kính thanh thanh giọng bắt đầu giải thích.

“Sự tình là như vậy, kỳ thật, hết thấy đều bắt đầu từ một một cái nhỏ nhỏ, nhỏ nhỏ hiểu lầm... ban đầu chúng ta chỉ muốn thuận tiện làm cho Từ Vận Tiệp khỏi lo nghĩ việc đem chúng ta ghép với nhau...”

Về cơ bản ta chiếu theo sự thật mà trình bày, đương nhiên không đem động cơ nguyên thủy nhất nói ra – che dấu quan hệ của ta và Phương Thụ Nhân, còn lại không tính giấu diếm điều gì, một đời người nhỏ bé không phải đều nói dối qua sao, đó chính là giữa một đồng hàng thật trộn lẫn một chút hàng giả.

Lâm Hoa trên mặt viết ‘Ta sớm biết sự thật chính là nhảm chán như vậy’, Từ Vận Tiệp tặc lưỡi bày ra biểu tình ‘Người là kẻ ngốc, đáng đời’, ta nhìn hai người như vậy chỉ biết ta đã quá quan, chính là Ngũ Hữu Kỳ thần sắc không đổi, không khỏi có cảm giác bí hiểm. Không gian yên lặng, lão đại chậm rãi mở miệng: “Người có biết người phạm vào cái sai nào không?”

Ta nhất thời thả lỏng: hôm nay xem như thoát rồi. Lập tức khoanh tay cúi đầu sám hối: “Ta có tội... ta ăn năn... ta không nên nhất thời vì thuận lợi mà nói dối... ta không nên vì che dấu mà tiếp tục nói dối... lại càng không nên vì che dấu mà phỉ báng bằng hữu, tổn hại danh dự Từ tiên sinh và Lâm tiên sinh. Ta tội ác tày trời, tội không thể xá, vốn phải đoạn tuyệt nhân thế, niệm ta bình thường biểu hiện tốt, lại vì phạm lần đầu, thỉnh các vị cho ta một cơ hội chuộc lại lỗi lầm – đêm mai, Thiên Hương Lâu, tính cho ta!”

Cái này gọi là tiên hạ thủ vi cường, đem tội danh và hình phạt đều nhận thức, đương nhiên so với việc để bọn họ tới xử lý thì càng ổn thỏa tâm tình. Quả nhiên vài vị thẩm án tại gia đều có ý tán thành, Ngũ Hữu Kỳ nói: “Coi như cậu thông minh, lần này quên đi, nếu còn có lần sau...”

Ta vội cười cười cúi đầu khom lưng liên tục nói: “Tuyệt không có lần sau!”. Thiên Hương Lâu a, tối mai một chút hải sản ít nhất cũng tốn của ta hơn một ngàn, ta còn dám đến lần sau? Lần sau chỉ sợ cũng không phải một chút này nọ là giải quyết xong, vạn nhất bọn họ bắt bồi ăn hơn một tháng, ta cũng chỉ có cách bán mình. Về phần Thượng Huyền Nguyệt, hừ, hôm nay mặc trang phục thực nữ, hai tay nhẹ nhàng đặt lên gối, tươi cười trong sáng, ai nhìn cũng thấy nàng vô tội. Hơn nữa, tuy tội của nàng xác thực không nhỏ, nhưng nàng và Lâm Hoa là quan hệ gì? Thời điểm này ta không cần rằng gánh tất cả trách nhiệm thì quả thực không tránh khỏi chuyện thú vị.

Trở lại nhà Phương Thụ Nhân thì hần đang xem tin tức, ta sống sót sau tai nạn, mừng rỡ tiến tới ôm hần liền cắn một ngụm, loại tâm tình này kỳ thực rất giống với phạm nhân được đại xá mà kích động muốn biểu đạt sự vui mừng của mình, cho nên lúc sau ta có chút hối hận, việc này với hần có chút kích thích. May mắn Phương Thụ Nhân là người thông minh có lý trí, chuẩn xác nhận ra cảm xúc của ta, trấn an vỗ vỗ lưng ta, không mượn cơ hội làm ra hành vi vượt rào, bắt quá lại nói, chúng ta trong lúc đó đừng nói vượt rào, hần ôm ta chặt cứng.

Ngồi xuống bên cạnh Phương Thụ Nhân, đêm nay vì khẩn trương khiến cho adrenalin (tuyến trên thận) phân quá độ dẫn tới tác dụng phụ, ta không kim được mà lẩm bẩm lải nhải với hần, đặc ý dào dạt mà đem chuyện này nói một lần, đương nhiên việc vì chính mình ngu xuẩn nên bại lộ sự việc chỉ nói qua loa, trọng điểm là miêu tả ta đêm nay đầu trí dững mẫn như thế nào. Kết quả chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ cho qua, không thể hướng người khác khoe một chút trí năng (trí tuệ và năng lực) của ta thực đúng là áo gấm đi đêm.

Phương Thụ Nhân nghe xong liền cho hai chữ: “Vận khí.”

Ta nhất thời không phục, cãi lại: “Nếu ta không đem lỗi đi chặn tốt, thủ đoạn ăn nói vận dụng hảo, vận khí cũng bị đập thành bột làm bánh bao.”

“Ô —— Người mượn cơ hội chiếm tiện nghi của ta.”

“Đầu heo người chỉ biết phúc lợi, có biết ta quên mình vì người như thế nào.”

“Kia —— người mượn cơ hội ăn bớt. Người nói một chút, người nha, có chỗ không tốt, bình thường không nở dùng dầu mỡ, còn giả bộ không dính dầu mỡ, kết quả mỡ trên đầu heo cũng dính đầy tay, về nhà rửa cũng đủ ăn nửa tháng...”

Phương Thụ Nhân rốt cục lắc đầu cười khổ: “Được được, ta không nói được người... đêm mai người mời khách, ta trả tiền. Việc này nhiều ít cũng do ta gây ra.”

Ta giật mình, lập tức lắc đầu: “Quên đi quên đi, ta còn phải tiết kiệm.”

“Người đừng khách với ta.”

“Ai nha, lần này không tính giỏi cỡ nào, sao có thể lãng phí tài nguyên, được chủ trì thì phải dốc sức.”

“Tốt lắm, có chuyện gì thì nói với ta một tiếng. Ta xem tin tức trước.” Nói xong Phương Thụ Nhân liền nhìn chăm chăm cái tivi. Ta nhìn chăm chăm Phương Thụ Nhân, không đến một phút Phương Thụ Nhân liền tắt tivi: “Nói đi.”

“Hả?”

“Người cứ nhìn ta chăm chăm như vậy, chẳng lẽ không phải đang muốn nói ra suy nghĩ của mình?”

Ta quả thực không có ý tứ này, nhưng người ta có ý tốt tắt tivi chờ, ta cũng không nên khiến người ta thất vọng, đành phải nghĩ nghĩ, sau đó trịnh trọng hỏi: “Phương Thụ Nhân, người có sợ người khác biết không?”

Phương Thụ Nhân cũng trịnh trọng, ít nhất có vẻ trịnh trọng nghĩ, sau đó đáp: “Không sợ.”

Lúc này quả thực ngoài dự kiến của ta: “Ách? Vậy sao người còn che giấu?”

“Không phải người sợ sao?”

Ta không nói gì, sau một hồi mới có dũng khí tiếp tục hỏi: “Người không sợ người nhà và bạn bè biết?”

“Ba mẹ ta ở Canada với anh chị, ngậm kẹo đùa cháu còn không kịp, căn bản không nhớ nổi ở quốc nội còn có ta.” Lời này nhìn như thoải mái, ta lại nghe ra một chút chua xót, nào biết được Phương tổng tài đứng trên vạn người lại có một tuổi thơ không được coi trọng.

“Vậy bạn bè người đâu?”

“Hiện tại ta đứng ở địa vị này, làm sao tồn tại cái gì gọi là mất đi bằng hữu.” Hắn cười khổ một chút: “Địa vị và danh lợi có thể thay đổi rất nhiều thứ, mặc kệ trước kia quan hệ đơn thuần thế nào, tới nay đều biến vị.” Hắn nghiêng đầu, xoa mặt ta: “Ta không sợ công khai chuyện này, cổ phiếu công ty cũng không vì một tổng tài thích nam nhân mà suy sụp, nhiều lắm cũng chỉ là đề tài giải trí nhảm chán mà thôi.”

“Chính là ta sợ...” Thoáng tưởng tượng đến cảnh người nhà và bạn bè biết chuyện đã khiến ta khản trương.

Phương Thụ Nhân trầm mặc một lát, đem mặt của ta chuyển đến đối diện hắn: “Người nghĩ muốn chấm dứt quan hệ của chúng ta sao?”

Ta nhất thời ngây dại. Không vì vấn đề trực tiếp này, còn bởi vì, hai ngày nay ta luôn lo lắng sợ hãi bị người ta phát hiện, sợ hãi bị ghét bỏ, cư nhiên không nghĩ tới chuyện chia tay với hắn. Đây là phương pháp giải quyết đơn giản nhất a.

Phương Thụ Nhân nhìn ta thật sâu, ta tựa hồ nhìn thấy chính mình ở trong đôi mắt rực lửa của hắn – ngốc nghếch. Hắn gắt gao ôm ta vào lòng, ở bên tai ta nặng nề nói: “Người muốn chia tay với ta sao?”

Tựa như có một cây kim đâm vào trái tim, đau đớn khiến ta phát run, ta dùng sức ôm hắn, trong lòng loạn thành một đoàn, cuối cùng thốt ra: “Ta sợ...” Sau đó phát hiện ta đã rơi lệ đầy mặt.

Thân thể Phương Thụ Nhân cứng lại, sau đó nhanh chóng ôm lấy ta, lực đạo khiến xương sườn ta phát đau, hôn nhẹ một cái tóc mai ta. Bên tai cảm thấy hơi thở bất ổn của hắn, hắn nói: “Người muốn chia tay với ta...”

Ta rót cuộc khóc: “Ta sợ... ta sợ bọn họ biết...” Ta nói năng lộn xộn, đứt quãng, đem toàn bộ tâm tình tích trong lòng hai ngày nay trút hết ra.

Chờ ta bình tĩnh lại, trên đất đã có một đồng khăn giấy, trong tay Phương Thụ Nhân là một hộp giấy xanh biếc, tư thế sẵn sàng khiến ta bật cười, với tay lấy một cái, nói: “Loại phục vụ này một chút cũng không hợp với người.”

Phương Thụ Nhân không cười, cũng không thay đổi tư thế, tiếp tục cầm hộp giấy màu xanh, ánh mắt sáng ngời nhìn ta: “Tôi kết lại một chút: Em sợ người khác biết, nhưng em không nghĩ chia tay với tôi?”

Uy, những lời này cũng nói được rất rõ ràng a, nếu ta đáp ứng, người này còn không đặc ý coi mình bằng trời? Nhưng nếu phủ nhận, kia... kia... kia nếu hấn tưởng thật... ta cũng không phải luyến tiếc chia tay với hấn... thế nhưng... thế nhưng...

Còn không hiểu rõ lợi hại của quan hệ phức tạp này, Phương Thụ Nhân đã nói tiếp: “Em sợ hãi, tôi cùng em đối mặt, người nhà và bạn bè của em, tôi giúp em tranh thủ, mặc kệ phát sinh chuyện gì, chỉ cần em không bỏ tôi, tôi tuyệt đối không buông tha cho em.”

Lão... lão đại, lời nói buồn nôn như vậy, người cũng nói ra được, hình tượng tinh anh bình thường của người chạy đi đâu rồi? Ta nghe còn phải thay người ngưỡng chừng... tuy rằng cảm động cũng không thể nói là không có... nhưng trong cuộc sống bình thường nghe đến loại lời kịch này vẫn không quá thích ứng.

Phương Thụ Nhân sau khi nói xong đại khái cũng có phản ứng, chứng cứ là trong mắt hấn có biểu tình xấu hổ khẳng định cảm thấy được một đời anh danh đã bị hủy bởi những lời này. Ai, bởi vậy mới nói, điện ảnh và đời thường vẫn có sự phân biệt a.

Cuối cùng, Phương Thụ Nhân cuất ra bản sắc thương nhân vô liên sỉ, coi như không có chuyện gì phát sinh, rất bình tĩnh nó chuyện với ta: “Ngày mai Chữ Thanh bay, em đi tiễn hấn, nhân tiện nói chuyện với hấn.”

## 28. Chương 28

### CHƯƠNG 28

Chữ Thanh thấy ta đến thì hơi ngạc nhiên, nghe ta thuật lại lời của Phương Thụ Nhân, hấn lộ ra vẻ nhàm chán cắt ngang một tiếng, đem hành lý nhét vào ô tô, sau đó nói: “Lên xe rồi nói chuyện đi.”

Ở trên xe ta nghe xong chuyện xưa thực chẳng có gì mới: nhị thể tổ mê luyện nghệ thuật, cự tuyệt học kinh tế, chính mình trộm học mỹ thuật, đoạn tuyệt quan hệ với gia đình, giã dũa cầu sinh. Loại chuyện này vừa nghe đã biết kết cục, bất quá không nghĩ tới vài chỗ: một, không nghĩ tới Dương Tử Giang là anh họ của nhị thể tổ, con đường nghệ thuật đơn độc của nhị thể tổ Chữ Thanh này vài năm qua đều do anh họ lừa gạt hai cha mẹ hai bên trộm giúp đỡ; hai, không nghĩ tới việc Chữ Thanh đi du học là kết quả giao dịch giữa Phương Thụ Nhân và Dương Tử Giang; ba, không nghĩ tới Chữ Thanh đi du học ngoài một cái giao dịch trên còn một cái giao dịch khác – phối hợp với Phương Thụ Nhân diễn trò cho ta xem. Ta khi nào thì có giá trị cao như vậy? Đáng giá để ba công tử nhà giàu dành riêng cho một vở diễn?

Chữ Thanh còn cố gắng đem chuyện trước sau công đạo rõ ràng, người này sở hữu tài năng vẽ tranh đi từ thấp tới cao, cả chuyện xưa trình tự hỗn loạn buồn tẻ, hoàn toàn không giống với hình tượng nhẹ nhàng khoan khoái của hấn, ta phải xuất ra toàn bộ khả năng phân tích mới có thể hiểu được, cũng bởi vì mãi mê phân tích ta mới không ngủ gật, nhưng vẫn không thể khống chế được mà ngáp vài cái, về điểm này đương nhiên ta thực xin lỗi sự cố gắng của Chữ Thanh, nhưng tài năng kể chuyện xưa của hấn cũng khiến ta không dậy nổi.

“... Cho nên hấn liền cố ý bảo tôi đến phòng làm việc... đúng rồi, căn phòng kia là hấn mua cho anh, còn gọi tôi tới thiết kế miễn phí.” Chữ Thanh ở trong túi rút ra chìa khóa: “Cho anh.” Vừa oán hận nói: “Ngay cả bức tranh kia của tôi cũng cường mua đi, còn dùng mỹ danh nói giảm bớt trọng lượng hành lý.”

“Tranh gì?”

“Chính là bức tranh anh rất thích đó. Anh không biết tình cảnh lúc đó nha, nếu tôi dám nói không, hấn chắc chắn dùng tiền đập chết tôi. Ngàn không nên vạ không nên, Dương Tử Giang không nên nói với tổng tài nhà anh rằng anh thích cái kia.”

“Một không nên, hai không nên nha, lúc đó cậu cứ ôm khư khư bức tranh, cậu không bán cũng không quan hệ đến tôi nha, ai kêu cậu phải khoe ra bức tranh khiến người thích...” Ta bắt chéo chân, nhìn ra ngoài cửa xe lẩm bẩm một tiểu khúc.

Chữ Thanh nói ra một câu tổn hơi thừa lời: “Khó trách hai người đi với nhau, các người thật đúng là cùng một loại.”

Ta tâm tình tốt hướng hân mỉm cười: “Khách khí khách khí, cậu có thể nói chúng tôi cá mè một lứa cũng không thành vấn đề.”

Chứ Thanh không nói gì, trừng mắt nhìn ta nửa ngày, cuối cùng ai một tiếng: “May mắn tôi lập tức xuất ngoại, không sẽ bị hai người các người tức chết.”

“Khi nào chết, có tiệc rượu đặc biệt nga, làm cỗ lớn, thuê đội diễn tấu nhạc chuyên nghiệp, vòng hoa mua ba tặng một!”

“... Tôi đột nhiên thực đồng tình với anh họ. Tôi đi rồi, hân còn phải tiếp tục đấu tranh với các người.”

“Cậu không cần lo cho hân, hân là con chồn được yêu tinh trong núi dưỡng ra, tuyệt đối có thể nhìn thẳng vào nhân sinh thâm đậm máu tươi đầm đìa, cho dù thua người cũng không thua trận.”

Chứ Thanh hoàn toàn rơi vào trạng thái cầm khẩu.

Tới sân bay, Dương Tử Giang xách theo hai bao hành lý lớn nhìn sắc mặt ta, nói: “Sự việc đã bại lộ?”

Ta nói với Chứ Thanh: “Xem đi, tôi đã nói hân từ trong núi đi ra mà.”

Chứ Thanh nói thầm: “Tôi đây không phải vĩnh viễn không có cơ hội báo thù?”

Dương Tử Giang hỏi han tiền căn hậu quả, hăng hái vỗ vai Chứ Thanh nói: “Vợ chồng bất hòa, toàn bộ dựa vào khiêu khích, nhìn anh đây.” Sau đó theo ta nói: “Hân tìm người ngoài lừa gạt cậu, cậu càng sốt ruột hân càng cao hứng, còn có tiếng là được yêu, làm người thì không thể nhẫn nhục. Tôi cũng không nhiều lời, ngấm lại cho tốt đi.” Sau đó giúp Chứ Thanh mang hành lý ra sân bay, quý bí lưu lại cho ta một câu: “Có thù không báo không phải quân tử.” Sau khi khiêu khích hân biến thật xa, ngay cả thời gian để ta nói một câu: “Tình cảm của chúng ta không phải người có thể châm ngòi” linh tinh này nọ cũng không cho.

Ta thoáng một cái đã về tới công ty, Dương Tử Giang người cũng quá xem thường ta, lấy trí thông minh của ta cho dù ngấm gây xích mích cũng không thể, người còn trước mặt ta châm ngòi, thật sự nghĩ ta là thằng ngốc sao?

Một lúc sau, ta cảm thấy ta đối với việc này cũng không quá khó chịu, ta cẩn thận cân nhắc, đích xác không phải giả bộ hào phóng, quả thật không cảm thấy khó chịu, ta đúng là người rộng lượng nha. Bất quá, loại sự tình này, ta thật có quyền tức giận, tựa hồ cũng có thể sinh khí, tuy không giận có thể biểu hiện sự rộng lượng của ta, nhưng không khiến trách hân sẽ thành thói quen, về sau hân thật muốn leo lên nóc nhà ngòi.

Ba mươi phút sau, ta ở tiệm sách mua quyển sách.

Bốn mươi phút sau, ta ngồi ở văn phòng bắt đầu một ngày công tác. Cứ nghĩ Phương Thụ Nhân chắc chắn sẽ đến dò hỏi quân tình, kết quả hân cư nhiên nhẫn được, buổi trưa cũng không tới, giữa trưa lại ra ngoài, sau đó vẫn không về, bất quá cũng tốt, cho ta có thời gian chuẩn bị.

Buổi tối tên kia ở bên ngoài xã giao, ta thì ở nhà cầm cuốn ‘Lâm trận mới mài gươm’ vênh tai, mỗi lần nghe thấy tiếng ô tô chất adrenalin đều bị kích phát, kích động cũng nhanh chóng trôi qua, đồ uống quá ba lần đồ ăn quá năm lần thì Phương Thụ Nhân rốt cuộc trở về.

Phương Thụ Nhân trước tiên lên nhìn ta, ta đang ở phòng tắm trong buồng ngủ, cố ý mở nước rào rào, còn lớn tiếng hát hò, hân gọi ta hai tiếng, ta không trả lời, hân cũng liền ra ngoài.

Tắm rửa xong xuôi, ta trong lòng đầy hưng phấn, mong chờ pha một chút khăn trương nằm trên giường chờ hân, chờ a chờ a chờ, đợi ta tỉnh lại, phát hiện trong phòng đã đen một mảnh, ta nản lòng quả thực muốn tát cho mình mấy phát – người như thế nào tại thời điểm quan trọng lại ngủ? Còn ngủ tới mức Phương Thụ Nhân lên giường cũng không biết! Nhìn Phương Thụ Nhân, đại khái là sợ đánh thức ta nên ngủ cách ta rất xa, miệng khê mở, còn hơi ngáy. Người này bình thường ngủ thực im lặng, đại khái là mệt? Trong bóng tối, ta không nhìn rõ vẻ mặt của hân, ta nghĩ muốn nhìn, quên đi, lúc này quá nhiều giấc ngủ của hân là vô nhân đạo, muốn trả thù cũng không cần gấp, sang mai, nói lắm bầm

Nói đến mất mặt, đêm qua ta đã ngủ sớm như vậy, buổi sáng cư nhiên vẫn là Phương Thụ Nhân bảo ta rời giường ta mới tỉnh. Tỉnh dậy, theo lệ thường hừ hừ hai tiếng chuẩn bị rồi lại ngủ tiếp vài phút, Phương Thụ Nhân ôn tồn nói: “Em ngủ thêm chút nữa đi, chốc tôi lại gọi.” Người này bình thường đều muốn đứng giờ

đi làm, ngay cả hò hét lôi kéo đạp cũng phải đem ta bật dậy, hôm nay ôn nhu như vậy thực không thích hợp, không khỏi khiến ta gật mình, nhất thời nhớ ra lời thề hôm qua, vội vàng ôm lấy một chân Phương Thụ Nhân, hẩn nghi hoặc giương mi nhìn ta, hành động bộc phát chưa kịp suy nghĩ, đến lúc ta nhận ra hiện tại hành động này ở trên giường hiển nhiên là câu dẫn, mà câu dẫn thì kế hoạch trả thù của ta có chút kỳ quái.

Kế hoạch chỉ có thể từ từ tính toán, vì kéo dài kế hoạch trả thù mà hành động kỳ quái như vậy, ta cũng khác hẳn bình thường – dùng thái độ vừa lãnh lùng vừa ôn hòa – ít nhất ta đang cố gắng làm như vậy – nói với hắn: “Không cần. Tôi dậy rồi.”

Suốt một ngày, Phương Thụ Nhân đều mang thái độ ôn hòa như ánh mặt trời trong mùa đông, tuy rằng ôn hòa nhưng lại khiến người ta hoài nghi liệu có phải ảo giác, người này vẫn là Phương đại tổng tài công tác nghiêm túc như tảng đá sao? Hừ, có thể thấy được chính hắn cũng biết liên thủ với người khác lừa gạt tình cảm của ta là không đúng. Thật tốt, nên phạt! Công tác vốn nhàn rồi bỗng dưng dồn dập thư từ, một bên làm việc một bên nghiêng răng cười lạnh. Từ Vận Tiệp buổi trưa muốn mời ta ăn cơm thấy vậy liền bỏ lại một câu “Tôi cái gì cũng chưa làm!” rồi bỏ chạy mất dạng, gọi kiểu gì cũng không được. Hừ, món nợ này nhất định phải tính lên đầu Phương Thụ Nhân.

Ban ngày qua đi, màn đêm buông xuống, Phương Thụ Nhân phi ra ngoài xã giao, trước khi đi dùng ánh mắt thâm tình ‘Ta thực xin lỗi nhưng ta không thể không đi’ chăm chú nhìn ta, ta đáp lại hắn với ánh mắt chết lặng đại ra, chỉ kém điều khoe miệng thiếu nước miếng để chứng minh chỉ số thông minh của ta không đủ để lý giải ánh mắt đưa tình. Điều này có chút ảnh hưởng đến hình tượng, nhưng hai ngày không nói với hắn điều gì ngoài công việc, thà bị người ta cho rằng trí lực thấp cũng không thể thất bại trong gang tấc.

Buổi tối hắn về coi như sớm, giả bộ thái độ thân thiết cái gì cũng chưa phát sinh qua – thái độ này liên thuyết minh cũng không phải chưa có chuyện gì phát sinh qua – cười hì hì bắt chuyện với ta, về mặt với cơ thể có chút cứng ngắc: “Còn chưa ngủ?”

Này không phải vô nghĩa, hiện còn chưa đến 9 giờ, ta biểu tình bình tĩnh nhìn Phương Thụ Nhân: “Đầu giường ánh trăng sáng; Ngõ mặt đất phủ sương; Ngẩng đầu nhìn trăng sáng; Cúi đầu nhớ cố hương[6].” Ân, không tồi, nói so với diễn viên còn lưu loát hơn.

Trên mặt Phương Thụ Nhân khó có khi nào xuất hiện sự mơ hồ, nhưng lập tức bày ra bộ dáng ‘Cái gì ta cũng biết’ nói: “Nhớ nhà à? Cũng phải, lễ mừng năm mới, em nên về nhà thăm ba mẹ.”

“Nắng rọi Hương Lô khói tía bay; Xa trông dòng thác trước sông này; Nước bay thẳng xuống ba nghìn thước; Tưởng dải Ngân Hà tuột khỏi mây[7].”

Lần này trên mặt Phương Thụ Nhân viết dấu hỏi to tướng, hắn dùng khẩu khí choáng váng như người say nói: “... Ân, giọng đọc thơ của em không tồi, đầy nhịp điệu và tiết tấu cảm xúc.”

Phi, ta có nhạc cảm đâu. Tiếp tục! Không tin không làm người choáng chết!

“Thiên bạc phơ, đã mờ mịn, gió thổi cây cỏ thấp gặp ngư dương.”

Phương Thụ Nhân cư nhiên nhìn chung quanh một chút, người nếu có thể nhìn thấy gió thổi thấy ngư dương chắc chắn bị bệnh tăng nhãn áp, không thì đục thủy tinh thể.

“Ta dục thuận gió trở lại, lại khùng quỳnh lâu điện ngọc, chỗ cao không thắng hàn (Ta muốn cưỡi gió trở lại, vừa sợ quỳnh lâu điện ngọc, chỗ cao không tránh khỏi lạnh).”

Phương Thụ Nhân bày ra bộ dáng cố gắng suy nghĩ, lão đại, chẳng lẽ ta rất giống tài tử cổ đại thích giải đố sao? Lại tiếp đòn.

“Xuân hoa thu nguyệt khi nào, chuyện cũ biết nhiều ít. Tiểu lâu đêm qua lại đông phong, cố quốc nghĩ lại mà kinh nguyệt minh trung.”

“Em muốn làm gì?” Ừ, có tiến bộ, tựa hồ đầu óc có chút thanh tỉnh, bắt đầu đi đúng hướng rồi.

“Chít chít phục chít chít, cây mọc lan người cầm đồ chúc. Không nghe thấy máy dệt thanh, duy nghe thấy nữ thổ dài.”

“Em... tức giận?”

Bingo! Rốt cuộc đã thông suốt, tôi vỗ tay khen ngợi hần một chút!

“Trúc ngoại hoa đào ba hai chi, xuân nước sông âm áp tiên tri.” Thảm, hai câu sau không nhớ được, cái gì đầy đất nhỉ? Mặc kệ, chạy nhanh một chút: “Mặt trời mọc giang hoa hồng trắng hỏa, xuân đến nước sông lục như lam.” ần, đích xác đủ nhiệt liệt.

Phương Thụ Nhân tựa hồ đã tỉnh – ý vị tiến đến, hiện tại thoát nhìn không còn mơ hồ, đổi thành ngáp dài: “Cơ bản cũng chưa thuộc hết nha. Em còn đọc được bao nhiêu bài?”

TNND! Ta nhịn không được trong lòng mắng to Tam Tự Kinh kèm theo ngón giữa. Đó là tất cả vốn liếng thi ca từ hồi trung học của ta, đã sớm quên sạch, người không thành thật thừa nhận sai lầm còn chưa tính, dám vui sướng khi người gặp họa chờ ta rụt rè a? Thái độ cũng quá thiếu đứng đắn! Ta dùng ánh mắt phần nộ nhìn hần, nếu ánh mắt có thể biến thành thực thể, phỏng chừng hần hiện tại đã biến thành đá bào đậu đỏ.

Bị ta dùng nhãn đao chém liên tiếp vào mặt, Phương Thụ Nhân rốt cuộc tỉnh ngộ, thu liễm bộ dáng châm biếm, ho khan hai tiếng: “Không tồi, đều là danh ngôn a. Tiếp tục, tiếp tục.”

Một tiếng trống tinh thần hăng hái, thêm một tiếng là suy, ba tiếng là kiệt, ta hiện hiện tại đã muốn khí liệt, không có cách nào tiếp tục, đành phải tiếp tục cố gắng trở mình xem thường hần, hần giả vờ – tuyệt đối giả vờ – bộ dáng thực quan tâm nói: “Mắt bị rút gân? Không có việc gì chứ?”

Mắt ta không gân, chỉ muốn học máu mà thôi, Cuối cùng một chút áy náy biến mất vô tung, ta quyết tâm hôm nay liều mạng chinh chết hần, tuyệt đối không thủ hạ lưu tình như tối qua.

Ta cắn răng đứng lên: “Kia, Em đi tắm trước a.” Đi đến cạnh cửa, dùng ánh mắt quyến rũ – ít nhất ta nghĩ với hần là quyến rũ – liếc hần một cái: “Em ở trên giường chờ anh...” Chuyển biến này có chút đột ngột, hy vọng họ Phương háo sắc kia không cần cảnh giác.

Sự thật chứng minh, nửa dưới của nam nhân quả nhiên đều là động vật, cho dù Phương Thụ Nhân anh minh thần vô tung hoành ngang dọc cũng đánh mất lý trí, ta ở trên giường chưa đến một phút hần đã hăng hái trèo lên.

Hần chỉ quần khăn tắm, cũng không ngại lạnh, phỏng chừng dục hỏa thiêu đốt phát nóng rồi. Chui vào ổ chăn liền dán lên người ta, trước điên cuồng gặm cắn, hai tay nhanh chóng cởi sạch áo ngủ của ta. Một trận này, có lẽ là một, hoặc là không có chuẩn bị, còn có cả tháng không làm gì, va chạm một chút liền như củi khô lửa bốc, khiến cho ta nhất thời quên mất cừu hận giai cấp.

Cuối cùng cả hai đều trắng thẩn thành khăn hồ trợ nhau, Phương Thụ Nhân hỏi ta một câu: “Có thể chứ?” Ta mơ hồ thốt lên ‘Có thể’, may mà nói tới môi còn nhớ tới đấu tranh giai cấp chưa giải quyết xong. Buồn bực hồi tưởng lại sự nghiệp của mình, Phương Thụ Nhân cư nhiên cũng kiên nhẫn chờ.

“Tất cả phái phản động đều là hổ giấy.”

Ánh mắt Phương Thụ Nhân mở lớn thêm một phần ba: “A?”

“Phàm là quân phản động, người không đánh, hần sẽ không lui.”

“Cái gì?”

“Chúng ta chẳng những có khả năng thay đổi thế giới cũ, chúng ta còn có khả năng xây dựng một thế giới mới.”

“Tôi nghe không hiểu?”

“Nếu bọn họ muốn đánh, liền đem bọn họ hoàn toàn tiêu diệt. Sự tình chính là như vậy, hần tiến công, chúng ta tiêu diệt. Hần liền thư thái.”

Phương Thụ Nhân cứng họng, vẻ mặt không hiểu rõ lắm tình hình: “... Em nói loạn thất bát tao gì thế?”

Người này, lời trích dẫn cũng không biết, một hần còn sinh trưởng dưới cờ đỏ Trung Hoa, quả thực là đồ tốt cho người mù xem: “Cách mạng không phải mời khách ăn cơm.”

“A

~ Lời trích a!” Hấn gật mình: “Tôi nói cái danh ngôn gì đó có lực sát thương lớn nha, hại tôi một chút liên huệ xuống!” Còn cố uốn thẳng lưng để ta kiểm tra thực trạng của hấn, ngược lại khiến ta đỏ thắm mặt.

“Tôi nói, việc kia là tôi không đúng.” Hấn còn thật sự đem mặt ta đối diện với hấn, điều này khiến ta cảm thấy không được tự nhiên, nhưng tay hấn dùng sức, ta chỉ có thể đem mắt chuyển đi, tùy ý hấn ở bên tai ta nói liên miên: “Em thoát nhìn là người cả ngày cười hì hì, một chút tâm sự cũng không có, kỳ thật chuyện trong lòng giấu rất tốt. Từ ban đầu tới nay, em không hề cự tuyệt phản kháng, cũng không hoàn toàn tiếp nhận. Em đối với tôi là nghĩ như thế nào? Có hận tôi không? Có nghĩ tới việc chạy trốn? Có hay không thích tôi một chút? Tôi nghĩ tới phát điên, cuối cùng... vì không biết rõ, nên không nhin được mà muốn thử.”

Hấn đem đầu ta kéo lại càng gần, thẳng đến khi trán kề trán, mắt đối mắt: “Em thật sự tức giận?”

Tuy rằng chuyện nên làm hay không nên làm đều sớm làm qua, nhưng so với hiện tại cảnh ‘thân mật khăng khít’, đối với người chính là cảm thấy không thích ứng được không khí hiện tại, đại ca, đầu chạm đầu còn muốn trợn tròn mắt nhìn nhau a. Về việc này, ta lựa chọn xem nhẹ, phải biết rằng ta bây giờ còn chưa hết tức đầu: “Gây rối thất bại, lại thất bại, cho đến diệt vong – đây là quy luật của chủ nghĩa đế quốc và phái phản động trên thế giới đối đãi với nhân dân.”

Phương Thụ Nhân thở dài.

“Đấu tranh, thất bại, lại đấu tranh, lại thất bại, lại đấu tranh, cho đến thắng lợi – đây là nhân dân.”

Hấn đột nhiên như kẻ trộm nở nụ cười: “Gây rối thất bại, lại thất bại, cho đến diệt vong – cái này dường như là em a?”

“Người mới là chủ nghĩ đế quốc, phái phản động.”

“À, kia cũng vậy, đấu tranh, thất bại, lại đấu tranh, lại thất bại, lại đấu tranh... cái này cũng giống em... nói như vậy, rốt cuộc phái phản động cũng là nhân dân, để xem ai thắng ai bại, nguyên lai cũng là điển hình của việc thắng làm vua thua làm giặc.”

Ta đem mình nhốt trong ổ chăn liễu mạng nhìn cười, phía sau một hồi im lặng, hấn nằm xuống bên cạnh, đem ta gắt gao ôm vào lòng: “Khi nào em mới nguyện ý thẳng thắn theo tôi đây...”

Ta bỏ qua câu hỏi của hấn, cũng bỏ qua xôn xao trong lòng, hai mắt nhắm lại, ngủ.

## 29. Chương 29

### CHƯƠNG 29

[ Bất luận lựa chọn cuối cùng của người là gì, ta cũng chấp nhận]

Ta dựa đầu vào lan can cầu vượt.

Trong đầu loạn như bị oanh tạc, không biết suy nghĩ cái gì, cũng không dám suy nghĩ cái gì, chỉ có câu nói kia của Phương Thụ Nhân luẩn quẩn như u linh không chịu đi, trong đầu ta nổ đùng đùng. Ta hấn là hối hận, ta hoảng hốt nghĩ, sớm biết, sớm biết không nên lựa chọn như vậy... chính làm, ta không cảm thấy hối hận. Ta hấn là hối hận, chuyện đáng sợ nhất rốt cục đã xảy ra, ta hấn là hối hận, hối hận ta không quyết định nhất đao lưỡng đoạn.

Nhưng hiện tại ta chỉ cảm thấy sợ hãi, không cảm thấy hối hận, có lẽ vì sợ hãi che giấu người khác?

Tiếng chuông di động đột nhiên vang lên, tâm phiền trong chốc lát đình chỉ, giây tiếp theo, ta không cần nghĩ ngợi mà đánh bay nó ra ngoài, nhìn nó ở không trung hiện ra đường cong màu đen, rơi xuống mặt đường, vỡ thành mấy bộ phận.

Đúng vậy, bọn họ không tìm đến ra, ta có thể không cần đi đối mặt.

Ta một lần nữa đem đầu dựa vào lan can, lan can inox lạnh lẽo, nếu lạnh thêm chút nữa thì tốt rồi, có lẽ có thể trực tiếp đông cứng đại não đang ong ong của ta, làm nó đình chỉ hoạt động. Tốt nhất là làm cho cả thế giới đình chỉ hoạt động, ta sẽ không bị bắt đối mặt với hết thảy mọi chuyện.

Ta cứ ngơ ngác nhìn làn xe phía dưới qua lại, vẫn xem, vẫn xem, thẳng đến trong đầu không còn cái gì, thẳng đến khi có người bắt lấy bả vai ta, đem ta kéo khỏi lan can.

“Này! Cậu? Cậu là gián điệp kinh tế à?”

Đại não ta đã muốn tạm dừng, nhất thời không kịp phản ứng, chỉ có thể ngơ ngác nhìn người tới. Hắn đại khái là ý thức được chuyện không thích hợp, khẩu khí ôn hòa hơn: “Địa điểm này là nơi tốt nhất cậu chọn để rơi xuống?”

Người này rất quen, ta bắt đầu vận dụng đại não hết sức có thể.

Thanh âm hẳn lại ôn hòa hơn chút nữa: “Trước tới chỗ tôi rồi nói sau.” Kéo ta đi.

Ta rốt cục nhớ ra hẳn là ai: “... Dương Tử Giang.”

Hắn cước bộ không ngừng, cũng không buông tay, lực đạo như kẹp sắt khiến cánh tay ta sinh đau: “Hừ, đa tạ, còn không đem tôi làm cá sấu Dương Tử.”

Ta không có tinh thần phản ứng lại hắn, mặc hắn kéo ta đi, vẫn kéo vào một góc sáng sủa của một tiệm cà phê vắng vẻ, đem ta ấn vào chỗ ngồi Dương Tử Giang mới rảnh tay, rất quen thuộc nói với bồi bàn: “Một ly cà phê đen và một cốc chocolate nóng.”

Trong chốc lát, Dương Tử Văn hung tợn đem đồ uống bần lầy đẩy tới trước mặt ta: “Uống đi!” Ngữ khí này như đang bức ta uống độc.

Ta muốn nói ta không thích loại đồ uống này, lại cảm thấy không có khí lực tranh với hắn, đơn giản cầm cái cốc xem như thuốc uống hết. Hắn lại gọi một cốc giống hệt đặt trước mặt ta: “Uống đi!!!”

Lần này dầu chấm than biến thành ba cái rồi.

Ta lại uống hết, lại một cốc giống hệt: “Uống!!!!!!!”

Cứ như vậy ta uống một hơi hết năm cốc, ta ngấy đến mức mắt mũi vẫn vẹo, rốt cục không thể không buông tha cho trạng thái suy yếu, nước mắt nước mũi cầu xin tha thứ: “Dương tổng tài, Dương đại ca, Dương đại gia, ngài tha ta đi, ta trên có phòng cho vay, dưới có trò chơi máy tính...”

Dương Tử Văn khoanh tay trừng mắt nhìn ta: “Tỉnh chưa? Không giả bộ thanh niên văn nghệ nữa?”

“Người cũng đừng đem công trình vui sướng đặt lên sự thống khổ của ta, ta thật sự thống khổ a.” Nói xong cái mũi không khỏi lên men.

“Được được, uống năm cốc chocolate nóng cậu còn không thể từ trong thống khổ thất tình chui ra?”

“... Ai nói ta thất tình chứ?”

“Vậy cậu bày ra bộ mặt đau khổ thâm cừ đại hận đứng ở cầu vượt giả bộ cây tùng không sợ lạnh làm gì?”

“Người thế nào lại vừa khéo đi qua chỗ đó à?”

“Bởi vì ta nghe được tiếng la ở sâu trong nội tâm của người cho nên chạy vội tới.”

Dương Tử Văn và Phương Thụ Nhân tuy đều là gian thương nhưng vẫn có chỗ khác nhau, khác biệt lớn nhất chính là, Phương Thụ Nhân nói lời ngọt ngào so với kí một hợp đồng hơn một triệu còn khó khăn hơn, Dương Tử Văn thì tùy thời tính toán ghê tởm chết người: “Ít nói đi. Ta cũng không phải trạm phát sóng di động.”

“Thì do đôi ta trời sinh hữu duyên...”

“Nghịch duyên?”

Dương Tử Văn thở dài: “Cậu xe cậu, gặp đả kích liền nhận sự an ủi đó thôi, thật sự là, một chút cũng không lãng mạn.”

Ta nhìn trên người mình: “Không thấy ta toàn thân cao thấp tràn ngập hai chữ ‘sự thật’?”

“Được rồi, được rồi, nói trắng ra là một chút ý tứ cũng không có – công ty tôi ở ngay phía bên kia cầu vượt, vừa vặn là hướng cậu ngu ngốc nhìn.” Hấn chỉ về một hướng, lại vẽ một vòng: “Thư kí của tôi buổi trưa đi ăn thấy cậu đứng ở đằng kia ngạo nghễ đón gió, ăn xong về vẫn thấy cậu đứng thẳng như cây tùng, còn tưởng cậu là gián điệp kinh tế, liền báo cáo với tôi.”

Nhất định là người trẻ tuổi dưới trướng Dương Tử Văn kia, bộ dáng xinh đẹp, có điều làn da hơi ngăm đen, trong một số tiệc tối đã gặp qua.

“Vậy người nên gọi bảo an cầm côn điện đến mới đúng a.”

“Kia chẳng phải đường đột mỹ nhân?” Dương Tử Văn cao thấp đánh giá ta: “Nói tiếp, chỉ bằng cậu...” ý tứ, bảo an tới còn không đen xương cốt người dỡ ra.

“Cũng phải nói, dù sao ứng trảo công của Dương tổng thực thâm hậu, làm một gốc tùng nhỏ nhoi như ta phải kính sợ.” Ta hướng hấn lắc lắc cánh tay: “Đến giờ vẫn còn tê dại.”

“Sự tình cấp bách, cậu nên cảm tạ tôi cứu cậu.”

“Ta lại không định nhảy xuống.”

“Thực không có?”

“Thực không có.” Ta liều mạng mở to mắt để hấn nhìn thấy sự thành thực của mình. Trong lòng lúc ấy thực loạn muốn chết, bây giờ còn cảm thấy hoảng, nhưng tuyệt đối không có ý niệm lãng phí bản thân. Ta là phạm nhân, ta sợ chết.

“Vậy cậu đứng nửa ngày ở đằng kia làm gì? Thật sự làm gián điệp kinh tế?” Hấn cẩn thận quan sát sắc mặt ta: “Có chuyện gì, nói ra nghe một chút, dù không giúp được gì, ít nhất cũng cùng lời nhau xuống nước buồn bực.”

Nhắc tới việc này ta thấy đầu nặng tới mức không thẳng được, chỉ có thể đem cảm gác lên bàn, nghĩ không biết nên nói như thế nào, cuối cùng nói thẳng: “Chuyện của chúng ta... bị bằng hữu phát hiện.”

“Cậu nói là quan hệ của cậu và Phương tổng.”

Thanh âm của ta cùng tiếng ruồi bọ vo ve không có gì khác biệt, cư nhiên Dương Tử Văn cũng nghe hiểu, ta hoài nghi hấn không phải thực sự có dị năng cảm ứng tâm linh: “Àn na.”

“Kết quả khiến ai cũng biết, các cậu ở công ty không nổi nữa?”

“Không!!! Là bằng hữu của ta biết!!!”

“Mấy?”

Ta nhắm tịt: “... Ba... Có hai người đồng tình.”

Dương Tử Văn dựa lưng vào ghế, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn ta: “Vậy cậu bày ra dáng vẻ như thể cha mẹ chết để làm gì? Tôi còn nghĩ cả thế giới sụp đổ chứ!”

“Người thì biết cái gì!” Ta hạ giọng rống giận: “Bọn họ không giống! Ta tình nguyện cho người khác biết cũng không muốn cho họ biết!” Cái mũi chua xót, ta không nhịn được mà chảy nước mắt, nhanh chóng cúi đầu giả bộ uống nước. Nước mắt theo hai má chảy xuống cằm, sau đó lẳng lặng rơi xuống khăn trải bàn màu lam, biến thành hai điểm sẫm màu.

Dương Tử Văn trầm mặc một hồi, mở miệng ngữ khí thật bình tĩnh, tựa hồ còn có một chút quan tâm: “Muốn tôi gọi Phương Thụ Nhân tới đây không?”

“... Hiện tại ta không muốn thấy hấn.”

“Vậy cậu tính chia tay với hấn?”

“Hiện tại có chia tay cũng vô dụng, bọn họ đều biết.” Ta liều mạng dè xuống thanh âm run rẩy.

“Cho nên bọn họ sẽ tuyệt giao với cậu?”

“... Không biết.”

Dương Tử Văn nghi hoặc nhếch lên một bên mi, ta thấp giọng bổ sung: “Thời điểm bị bọn họ nhìn thấy, ta lập tức rối loạn, liền chạy đi... bên kia thế nào, ta còn không biết.”

“Bọn họ nhìn thấy cái gì?” Dương Tử Văn như thể cảnh sát phá án, cái gì cũng hỏi, còn đặc biệt chú ý chi tiết.

“Ồ bãi đỗ xe... tiếp... tiếp...”

“Hôn môi? Việc này? Thiết! Tôi còn nghĩ các người bị bắt gian tại giường chứ!” Dương Tử Văn thở hắt ra, lại dùng ánh mắt cực độ khinh bỉ nhìn ta: “Chẳng qua bị mấy người bạn tốt – trong đó đã có hai người đồng tình – mục kích cậu và Phương Thụ Nhân ở bãi đỗ xe hôn môi, cậu bối rối cướp đường mà chạy, chạy đến cầu vượt tìm chết... Tôi nói này, có muốn chết cũng nên thật sự tuyệt giao với mấy người đó rồi nói sau.”

Bị hần nói như vậy ta cũng hiểu được chính mình thực vô dụng, đành phải cúi thấp đầu, bày tỏ sự ăn năn.

“Gọi một cú điện thoại, nói ra đi, sống chết quyết định một lần thôi.”

Ta cắn chặt răng không lên tiếng. Hần nói thật thoải mái, cho dù tội phạm tử hình, khẳng định cũng hy vọng tha được một ngày là tốt một ngày. Ta không có dũng khí nhảy ra tìm cái chết, trên thực tế việc này còn đáng sợ hơn cả chết. Chết thì hai mắt nhắm lại, không lâu xong là xong, ta không cần đối mặt với ánh mắt khinh miệt của Ngũ Hữu Kỳ và Lâm Hoa... chỉ nghĩ đến đó tâm ta đã muốn thăng thiên.

Dương Tử Văn thở dài: “Nếu không cậu nói chuyện với Phương Thụ Nhân trước đi.”

“...”

“Cậu rốt cuộc muốn thế nào a?” Đừng muốn chết không muốn sống như vậy a, phải phân thì phân, không phân thì không phân.”

“Người nói thực đơn giản, nào có quyết định tốt như vậy a.” Ta than thở: “Người nói ta nên làm gì bây giờ?”

Dương Tử Văn nghĩ nghĩ, nói: “Bằng hữu của cậu tôi không biết, bất quá Phương Thụ Nhân từ nhỏ tôi đã biết, cuộc sống cũng gần giống nhau – đương nhiên những người xuất thân như bọn tôi ít nhiều đều có điểm tương tự – đối với hần tôi cũng có một số hiểu biết.” Dương Tử Văn tiến đến gần hơn một chút: “Hiện nay có không ít người một khi có tiền sẽ không biết phải là gì, có người tiêu tiền như nước, hoang \*\*\* vô độ, không kị nam nữ, thu gon tất cả... có những việc cậu không thể tưởng được. Phương Thụ Nhân quả thực có thể xem như một dòng chảy tinh khiết giữa thời loạn lạc... đương nhiên tôi cũng vậy a...”

Ta cắt ngang lời hần: “Thời điểm ta làm trợ lý của hần đều phải thay hần giải quyết nữ nhân.”

“Đó là đương nhiên. Một nam nhân kim cương như hần nữ nhân sao có thể buông tha.” Hần xua tay ngăn lại ý đồ chen ngang của ta: “Tuy rằng hần cơ bản cũng từng có nữ nhân, nhưng có hai điều tất cả mọi người đều biết, một là hần tuyệt không bắt cả hai tay, hai là thái độ của hần luôn nghiêm túc, không giống một người ỷ vào tiền mà đem người khác làm món đồ chơi.”

Nghe thế ta thật sự không nhịn được, liềm mạng mất mặt cũng phải nói: “Cái đầu tiên thì có thể, nhưng hần trước kia từng nói ta là món đồ chơi của hần.”

Dương Tử Văn sững sốt một chút: “... Hắc hắc, chuyện này, tôi đoán là hần da mặt mỏng, chết cũng phải mạnh miệng... cậu nghĩ lại bình thường hần có đối xử với cậu như vậy không? Có hay không chỉ là mạnh miệng nhưng mềm lòng?”

Này, đúng vậy. Hai ngày đầu không tính, sau hần vẫn tôn trọng ý kiến của ta. Chính là chuyện kia, ta nói không, hần tuyệt không đụng đến ta.”

“Tử tưởng Phương Thụ Nhân có chút truyền thống, thời điểm tôi phát hiện hần tìm nam nhân làm người tình quả thực so với thị trường chứng khoán đóng băng còn chịu nhiều đả kích hơn. Tôi dám cá, thứ nhất – hần đã yêu cậu đến mức vô pháp kiềm chế, thứ hai – hần đã phải đấu tranh thật lâu mới có thể tiếp nhận chuyện này.” Bộ dáng tận tình khuyên bảo của Dương Tử Văn quả thực phải sánh ngang với mấy bà cô: “Lẽ ra chuyện của hai người tôi cũng không tiện mồm, có điều cho tới nay tôi chỉ cảm thấy hần phải chịu nhiều, cũng có chút đáng thương. Cậu có thích hần không, có rõ ràng hay không cũng chẳng liên quan đến

tôi, tôi nói này, cậu nên lo lắng toàn diện một chút, đừng nghĩ rằng chỉ có mình cậu phiền não.” Hấn dừng lại, thở hắt ra, uống hết cốc nước: “Như thế nào tôi lại biến thành đường dây nóng tình cảm thế này.”

“...”

“Nói chuyện với hấn đi? Nếu cậu không biết nói thế nào thì đưa di động của cậu cho tôi, tôi gọi cho hấn.”

“Đã mất.” Thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

“...” Từ khoe mắt ta có thể thấy Dương Tử Văn phụng phịu tự tìm số trong điện thoại của mình.

“Này, Phương tổng đúng không? Ừ, là ta... Nhân viên của người đang ở chỗ ta này...” Hấn đột nhiên nhắc điện thoại ra xa, ngay cả ta cũng có thể nghe thấy tiếng gầm rú từ điện thoại truyền ra.

Dương Tử Văn cau mày, chán nản bịt tai nói: “Người nhỏ giọng một chút, như vậy ta nói chuyện kiểu gì a.”

Sau đó bỏ cái tay bịt tai ra, tiếp tục nói: “Là cậu ta... không có chuyện gì, bắt quá ta nghĩ cậu ấy và người cần nói chuyện... ừ, ừ, tốt... chuyện kia đương nhiên tốt... ân... đi! Phương tổng thật sự là hiểu người khác!”

Dương Tử Văn tắt điện thoại, nhìn về phía ta, vẻ mặt vui mừng: “Đi, tôi dẫn cậu đi gặp hấn.”

Vừa thấy mặt Phương Thụ Nhân, hai mắt hấn tựa như đèn pha đảo qua người ta vài vòng, đồng thời đưa một túi văn kiện cho Dương Tử Văn, Dương Tử Văn cười đến híp cả mắt: “Ta đây không quấy rầy các người, từ từ nói chuyện.” Xoay người rời đi, tốc độ nhanh tới mức có thể đuôi bốc khói.

“Người cho hấn ưu đãi gì khiến hấn cao hứng như vậy?”

“Không có gì, một phần hợp đồng. Dù sao cũng phải giao ra, cấp hấn một cái nhân tình tốt lắm.” Phương Thụ Nhân biểu tình bình thản, bắt quá nhìn biểu hiện của Dương Tử Văn, chỉ sợ phần hợp đồng này không nhỏ.

Chúng ta đều trầm mặc, không khí có chút xấu hổ, ta cúi đầu không dám nhìn Phương Thụ Nhân, trong lòng miên man suy nghĩ, cũng không biết suy nghĩ cái gì, chỉ cảm thấy không biết theo ai, liên thủ cũng không biết hướng tới chỗ nào.

Cuối cùng vẫn là Phương Thụ Nhân mở miệng trước: “Em hỏi hận sao?” Thanh âm hấn có điểm khàn khà.

Ta không trả lời được. Hiện tại lục phủ ngũ tạng của ta giống như đặt trên vĩ nướng. Người thấy người nào bị đặt trên vĩ nướng xèo xèo còn có thể bình tĩnh tự hỏi chưa?”

“Bọn họ với em rất trọng yếu?”

Ta hự hự mở miệng, đầu óc còn ở trạng thái ngây dại, lời nói căn bản không suy nghĩ gì, giống như thủy triều tràn ra: “Ngũ Hữu Kỳ và Lâm Hoa là bạn tốt của ta... Cha mẹ ta đều ở quê, ở nơi này, bọn họ giống như thân nhân của ta vậy. Học đại học chúng ta ở chung một phòng, là bạn bè...”

Bình thường cái gọi là bạn bè, cũng chính là quan hệ đặc biệt, cái gì cũng cùng làm, đối với ba chúng ta, là bạn về chân thật, công lao thuộc về bạn gái của Ngũ Hữu Kỳ – Tiêu Ngọc Nhi.

Tiêu Ngọc Nhi khi ấy vừa tròn mười sáu, học sinh cao trung, ba mẹ nàng thị lực không tốt, mời Ngũ Hữu Kỳ ra vẽ đạo mạo làm gia sư cho con gái. Hoa hậu giảng đường trung học Tiêu Ngọc Nhi – mắt ngọc, mày ngài, da trắng như tuyết, ngây thơ thuần khiết mới biết yêu. Vấn đề nghiêm trọng của Ngũ Hữu Kỳ là kém nửa năm nữa hấn tốt nghiệp – tức thất nghiệp, bình thường toàn ở trong trạng thái thành thực ổn trọng suy nghĩ sâu xa lo nước lo dân, lại thêm hàng ngày vội vã kiếm kế mưu sinh, công việc phong phú đa dạng, không chỉ luyện được dáng người tốt, ngồi nói chuyện phiếm lại càng có vẻ kiến thức rộng rãi. Đám tiểu tử ngốc nghếch theo đuổi Tiêu Ngọc Nhi sao có thể sánh được. Ngũ Hữu Kỳ còn cố tình suốt ngày vì lý do tiền đồ khó lường mà u buồn không có hứng thú với nữ nhân, cái này lại càng gia tăng hứng thú của nữ nhân rồi. Tục ngữ nói, nam truy nữ, cách trùng sơn, nữ truy nam, cách lớp vải. Bạn học của Hoa hậu giảng đường Tiêu Ngọc Nhi tùy lúc tùy nơi ám chỉ Ngũ Hữu Kỳ đang theo đuổi nàng, bằng vào ưu thế trời ban nên không bao liên ngã vào ôm ấp của Ngũ Hữu Kỳ, chính thức trở thành danh hoa có chủ.

Sự tình này khiến ta và Lâm Hoa đều cười nhạo hần một thời gian, khó khi nào nắm được nhược điểm của hần, chúng ta không thể cô phụ, cái gì luyện đồng, trâu già gặm cỏ non, tàn phá đóa hoa tương lai của tổ quốc a... đoạn thời gian kia xem như nói nhiều thành nghịen.

Vui quá hóa buồn, thời điểm chúng ta ra ngoài ăn cơm, bị một nhóm người chặn trong hẻm nhỏ, tên cầm đầu mở mồm liền bắt Ngũ Hữu Kỳ chia tay với Tiêu Ngọc Nhi. Ngũ lão đại là người nào a? Chính là điển hình của người ăn mềm không ăn cứng, lúc ấy không nói một câu, trừng mắt, tay nắm chặt, bảo ta đứng lại, xoay xoay nắm tay. Đối phương tổng cộng mười hai người, thật tốt, ta và Lâm Hoa chia ra. Trận này phải đánh thực khí thế. Ba người bọn ta tuy dũng mãnh vô cùng, chung quy hai đám chọi bốn tay, mắt thấy Ngũ Hữu kỳ đã bị đánh ngã, bốn người vây quanh hần đám đá, Lâm Hoa và ta kinh nghiệm thực chiến rất phong phú, nhưng chống lại sáu người, óc không mang nổi mình óc. Ta kém cỏi nhất, chỉ đối phó hai người cũng đã thiếu trái thiếu phải, liếc mắt một cái thấy Ngũ Hữu Kỳ ngã trên mặt đất đã muốn mất lực, chỉ có thể che đầu mặc cho đối phương vây ầu, đột nhiên, giữa lúc điên cuồng chột nghe thấy tiếng cầu Lâm Hoa, cơn giận bùng phát nên phát đại chiêu.

Có thể cả người ta đột nhiên sát khí tăng vọt, hai người đánh ta tây chân mềm nhũn, ta xô bọn họ ra, không hiểu sao vớ được một khúc gỗ không biết nhà ai vút ra. Nơi này không có một cành cây lại nhặt được khúc gỗ, dày khoảng hai đốt ngón tay, hai bên có không ít đinh, cho nên tình hình chiến đấu kịch liệt cũng chưa người nào có ý định dùng nó. Lúc này ta điên cuồng rồi, đầu thêm để ý nhiều như vậy, nhặt được là đập thôi. Ta lúc đấy cũng không thấy đau, Lâm Hoa nói ngay cả hần lúc đó thấy ta bộ mặt dữ tợn, hai tay máu me nhầy nhụa cần một khúc gỗ đi tới cũng bị dọa cho chết khiếp, phỏng chừng sợ đến mất mật, lúc đấy còn vài tên bỏ chạy. Bọn họ chạy, tên cầm đầu không chạy, hần bỏ qua Ngũ lão đại đỡ lấy, ta đỏ mắt đập ngay vào mặt hần, hần giơ tay ra chắn, ta lôi kéo, hậu quả thế nào ai nghĩ cũng biết, tên này cũng rõ ràng, bật người lui lại. Như Lâm Hoa nói ta vừa đỏ mắt gào thét “Đừng có chạy” vừa đuổi theo. Bất quá chuyện này ta không nhớ ra, cứ cho là hần nói dóc là được rồi.

Kết quả trận này là cả ba chúng ta dắt tay nhau vào viện, Tiêu Ngọc Nhi nghĩ đến thăm chúng ta, thế mới biết tên kia là một nam sinh bằng tuổi nàng, trong nhà nhiều tiền liền mượn một ít đầu gối đánh tình địch, kết quả nhóm côn đồ ăn đau, quay lại bắt chẹt hần, còn giáo huấn hần để xả giận, về sau hần không còn làm loại sự tình này.

Tiêu Ngọc Nhi kiên trì muốn tới chiếu cổ Ngũ Hữu Kỳ, chuyện bọn họ cũng công khai, Tiêu Ngọc Nhi diễn một khúc hai nháo ba thất cổ tự tử, hơn nữa Ngũ Hữu Kỳ vỗ ngược cam đoan sẽ tuyệt đối tốt với Tiêu Ngọc Nhi, đồng thời tuân thủ các loại thanh quy giới luật. Tiêu gia cũng chỉ có thể nhượng bộ đồng ý, hần theo đúng tiêu chuẩn gọi nhạc phụ nhạc mẫu. Cũng may ta thương thể phận toái cũng không lưu lại di chứng, cả sự kiện có thể nói thoải mái náo nhiệt quanh co cuối cùng giai đại vui mừng, từ đó về sau ba chúng ta trở thành bạn bè thân thiết, có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu.

Nói một hơi, ta dừng lại nghỉ ngơi, uống miếng nước, tốn hơi thừa lời, động động chân. Phương Thụ Nhân biểu tình bình tĩnh, tựa hồ không bị sự tích anh hùng của ta dọa sợ, từ nhỏ đến lớn ta bất quá chỉ có một hồi náo nhiệt như vậy, còn lại cùng người bình không khác mấy, chẳng lẽ hần thấy nó bình thường?

Nghỉ ngơi xong, nhìn trọng tài không hề có ý thổi còi chấm dứt, ta đành tiếp tục kể lể.

Tuy nói Ngũ lão đại xe tới trước núi ắt có đường, nhưng thân là người có vợ, lo lắng so với hồi độc thân tất nhiên nhiều hơn, nhạc phụ nhạc mẫu hần cũng hai mắt sáng rực đứng đằng sau nhìn chăm chăm, phàm thấy con gái bị nửa điểm khổ sở, tiêu chuẩn đã không cò chính xác. Mấy phương áp lực đã kích thích sự háng hái của Ngũ lão đại, không lùi mà tiến tới, hoàn toàn vứt bỏ cuộc sống tiểu thị dân, tìm nơi buôn bán, phát thế không thành công kiến kiêu mình.

Bất quá buôn bán cũng không phải dễ dàng như vậy, muốn ra biển rộng còn phải tìm hoa tiêu. Cha mẹ Ngũ Hữu Kỳ mất sớm, lưu lại một chút tài sản, tự hần làm thêm kiếm được một chút, được nhạc phụ nhạc mẫu tài trợ một chút, cứ như vậy mở một công ty quảng cáo, chính hần tự nhiên từ đồng gạch vụn đi lên làm tổng giám đốc.

Bắt đầu sự nghiệp có bao nhiêu gian nan, nói ra quả thực khiến người nghe rơi lệ, tương lai ta nếu thật sự phải lặn lội, dựa vào một chút tiền quả thực là đi vào con đường chết, cho nên hiện tại liền che giấu, không nói, nhắc đến một chuyện: đêm 30 đi ngược gió tuyết hơn hai trăm dặm trở về, mọi người đã nhanh đông

thành đá, còn kiên trì sáng hôm sau đi kí hợp đồng với khác rồi mới ngã xuống.

Mà công ty quảng cáo của Ngũ Hữu Kỳ, giai đoạn đầu phải dựa vào ta và Lâm Hoa cùng chống đỡ. Tiền lương mỗi tháng của ta đều tăng, gửi cho cha mẹ một phần ba, chừa cho mình một chút để tiêu, còn lại đều đưa cho Ngũ lão đại. Lâm Hoa ở Thâm Quyển cũng noi theo mà làm việc. Ngũ Hữu Kỳ ở lại nhà cha mẹ vợ, kiên trì giao tiền cơm nước, còn thường xuyên mua quà, mỗi ngày về mặt sáng lảng xuất môn, tinh thần hưng phấn về nhà, mở mồm hai bà ngày lại kí được một bản hợp đồng, công ty từ từ có lợi nhuận. Nhạc phụ nhạc mẫu vừa thấy, cảm thấy hẳn có tương lai, dần dần không nghĩ đến chuyện đánh giá tiêu chuẩn nữa, thể diện này đều dựa vào ta và Lâm Hoa cùng chống đỡ. Chi phí giao tiếp, thậm chí tiền lương nhân viên của Ngũ Hữu Kỳ cũng là do ta và Lâm Hoa cắn răng đóng góp. Thẳng đến nửa năm sau, công ty mới dần dần khởi sắc, chín tháng gây dựng mới chính thức tuyên bố doanh thu, cuối năm ta và Lâm Hoa cuối cùng cũng bắt đầu được chia hoa hồng.

Muốn nói đến giao tình, không giao tình nào có thể sánh với đồng sinh công tử, trải qua hoạn nạn giao tình càng sâu. Ngũ Hữu Kỳ và Lâm Hoa, bọn họ đã muốn trở thành một phần cuộc sống của ta, không có bọn họ, ta sẽ cảm thấy cuộc sống không hoành chinh, ít nhất cũng mất một khoảng thời gian không hoành chinh. Phỏng chừng rất nhiều năm sau khi nhớ đến vẫn thấy thổn thức. Cho nên, ta thật sự, thật sự, thật sự không nghĩ mất đi hai người bạn này.

Diễn thuyết đến đây chấm dứt, giữa mùa đông đầu ta đầy mồ hôi, người nghe duy nhất môi mím thẳng tắp, một tiếng vỗ tay cũng không cho, lạnh lùng ngồi nửa này, đột nhiên nói: “Khó trách em khi đó không mua phiếu cơm.”

Ta sững sốt, sau đó dần nhớ lại. Đại khái là một năm trước đi, căn tin công ty chúng ta lắp đặt thiết bị, để nhân viên không đến các hàng ăn nhanh đối diện, công ty bán phiếu cơm. Bữa sáng giá mười lăm đồng, bán cho chúng ta năm khối; cơm trưa giá hai mốt đồng, bán cho chúng ta bảy khối, đều là tiệc đứng. Khi đó đúng là lúc Ngũ Hữu Kỳ bắt đầu gây dựng sự nghiệp, ở đâu cũng phải dùng tiền, mất ta đều biến thành ký hiệu nhân dân tệ, đi trên đường thực hận không có một đồng tiền để chết ta, thật sự luyến tiếc mua phiếu cơm. Bữa sáng ta không ăn, bữa trưa ăn cái bánh mì là xong việc. Người trong phòng nhìn ta thực thâm. Từ Vận Tiếp thì ra sức trêu chọc, mỗi lần đều có một đám cười hô hào đi bảo, quy củ tiệc đứng là giao ra phiếu cơm sẽ nhận được một cái khay và chén đĩa đi lấy đồ ăn. Bọn họ mười mấy người cầm hoa phe phẩy lấy cơm xong thì trở về, đem ta kẹp vào giữa, ngồi vào chỗ, khay lần lượt được bày ra, sẽ có người đến đếm số khay và số người để tránh nhầm lẫn. Ta cứ hai tháng ăn không như vậy, thời gian đầu cũng cảm thấy thẹn, sau luyện thành da mặt dày. Thời điểm công ty khôi phục bình thường ta đặc biệt tiếc nuối.

Nhưng Phương Thụ Nhân như thế nào lại biết chuyện này, cho dù là chủ nhiệm hậu cần cũng không biết chuyện này, dù sao công ty tổng bộ cũng có năm sáu trăm người, ta lại là người không có tiếng tăm gì, ai có thể chú ý tới việc ta không mua phiếu cơm, hơn nữa một năm sau còn nhớ chứ. Ăn không phải trả tiền uống nước trắng đương nhiên không phải chuyện có mặt mũi gì, tuy năm đó ta đã luyện được mặt dày, lúc này cũng cảm thấy hổ thẹn cúi đầu thật sâu ý hối cải.

Đầu cúi sâu, Phương Thụ Nhân dùng sắc xoa xoa đầu ta, sau đó lại trầm mặc.

Ta không muốn nói chuyện, phỏng chừng Phương Thụ Nhân cũng không muốn nói, chúng ta chứ không nói như cây cũng được sao? Đối với người hiện tại không biết nói gì, không biết phải làm sao bây giờ, cứ không nói gì có vẻ không tốt lắm.

Cuối cùng Phương Thụ Nhân có thể nhìn ra nội tâm giằng co của ta, đã mở miệng: “Anh nghĩ, em hiện tại rất khó để ra quyết định, cho nên muốn chờ anh quyết định.” Hẳn tựa hồ có chút nói không được, lại ngừng nửa ngày mới gia nan nói tiếp: “Anh biết em đối với chuyện này cũng không quá cao hứng, dù sao chúng ta cũng bắt đầu dưới một tình huống quá mức sai lầm. Hôm nay em đã muốn lựa chọn, chính là lại cho qua. Lúc ấy anh rất cao hứng, kim lòng không được, kết quả khiến cho bạn em phát hiện quan hệ của chúng ta. Đụng tới em, dường như anh luôn làm sai. Ngay từ lần đầu đã sai, từ đó tới nay cũng không dám đối diện. Có lẽ anh nên lựa chọn buông tay, chính là không thể!” Thanh âm hẳn đột nhiên cao lên: “Buổi sáng vừa đồng ý chia tay anh liền hối hận, em trở lại bên người anh một khắc, anh liền thề, mặc kệ em là vì đồng tình hay thương cảm anh anh cũng không quan tâm, chỉ cần em có thể ở lại bên cạnh anh là được! Kệ mẹ nó phong độ quân tử! Kệ mẹ nó người thành đạt đi! Anh chỉ muốn cùng em một chỗ!” Hẳn ngừng lại, thở hồng hộc, mắt đỏ như con trâu rừng phần nộ nhưng không tìm được quân địch lại vô lực, một Phương tổng

tài luôn cao cao tại thượng thành thực ỏn trọng trước kia nay biến mất không còn dấu vết, hiện trước mặt ta chính là một nam nhân khổ sở vì tình.

---

Đêm qua, Phương Thụ Nhân đột nhiên cho ta một cơ hội lựa chọn. Trưa nay ở công ty, ở văn phòng hắt, đối mặt với hắt ta đột nhiên xúc động nói ra lời chia tay. Lúc ấy Phương Thụ Nhân lãnh khốc nói: “Liên chiều theo ý người.”, sau đó nói: “Ta có chút chuyện phải ra ngoài.”, mặc kệ ta ở văn phòng rồi bước chân ra ngoài.

Lòng ta buồn bực nha, phàm là người bình thường, nghe thấy hai chữ chia tay, không cần người trời đất sụp đổ hồn phi phách tán hồn vĩa lên mây, tốt xấu gì cũng phải làm ra bộ dáng thương tâm khổ sở chứ, phản ứng của Phương Thụ Nhân như thế nào lại như nghe tin dự báo thời tiết hàng ngày? Không tự chủ được cũng đi ra ngoài, nhìn thang máy, bãi đỗ xe thẳng hàng, ma xui quỷ khiến thế nào ta cũng ấn nút thang máy đi xuống, tâm nói thân là trợ lý vẫn nên biết hướng đi của tổng tài, dù sao chuyện này cũng không có trong lịch làm việc.

Xe Phương Thụ Nhân còn ở trong bãi không nhúc nhích, ta lặng lẽ ghé sát vào cửa xe, thấy Phương Thụ Nhân gục đầu vào tay lái, ta cũng tránh ở phía sau xe không nhúc nhích. Nhìn trong cốc lát, thất đầu vai hắt co rúm, thỉnh thoảng còn phát ra thanh âm kỳ quái, lòng ta buồn bực hắt đang làm cái gì chứ, đột nhiên toàn thân giật mình, một chút hiểu được: hắt đang khóc. Phương Thụ Nhân khóc. Tuy rằng hết sức đè nén, vẫn ngẫu nhiên phát ra thanh âm nức nở, giống như tiếng dã thú đang đau đớn cực độ, nghe được tóc gáy dựng hết lên, cảm giác khó hiểu dưới đáy lòng tràn ra, tràn đến toàn thân, khê động đến thần kinh của ta, lần đầu tiên trong cuộc đời, ta đã biết cái gì gọi là đau lòng.

Sau đó, ta trong lòng đấu tranh nửa ngày, rốt cuộc xác định một chuyện: ta không hy vọng hắt thương tâm.

Tưởng tượng nếu quan hệ của chúng ta được bày ra ánh sáng, phải đối mặt với lời đồn đại và áp lực lực khiến người ta không rét mà run, tưởng tượng Ngũ Hữu Kỳ và Lâm Hoa có thể lộ ra ánh mắt khinh bỉ khiến lòng ta giống như du tiên, ngay cả như vậy, đứng ở bãi đỗ xe âm u này, nghe thấy thanh âm kia, thậm chí có thể nó là tiếng khóc có chút đáng sợ, ta thế nhưng nửa bước cũng không bắt động.

Hơn nữa ta cứ nhiên còn đi ra phía trước, gõ cửa xe Phương Thụ Nhân. Tiếng khóc nghẹn lại, ta còn nghe thấy tiếng hít sâu của hắt, mấy giây sau hắt ngẩng đầu, vẻ mặt thản nhiên giống như không có chuyện gì, thậm chí còn lộ ra vẻ tươi cười, nhưng vừa nhìn thấy là ta, tươi cười của hắt liền cứng lại như xi măng, trong mắt bùng lên một tia lửa, tựa hồ có chút hy vọng, lại có chút sợ hãi, còn có chút hoảng sợ.

Hắt như vậy làm ta có cảm giác triu mến, muốn sống chết ôm lấy hắt hảo hảo an ủi một phen, ta nhìn không được đưa tay xoa xoa đầu hắt, nói: “Ta hay nói giỡn với người, ta giận người thông đồng với người khác lừa ta, cho nên ta cũng lừa người.”

Phương Thụ Nhân vẫn trừng mắt nhìn ta, ngược lại biểu tình càng khẩn trương, tay nắm vô lăng khê run, hắt hiện tại giống như một con nhím đang dựng lông.

Liên tưởng này khiến ta đột nhiên bật cười: “Đều nói ta hay đùa với người, còn khẩn trương như vậy! Được được được, ta sai rồi được không? Ta không nên đùa như vậy... Đêm nay mời người ăn cơm được không? Thiên Hương Viên thế nào? Còn không được? Ta đây xuất huyết mời người đi Trần Thiện Phảng! Liều mạng từ bỏ hai tháng lương, hai tháng kế tiếp người phải cho ta ăn cơm...”

Vừa thông suốt sở trường của ta là tám bậy tám bạ, Phương Thụ Nhân dần hoàn hồn, tự suy đoán, cắn thật hổi: “Không phân biệt được thật giả?”

“Ai nha! Chia tay cái gì! Đều là nói giỡn, có lão đại người che chắn khỏi phải lo nghĩ nhiều, chia cái gì tay a, ta hiện tại đã quen cuộc sống xa xỉ, từ tiết kiệm nhập xa hoa thì dễ, từ xa hoa xuống tiết kiệm khó a, tình thân gian khổ do đảng và nhân dân bồi dưỡng ra đều trong hai tháng bị người phá hủy...” Phải thu hồi lời đã nói ra thực không dễ dàng, ta chỉ có thể tiếp tục bịa chuyện, trông cậy vào việc có thể đem chuyện này nhanh chóng tổng vào quá khứ.

Phương Thụ Nhân cách cửa xe ôm chặt lấy ta, ta nửa người trên và nửa người dưới đều ở ngoài xe, cả người thiếu chút nữa bị chặt thành hai nửa, không thể cổ nhìn tình cảm xúc động mãnh liệt của hắt đành kêu

thảm: “Ai da! Bị đứt! Bị đứt! Thật sự bị chặt đứt! Xe cứu thương! 120!”

Kêu thảm như vậy Phương Thụ Nhân vài giây sau mới buông, sau đó ‘phanh’ một tiếng mở cửa xe lao tới ôm ta, ta đáng thương thất lúng thiếu chút nữa đứt đoạn, hiện lại bị cửa xe đập cho cơ hồ liệt nửa người, sau đó rơi vào Ưng Trảo công của Phương Thụ Nhân, xương sườn cơ hồ đi mấy đoạn, lại bị hấn như sài lang hổ báo ngăn chặn hô hấp, nhất thời hai mắt trắng dã, trong lòng than thầm cổ nhân nói cho cùng: tự làm bậy, không thể sống.

Phương Thụ Nhân hướng ta một trận cuồng gặm, lại nâng cầm ta một trận cuồng xem, biểu tình mừng như điên, đã thành người điên, đem ta đẩy đến cái cột bên cạnh lại một trận cuồng gặm, sau lại một trận cuồng xem. Thấy bộ dáng vui mừng của hắn, ta không khỏi mỉm cười, chỉ cảm thấy thoải mái vui vẻ không nói lên lời, nghĩ thầm, hôm nay dù thịt nát xương tan của phải thỏa mãn hắn, hai tay mở ra, ôm lấy hắn, hôn lên.

Sau đó... ta thần chí cũng không rõ ràng... lại sau đó... ta nghe thấy có người gọi tên của ta... sau đó... ta nhìn thấy bọn Ngũ Hữu Kỳ, bọn họ biểu tình cũng không khác biệt lắm: kinh ngạc, hoảng sợ, không dám tin. Sau đó, ta không dám nhìn nữa, cũng không dám xuất hiện, chỉ có bản năng suy trì ta chạy đi.

Sau đó...

---

Ta ngẩng đầu nhìn Phương Thụ Nhân, hắn cắn chặt hàm răng, hai bên quai hàm kéo thật căng, dùng khí thế dù có tới sông Hoàng Hà cũng không từ bỏ nhìn ta.

Ta thở dài, thấp giọng nói: “Em đã hiểu rõ mọi chuyện. Em không nghĩ mất đi bằng hữu, nhưng mà, muốn em bỏ anh, em không làm được. Em nói không chia tay với anh, em không hối hận.

Ta vươn tay, nắm lấy tay Phương Thụ Nhân, hắn lập tức nắm lại thật chặt. Ta nói: “Tôi nay, em nói chuyện với bọn họ.”

Phương Thụ Nhân nhìn ta thật lâu, rồi cuộc nhẹ nhàng nói: “Anh chờ em.”

## 30. Chương 30

### CHƯƠNG 30

Cầm điện thoại, ta đã củng cố tinh thần vô số lần, tưởng tượng những kết quả không quá bi thảm, có lẽ những ngôn ngữ công kích tàn nhẫn cũng không xuất hiện, thẳng đến khi ta cảm thấy có thể đối mặt với mọi chuyện mà không thay đổi suy nghĩ mới dám gọi cho Ngũ Hữu Kỳ.

“A lô? Ai đấy?” Khẩu khí Ngũ Hữu Kỳ không phải quá tốt.

Lòng ta run lên một chút, nếu không xây dựng củng cố tâm lý lâu như vậy, có lẽ lúc này ta đã ngắt điện thoại. Hai mắt nhắm chặt, ta mang theo dũng khí không quá lớn nói: “Là tôi.” Một tiếng lão đại vẫn không dám nói ra, ai biết hắn còn muốn ta gọi hắn là lão đại hay không.

“Lão nhị?” Thanh âm lão đại tràn đầy kinh hỉ.

Lòng ta thả lỏng, nhất thời có nhàn tình oán giận: “Không cần gọi tôi như vậy, tùy tiện nghe thế nào cũng không có tư vị.”

Ngũ lão đại thở dài, tựa hồ cũng thả lỏng: “Cậu ở đâu a? Không có việc gì chứ?” Điện thoại còn mơ hồ có tiếng nữ nhân “Ta nói với hắn! Đưa ta nói chuyện với hắn!”, ta phỏng chừng đó là Thượng Huyền Nguyệt, người khác không thể nháo như vậy.

“Chỉ cần mấy người không tìm tôi gây sự tôi sẽ không có chuyện gì.” Ta cơ hồ theo bản năng nói luôn như vậy, nhưng lập tức liền cảm thấy dưới loại tình huống này có thể quá đường đột hay không? Bọn họ có thể như trước kia ở chung với ta không?

Lo lắng của ta có chút dư thừa, các đối đáp như trước đây tựa hồ khiến Ngũ Hữu Kỳ yên tâm, ngữ khí cũng thân thiết hơn: “Xú tiểu tử, ai tìm ai gây sự a, người còn ngại chuyện nháo chưa đủ lớn? Lúc này có thể ra ngoài không?”

Ta lập tức lớn tiếng nói: “Có thể!!!” Không thể ta cũng bắt nó thành có thể, đây chính là thời khắc mấu chốt, ít nhất ta cũng phải có cơ hội đoan chính nhận tội đi.

“Hong Vũ Hiên.”

“20 phút!”

Giống Thiên Ngoại là căn tin của chúng ta, còn Hong Vũ Hiên là phòng trà của chúng ta, chi phí không quá mắc, phong cách không quá cao, đồ uống cũng hợp khẩu vị, thường vào mấy nhả gian trao đổi tình cảm.

Vì thái độ đoan chính nhận tội, ta liều mạng trong 20 phút tới nơi, đến cửa nhả gian ngay cả xương cột sống của ta cũng muốn đứt. Hô lớn một tiếng: “Báo danh!” ta liền gục xuống ghế sofa, đại não thiếu máu tứ chi run rẩy, bọt mép tràn ra, nghe thấy Lâm Hoa hô lớn một tiếng: “Hoa mai J!” ta đem bọt mép nuốt trở lại: lúc này mặc kệ thái độ nhận tội của ta như thế nào bọn họ cũng không nhìn tới, tất cả lực chú ý đều tập trung trên bài rồi.”

Ngũ Hữu Kỳ ồ trọng nói: “Q!” sau đó ba một tiếng, ta liếc hẩn một cái, hai mắt hẩn dính vào bài cũng chưa nhìn lên, đặc biệt trầm giọng nói: “Người trước nằm một lát a, muốn uống cái gì tự mình gọi, đánh xong ván này rồi nói chuyện.”

Này thật sự không giống tư thế thẩm vấn tại nhà, ta nguyên bản còn thiếu một nửa quả tim cơ bản cũng đã trở về \*\*\*g ngực, phỏng chừng cửa này cũng không khó qua, nhưng bọn họ đối với việc kinh hãi thể tục của ta lại bình thản như vậy, thật sự khiến người ta nghĩ không ra. Nhịn không được ngẩng đầu nhìn, Tiêu Ngọc Nhi ngồi phía sau Ngũ Hữu Kỳ một mắt nhìn bài một mắt nhìn ta, nhất thời lộ ra nụ cười thiên sứ mê đảo Ngũ Hữu Kỳ, trộm hướng ta giơ ngón tay chữ V, có cái này lòng ta xem như hoàn toàn vững chắc.

Đánh bài xong, địa chủ Ngũ Hữu Kỳ đã bại bởi Lâm Hoa và Huyền Nguyệt, lắc đầu nói với ta: “Lão nhị, về sau nhớ kĩ, đánh bài ngàn vạn lần cũng đừng đánh với vợ chồng nhà này.” Quay đầu nói với Tiêu Ngọc Nhi: “Lão bà, lấy tiền.” Sau đó liếc mắt nhìn Lâm Hoa: “Ta đánh bài tốt.”

Lâm Hoa và Thượng Huyền Nguyệt đồng thời cười lạnh, ta lập tức khen tặng nói: “Hai người các người ngày càng có phu thê tương thân.” Đồng thời không quên khúm núm tươi cười nịnh bợ.

Ngũ Hữu Kỳ ho khan một tiếng: “Lão nhị a, đến, đến, chúng ta tâm sự.

Ta gật đầu như gà mổ thóc: “Vâng vâng vâng vâng, bắt quá lão đại, tôi chỉ có một yêu cầu, có thể kìm nén không mắng chửi tôi?”

Lời vừa ra khỏi miệng, Thượng Huyền Nguyệt cười đến ngã ngửa: “Ha ha ha ha... anh, anh không nói em còn không nghĩ tới chuyện làm thế... ha ha ha ha...” Kéo theo những người khác đều cười theo. Ta mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm trong lòng mặc niệm: Hiện tại không thích hợp để phản bác...

Cười đủ, Ngũ Hữu Kỳ lại ho khan một tiếng, ta lập tức a dua: “Lão đại, tôi có bảo bối thanh giọng.”

Ngũ Hữu Kỳ ngẩng nhìn Tiêu Ngọc Nhi: “Ngọc Nhi luôn mua tây qua sương (tên thuốc ho).”

Ta nhanh chóng chuyển hướng sang Tiêu Ngọc Nhi, khom lưng cúi đầu: “Đại tẩu đề cử, chắc chắn là tinh phẩm. Về sau tôi chuyển qua dùng tây qua sương.”

“Nói ít thôi, quay về chuyện chính. La Lâu Lập, người có biết hôm nay người phạm vào cái gì sai không?”

Ta vừa nghe, chuyện này thật đúng là khó nói. Chẳng lẽ ta lại nói không nên cùng Phương Thụ Nhân ở bãi đỗ xe hôn nồng nhiệt? Đây, nói như vậy dường như đã biến thành chuyện bình thường, hiển nhiên không chạm đến bản chất sâu nhất thôi. Chẳng lẽ nói ta không nên quan hệ thân mật với Phương Thụ Nhân? Vậy bọn họ nói hiện sửa còn kịp thì ta làm thế nào giờ?”

Nhất thời đầu óc ta quay như cái quạt điện nhưng không nghĩ ra cái gì.

“Xem ra, người đối với sai lầm của mình còn chưa hiểu rõ a, còn không nhận ra mình sai ở chỗ nào a.” Ngũ Hữu Kỳ lời nói sâu xa, Lâm Hoa chăm ngời thối gió: “Khụ, lão đại nha, hẳn hiển nhiên không biết đã sai ở chỗ nào, muốn tôi nói, trước nên trừng phạt riêng.”

Cái gọi là trừng phạt riêng, một người nhắc tay, một người nhắc chân, động một chút, thay nhau nhào nặn cơ thể, sau đó, dùng sức lau nhà, tất nhiên là lau bằng móng. Loại hình phạt này có mấy chỗ tốt: một – thực hiện tiện lợi, không cần công cụ; hai – tinh thần và cơ thể của đối phương cùng lúc chịu đả kích; ba – không dễ tạo thành thương tổn; bốn – cũng là trọng yếu nhất, có thể cho người xem giải trí tốt lắm.

Ta cần chặt khớp hàm dự tính chuyển hình phạt, hoàn hảo Thượng Huyền Nguyệt đoạt trước, nói: “Mấy người mới lạc đề. Trước giải quyết vấn đề căn bản đi.” Vừa nói đến vấn đề căn bản thì nháy mắt với Ngũ Hữu Kỳ và Lâm Hoa.

Ngũ Hữu Kỳ và Lâm Hoa đều ngẩn người, sau đó sắc mặt hòa hoãn, màn biểu diễn thẩm vấn tại nhà tựa hồ chuyển sang xu thế uống trà tâm sự: “Nga, đúng vậy. Tôi nói La La a, cậu lúc ấy thấy chúng tôi, chào cũng không chào một câu đã chạy biến, xem chúng tôi là mãnh thú với nước lũ, thực thương tâm na! Cậu nói cậu nên nhận tội thể nào đây?”

Bọn họ nói tới sai lầm này? Rõ ràng là tránh nặng tìm nhẹ, có lẽ bọn họ cũng không muốn nghĩ tới chuyện kia, chẳng lẽ mọi người muốn làm bộ như không biết, đem chuyện kia quên đi? Bọn họ muốn nhưng ta không muốn, miệng vết thương nên bỏ hết mủ mới có thể lành, miễn cho ta về sau luôn lo lắng đề phòng, sợ chuyện gì thì nói ra hết luôn đi thôi.

“Được, tôi nhận sai, tôi không nên vừa thấy các cậu thì bỏ chạy, tổn thương nghiêm trọng tới lòng tự trọng của các huynh đệ. Chính là, loại chuyện này bị mấy người nhìn thấy, tôi khi đó thật không có dũng khí đối mặt.” Ta ngừng một chút, thu gom dũng khí còn sót lại: “Hôm nay tôi đến, chính là hy vọng biết được suy nghĩ của mọi người.” Vốn muốn hỏi tưởng một chút quá khứ tốt đẹp của chúng ta để tranh thủ chút tình cảm, nhưng sưng khí đã dùng hết, nói không được nữa.

Mọi người nhất thời lâm vào xấu hổ, mấy người người nhìn ta ta nhìn người liếc mắt đưa tình, hừ, ta cũng không tin các người có thể cứ nhìn như vậy mà thương lượng được chuyện gì.

Cuối cùng vẫn là Ngũ lão đại đảm đương trách nhiệm của lão đại, ho khan một tiếng – ta thật muốn lấy bảo bối thanh giọng cho hắn dùng – nói: “Cái kia...” Hắn lại khụ một tiếng, hấp hấp cái mũi, uống ngụm trà, trong miệng ngậm quả mơ, vì chua mà mặt nhăn thành một đoàn, vì thế lại cầm cái chén uống một ngụm trà, thanh thanh yết hầu, lại...

Thượng Huyền Nguyệt trực tiếp đẩy Ngũ Hữu Kỳ sang một bên: “Em nói này, lúc đó bọn này đi tìm anh ăn cơm, không thể tưởng được lại thấy cảnh trẻ em dưới 15 tuổi phải có cha mẹ đi cùng, khiến chúng ta bị đả kích rất lớn...”

Lâm Hoa dùng sức kéo Huyền Nguyệt về sau: “Anh nói mà, anh nói mà.” Thượng Huyền Nguyệt liều mạng nói tiếp: “Việc này thực ngoài dự kiến của chúng ta, nhưng sai khi bình tĩnh lại chúng ta cũng thật sự nghiêm túc tự hỏi, nhìn lại chuyện cũ mà cảm xúc chúng ta thực pháp phồng...”

Ngũ Hữu Kỳ cắt ngang Thượng Huyền Nguyệt: “Đồng chí này, một chút cũng không nghiêm túc! Vấn đề tôi đến.”

Lâm Hoa rút cuộc thành công đem Huyền Nguyệt từ trước mặt ta kéo vào lòng: “Ngượng ngùng a, ngân hàng của cô ấy đang thi đua phụ nữ văn minh, cô ấy phụ trách viết tài liệu, có chút tẩu hỏa nhập ma...”

Ngũ Hữu Kỳ ngồi nghiêm chỉnh, nhìn ta một lúc, vẫn không nói thành lời: “Khụ, quên đi, lão tam, cậu tới!”

Lâm Hoa vì muốn ngăn cản Huyền Nguyệt tiếp tục lên tiếng, tay hắn trước mắt đang được Huyền Nguyệt cắn trong mồm, chỉ có thể thấy thái dương đầy mồ hôi biểu tình thống khổ, tỏ vẻ hắn thật sự không rảnh. Vẫn là Tiêu Ngọc Nhi vô thanh vô tức ôn nhu nói: “Dù sao cũng phải nói, anh hạ quyết tâm đi.”

Vì thế Ngũ Hữu Kỳ quyết tâm nói: “Không thể phủ nhận, khi đó chúng ta chịu kích thích không nhỏ, thật sự không nghĩ tới... bất quá càng không nghĩ cậu cứ nhiên bỏ chạy. Muốn hung ác cũng không được, định hỏi tên kia hắn đã muốn lái xe đi rồi. Chúng ta vẫn lo lắng đề phòng, sợ cậu làm ra chuyện gì ngoài ý muốn.”

“Tôi cam đoan về sau không bao giờ... qua loa nữa.”

Ngũ Hữu Kỳ gật đầu, sau đó không mang theo chút hy vọng nào nói: “Chuyện này, có cái gì... giải thích không?”

“Không, hết thấy đều như mọi người đã thấy.”

Hắn thở dài: “Cậu với hắn, là thật sao?”

Ta kiên trì trả lời: “... Tôi không muốn chia tay với hắn...” Đầu lại cúi thấp một chút, không dám nhìn sắc mặt bọn họ

“Cậu có nghĩ sau này phải đối mặt với chuyện gì không?”

“Có nghĩ, tôi cũng sợ, nhưng vẫn không muốn chia tay với hắn.” Ta không dám nói đã từng đề cập đến chuyện chia tay, bằng không bọn họ khẳng định đánh trống khua chiêng bắt ta kiên quyết nhất đao lưỡng đoạn.

“Cậu có nghĩ tới hậu quả nếu cha mẹ cậu biết?”

“Có nghĩ qua. Bọn họ cách khá xa, khó có thể biết.”

“Vậy vạn nhất? Vạn nhất chuyện hai người bị người khác phát hiện, còn truyền ra, sớm hay muộn cha mẹ cậu sẽ biết, đến lúc đó cậu phải làm sao bây giờ?”

Chuyện này thật ra ta đã nghĩ rất tốt, còn nghĩ rất nhiều lần, ở trong đầu nhiều lần diễn tả, càng ngày càng cảm thấy có thể thông suốt, hơn nữa ta đã tính toán hảo, mỗi lần viết một phong thư cho mẹ phải tiết lộ một chút, chậm rãi tiết lộ, đương nhiên trước không nên đề cập đến. Ta bị người nào đó ảnh hưởng, tâm địa ngày càng thiện lương, nhân cách ngày càng cao thượng, khoảng cách tuổi tác và giới tính không thành vấn đề, cuối cùng, “Tôi trước mặt họ tới chết, chơi xấu. Đến khi nào bọn họ tha thứ mới thôi.” Tức giận là tất nhiên, nhưng bằng hiểu biết về cha mẹ ta, bọn họ cuối cùng vẫn bí bộ dáng làm nũng của đứa con này hạ gục thôi, kỳ thật người khó giải quyết nhất chính là chị gái ta. Ta nghĩ khả năng tiếp thu của nàng tốt hơn một chút, nhưng nàng sẽ không chấp nhận đâu, như vậy so với cha mẹ ta phiền toái hơn nhiều lắm. Nghĩ tới lại đau đầu, rõ ràng không nghĩ nữa.

Vài người kia không lường trước ta có thể bình tới thì chắn nước tới thì chặn, nhất thời đều cảm lạnh, thật ra Huyền Nguyệt có nói: “Nếu anh hạ quyết tâm, chúng ta cũng không có gì để nói. Bất quá, hy vọng anh có thể giống như trước kia coi chúng ta là bạn.”

Ta liếc mắt nhìn Ngũ Hữu Kỳ và Lâm Hoa, bọn họ đều gật đầu, vì thế ta đáp: “Đây cũng là điều tôi muốn, hy vọng mọi chuyện đều giống như trước đây.”

Tất cả mọi người đều thở dài một hơi, Lâm Hoa cao hứng tặng cho ta một chưởng: “Tốt! Về sau vẫn là hảo huynh đệ! Có việc gì vẫn phải tìm chúng ta thương lượng!”

Kế tiếp, sau khấn trương chính là thả lỏng, chúng ta dời trận địa từ Hồng Vũ Hiên tới Thiên Ngoại, xử lý hết hai kết bia, nếu không có Tiêu Ngọc Nhi và Thượng Huyền Nguyệt ngăn cản có lẽ còn có thể uống thêm hai kết nữa. Cuối cùng là Tiêu Ngọc Nhi lái xe trở toàn bộ chúng ta về nhà nàng và Ngũ Hữu Kỳ.

Tuy nói là uống hết hai kết bia, nhưng thứ nhất – Tiêu Ngọc Nhi và Thượng Huyền Nguyệt cũng không uống, thứ hai – ta trong lòng có chuyện sao có thể uống, chính là dùng mảnh liễu mạng chúc rượu Ngũ Hữu Kỳ và Lâm Hoa, hậu quả là một mình ta lúi hai tên này vào nhà – cũng không thể để nữ nhân làm loại chuyện nặng nhọc này. Lúc hai người cố gắng cởi y phục và rửa mặt cho hai lão công, ta cũng tê liệt ngã xuống sofa. Nếu quay về chỗ Phương Thụ Nhân, ta có thể hưởng thụ đãi ngộ không cần động thủ cơm no áo ấm.

Hôm nay đã xảy ra nhiều chuyện lắm, ta nằm trên giường nhưng không hề ngủ, chỉ từ từ nhắm mắt nhắm lại, có người nhẹ nhàng gõ cửa. Ta nói: “Cửa không khóa.”

Thượng Huyền Nguyệt trộm tiến vào, hạ giọng nói: “Chưa ngủ?”

“Ngủ không được. Lâm Hoa đâu?”

“Anh như thế nào quan tâm hần không quan tâm em?”

“Đem hôm khuya khoắt em chạy đến phòng anh, anh đương nhiên phải hỏi hần đã ngủ chưa. Nếu nhe bị phát hiện, với tính tình Lâm Hoa kia, thăm sát là không tránh được, làm không tốt còn dẫn đến thăm án diệt môn.”

Thượng Huyền Nguyệt hè một tiếng: “Nhiều lắm là diệt hai người, sao diệt được môn?”

“Nói nhỏ, kia cũng không nhất định, nếu hần kích động quyết định tài trợ ta đi luyện hoa hướng dương bảo điển, chẳng phải ta chết rồi sao?”

“Được, dù anh không luyện hoa hướng dương bảo điển thì môn cũng không diệt. Em cũng không tin anh có thể sinh con cho Phương Thụ Nhân, tuy nói cá nhân ta rất thích loại này.”

“Sao không phải hần sinh cho ta một đứa?”

“Hắc, như vậy chỉ sợ thật sự có án diệt môn. Anh hết hy vọng đu. Mau mặc quần áo vào, chúng ta ra ban công ngắm sao, nhân tiện nói chuyện phiếm.”

Ta vừa mặc quần áo vừa oán giận: “Hôm nay thời tiết âm u, làm gì có sao.”

“Một bên gió Bắc thổi run cầm cập, một bên nói chuyện phiếm cũng có lực hấp dẫn nha.”

“Tôi phải trách cô làm quảng cáo giả dối.”

“Tùy tiện, dù sao quảng cáo đều là giả, không có ta cũng chẳng ít đi.”

Từ trong phòng ầm áp bước ra ban công ta liền hắt xì hai cái, nhanh chóng lấy thêm quần áo mặc vào: “Nói cái gì sao không nói trong phòng a?”

“Nếu anh muốn nói ở trong phòng em cũng không phản đối. Đến đến đến, chúng ta vào nhà.” Thượng Huyền Nguyệt kéo ta vào phòng, ta khẩn trương nắm chắc cái cửa van xin: “Anh sai rồi, anh sai rồi. Ngay tại đây nói, anh thay em chặn gió...” Nhìn tư thế này của nàng cũng biết không đồng ý vào nhà.

“Hừ, lo lắng cho người người còn không cảm kích...”

“Tiểu nhân sai rồi, tiểu nhân ăn năn... nơi này lạnh, có muốn tiểu nhân đi lấy thêm xiêm y cho ngài?”

Huyền Nguyệt phu nhân đại lượng, giơ ngọc thủ ngăn lại, xem như tha thứ cho ta: “Lại đây ngồi.”

Ta bật người đến băng ghế nhĩ, quy củ ngồi bên chân Thượng Huyền Nguyệt. Không có biện pháp, đi nhầm bước, đêm nay ta nhất định phải ngồi đây ra vẻ đáng thương.

Thượng Huyền Nguyệt thổi một tiếng: “Anh ngồi đấy làm gì? Muốn làm trẻ nhỏ à? Ngồi đây!” Nàng vỗ vỗ một cái ghế khác: “Em có chuyện nghiêm túc muốn nói.”

Thấy ta đã ngồi vào chỗ của mình, nàng nói: “Hôm nay sự việc bại lộ đã rất sợ đi?”

“Đương nhiên, sợ tới mức giờ này tim vẫn còn đập bùm bùm. Phải chuẩn bị tâm lý rất lâu, không ngờ đơn giản như vậy liên quá quan.”

“A, anh cho rằng đơn giản như vậy đã quá quan? Em phải chuẩn bị tâm lý cho bọn họ từ lâu rồi!”

Thượng Huyền Nguyệt theo ta liệt kê từng chiến công vĩ đại của ngàn: “Từ lần suýt nữa bại lộ em đã phải theo chân bọn họ phòng ngừa chu đáo lo lắng chuyện của anh vạn nhất bại lộ thì làm sao bây giờ, chính anh vô tâm vô phẩy không lập kế hoạch gì hết, tự nhiên em có thêm người bạn lại phải mệt mỏi đầu óc suy nghĩ.”

Ta như con gà mổ thóc: “La Lâu Lập ta có ngày hôm nay, toàn bộ đều dựa vào đại ân đại đức của cô nãi nãi ngài.”

“Em a, trước hết lôi kéo Tiêu Ngọc Nhi vào tay. Cho cô ấy xem không ít chuyện tình yêu tình khiết, đương nhiên không có nữ diễn viên, thuần một sắc ca ngợi tình yêu vĩ đại vui buồn lẫn lộn kinh thiên động địa, tình ý bốn tứ phía, trọng điểm là lựa chọn những chuyện mà hai người vì áp lực xã hội, bạn bè, gia đình mà sinh lý tử biệt.”

Ta tận tâm vỗ tay. Chiêu này của Thượng Huyền Nguyệt đủ ngoan đủ thâm, Tiêu Ngọc Nhi là điển hình của người theo chủ nghĩa tình yêu cao thượng, hơn nữa nàng và Ngũ Hữu Kỳ đã trải qua tình yêu, nhất định vừa xem vừa tiêu phí không ít khăn giấy. Thu phục Tiêu Ngọc Nhi, Ngũ lại đại tự nhiên cũng quyết định rồi, ba người cũng đã quyết, Lâm Hoa đương nhiên không thể trở mình.

“Cho nên, lúc ấy tuy rằng chúng ta đều choáng váng, còn may anh thấy tình thế không đúng liền chạy như bay, tốc độ không tôi... bọn họ còn chưa kịp phục hồi tinh thần, vị nào đó nhà anh đã mở xe đuổi theo. Em thừa dịp Ngũ Hữu Kỳ và Lâm Hoa còn ngốc lảng, trước ngạc nhiên một trận, sau đó dẫn dắt Tiêu Ngọc Nhi liên tưởng đến bi tình đã xem, vừa lúc di động của anh gọi thế nào cũng không được, bật vô âm tín thực đúng thời điểm, hắc hắc, em vốn đang lo làm thế nào mặt báo để anh bốc gian khỏi nhân gian một hồi cơ... anh chính là người có vận cứt chó.”

Ta cười khổ: “Cảm ơn khách kẹ, tôi lập tức đi mua xổ số.”

“Kỳ thật chuyện này giống với tâm tình của đứa nhỏ bỏ nhà: lúc đầu là phần nộ, chậm rãi trở thành lo lắng, cuối cùng chỉ cần người bình an trở về, cái gì cũng có thể. Đương nhiên, Tiêu Ngọc Nhi cũng không phải không có công, cô ấy nhớ tới tiểu thuyết đã đọc, khóc hai ba giờ, khóc đến mức bản thân em cũng bị hút theo, cảm thấy anh đang đứng ở nóc nhà nào đấy lương lự, chỉ thiếu điều chưa gọi điện tới 119 báo nguy, hai người kia càng quan tâm thì càng loạn. Nói lại, thực nhìn không ra anh tướng mạo tiểu bạch kiểm cũng có lúc vì giúp đỡ bạn bè mà không tiếc cả mạng sống nha.”

“Cô này nói cái gì, tôi luôn vì bạn bè mà không tiếc mạng sống a. Còn nữa, tuy tôi so với cô có trắng hơn nhưng không gọi tôi là tiểu bạch kiểm.”

Thượng Huyền Nguyệt tức rồi: “Người có ý gì! Một nam nhân trắng thế để làm gì? Hả? Hả? Người dùng mỹ phẩm làm trắng gì? Kem chống nắng SPF nhiều hay ít?” Nàng quyết tâm trả thù, dùng sức nhéo nhéo mặt ta.

Ta dùng sức đem tay nàng ngăn lại, da mặt hai bên đỏ bừng, đau nha, ta cũng tức rồi: “Ta cái gì cũng không dùng! Ai có kiên nhẫn như nữ nhân các người cả ngày đem mặt trang trí, nơi nơi xoa xoa, kết quả vẫn không che được vấn đề chất lượng...”

Ở trước mặt nữ nhân nói sai hậu quả thực nghiêm trọng, ta có thể dùng bản thân đau nhức để chứng minh: cho dù đã cấp cứu qua, hôm sau Ngũ Hữu Kỳ nhìn thấy ta còn nói: “Yêu! Người ta mặt đỏ ở quai hàm, cậu như thế nào lại đỏ ở lúm đồng tiền thế kia?” Ta chỉ trả lời: “Uống nhiều rượu...”

Tuy rằng mặt thiếu chút nữa bị Thượng Huyền Nguyệt niết cho mất cảm giác, ta còn phải dựa theo yêu cầu của nàng mà mua ô mai đắt tiền để cảm tạ. Dù sao chuyện này nếu không có nàng cũng không dễ dàng hóa giải thành không như vậy, đừng nói một hộp ô mai, mua cái gì giá trị gấp 10 lần ta cũng tình nguyện. Ta cũng đưa ra đề nghị tặng nàng túi da hàng hiệu a lễ phục đắt tiền a và vân vân, bất quá Thượng Huyền Nguyệt cự tuyệt: “Lâm Hoa tính cảnh giác cao, vài thứ kia dễ bị bại lộ, vẫn là ăn ngon, vào bụng liền hủy thi diệt tích.”

“Sẽ không phải chính người có ác tâm đấy chứ?”

“Có cũng không phải lúc này a, rất biết nghi ngờ người ta. Lâm Hoa đối với hai chúng ta vẫn có gì đó chưa thể tiêu tan.”

“Anh đã tìm nam nhân làm người yêu rồi mà hắn còn chưa thể tiêu tan?”

“Ai, anh ấy keo kiệt thôi, hận không thể khiến em chưa từng nhận thức nam nhân khác.” Nói những lời này giọng Thượng Huyền Nguyệt tràn ngập ngọt ngào và đắc ý: “Tổng tài nhà anh ăn dấm đường như không ít a.”

“Hắn? Không thể nào!” Vừa nhắc đến Phương Thụ Nhân là trong đầu nảy ra một hình tượng – chính là loại người bắt cầu ngôn tiểu, thấy biển không sợ toàn thân cao thấp không bao giờ tiết lộ cho người khác tâm tình hiện tại của hắn, cùng cảm xúc ghen tuông tuyệt không dính dáng đến nhau. Nói xong mới nhớ, có một đoạn thời gian khi ta và Dương Tử Văn ở gần nhau thì coi như là có đi, sau đó, Phương Thụ Nhân cứ nhìn thấy Dương Tử Văn là phóng nhãn đao, may mắn Dương Tử Văn da mặt dày, đổi lại da mặt độ

phòng ngự thấp đã sớm bị dọa chết. Vì thế khẩu khí cũng có chút đặc ý: “... bất quá, dường như thật sự có lúc hần ăn dấm...”

Thượng Huyền Nguyệt nhất thời hưng phấn: “Thế nào? Thế nào? Anh nói em nghe thôi, anh cho tới giờ cũng chưa kể chuyện của hai người nha, lần này em giúp anh nhiều như vậy, anh cũng nên cảm tạ mới đúng. Hơn nữa, biết tiên căn hậu quả, về sau em mới có thể yểm trợ tốt cho anh nha! Kể lại đi, gặp nhau như thế nào, sao lại động tâm, đấu tranh ra sao, ở chung như thế nào... Là nhất kiến chung tình hay ở lâu thì sinh tình?”

Ta thuận miệng nói: “Là gian trước yêu sau.” Nói xong trong lòng liền phê bình bản thân nhiều lời... Ai, thuận miệng a, ai bảo ta bình thường thích người ta loạn hiểu nên tự mình sáng tạo nhanh mồm nhanh miệng, báo ứng a báo ứng.

Thấy biểu tình của Thượng Huyền Nguyệt – như người cầm cuộc đào bừa mấy cái cư nhiên lại đào ra bảo vật, chính là biểu tình không dám tin và vui mừng – ta thật sự phê bình bản thân nhiều lời, Thượng Huyền Nguyệt nhanh chóng đem hai tay ta mở ra: “Đừng trốn, đừng trốn, ta thế nhưng thích công tàn bạo nha.” Cũng không biết nàng đang nói cái gì.

Ta ôm đầu ngồi phịch xuống ghế, Thượng Huyền Nguyệt hưng phấn đem ghế chuyển từ phía đối diện sang cạnh ta, hạ giọng tiếp tục bức cung: “Nói cho em biết thôi nói cho em biết thôi, hai người khi nào thì bắt đầu? Từ thân thể đến tinh thần? Chính em nhìn cũng biết anh không phải người tùy tiện, trời sinh nhỏ bé, có biết chuyện hai người bình thường thế nào a, trước cường gian sau lại gian rồi lại gian...”

Ta che miệng nàng lại: “Cô nãi nãi, cô nói không ngại nhưng nghe còn ngại. Cái gì gọi là chuyện bình thường hả? Tôi không tin đây là chuyện bình thường!”

Thượng Huyền Nguyệt cười đến híp cả mắt: “Di di di di!!!! Thật là! Không thể tin được là thật sự có! Ha ha ha ha, quả nhiên tiểu thuyết xuất phát từ cuộc sống a! Mau mau, kể lại cho em nghe một chút tình cảnh lần đầu tiên của các người a! Hần có thô bạo không, anh có đau không, trong đau nhức có khoái cảm không?”

Ta thực xuân, ta lại bại lộ chính mình, lại ở trong lòng cho mình hai cái tát, còn kinh bỉ và phỉ nhổ ở mức độ cao nhất: “Thượng Huyền Nguyệt, thanh tỉnh một chút, cô xem bộ dạng của cô bây giờ đi: hai mắt đầm đìa sắc mặt đỏ ửng, cô thế này còn gọi là thực nữ sao?”

“Ta vốn không phải thực nữ, ta là sắc nữ! Sắc nữ!!!! Nói mau! Nói mau!!!”

“Sao em lại hứng thú với cái thể loại này a?! Anh hiểu, em giúp anh trước mặt bọn Lâm Hoa cũng là vì lý do này?”

Thượng Huyền Nguyệt sững sốt một chút, biểu tình có chút mất hứng: “Anh xem là loại người nào a? Anh nghĩ em vì anh là loại em thích nên em sẽ giúp xằng bậy sao?!”

Ta cũng có chút hối hận khi nói ra những lời này, nhanh chóng nói: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, nhất thời nhanh nhẩu, không có ý khác. Anh thật sự cảm ơn em...”

Thượng Huyền Nguyệt buồn bực xua tay: “Thôi... bất quá anh đã nhắc nhở em a, kỳ thật em cũng không muốn nói những lời này. Em xung phong nhận nhiệm vụ khuyên bảo anh cải tà quy chính, vừa nãy nhất thời hưng phấn nên quên.”

“Cải tà quy chính? Em? Bọn họ sao lại bảo em tới khuyên a?”

“Bọn họ sợ khuyên nhiều... quá nhiều thì tình cảm cũng bị hủy thôi. Em và anh nửa đời mới gặp, lại là nữ nhân, mở miệng có lẽ tốt hơn chút.”

“Ha hã, may mắn là em, bằng không hiện tại anh không biết phải nghe bao nhiêu lời khuyên. Hai ta còn cái gì để nói a, anh mời em ăn tối!”

Thượng Huyền Nguyệt trầm mặt như nước, khoát tay chặn lại: “Chậm! Ai nói em cho qua...”

Ta kinh ngạc, hỏi lại: “Em không cho qua?”

Nàng nổi giận, lập tức phản lại: “Đúng là em cho qua, nhưng em không nói là không khuyên bảo anh cải tà quy chính! Nghe em nói, nếu anh chưa yêu hẳn tới mức thiếu hẳn anh không thể sống thì nhanh chóng chia tay đi!”

Ta hôn mê: “Đây là lời em vừa nói sao? Lúc đầu không phải em khuyên bọn Ngũ Hữu Kỳ không nên ép anh sao? Rốt cục em đứng về bên nào a?”

“Em đứng về phía anh!” Thượng Huyền Nguyệt nói rất có khí phách: “Khuyên bọn họ không bức anh là tốt cho anh, khuyên anh chia tay cũng vì tốt cho anh! Bất quá em đang lấy thân phận bạn bè thuần túy đưa ra đề nghị, tuyệt không có nửa điểm miễn cưỡng, anh nghe em nói hết, chính mình nghe cẩn thận rồi suy nghĩ, nghĩ thật kĩ. Nếu anh vẫn quyết tâm đi tới, em tuyệt không lăm miệng.”

Nàng nói thực chân thành tha thiết, ta nghĩ cũng muốn nghe nàng nói gì: “Được rồi!”

“Anh cũng biết anh thích đọc thể loại này, cho nên em khuyên hai người chia tay tuyệt không tồn tại cái gì kỳ thị, ghê tởm, không thể tiếp nhận các loại a. Chính là con đường này nếu bước tới thực qua gian nan, phải đối mặt với nhiều nhân tố lắm, anh hiện tại qua được một cửa bạn bè, sau này cứ cho là có thể qua được cửa người nhà, còn cửa đồng nghiệp thì sao? Cửa xã hội nữa? Huống chi thứ tình yêu này không thể tin cậy – em không nghĩ miệng quạ đen a, em cũng hy vọng hai người có thể hạnh phúc mỹ mãn, chính là sự thật luôn tàn khốc...”

Ta hung tợn nói: “Lại nữa lại nữa, có gì nói thẳng đi.”

“... Vạn nhất quan hệ hai người lộ ra, ngàn người chỉ vạn người mắng, anh thân bại danh liệt nhưng vẫn không chùn bước, vì hẳn cái gì cũng không ngại, kết quả mấy năm sau cảm tình biến chất dẫn tới chia tay, vậy anh phải làm sao bây giờ? Cho dù hai người có thể bạch đầu giai lão đi chăng nữa, anh phải đối mặt với áp lực cũng đủ khiến dạ dày thủng mười bảy mười tám lỗ, ảnh hưởng nghiêm trọng tới thân thể, có khi còn rụng tóc hói đầu, như vậy có thể ảnh hưởng nghiêm trọng tới tình cảm, còn có, cả ngày bị người khác nhìn chằm chằm, ở sau lưng chỉ trở cũng không dễ chịu, em không biết thần kinh của anh có chịu được không nữa.” Nàng thoáng dừng lại, tiếp tục nói: “Anh cũng không giống người theo chủ nghĩa tình yêu là nhất. Đau dài không bằng đau ngắn, hiện tại tách ra, một lần nữa đi trên còn đường nhân sinh bình thường hằng còn kịp.”

Nàng liếc mắt nhìn ta một cái: “Còn kịp chứ? Anh cũng đừng bắt chiếc tiểu thuyết tình yêu thối nát vừa khóc vừa nói với em hiện tại đã muộn, anh không thể yêu nữ nhân được nữa nhá?”

“Phi, sao có thể!” Về chuyện này ta còn có tự tin.

“Vậy anh tính thế nào?”

Suy nghĩ lại, vẫn chỉ có thể nói: “Không biết!”

Thượng Huyền Nguyệt gác cằm lên bàn, hoang mang nhìn ta: “Này, không thấy anh với hẳn có tình cảm sâu như vậy a?”

“Anh cũng không thấy a. Vốn anh cũng từng nói chia tay với hẳn, chính là thấy hẳn khổ sở lại không đành lòng.”

“Thời điểm này anh ngàn vạn lần đừng lòng dạ đàn bà a, hiểu rõ, nếu anh đồng tình hy thương cảm hẳn thì hãy mau nhất dao lưỡng đoạt đi, bằng không đến cuối cùng là hại mình.”

“Anh không biết. Loại chuyện tình cảm này chỉ số thông minh của anh không cao, tình cảm cũng không cao, hiểu không rõ. Anh chỉ biết nhìn hẳn khóc trong lòng đau như có dao cắt. Cái gì đồn đại cái gì nhấm nháp đều không quan tâm, người nhà bạn bè gì đó chậm rãi giải thích phỏng chừng cũng qua... vấn đề là dùng tiểu xảo khoét lên người, tư vị này chịu không nổi a.”

Thượng Huyền Nguyệt chăm chú nhìn ta thật lâu, thở dài một tiếng: “Xong rồi, xong rồi, anh coi như bị hủy. Em cũng không nói gì nữa, anh tự mình cầu phúc đi.” Đứng lên định rời đi: “Bắt hẳn đến cho chúng ta nhìn a, nếu ổn chúng ta cần rằng duy trì hai người, anh cũng đừng bắt tài vô dụng đến mức bị hẳn bỏ... hừ!”

Ta nói: “Yên tâm, chỉ có anh bỏ hẳn, không có chuyện hẳn bỏ anh.”

“Như vậy là tốt nhất. Con nữa, ước hiệp hân thật tốt!!!”

“Em yên tâm, anh lập chí trả thù hân.”

“Đúng a, hai người là bắt đầu như vậy...”

“Ngàn vạn lần đừng nói cho bọn Lâm Hoa a.”

“Vô nghĩa, với tính tình Lâm Hoa, không đem tổng tài nhà anh đánh cho không tự đứng được thì còn lâu mới dừng, em cũng không muốn xách giỏ cơm đi thăm tù a.” Nàng giơ tay lên: “Đi, khi anh đem hân giẫm đạp cũng nhớ gọi em cùng vui a.”

## 31. Chương 31

### CHƯƠNG 31

Cho nên, ý thức được sai lầm vì cổ tình gây sự, ta lập tức đi tới thư phòng tìm Phương Thụ Nhân, thực thành khẩn nói: “Thực xin lỗi a, mấy này nay tâm tình em không tốt, không khống chế được chính mình.”

Phương Thụ Nhân sững sốt nửa ngày, cũng thực thành khẩn nói với ta: “Không sao, anh biết mấy ngày này tâm tình em không tốt.”

“Nếu không em dọn ra ngoài một thời gian, như vậy sẽ không có lỗi với anh.”

Phương Thụ Nhân ôm lấy thắt lưng ta, đem ta kéo tới ngồi trên đùi hân: “Không cần. Vốn là vì anh nên tâm tình em mới không tốt, hướng anh phát giận cũng được.”

Ta nghĩ nghĩ, thở dài: “Như vậy em sẽ không khách khí.”

Phương Thụ Nhân mím chặt môi, dáng vẻ hân vốn cứng rắn, môi rất mỏng, mím lại càng giống khối sắt. Cả buổi hân mới phun ra một câu: “Thực xin lỗi.”

“A?”

Phương Thụ Nhân đem mặt chôn ở cổ ta, thanh âm phi thường rõ ràng, rõ ràng không cố ý mà dùng sức, một chữ một chữ, giống như không chỉ nói cho ta nghe mà còn nói cho chính mình nghe: “Thực xin lỗi, cho em một sự bắt đầu tồi tệ như vậy; thực xin lỗi, kiên quyết bắt em ở lại bên người anh như vậy; thực xin lỗi, luôn bỏ qua cảm thụ của em khiến em tức giận; thực xin lỗi, dùng người khác để thử em; thực xin lỗi, bắt em phải lựa chọn; thực xin lỗi, khiến em mất đi bằng hữu. Thực xin lỗi, vẫn do anh làm sai, xúc phạm tới em, đã làm lại hồi hận, còn không chịu nhận sai...”

Hân đem tay ta nắm lấy, lòng bàn tay giao nhai thật chặt: “So với em, anh thật sự quá kém.” Ta cũng có ý này, có phải ta so với hân còn tốt hơn? “Em thực thiện lương, lại ôn nhu, đáng yêu, còn hài hước, thông minh, tâm tư đơn thuần, thoát nhìn có vẻ yếu đuối nhưng lại có dũng khí nhận sai, có dũng khí đối mặt với ánh mắt lạnh lùng của bằng hữu...” Hân thở dài nói: “Anh thật sự không xứng với em... chính là, anh đã không còn biện pháp buông tay...”

Nghe một hồi như vậy máu toàn thân ta như có máy bơm bơm thẳng lên não, mặt nóng tới mức có thể đun nước, may mắn Phương Thụ Nhân không đối mặt với ta, bằng không tình trạng quần bách của ta hân sẽ nhìn thấy hết.”

“Khụ... kỳ thật... kỳ thật anh cũng không sai a, đối với em thực bao dung. Em làm bừa như vậy anh đều nhin, đổi lại là em đã sớm xé xác. Hơn nữa anh cũng chăm sóc rất tốt, trừ bỏ lần đầu tiên, sau đó cũng chưa từng bắt buộc qua, em nói đau anh làm một nửa cũng có thể buông ta. Buổi tối chơi game muộn kêu đói, anh lập tức đi làm đồ khuya. Mặc dù chỉ là nói đùa, anh cũng ghi tạc trong lòng. Ân... bộ dạng khi làm việc của anh cũng thực tuần tú... ách, còn có... còn có...”

“Nghĩ không ra sao? Em chính là mềm lòng như vậy, người ta nhường một bước em nhường tới mười bước.” Phương Thụ Nhân hôn nhẹ lên hai má ta: “Anh là dạng người gì, anh còn không biết?”

“Ta rất rõ ràng ta là dạng người gì, thanh niên gương mẫu người ta thường nói tới không phải là ta sao? Ta thế nào lại không nhận ra người chứ?”

Hắn cười rộ lên: “Hình như đây là tưởng tượng của em... em a, vừa tham lại còn vô cùng độc mồm độc miệng. Trong đầu tùy thời có thể nhảy ra một ngàn mưu mô quỷ quái, nếu chọc tới em, phải chuẩn bị tinh thần tức đến hộc máu.”

“Này! Này! Người rất thái quá! Ta hư hỏng đến thế sao?”

“Không hề, không hề, đem hai người tổng hợp lại một chút là thành em.” Hắn lại hôn ta một chút: “Đừng giận, yên ương của anh.”

Ta rét run: “Đừng nói lời buồn nôn như vậy, người nhìn ta toàn thân nổi da gà.”

Phương Thụ Nhân mỉm cười, với tay vào trong áo ta: “Anh sờ xem có bao nhiêu.”

“Chớ có sờ... a... ta, ta còn muốn đi gặp bằng hữu... ưm...”

“Cả ngày mai đi theo họ nói xin lỗi, nói lão bản của em không hề có nhân tính bắt em ở lại tăng ca...”

Ngày hôm sau thời tiết rất tốt, ngàn dặm không mây, ngắm cũng khiến lòng người thư sướng. Cả ngày tinh thần và thân thể đều đạt tới trạng thái tốt nhất từ trước đến nay, cảm thấy mọi vấn đề đều không thành vấn đề. Quả nhiên chất lượng cuộc sống quả có ích cho thể xác và tinh thần.”

Trạng thái tốt đẹp này kéo dài tới tận buổi tối, tới nhà Ngũ Hữu Kỳ cũng không còn cảm giác đi thăm án như hai ngày trước. Tối nơi Lâm Hoa và Huyền Nguyệt đang đứng ở cửa, hai người vẽ mặt quỷ bí.

Ta tiến tới vỗ vai Lâm Hoa – nếu vỗ Huyền Nguyệt ta sợ Lâm Hoa đập: “Sao không gọi cửa?”

“Hắc hắc, gọi, lão đại thực bối rối bảo chúng ta chờ một chút. Khăng định đang làm đó! Biết rõ chúng ta muốn tới còn cố ý làm như vậy, muốn chúng ta nhìn được mà không ăn được... ai da!” Họa là ở miệng mà ra, hắn không ngoài ý muốn bị Thượng Huyền Nguyệt nhéo cho đỏ tay.”

“Không thể nào – hai người đến giờ còn chưa làm chuyện kia? Thượng Huyền Nguyệt, em không phải theo chủ nghĩa tinh thần nhân đạo chứ?”

Đừng tưởng nói loại chuyện này Thượng Huyền Nguyệt sẽ đỏ mặt, ai đỏ mặt chứ chắc chắn không phải Thượng Huyền Nguyệt: “Khách sạn rất đắt, ở nhà có người, không có chỗ!”

Nếu là hai ngày trước, không khí lúc này chắc chắn đã xấu hổ đến mức không tiếp tục nổi, bất quá trạng thái của ta hôm nay siêu tốt, hăng hái, cảm thấy hai ngày nay câu nệ rất buồn cười, có gì phải sợ chứ? Bọn Lâm Hoa nhất thời không tiếp nhận được, chậm rãi là có thể tiếp nhận rồi, như ta lần đầu xem ảnh người lớn thấy rất kích thích, xem nhiều rồi không phải không phải trở luôn sao? Thói quen thôi.

“Muốn anh nói với Phương Thụ Nhân cho hai người mượn phòng? Phòng khách nhà hắn không gian khá rộng rãi, còn là phòng đạt chuẩn.”

Đây là lần đầu ta ở trước mặt bọn họ thẳng thắn, không e dè nhắc tới Phương Thụ Nhân, Lâm Hoa có điểm giật mình, không nói được gì, ngược lại Thượng Huyền Nguyệt thực hưng phấn: “Được, tổng tài nhà anh không ghen tị chứ? Em đồng ý không biết sẽ nhận được loại đãi ngộ gì đây, sẽ không tìm trụ cầu vượt cho em chứ.”

“Vậy thì thương lượng với lão đại thôi, bọn họ cũng có phòng khách, nhỏ giọng giúp nhau một chút – kỳ thật lớn tiếng cũng giúp được, giúp nhau cùng tiến, còn có thể thi đấu một chút.”

Thượng Huyền Nguyệt không nói tiếp được, di sao cũng là con gái, đề cập đến vấn đề này không thể vô sỉ như nam nhân được. Bởi vậy người có thể vô sỉ liền nhảy ra: “Cậu có chủ ý tốt nha, chính là tôi sợ lão đại vì sĩ diện mà chết mất. Nói thể nào chúng ta cũng có nhiều năm giao tình như vậy, để hắn tình tấn nhân vong không tốt a.”

Đang bậy bạ, bên trong tiếng dép lê cách cách vang lên, trong chớp lát cửa mở, chúng ta ùa vào, Ngũ Hữu Kỳ mặc một bộ áo ngủ, bước chân như bay, miệng ngâm điệu thuốc, thần tình vui vẻ, nhìn đã biết hắn vừa làm cái gì.

Lâm Hoa ồn ào: “Lão đại, chuyện này rõ ràng nha, anh cũng quá cơ khát rồi?”

Ngũ Hữu Kỳ vẻ mặt khiêm tốn mỉm cười, vươn bốn ngón tay: “Bốn lần.” Hít một ngụm thuốc: “Lần thứ tư trong ngày.”

Một câu khiến Lâm Hoa chấn động nói không rõ ràng: “Lão, lão đại, quá mạnh mẽ...” Ánh mắt sùng bái.

Ta đẩy Lâm Hoa ra. Người này từ trước tới giờ miệng lưỡi không phải đối thủ của hai ta: “Lão đại, tôi biết cậu sốt ruột, nhưng cũng không cần một ngày ném thử nhiều như vậy chứ? Càng cố càng khó thành công.”

Ngay cả Tiêu Ngọc Nhi vừa sửa sang lại bộ dạng đi ra cũng cười, Lâm Hoa một bên cuồng tiếu nói: “Quả nhiên cũng chỉ có cậu có thể chấn trụ lão đại!”

Ngũ Hữu Kỳ trợn trắng mắt, thở dài, bộ dáng không cam lòng, chính là trên mặt vẫn mang theo nụ cười, quay ra nắm tay một cái, Lâm Hoa cũng quay ra nắm một cái.

Chúng ta đều biết đây có nghĩ là tình hữu nghị đã trở lại.

Quả nhiên tình bằng hữu của nam nhân không cần dùng lời nói để kéo về a.

Buổi tối tự nhiên lại uống rượu, vừa uống vừa nhớ lại chuyện hồi trước. Lần này coi như có tiết chế, ta về nhà chỉ cảm thấy có chút men say, đầu óc coi như tỉnh táo nhưng có chút không khống chế được cảm giác hưng phấn.

Ở thư phòng tìm được Phương Thụ Nhân. Hắn ngồi trước bàn máy tính tập trung không biết đang nhìn cái gì, lông mi nhắm chặt. Ta bất chấp tất cả tiến tới ôm hắn một cái thật chặt, hét lớn: “Ta đã về!”

Hắn nhìn ta: “Cùng bằng hữu giải hòa?” Lúc nói ý cười chậm rãi lộ ra, nụ cười phát ra từ nội tâm này rõ ràng là cao hứng thay ta.

Ta cười hì hì, toàn thân ấm áp dào dạt, nhẹ nhàng bay bổng, tâm tình khoái trá tới mức có thể bay lên. Kề sát lên người hắn, ta nhẹ nhàng cắn cắn lỗ tai hắn, cảm thấy hắn run lên một chút, vì thế càng cố ý ghé vào tai hắn nói: “Đều được giải quyết, không thành vấn đề, chuyện gì cũng chưa có.” Vừa nói vừa thổi khí.

“A... không cần hướng tai anh thổi khí, rất ngứa có biết không?”

“Đương nhiên biết, không ngứa em thổi làm gì?” Ta chặn tay hắn định vươn ra cắn ta, tay kia đè lại cổ hắn không cho hắn né tránh, tiếp tục hướng lỗ tai hắn thổi thổi, cảm giác được da ga hắn bắt đầu nổi lên, rốt cuộc nhịn không được buông hắn ra cười ha hả: “Nguyên lai... nguyên lai lỗ tai anh sợ ngứa như vậy a?”

Phương Thụ Nhân không ngừng hung hăng xoa xoa lỗ tai, rung mình một cái, lúc này mới ngẩng mặt nói với ta: “Em lại đùa tiếp, đùa mà gây hỏa ngày mai không xuống giường được giường thì đừng tìm anh oán giận a!”

Ta phì cười, đơn giản quỳ trên đùi hắn, hai tay giữ chặt mặt hắn, dùng sức nhéo, nhéo tới mức hình tượng tổng tài hoàn toàn biến mất: “Đừng nghịch nữa! Em một lúc thì đem anh ra làm đồ chơi, một lúc thì nói muốn anh ngày mai không xuống giường được, một lúc lại muốn anh mất mặt, em nói nhiều thứ như vậy, vậy tính làm cái gì?”

Có lẽ vì tác dụng của cồn, đại não còn chưa hoạt động.

Không cần nghĩ, lời cứ tự nhiên ra khỏi miệng, có lẽ trong tiềm thức đã sớm hiểu được điều này? Không thể khống chế, cũng không muốn khống chế, càng nói nhiều thì càng trôi chảy, có lẽ cái này gọi là say rượu nói thật đi: “Rõ ràng sẽ không làm như vậy, nói vậy người ta nghe xong lại tưởng nhớ anh, anh có biết trên mạng hành vi này gọi là gì không?”

Phương Thụ Nhân đại khái bị sự dừng mảnh đột xuất của ta dọa cho ngây người, ngơ ngác nói: “Gọi là gì?”

“Gọi là tìm trầu thiếp!” ta hung hăng hôn lên mặt hắn một cái, giống như bị tấm sắt nóng thiêu đốt, xương gò má Phương Thụ Nhân nhất thời đỏ một chỗ nhỏ, thoạt nhìn có phần đáng yêu.

Thẳng đến lúc này hắn mới có chút phản ứng, nói: “Vậy hành vi này của em là muốn chết thiếp!” một hồi đem hai tay đang nắm mặt hắn kéo ra rồi khăng cứng, còn muốn nhân thể đem ta ấn ngã vào bàn, đối với người hiện tại là trạng thái gì? Trạng thái say rượu! Ai nói người say không biết xấu hổ lại không muốn sống a? Rượu tăng can đảm, mượn rượu phát điên, say rượu thì quan hệ bữa bãi, đây đều là kinh nghiệm ngàn năm mấy lão tổ tông đúc kết ra, có thể sai được sao?

Nhờ vào hơi rượu bốc lên đầu, uốn éo, lật người, đem Phương Thụ Nhân ấn quay lại ghế: “Đừng nhúc nhích! Nghe ta nói xong!” Ngay cả ta cũng biết nếu đã nói thì không thể ngăn cản: “Ta trộm xem rất nhiều trang web đồng chí, nếu lần đầu tiên làm sẽ rất thống khổ, hừ hừ. Chính là lần đầu tiên bị người thượng, ta cũng đau hơn một ngày... thành thật nói mau, người không phải khi đó liền thích ta?”

Phương Thụ Nhân còn cật mạnh: “Nào có chuyện đó...”

“Này, chính sách của Đảng, thẳng thắn được khoan dung, càn cứ nghiêm trị, người không cần mưu tính chống đối.” Ta chặt chẽ cố định mặt hần, buộc hần nhìn vào mắt ta, nói rất ôn nhu, từ uy hiếp chuyển sang dụ dỗ: “Chẳng lẽ anh không muốn nghe em nói em yêu anh?”

Hấp dẫn này quá lớn, ánh mắt Phương Thụ Nhân nhất thời lóe sáng, bộ dáng mong muốn lại sợ bấy rập.

“Kỳ thật em nguyên lai là ghét anh, chính là hiện tại em thực thích anh.” Ta hôn nhẹ đỉnh đầu hần, xem nhẹ thân thể cứng nhắc của hần: “Tuy rằng anh lão yêu phát từ từ từ, nhưng anh thật sự rất tốt với em.” Lại hôn hần một chút: “Sau anh, về sau em có thể tìm người nào dễ dàng tha thứ em làm ẩu sao?” Lại hôn hần một cái: “Hơn nữa, dựa vào cây đại thụ anh, hóng gió thật tốt a.” Lại hôn thêm cái nữa: “Em đều nói trước là đã chịu thiệt, anh cũng phải nói đi?”

Đợi nửa ngày, Phương Thụ Nhân vẫn là muốn nói lại thôi, nói mãi không ra lại nuốt xuống, bộ dáng kia ta nhìn đến khó chịu. Người này khuyết điểm là nói ngọt rất sượng, bình thường khi làm hoạt động nam nữ, muốn nói một chút lời ngọt ngào cũng biến thành quả hồng.

“Nói a, nói a!”

Bị ta làm cho không có biện pháp, Phương Thụ Nhân lăm bầm còn nhỏ hơn tiếng muỗi kêu, tuy rằng ta đoán được hần nói cái gì nhưng thái độ này khiến ta rất không thích. Tiểu La thực sinh khí, hậu quả thực nghiêm trọng, ra kéo áo hần rống: “Nói to lên, nói rõ ràng!”

Hần cũng ngạnh đứng lên, hung ác trừng mắt ta: “Em không cần giống nữ nhân thích dài dòng như thế!”

Nếu bình thường, cái tâm yếu ớt của ta chắc chắn đã bị tổn thương, ôm nỗi hận mà đi, mưu tính như thế nào trả thù. Nhưng hôm nay lời này một chút lực sát thương cũng không có, ta không nhìn đến khí lạnh thấu xương hần phát ra, cầm mặt hần, nhìn chằm chằm không tha. Một giây, hai giây, ba giây... ba giây sau, khí thể Phương Thụ Nhân đột nhiên sụp đổ, ánh mắt bất hòa nhìn ta. Ta tiếp tục nhìn hần, năm giây sau, ta tận mắt nhìn thấy điểm hồng trên mặt hần dần lan ra, phản ứng một hồi, đột nhiên kinh ngạc, Phương tổng tài anh minh thần võ uy phong tám hướng gương mặt lãnh khốc ý chí kiên cường thủ đoạn rết cuộc... hần hần hần hần hần đỏ mặt!!!!

Không cần cùn châm ngòi thổi gió, độ hưng phấn của ta đạt tới điểm cao nhất: “Rõ ràng anh yêu em vô cùng, sao lại miệng không dám thừa nhận? Nói mau! Nói mau!”

Khí thể Phương Thụ Nhân suy sụp, văn chương nhất thời trôi chảy, kéo dài nửa ngày rớt cục nhỏ giọng nói: “Cái kia... lại không nói được mới tổ về...”

“Bậy bạ! Anh không nói làm sao em biết? Đúng rồi, lần đầu tiên ta còn chưa tính toán, khi đó người có ý đùa bỡn ta đúng không?”

“Anh chưa từng có ý đùa bỡn em!” Trạng thái quẫn bách, hần vẫn ra vẻ tỉnh anh dám làm dám chịu.

Hừ, chính cái miệng kia còn nói muốn ta làm món đồ chơi, quả nhiên là chuyên yêu phát từ từ từ: “Vậy sao người không nói với ta, không nên gạo nấu thành cơm trước?”

“... Anh sợ nói ra đem em dọa chạy...”

Ta cười ngắt, tư duy logic của người này kiểu gì, thổ lộ và cường bạo, loại nào càng đem người ta dọa chạy chứ?

“Hừ, vậy lần đầu không tốt đẹp... người phải bồi thường cho ta mới được!”

Phương Thụ Nhân tìm được cơ hội phản kích, tà ác cười: “Lần đầu tiên của em đã không còn, bồi thường như thế nào? Nếu không anh bồi em một tuần trăng mật? Cam đoan lưu lại cho em kí ức tốt đẹp!”

Ta cũng tà ác cười: “Em không còn, nhưng anh còn nha!”

Sát khí tăng vọt: “Nghĩ thôi cũng không được!!!”

Ta bất động, lựa chọn phương pháp mới, cười tùm tùm nhanh không cho Phương Thụ Nhân đảo mắt, dùng thanh âm tối mềm mại và khiêu khích nói: “Ngoan nha! Để em thưởng một lần thôi...”

Một giây, hai giây, ba giây... lần này còn kiên trì được năm giây, khí thế Phương Thụ Nhân lại sụp đổ, mặt đỏ hồng đến tận tai, chỉ nhìn cũng khiến lòng ta ngứa ngáy, nguyên bản chỉ là lời đùa nhại, hiện tại ta thật sự muốn biến nó thành hành động.

Nâng cằm Phương Thụ nhân lên, ta dùng khẩu khí đùa giỡn dân nam đạt tiêu chuẩn nói: “Không thể tưởng được mỹ nhân lại dễ thẹn thùng như vậy...”

“Mỹ nhân? Từ này dùng trên người em mới hợp.” Hắn không cam lòng yếu thế cũng nâng cằm ta lên, ta lập tức tiến thêm một bước, cắn cắn lỗ tai hắn nói: “Bảo bối, em rất thích anh nha... em rất yêu anh nha... anh có yêu em không? Khẳng định là yêu đúng không? Hôm qua những lời buồn nôn đều nói qua, bảo anh nói yêu sao anh không nói được?” Không đợi hắn trả lời, ta không ngừng cố gắng, đem lời khích lệ ta hôm qua thêm mắm dặm muối buồn nôn gấp trăm lần ghé vào lỗ tai hắn nói lại, còn dụ dăng thắm thiết giở trò.

Thân thể Phương Thụ Nhân cứng ngắc, nửa chữ cũng không có. Ta đem mặt hắn quay lại đây – có chút kinh người, bởi vì hắn dùng dùng sức quay đầu. Nhưng có quay đầu hắn cũng không làm hành động xấu hổ che mặt như nữ nhân nha, vì thế ta phải trở tài. Mặt hắn hồng đến lỗ tai, còn bày ra bộ dạng không có việc gì.

Trong đầu như tủy thủy triều đổ, trong phút chốc ngộ đạo, ta thật muốn muốn ngửa mặt lên trời cười dài.

Nguyên lai hắn tàn bạo như khủng long lại có thể biến thân như tắc kè... nguyên lai da mặt hắn không dày như ta nghĩ... nguyên lai hắn kỳ thật là đang thẹn thùng... nguyên lai hắn tàn bạo như vậy vì phản ứng với tình cảm chậm nửa nhịp...

Uổng ta để mặc hắn niết chà nắn, nguyên lai hắn dễ đối phó như vậy.

Người này có thể mặt không đổi sắc nói lời hạ lưu, cũng không phải không xấu hổ khi nói lời thích hoặc yêu. Ngay cả nghe thôi mà mặt cũng đỏ như Quan Công, hiển nhiên người này xuất thân từ gia đình bảo thủ.

Hơn nữa, chúng ta có đoạn mở đầu không mấy tốt đẹp, có thể dùng để khơi mào tâm lý áy náy của hắn.

Còn có, chỉ cần đột phá độ vô sỉ cực hạn của hắn, hắn liền biến ngay thành nam nhân ngây thơ.

Cho nên, chỉ cần so với hắn càng lưu manh, so với hắn càng vô sỉ là tốt rồi.

A ha ha ha, các đồng chí na, thời khắc giai cấp công nhân chuyển mình làm chủ rất cực tới rồi!

Một khi phát hiện Phương Thụ Nhân không có cường đại vô địch như mình tưởng, ta lập tức dùng khí tăng cao, trình độ hạ lưu vô sỉ không thua gì lưu manh. Về sau nếu nghĩ việc, ta có thể suy nghĩ chuyển sang làm hắc đạo.

Cái gì có thể đốt dục vọng của nam nhân tốt nhất? Không phải xuân dục, không phải điệu múa xinh đẹp, cũng không phải diễm đam đáng yêu dục cự còn ngênh, mà là người bình thường cường hãn lại có biểu hiện yếu đuối, bình thường lưu manh lại có biểu hiện e lệ, người lãnh khốc lại có biểu hiện quyến rũ.

Vì thế ta vô cùng anh dũng quên mình mà tiến tới, lại hôn lại sờ, dùng lời ngon tiếng ngọt ăn mòn hắn, dùng hô môi âu yếm mềm hóa hắn, dùng sức mạnh sự việc uy hiếp hắn...

Sáng hôm sau ta mượn cớ với trợ lý thứ nhất nói ta và Phương tổng tài đến muộn, sau đó lòng tràn ngập tình yêu ra tay nấu cháo ăn sáng, sau đó bê lên giường, khẩu khí ôn nhu sẵn sốc hỏi Phương Thụ Nhân: “Thế nào, đêm qua không làm anh bị thương chứ?”

Những lời này trước kia đều là Phương Thụ Nhân nói, hiện giờ vai diễn rất cực có thể trao đổi, nghĩ đến chuyện này thích như thế nào, ta chuẩn bị mấy trăm câu yêu đương, dự định hôm nay rảnh liền tặng hắn một hai câu.

Phương Thụ Nhân nhận điểm tâm liền ăn, biểu tình bình thường.

“Đừng ăn nhiều quá, em sợ anh đi WC bị đau a.” Ta cười tủm tỉm, lòng đầy từ ái nhìn hần.

“Không cần trong lúc ăn nói đến chuyện đi WC.” Phương Thụ Nhân trừng mắt nhìn ta, tiếp tục ăn.

“Được, được, không nói.” Ta lại gần, mát xa thắt lưng cho hần: “Có đau không?”

Phương Thụ Nhân nhin nửa ngày, vẫn nhin không được, phần nộ nói: “Ta trước kia cũng không gây sức ép cho người cả đêm.”

“Vậy tối nay anh gây sức ép cả đêm đi.” Sáng mai hần phải tham gia hội nghị quan trọng, tuyệt không dám mang mắt đen mà đi.

Quả nhiên hần nói: “Tối qua người miệt màu quá độ, đêm nay bỏ qua cho người, người nghỉ ngơi cho tốt, tối mai ta thu thập.”

“Tối mai đến lượt em áp anh.”

“Ta lại không đáp ứng người một ngày đổi một lượt.”

“Không cần đáp ứng, trực tiếp làm tới là được.” Hần trừng ta, chiều nay trước kia dùng được, hiện tại? Hiện tại ta sợ hần sao? Ta cũng trừng!

Phương Thụ Nhân mềm hóa: “Tối mai cũng nên đến lượt anh mới đúng.”

“Chính anh bỏ qua quyền lợi, còn muốn bù? Không có chuyện tiện nghi vậy đâu! Hoặc là hôm nay, hoặc là không có!”

Phương Thụ Nhân tốn hơi thừa lời một lúc lâu, oán hận nói: “Người hiện tại thật sự là vô pháp vô thiên, sớm biết vậy ta không nên hướng người... không nên...”

“Không nên hướng ta thổ lộ tâm ý? Ha ha, Phương đại tổng tài, anh còn chưa nói qua anh yêu em đâu!”

“Tuy rằng em nói nhưng cũng như không. Anh...” Hần ngạnh một chút, đem lời sắp nói nuốt xuống.

“Người tuy chưa nói nhưng coi như có?” Ta hai tay chống nạnh: “Ta còn nhớ trước kia người luôn miệng nói ta là món đồ chơi! Người có biết lời kia đã thương người nhiều thế nào không?”

Hần im lặng một hồi, thấp giọng nói: “Thực xin lỗi, đó không phải lời thật lòng, chính là... chính là...”

Ta vung tay lên: “Không quan hệ. Chuyện quá khứ em cho qua, anh chỉ cần hết sức bù lại là tốt rồi.” Tiến đến bên tai hần, nhẹ giọng nói: “Về sau, xem em là món đồ chơi chứ?”

Toàn văn hoàn

[1] So với Đậu Nga còn oan uổng hơn ( ): Đậu Nga là nhân vật trong vở kịch “Nỗi oan của nàng Đậu Nga” do Quan Hán Khanh sáng tác.

Vở Tập Kịch “Nỗi oan của nàng Đậu Nga” kể về câu chuyện bi thảm của nàng Đậu Nga, một cô gái trẻ. Lúc Đậu Nga còn nhỏ, mẹ Đậu Nga chết, vì cảnh nhà nghèo khó, cha nàng bán nàng cho gia đình bà Thái làm con dâu nuôi từ bé. Sau đó, chồng nàng Đậu Nga ốm chết, nàng và bà Thái sống dựa vào nhau, nhưng nàng bị thằng vô lại quấy rầy, và vu cáo hãm hại nàng bỏ thuốc độc giết người. Quan lại xử án nhận hối lộ, bức cung nàng một cách độc ác, Đậu Nga trước sau không chịu khuất phục. Quan xử án biết Đậu Nga rất hiểu thảo, bèn tra tấn bà Thái trước mặt nàng, Đậu Nga hiểu thảo hiền lành sợ bà Thái không chịu nổi tra tấn, đành phải oan ức nhận tội, rút cuộc nàng bị xử tội tử hình.

Nhưng, cho đến khi chết, Đậu Nga vẫn kiên cường bất khuất, ở pháp trường nàng lên án một cách căm phẫn “Trời” và “Đất” đại diện cho giai cấp thống trị. Nàng kêu gào: “Đất ơi, ông không phân biệt được người tốt và người xấu, làm sao làm Đất được! Trời ơi, ông xử sai, lẫn lộn người tốt với kẻ xấu, làm sao làm Trời được!” Trước khi chết, Đậu Nga thề rằng, trời sẽ mưa tuyết, che phủ cho xác của nàng, địa phương sẽ gặp hạn hán 3 năm liền. Lúc đó là tháng 6, trời mùa hè nóng nực, sau khi Đậu Nga bị giết, trong chốc lát trời đất mù mịt, tuyết bay đầy trời; sau đó địa phương gặp hạn hán 3 năm liền.

[2] Buổi tiệc Hồng Môn Yến chính là âm mưu ám sát Lưu Bang mà Phạm Tăng đã bày ra để trừ hậu họa cho Hạng Vũ. Nhưng Hạng Vũ lại không hạ sát Lưu Bang mà còn vui vẻ nhập tiệc.

Trong buổi tiệc Lưu Bang nhiều lần thất sắc khi kiếm của Hạng Trang kề sát mặt, nhưng may mắn được Hạng Bá nhận ra và rút kiếm múa phụ họa mục đích bảo vệ Lưu Bang. Trương Lương thấy tình thế nguy nan vội lên ra ngoài báo cho Phần Khoái, vị tướng quân này tiến thẳng vào bữa tiệc một tay làm lá chắn dùng tay còn lại đẩy ngã toàn bộ đám vệ binh ở đó.

Sau khi giúp Lưu Bang thoát khỏi Hồng Môn Yến trở về Bá Thượng bằng kế vờ say rượu. Trương Lương gửi tặng Hạng Vũ đôi chén ngọc. Hạng Vũ thì vui vẻ nhận, nhưng Phạm Tăng rút kiếm chém vỡ đôi chén, rồi lắc đầu ngán ngẩm mà nói rằng “Hạng Vương thật ấu trĩ, kẻ tranh giành thiên hạ với người sau này tất là Lưu Bang, chúng ta chỉ có thể chờ làm tù binh của hắn mà thôi”

Lời nói của Phạm Tăng ứng nghiệm khi Hạng Vũ bị ngũ thể phân thân ở Ô Giang. Lúc đó Hạng Vũ vừa lên ngôi vị Tây Sở Bá Vương được 5 năm tức từ năm 206-202 trước công nguyên. Khi đó ông chỉ ngoài 30 tuổi.

[3] Bình thư (một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc, khi kể một câu chuyện dài dùng quạt, khăn làm đạo cụ).

[4] Muse: Theo thần thoại Hy Lạp, những vị Muse, thường gọi là Muse thần năng thơ, tiếng Hy Lạp: *Μοῦσαι*, i moúses – có lẽ bắt nguồn từ ngữ căn “men-” trong ngôn ngữ Sơ Âu-Án (Proto-Indo-European language) có nghĩa là “suy nghĩ” – gồm mấy nữ thủy thần chị em. Những nữ thủy thần này thường được nhắc đến với những con suối trên núi Helicon và núi Parnasse.

Ngày nay, trong tiếng Anh chẳng hạn, những Muse thần năng thơ là biểu tượng của ngẫu hứng sáng tác thơ, văn, nhạc, họa, kịch, v.v... Nhưng sự có mặt của Clio, nữ thần sử học, và Urania, nữ thần thiên văn học làm cho cụm từ thông dụng Muse thần năng thơ không gồm được đủ nghĩa bằng cụm từ Muse (thần thoại) chẳng hạn.

[5] Triệu Tử Long: Triệu Vân (chữ Hán: 趙雲, bính âm: Zhao Yun; 168-229), tên tự là Tử Long (子龍), người vùng Thường Sơn, là danh tướng thời kỳ cuối nhà Đông Hán và thời Tam Quốc ở trong lịch sử Trung Quốc. Ông là người đã góp công lớn vào việc thành lập nhà Thục Hán.

[6] Bốn câu trên trong bài “Tình dạ tứ” của Lý Bạch.

[7] Bài “Xa ngắm thác núi Lư” của Lý Bạch, dịch thơ Tương Như.

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mon-do-choi-tra-thu>*